

ONSDAGEN DEN 6 MAJ 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) – Program för att bidra till ekonomisk återhämtning genom finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet – Det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 när det gäller den fleråriga budgetramen (ändring) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Petya Stavreva, för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (KOM(2009)0038 – C6-0051/2009 – 2009/0011(CNS)) (A6-0259/2009),

– betänkandet av Eugenijus Maldeikis, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av ett program för hjälp till ekonomisk återhämtning genom finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet (KOM(2009)0035 – C6-0049/2009 – 2009/0010(COD)) (A6-0261/2009), och

– betänkandet av Reimer Böge, för budgetutskottet, om det ändrade förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av den fleråriga budgetramen (2007–2013) enligt det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning (KOM(2009)0171 – C6-0508/2008 – 2008/2332(ACI)) (A6-0278/2009).

Petya Stavreva, föredragande. – (BG) I dag inleder vi en viktig debatt i Europaparlamentet om tillhandahållandet av ytterligare resurser från EU:s budget till landsbygdsområden i gemenskapen för att hjälpa dem att hantera konsekvenserna av den ekonomiska krisen. Det är viktigt att nämna att vi kommer att stödja EU:s jordbrukssektor med 1,02 miljarder euro under en svår tid. Jag tror att gemenskapens jordbrukare och invånare kommer att förstå det viktiga budskapet när det gäller finansiella resurser till ytterligare stöd.

Det belopp som varje land kommer att få är avsett för utveckling av bredbandsnätet och för att möta de nya utmaningar som fastställdes i översynen av den gemensamma jordbrukspolitikens för 2008. Jag anser att investeringarna i bredbandsnät, omstrukturering av mejerisektorn, förnybara energikällor, skydd av den biologiska mångfalden och vattenresurserna är viktiga för att lösa en stor del av problemen i dessa regioner och ge alternativa möjligheter för de människor som lever där.

I mitt betänkande föreslår jag att ytterligare 250 miljoner euro ska anslås till budgetposten för landsbygdsutveckling i den budget som är öronmärkt för fonderna under 2009. Till följd av denna ändring skulle de totala resurserna för 2009 uppgå till nästan 850 miljoner euro. Eftersom det behövs snabba reaktioner på den rådande ekonomiska krisen vore det till att börja med en bra idé om de betalningar som är planerade för 2010 och 2011 gjordes under 2009.

Jag vill betona möjligheten att fördela resurserna mellan medlemsstaterna med hänsyn till deras särskilda krav. Den flexibiliteten skulle göra det möjligt för de enskilda länderna att använda medlen enligt behoven hos deras jordbrukare och landsbygdsbefolkning.

Med hänsyn till den begränsade tillgången på kredit under finanskrisen och de hinder som försvårar användningen av medlen från landsbygdsprogrammen anser jag att det är ett bra tillfälle att öronmärka en del av medlen i fonderna till att ge lån och kreditgarantier. Då kan vi verkligen hjälpa människor som vill genomföra projekt men inte har det nödvändiga startkapitalet.

Det är viktigt för medlemsstaterna att följa de planerade tidsramarna och inbegripa ytterligare verksamheter i landsbygdsutvecklingsprogrammen så att dessa medel kommer till användning. Ju snabbare pengarna når fram till jordbrukarna och regionerna, desto större nytta gör det ekonomiska stödet. Ett annat viktigt villkor för en framgångsrik användning av medlen är att varje land snabbt kan ge regionala och lokala organ och potentiella mottagare relevant och lättillgänglig information om de nya möjligheterna för projekt enligt de reviderade landsbygdsutvecklingsprogrammen.

Det har varit ett nöje för mig att arbeta med ett betänkande som belyser EU-institutionernas aktiva inställning och stöd till framtiden för gemenskapens jordbrukssektor och landsbygdsområden. Jag har alltid ansett att stöd är till störst nytta när människorna behöver det som mest och för närvarande behöver landsbygdsområdena mer resurser för utveckling och modernisering. Detta är det enda sättet för oss att hejda migreringen, skydda naturen och garantera sysselsättning och nya arbetstillfällen.

Jag vill avsluta med att tacka mina kolleger från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling som medverkade i utarbetandet av betänkandet och kommissionens och rådets företrädare för deras hjälpsamma samarbete. Jag vill också tacka sektorsorganisationerna för de förslag som de kom med. Jag uppmanar er att stödja betänkandet så att vi kan ge ny kraft åt utvecklingen i EU:s landsbygdsområden.

Eugenijus Maldeikis, föredragande. – (LT) Kommissionen har lagt fram ett mycket angeläget tilläggs paket för ekonomisk återhämtning på området energiprojekt, som är oerhört viktigt eftersom den ekonomiska krisen är ett problem för EU:s energisektor.

Paketet består av tre delar. Den första delen gäller gas- och elinfrastrukturen och projekt av särskild betydelse för el- och gasnäten. Vi vet att detta är ett känsligt och gammalt problem. Med hänsyn till den aktuella krisen kommer finansieringen av sammankopplingsprojekten att ge ett stort uppsving för den regionala utvecklingen av energisamarbetet och det interregionala samarbetet och skulle stärka upprättandet av en gemensam europeisk energimarknad.

Den andra delen av paketet rör projekt för vindkraft till havs och den tredje delen handlar om projekt för avskiljning och lagring av koldioxid. Här tar vi hänsyn till behoven vad gäller klimatförändring och förnybar energi, eftersom jag anser att EU:s energisektor måste reformera sin struktur och sina system i grunden med tanke på den ekonomiska krisen. Detta skulle verkligen vara ett mycket lämpligt tillfälle att utvärdera det rådande läget och granska många av energiproblemen på nytt.

Jag anser att detta paket, dessa tre program, skulle förstärka EU:s energisektor avsevärt. De skulle även inverka på andra sektorer och vara till stor hjälp för den ekonomiska återhämtningen i EU.

Jag anser att paketets värde på 3,9 miljarder är en stor summa, som kommer att hjälpa oss att lösa det mest överhängande problemet för EU:s energisektor. Förutom konsekvenserna av energikrisen och de socioekonomiska konsekvenserna finns det en stor politisk risk att de enskilda EU-länderna kommer att få problem med gastillförseln. Den risken är fortfarande stor i dag.

Finansieringen av sammankopplingsprojekt skulle stärka EU:s ställning betydligt och ge ytterligare garantier för tillförsel. Jag vill tillägga att medan vi diskuterade detta dokument föreslog Europaparlamentet att följande skulle läggas till i paketet.

För det första fokuserade parlamentet på en möjlig omfördelning av medel som inte använts för projekt. Eftersom vi föreslog att mycket strikta tidsfrister skulle fastställas för utarbetandet och utvecklingen av projekt anser vi att om det finns oanvända pengar kvar bör de omfördelas till projekt för energieffektivitet och förnybar energi.

Ett trepartssamtal ägde rum under en mycket kort tidsperiod och vi kunde uppnå en överenskommelse med rådet. Rådet beaktade parlamentets förslag och tog med dem i paketet. Jag är mycket nöjd med detta och vill tacka rådets företrädare, det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionsledamot Andris Piebalgs för deras mycket nära och givande samarbete. Vi lyckades verkligen uppnå ett bra resultat på mycket kort tid.

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Så snart som en uppgörelse uppnåtts om 2009 års budget lade kommissionen fram ett förslag om översynen av de fleråriga budgetramarna för att finansiera projekten för de transeuropeiska energinäten och bredbandsnät inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

I efterhand måste jag för det första säga att detta har komplicerat förfarandena, eftersom vi inte ansåg det rätt och lämpligt att de nya förslagen skulle läggas fram ett par dagar efter det att budgetöverenskommelsen

uppnåddes. För det andra skulle det ha varit praktiskt taget omöjligt att uppnå överenskommelsen med rådet både om livsmedelsfaciliteten och om dessa inslag i det ekonomiska stimulanspaketet vid slutförandet av 2009 års budget. I det ursprungliga förslaget om att anslå fem miljarder via en reviderad budgetplan uppdelad i två delar – 3,5 miljarder euro 2009 och 2,5 miljarder euro 2010 – drog kommissionen lärdom av budgetkatastrofen med förslaget om faciliteten för livsmedelsbistånd. Det förslag som kommissionen lade fram vid det tillfället motsvarade inte det som hade överenskommit i budgeten. Detta är uppenbart fallet även här.

Jag välkomnar att kommissionen tog med förslaget från budgetutskottet, som vi lade fram under den första debatten, om att begränsa översynen och lämna frågor om landsbygdsområden och bredband och moderniseringen av dessa nät i landsbygdsområden under budgetrubrik 2 i jordbruksbudgeten och inte överföra dem till rubrik 1a. Detta var ett bra förslag, som kom från parlamentet, och som gav gehör.

I den andra omgången fick vi veta att rådet ursprungligen sagt att kommissionen inte kunde lägga fram förslaget om livsmedelsbiståndsfaciliteten och att det i princip var en översyn. Rådet ville helt enkelt slinka förbi budgetvillkor och överenskommelser. Vi korrekterade med rätta detta i förhandlingarna och i trepartssamtalet den 2 april. Jag anser att vi har tagit det första riktiga steget genom vårt förslag om att anslå 2,6 miljarder euro i ett första steg mot att höja taket för år 2009 för åtagandebemyndiganden under rubrik 1a med ett belopp på 2 miljarder euro, för att sänka taket för rubrik 2 med samma belopp och anslå 600 miljoner euro till landsbygdsutveckling. Vi kommer att sträva efter att garantera de återstående 2,4 miljarderna euro genom en kompensationsmekanism i samband med förlikningen under budgetförfarandena för 2010 och 2011 genom att använda alla – och jag citerar eftersom det är viktigt – ”där alla de budgetmedel som kan genereras enligt den rättsliga ramen tas i anspråk utan att detta påverkar de finansieringsramar som ingår i program som antas genom medbeslutande eller tillämpningen av det årliga budgetförfarandet”.

Det var också viktigt för oss att de gjorda åtagandena inte skulle beröras och skäras ned för alla budgetrubriker. Den fördelning som vi beslutade om var därför det som kunde förhandlas fram under den här tidsramen, eftersom vi alla insåg att vi måste främja energisolidaritet och modernisering av infrastrukturen, inbegripet hälsokontrollåtgärderna, under denna valperiod.

Det står också klart att det vi sa under plenarsessionen i Europaparlamentet den 25 mars om översynen av den fleråriga budgetramen måste föras upp på dagordningen ännu snabbare. Vi uppmanar kommissionen att beakta alla dessa överväganden om flexibilitet och förbättrat genomförande av förhandlingarna om den årliga och fleråriga budgetpolitiken under överläggningarna om översynen av den fleråriga budgetplanen i höst. Dessa årliga förhandlingar med rådet om samma frågor är in och ut som vi kör fast i eftersom den ena sidan är orubblig är helt enkelt förödande och de måste upphöra, eftersom ingen utifrån längre förstår vad det är som pågår. Vi behöver större flexibilitet, mer manöverutrymme i förfarandet för den fleråriga budgeten. Kommissionen uppmanas att dra lärdom av erfarenheterna från de två-tre senaste åren och lägga fram relevanta förslag i höst. Vi förväntar oss inget mindre!

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Den rådande ekonomiska nedgången kräver stimulans på EU-nivå. Det har varit vår gemensamma övertygelse sedan krisen började förra året.

I november 2008 föreslog Europeiska kommissionen en omfattande ekonomisk återhämtningsplan för Europa, som stats- och regeringscheferna godkände i december. Baserat på den planen föreslogs i januari ett paket på fem miljarder för att ge omedelbar stimulans åt EU:s ekonomi. Stimulanspaketet är inriktat på viktiga mål, exempelvis bredbandsutveckling, energiförsörjning och tekniker med låga koldioxidutsläpp.

Kommissionen välkomnar starkt att samförstånd uppnåddes om paketet efter svåra men konstruktiva diskussioner inom en snäv tidsram.

Jag vill tacka parlamentet för dess stöd till vårt förslag och för den flexibilitet och kompromissanda som parlamentet visade under de interinstitutionella diskussionerna. Detta fall visar att EU kan reagera snabbt om en kris kräver omedelbara åtgärder.

Vad gäller budgetsidan – och nu talar jag på vice ordförande Siim Kallas vägnar – kan kommissionen acceptera den lösning som nu har överenskommit mellan de tre institutionerna, även om uppläggningsen skiljer sig från vårt första beslut i december 2008. Vi är övertygade om att projekten kommer att genomföras enligt planerna.

Jag vill också bekräfta att kommissionen har fäst vikt vid parlamentets förväntningar i fråga om budgetöversyn och utvärderingen av hur det interinstitutionella avtalet fungerar. Som ni vet arbetar vi på problemen och kommer att lägga fram våra slutsatser i höst eller senast i slutet av året.

Jag går nu över till mitt ämnesområde: energi. Förordningen om energiprojekt är ett viktigt medel för att uppnå två mål: reagera på de viktiga säkerhetsfrågorna och miljöproblemen inom energisektorn och samtidigt bidra till återhämtningen av vår ekonomi. Paketet är också ett exempel på solidaritet inom EU. I synnerhet gaskrisen krävde en snabb reaktion.

Aldrig förut har Europeiska unionen kommit överens om att anslå en sådan summa till viktiga energiprojekt.

Jag vet att vissa av er skulle ha föredragit att se mer resurser till projekt för förnybar energi och energieffektivitet, men jag anser att den kompromiss som slutligen hittats i frågan är bra. Kommissionen försäkrar i en omfattande förklaring att den kommer att ompröva läget 2010, och hänvisar uttryckligen till alternativet att förslå att anslag för vilka inga åtaganden gjorts används på området energieffektivitet och förnybara energiresurser. Förklaringen har skickats till parlamentet och kommer också att offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning tillsammans med förordningen, och därför kommer jag inte att läsa upp den här.

Jag välkomnar principen om att nya projekt ska föreslås om vi upptäcker allvarliga risker med genomförandet av de aktuella projekten, vilket också nämns i skälen och i en artikel i förordningen.

Dessutom kan jag försäkra er att vi snabbt kommer att gå vidare med de många andra initiativen på området förnybara energikällor och energieffektivitet, vilka nämns i vår deklaration.

Efter det framgångsrika och snabba slutförandet av lagstiftningsförfarandet kommer kommissionen att inrikta sig på att genomföra paketet. Jag kan berätta för er att när det gäller energiprojekten tänker vi inleda ansökningsomgången i slutet av maj, och jag förväntar mig de första besluten om stöd i slutet av året.

Jag vill särskilt tacka föredragandena, Petya Stavreva, Eugenijus Maldeikis och Reimer Böge, för deras engagemang för att hitta en snabb lösning på detta mycket viktiga förslag.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag kommer endast att beröra den del av paketet som gäller landsbygdsutveckling. För det första vill jag precis som Andris Piebalgs tacka parlamentet för dess samarbete, särskilt utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling. Det har varit en mycket bra och konstruktiv dialog under den senaste månaden, och det är uppenbart att ert stöd i den här frågan är av avgörande betydelse för framgången.

Lagstiftningen måste antas så snart som möjligt så att medel kan investeras i landsbygdsutveckling under 2009 och medlen även kan förbrukas, dvs. både programplanering och förbrukning av medel.

Den slutliga kompromissen innebar att vi fick lite mindre pengar för landsbygdsutveckling än vi hade väntat. Vi ville inledningsvis ha 1,5 miljarder euro, och vi fick till sist 1,02 miljarder euro. Räckvidden för investering i bredband i landsbygdsområden har breddats, och medlemsstaterna kommer nu att ha full frihet att välja mellan bredband och nya utmaningar. Jag anser att detta är en ganska bra idé, så att man inte begränsar människor som upplever särskilda svårigheter i de nya utmaningarna inom vissa delar av Europeiska unionen.

Kommissionen uppmärksammar också ändringsförslagen. Ni begär att räckvidden för stödberättigade bredbandsåtgärder utökas till "mjuka" insatser som utbildning i informations- och kommunikationsteknik och relaterade tjänster och funktioner. Jag vill framhålla att dessa investeringar och verksamheter redan har fått ett brett stöd både inom strukturfonderna och fonden för landsbygdsutveckling. Fokus ligger på bredband, eftersom det anses kunna främja teknisk utveckling och tillväxt på bästa möjliga sätt.

När det gäller att främja återhämtningspaketet är kommissionen överens om att detta behövs, men det kan göras inom ramen för befintliga verktyg i vår arsenal för landsbygdsutveckling. Det gällande regelverket för politiken tillåter också att pengar satsas på projekt redan under 2009.

Vi har också undersökt förslaget om att i finansieringen ta med de 250 miljoner euro som parlamentet lade till i 2009 års budget för landsbygdsutveckling i den slutliga omröstningen om budgeten förra året. Detta förslag ingick dock inte i den överenskommelse om finansiering av återhämtningspaketet som uppnåddes under trepartsdiskussionerna. För att undvika förseningar i det slutliga antagandet av paketet anser jag att vi bör ta tillfället i akt att komma tillbaka senare i år när resten av finansieringen av återhämtningspaketet måste överenskommas.

Eftersom detta är det sista plenarsammanträdet före valet till parlamentet vill jag framföra mitt hjärtliga tack till er för ert goda samarbete och era diskussioner – ömsom med stor patriotism och ömsom med stor dynamik, men det har varit ett nöje. För dem som inte ställer upp till omval vill jag säga att det har varit ett nöje att arbeta med er.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, kommissionsledamot Mariann Fischer Boel! Det var mycket vänligt av er att nämna detta. Det är och har alltid varit ett nöje att arbeta med er och era kolleger i kommissionen. Det finns vissa skillnader, men med er och kommissionsledamot Andris Piebalgs har det alltid varit ett nöje, och jag vill tacka er på parlamentets och mina egna vägnar.

Mario Mauro, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under trepartssamtalet den 2 april uppnåddes till slut en överenskommelse mellan parlamentet och det tjeckiska ordförandeskapet. Som föredragande för yttrandet från budgetutskottet är jag glad över överenskommelsen, som har gjort det möjligt att fortsätta med lagstiftningsprocessen för återhämtningsplanen inom den tidsrymd som vi hade hoppats på.

Finansieringsmetoderna för 2009 är mycket tydliga: av totalt 3,98 miljarder euro kommer 2 miljarder att örönmärkas för energi genom en kompensation under rubrik 2, Skydd och förvaltning av naturresurser. Återstående 1,98 miljarder euro som anslagits till energi kommer att beslutas under budgetförfarandet för 2010 och om nödvändigt slutföras under budgetförfarandet för 2011.

Det är dock viktigt att se till att den kompensationsmekanism som tillämpas på olika rubriker inte äventyrar finansieringspaketet för medbeslutandeprogram eller det årliga budgetförfarandet. Jag anser också att med hänsyn till det underskott som det nuvarande interinstitutionella avtalet har visat behöver vi titta närmare på saken för att göra avtalet mer flexibelt och därigenom mer lämpat att svara mot ytterligare finansieringsbehov.

Vicente Miguel Garcés Ramón, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet.* – (ES) Herr talman! Jag framför budgetutskottets ståndpunkt, för vilken jag var föredragande, till förslaget om att ändra förordningen om stöd till landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling. Förslaget ingår i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa.

Europeiska rådet i mars 2009 föreslog att 3,98 miljarder euro skulle anslås till energisektorn och 1,02 miljarder till landsbygdsutvecklingsfonden för att skapa nya bredbandsnät på landsbygden, förbättra befintliga nät och svara på nya utmaningar: klimatförändring, förnybar energi, biologisk mångfald och omstrukturering av mejerisektorn.

Budgetutskottet beslöt enhälligt att det referensbelopp som angavs i lagstiftningsförslaget är förenligt med taket för rubrik 2 i den gällande fleråriga budgetplanen för 2007–2013.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Rumiana Jeleva, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling.* – (BG) Som föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling vill jag säga hur nöjd jag är med den slutliga versionen av programmet för ekonomisk återhämtning i Europa. Parlamentet försvarade en stark ståndpunkt under förhandlingarna med rådet och uppnådde bästa möjliga resultat för EU-medborgarna.

Energiprogrammet för återhämtning är oerhört viktigt för våra europeiska ekonomiers framtid. Den rådande ekonomi- och finanskrisen hotar de olika programmen för energiförsörjning, vilket är till nackdel för vår framtida ekonomiska tillväxt och framgång.

Därför är rätt tillvägagångssätt att bevilja ytterligare ekonomiska incitament för projekt inom energisektorn som kommer att bidra till återhämtningen av vår ekonomi och främja en tryggad energiförsörjning, och de har även till syfte att minska utsläppen av växthusgaser.

Detta nya program kommer verkligen att stärka energiförsörjningen även i Bulgarien, mitt land, tack vare finansieringen till Nabuccogasledningen och vår sammankoppling med energinäten i Grekland och Rumänien. Det kommer att göra oss mindre sårbara under kriser av det slag som vi hade förra vintern.

Kära kolleger! Våra europeiska ekonomier och vår infrastruktur är beroende av god tillgång på energi. Här banar det europeiska energiprogrammet för återhämtning vägen för mer effektiva och ändamålsenliga energinät i EU. Därför vill jag ännu en gång betona behovet av en gemensam energipolitik för EU. Endast tillsammans kommer vi att kunna uppnå större framgång och ge våra medborgare den energitrygghet de förtjänar. Jag vill avsluta med att gratulera vår föredragande för hennes goda arbete.

Domenico Antonio Basile, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Utskottet för regional utveckling har av utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling blivit ombett att yttra sig över förslaget till en rådsförordning om stöd till landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU), som nu har nått kammaren för debatt i samband med det mer allmänna paketet på 5 miljarder euro.

Åtgärden i fråga kan ses som ett lägligt svar från kommissionen på behoven att underbygga det beslut som antogs av rådet den 11–12 december 2008 för att godkänna en plan för ekonomisk återhämtning i Europa, som innehåller uttryckliga åtgärder inom många gemenskapssektorer och nationella befogenheter för att tackla den ekonomiska och finansiella kris som rått på de europeiska marknaderna sedan 2007.

Inom landsbygdsutveckling föreslår kommissionen åtgärder för lämpliga aktualiseringar av rådets förordning (EG) nr 1698/2005, som är utformade för att ge riktlinjer om den nämnda europeiska planen.

Utskottet för regional utveckling ger sitt fulla stöd till kommissionens förslag som helhet – som går ut på att göra en budget på 1,5 miljarder tillgänglig för alla medlemsstater via Europeiska fonden för landsbygdsutveckling för att utveckla bredbandsnät i landsbygdsområden och möta de nya utmaningar som identifieras i halvtidsöversynen från november 2008 av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Utskottet anser att de föreslagna åtgärderna om de genomförs snabbt och till fullo säkerligen kommer att bidra till att lyfta de nationella ekonomierna och få konsumenterna att lita på systemet igen, samtidigt som man effektivt strävar mot målen för territoriell och social sammanhållning i unionens regioner. Allt detta stämmer särskilt väl om åtgärderna kombineras med behovet, som rådet uttryckte det, att maximera utgiftsmöjligheterna under de första åren.

När utskottet utarbetade sitt yttrande begränsade det sig inte till en enkel utvärdering av de åtgärder som föreslagits av kommissionen, utan beslöt att lägga fram sitt eget förslag genom att ta med vissa förslag till ändringar av den text som utskottet förelagts. Den huvudaspekt som utskottet för regional utveckling önskade framhålla är behovet av att öka insynen och informationen om de resultat som uppnås under perioden 2009–2011 och tillhandahålla lämpliga instrument för att samordna de åtgärder som finansieras av EJFLU och strukturfonderna i samband med bredbandsnäten.

Utskottet gjorde detta genom att be kommissionen infoga ett särskilt avsnitt om verifiering av de resultat som uppnås i samband med verksamheten i den årliga övervakningsrapport som föreskrivs för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling i form av en särskild ändring av texten om den föreslagna åtgärden.

Romana Jordan Cizelj, *för PPE-DE-gruppen*. – (SL) Att tackla den finansiella och ekonomiska krisen är en viktig uppgift för EU:s enighet och solidaritet. Vi har visat två saker: för det första kommer vi att vidta samordnade åtgärder och kunna dra fördel av detta, och för det andra är vi kapabla att behålla de strategiska prioriteringar som vi har fastställt under de senaste åren: det vill säga prioriteringar som underlättar en övergång till ett kunskapsbaserat och innovativt samhälle med låga utsläpp av växthusgaser.

Jag är glad över att se att EU har svarat på denna utmaning på ett snabbt och enhälligt sätt. Vi har talat mot protektionism och har konstaterat att den inre marknaden är en av EU:s viktigaste resultat och något vi också måste bevara i kristider. Genom att göra detta har vi också lyckats bevara vår vision och vidta åtgärder utan att förlora de långsiktiga utmaningarna ur sikte, som självklart även inbegriper klimatförändringen.

Låt mig också kort nämna projekten på energiområdet. På relativt kort tid har vi tryggt ytterligare finansiella medel som vi tänker öronmärka för framtida utveckling av nya, renare tekniker och för att stärka vår tillförlitliga energiförsörjning. Det som är viktigt här är att vi i paketet inbegriper tekniker för avskiljning och lagring av koldioxid, främjandet av vindkraft till havs och sammankoppling av gas- och elnät.

Jag vill dock även uppmärksamma er på att trots de många bra projekt som får ytterligare stöd saknas vissa viktiga projekt i planen. Därför efterlyser jag en noggrann uppföljning av dessa projekt, att deras genomförande övervakas och att vi också försöker få fram ytterligare medel till finansiering av projekt som främjar effektiv användning av energi och andra förnybara energikällor.

Låt mig även i detta sammanhang tillägga att geotermisk energi verkligen är en annan viktig potential som inte har utnyttjats. Jag anser att detta kommer att vara en av våra viktigaste uppgifter ända från början av vår nästa mandatperiod.

Hannes Swoboda, *för PSE-gruppen*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det verkar som om vi har gripits av julfrid – allting löper i lugna banor. Tyvärr måste jag gjuta smolk i bägaren.

Rådet, som inte är här i dag, har tagit månader på sig för att granska och överväga de förslag som kommissionen lagt fram och komma med en lösning i ett läge då vi har stor och stigande arbetslöshet. Det är därför inte parlamentets fel. I det här fallet var de budgetansvariga till och med före oss på energiområdet. Det gjorde verkligen inte vårt liv särskilt enkelt. Normalt brukar de blockera saker och ting. Men sedan försökte vi hitta en lösning och kommissionsledamoten var mycket hjälpsam, men rådet var hårdhärtat.

Det som är angeläget för oss – och detta borde verkligen vara självklart – är att alla budgetanslag som inte kan betalas ut ska anslås till projekt för att skapa sysselsättning, särskilt projekt inriktade på energiförsörjning, energieffektivitet och energihushållning. Detta borde verkligen vara självklart. Om vi skulle fråga EU-medborgarna om de är för att pengar som inte förbrukats ska anslås till just detta område, skulle de flesta svara ja. Det är bara rådet som ännu inte har erkänt att detta faktiskt är vad som behövs. Här bör vi alla – även ledamöterna i det nya parlamentet – insistera på att just detta genomförs.

Jag vet inte om Andris Piebalgs kommer att fortsätta att vara kommissionsledamot och ansvara för området, men jag hoppas att kommissionen också anser att vi måste se till att alla budgetanslag som inte kan förbrukas överförs till andra områden till sysselsättningsrelaterade projekt som gäller energieffektivitet och energiförsörjning.

Slutligen vill jag tacka båda kommissionsledamöterna för deras samarbete, både personligen och på min grupps vägnar. Huruvida det alltid var ett nöje är en annan sak, men ni var alltid redo att inleda en dialog och jag hoppas att ni kan säga det om oss också. Vi är mitt uppe i en valkampanj men ni har det lite lugnare nu. Jag tror dock inte att ni klarar er utan oss parlamentariker.

Donato Tommaso Veraldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det förslag som vi diskuterar ingår i ett paket på 5 miljarder euro som anslås till den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, varav 1 040 miljoner euro är öronmärkta för uppförande och slutförande av infrastruktur för att ge bredbandstäckning i landsbygdsområden och för utveckling i samband med de nya utmaningar som framkommit genom hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken.

För att bemöta den rådande finanskrisen måste vi framför allt vidta åtgärder i landsbygdsområden med hjälp av instrument som är utformade för att hjälpa dessa områden att ta sig ur den strukturella isolering som de befinner sig i. Det är därför viktigt att garantera användningen av tillgängliga gemenskapsmedel och öka deras effektivitet och mervärde. På området landsbygdsutveckling måste varje tänkbar taktik tillämpas för att garantera större ekonomisk flexibilitet och effektivitet.

Jag anser att det är viktigt att kommissionen åtar sig att stödja medlemsstaterna i antagandet av nationella strategier och program för landsbygdsutveckling i syfte att öka sysselsättningen. Jag vill dock påpeka att enligt bestämmelserna för landsbygdsutvecklingsfonden leds projekt för bredbandsutbyggnad främst av offentliga förvaltningar – provinser, kommuner och orter i bergsområden – som inte kan ta med moms i sin redovisning. Så är inte fallet med andra program, med andra förordningar till stöd för strukturfonderna, där sådana utgifter anses tillåtliga.

Den ekonomiska krisen har helt enkelt accentuerat de svårigheter som dessa lokalsamhällen redan hade, och därför är momsburden på budgetarna för genomförandet av olika arbeten så hög att det finns risk för att myndigheterna underlåter att investera och att de oförbrukade medlen återgår till gemenskapens budget. Slutligen när det gäller fördelningen av de berörda medlen anser jag att vi måste koncentrera oss på användningen av historiska kriterier, så som kommissionen föreslagit.

Guntars Krasts, för UEN-gruppen. – (LV) Tack fru talman! Jag anser att vi med den överenskommelse som har uppnåtts om stöd till EU:s energipolitik på lång sikt, och som ger incitament på kort sikt för återhämtning av ekonomin, uppnår båda målen. Det enda undantaget, som inte kan ge ekonomisk utdelning på kort sikt, är finansieringen av projekt för avskiljning och lagring av koldioxid. Detta uppfyller dock utan tvekan de långsiktiga energipolitiska kraven genom att öka konkurrenskraften hos EU-företagens tekniker på världsmarknaden, där alternativa energiformer inte kommer att kunna ersätta kolförbränning inom en överblickbar framtid. Jag välkomnar starkt att större delen av medlen går till projekt för sammankoppling av europeiska energinät. Jag är glad över att betydande resurser har anslagits till integration av Östersjöstaterna, som är den mest isolerade regionen i EU, i de europeiska elnäten. Även om dessa investeringar inte medför full integration av marknaderna i de tre Östersjöstaterna i de europeiska näten, är detta ändå en mycket viktig stärkande faktor som kommer att främja en tryggad energiförsörjning. Jag hoppas att detta kommer att fungera som ett incitament för Östersjöstaterna att fortsätta strukturreformerna av sina energisystem och att skapa marknadsförhållanden för att förbättra läget för energikonsumenter i regionen. Tack.

Claude Turmes, för Vets/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Detta är en beklaglig dag för Europeiska unionens trovärdighet. Det paket för ekonomisk återhämtning som vi kommer att rösta om är i realiteten en icke-återhämtningsplan som knappast kommer att ge någon omedelbar ekonomisk stimulans. Under månader har vi fört stundom intensiva förhandlingar med EU-rådet. I stället för att stå upp mot regeringar som den tyska, nederländska och brittiska, som antagit en kortsynt inställning av "jag vill ha mina pengar tillbaka" har majoriteten i parlamentet och kommissionen tyvärr helt enkelt gett vika för deras krav.

Det är en mycket dålig utgång som kunde ha undvikits. Vi kunde ha byggt ett verkligt solidaritetsinstrument, där större delen av medlen skulle ha gått till de ekonomier som behöver det mest: våra vänner i Östeuropa. Vi kunde ha förbättrat den ekonomiska effektiviteten av paketet genom att använda innovativa ekonomiska instrument, som lånegarantifonder och offentligägda banker eller Europeiska investeringsbanken. Detta skulle ha omvandlat 5 miljarder euro till 50–80 miljarder euro som vi behöver i detta ögonblick för den europeiska ekonomin. Vi kunde ha inriktat våra investeringar på de områden där det går att skapa omedelbara arbetstillfällen, som att städer i Europa startar renovering av byggnader och offentliga transporter, eller att fristående energiföretag investerar i förnybar energi eller att våra industrier i Europa investerar i miljövänliga tekniker. I stället har vi bestämt oss för att koncentrera huvuddelen av dessa 5 miljarder euro på gammaldags statligt stöd till dem som minst av allt behöver pengarna: de stora energioligopolen i Storbritannien, Tyskland och Frankrike.

I stället för att sända en stark signal sänder vi en signal om bristande politiskt mod: ryggradslösa europeiska institutioner som har gett efter för nyckerna från regeringar försedda med nationella skygglappar.

Tyvärr har vi ingen modig och visionär kommissionsordförande. Tyvärr var liberalerna och socialdemokraterna i parlamentet inte redo att slåss med De gröna för att göra återhämtningspaketet till ett verkligt första steg mot ett nytt grönt reformprogram. Innan någon förändring kan ske i Europa måste vi byta kommissionsordförande. För att denna förändring ska inträffa behöver vi förändra majoriteterna i Europaparlamentet. "Stoppa Barroso – gå in för en grön ny reform": detta är mer än någonsin rätt slagord inför det kommande valet till Europaparlamentet.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) I fråga om Europeiska unionens s.k. femmiljardpaket för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa är det lämpligt att erinra sig den resolution som parlamentet antog och halvtidsöversynen av budgetramen för 2007–2013. I resolutionen sägs att taket för egna medel utgör 1,24 procent av EU:s BNI i betalningar och att det i praktiken har varit under 1 procent, att betydande marginaler varje år lämnas under det tak som fastställts i den fleråriga budgetramen, med över 29 miljarder euro i betalningar under de senaste tre åren och att stora marginaler finns mellan taket för den fleråriga budgetplanen och taket för EU:s egna medel, med över 176 miljarder euro under perioden från 2010 till 2013.

Därför måste vi fråga oss själva varför vi när vi står inför ett förvärrat ekonomiskt läge inte åtminstone kan använda de medel som anslagits i den fleråriga budgetramen?

Varför väljer EU att dra av 2 miljarder euro från jordbruksmarginalen när tusentals jordbrukare står inför ännu större svårigheter?

Har jordbrukarna större behov av stöd för att klara ökande produktionskostnader och fallande producentpriser eller för bredbandsnät?

Från vilka budgetrubriker kommer nästan 2 miljarder euro att dras av för att se till att denna anpassning är neutral? Kommer detta belopp att dras av från sammanhållningsrubriken?

Hur ska de gå till väga för att fördela nästan 4 miljarder euro till projekt på energiområdet och nästan 1 miljard euro för – som det tycks – främjandet av bredband i landsbygdsområden? Hur ska detta orättvisa utbyte tillämpas?

Och slutligen, var finns den så högljutt förkunnade solidariteten i hela Europeiska unionen? Eller kommer hönan att till sist visa sig vara en fjäder?

Patrick Louis, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Att vilja ha en återhämtningsplan är en god föresats. En återhämtning är vad som enligt Keynes teorier krävs för att svara på en cyklisk lågkonjunktur, men krisen är strukturell. Verktyget är alltså olämpligt.

Att pumpa in medel i en otyglad ekonomi är att spola ned dem i avloppet. Att ge ekonomin ett uppsving utan att först ha återställt gemenskapsföreträdet vid våra gränser är som att värma ett hus där alla fönster har lämnats öppna. Vad händer om värmepannan går sönder och uppvärmningsräkningarna stiger i taket.

Efter dessa inledande kommentarer har jag tre synpunkter som jag vill framföra. För det första är energimarknaden inte relevant. På detta område sänker inte konkurrensen priserna eftersom de redan fastställts av kostnaderna för produktionsmedlen. Vi anser därför att det är viktigt att investera i verkligt effektiva energikällor som till stor del är subventionerade, t.ex. vindkraft, och att välja sol- och kärnkraft.

För det andra finns det ingen effektivitet i en inre elmarknad. På stora avstånd står energiförlusterna i proportion till avståndet. Sannolikheten för fel och avbrott växer med nätets geografiska komplexitet. Därför bör sammankopplingen av EU:s elnät återgå till det primära syftet, som är att fungera som ömsesidig reservresurs vid gränserna och tillåta energibyten, men främst i bakgrunden. Det är detta arbete som vi bör prioritera.

För det tredje rekommenderar vi, liksom för Podimata-betänkandet som är relaterat till detta betänkande, att vi inte bara beaktar den energi som krävs för att driva en produkt, utan även information om hur mycket energi som krävs för att tillverka produkten.

Om denna information förmedlas till konsumenterna kommer ställningen för produkter med högt mervärde och låga energikrav att främjas. Inbegripandet av denna information kommer att ge en välbehövlig konkurrensfördel för våra ekonomier, som är starkt hotade av illojal global konkurrens.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min mening har Europaparlamentet och rådet fattat vissa extraordinära men effektiva beslut om att överföra 5 miljarder euro av oförbrukade medel från 2008 till 2009 för ett stimulanspaket som mildrar finanskrisens effekter, tillsammans med en summa på 4 miljarder euro för att lösa vissa flaskhalsar i det europeiska energinätet. Å andra sidan har Claude Turmes rätt i många avseenden i sitt anförande, särskilt när det gäller förvaltningen av medlen.

Jag anser att det är viktigt att medlemsstaternas regeringar svarar flexibelt och att de ser till att alla medel som är anslagits för åren 2009–2010 tas i anspråk och används så effektivt som möjligt. Krissituationen inom gasförsörjningen i början av året efter konflikten mellan Ryssland och Ukraina visade hur sårbar en stor del av EU är i krissituationer. De åtgärder som genomförs och finansieras från paketet bör därför bidra till att krisen inte upprepas.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Fru talman, kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Först av allt vill jag tacka Petya Stavreva för hennes utmärkta betänkande. Det är absolut nödvändigt att det här ekonomiska programmet, som vi antog i dess helhet i dag, också är tillgängligt för landsbygdsområden. Bredband är ett oundgängligt kommunikationsmedel för landsbygdsområden, särskilt i Österrike, för nya och moderna arbetstillfällen och för snabb ekonomisk återhämtning. Man får inte glömma att över 50 procent av befolkningen i EU bor i landsbygdsområden.

Mina damer och herrar! Jag har kommit till slutet av min politiska karriär. Jag vill framföra mitt djupt kända tack till alla mina kolleger, kommissionen och alla institutioner i Europeiska unionen, särskilt till tjänstemän och personal, för deras hjälp och stöd. Det har varit ett nöje att arbeta med er alla. Slutligen vill jag tacka tolkarna som har varit tvungna att tolka min österrikiska tyska.

Jag är övertygad om att det även i fortsättningen måste stå helt klart att den gemensamma jordbrukspolitiken med dess två pelare är viktig för EU:s samhälle. Jordbrukarna är naturligtvis medvetna om sitt ansvar gentemot samhället. Men jag förväntar mig också att EU:s samhällen ska vara medvetna om sitt ansvar gentemot alla dem som värnar om dess resurser. Med detta i åtanke önskar jag Europeiska unionen lycka till i framtiden.

(Applåder)

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Kommissionsledamöter, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Petya Stavreva för hennes samarbete och gratulera henne till hennes utmärkta arbete, som fick enhälligt stöd i utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling.

Efter den diskussion som hölls i rådet har vi 1,02 miljarder euro tillgängliga för att underlätta krisens smärtsamma effekter på landsbygdsområden. Vi har lyckats nå ett läge där pengarna kan användas på ett mer flexibelt sätt jämfört med det ursprungliga förslaget, inom en tillräckligt bred ram, för att utveckla bredbandsnät i landsbygdsområden och för att tackla de nya utmaningar som fastställts under översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Medlemsstaternas planer för landsbygdsutveckling måste ses över så snart som möjligt så att de belopp som nu anges kan göras tillgängliga så fort som möjligt. Detta är kanske den viktigaste aspekten för landsbygdsbefolkningen eftersom nya arbetstillfällen, nya yrkesutbildningar och nya marknader kan bli tillgängliga tack vare den här nya utvecklingen, samtidigt som kostnaderna minskar och nya innovativa tekniker tas i bruk.

Landsbygdsbefolkningen är de mest sårbara offren för den ekonomiska krisen. När man ser framåt kan det faktiskt sägas att det finns risk för fortsatt territoriell och ekonomisk utestängning, som fortsätter efter den ekonomiska krisen. Även innan krisen bröt ut var ett antal medlemsstater drabbade av kontinuerlig tillbakagång i sina landsbygdsområden. Det är vårt ansvar att utforma och så snart som möjligt genomföra de nödvändiga åtgärderna för att skydda våra landsbygdsvärden.

Kolleger! Eftersom mitt parti inte förväntas få ett tillräckligt bra resultat i valet för att jag ska kunna fortsätta arbetet bland er under de kommande fem åren vill jag också tacka er för det utmärkta samarbete som jag har haft här i parlamentet. Som ung politiker kan jag bara önska alla unga politiker chansen att lära sig i en så utmärkt organisation hur EU-politiken fungerar.

Lena Ek (ALDE). - Fru talman! Vi har tre kriser för handen i världen och i Europa just nu: den finansiella krisen, den åtföljande jobbkrisen och klimatkrisen. Åtgärdspaket borde inriktas på att bidra till lösningar på alla tre kriserna, men jag har svårt att se att så är fallet med detta paket. Marilyn Monroe sade en gång: "Ni behöver inte inleda mig i frestelse, jag kan gå själv". Ungefär så känns det att medlemsländernas regeringar har agerat när det gäller att använda de pengar som vi gemensamt har kunnat frigöra för detta ekonomipaket. Man kan kritisera det mycket för att det handlar om den gamla sortens energi och framför allt tidsfaktorn. De åtgärder som finns i paketet ligger så långt fram i tiden att det kanske skapar jobb i nästa lågkonjunktur i stället för i denna. Vår intention har varit att försöka få på plats ny teknik, nya idéer och att få åtgärder på plats som handlar om att skapa arbetstillfällen *nu* i denna lågkonjunktur i Europa. Vi kommer därför (hoppas på att bli omvald) att fortsätta att kontrollera det som kommissionen genom kommissionär Piebalgs har lovat, nämligen en ordentlig, rejäl kontroll av implementeringen och uppföljningen.

Slutligen, fru talman, skulle jag vilja tacka kommissionär Fischer Boel för ett otroligt gott arbete och kommissionär Piebalgs som jag har jobbat väldigt tätt ihop med i industriutskottet och som personligen har betytt otroligt mycket för energipaket, klimatpaket och det som vi har åstadkommit på detta område under dessa fem år. Tack till föredraganden som har gjort ett gott arbete och mina kollegor. Avslutningsvis tycker jag att vi faktiskt borde lägga ned Europaparlamentets arbete i Strasbourg och sammanträda på en enda ort i fortsättningen.

Andrzej Tomasz Zapłowski (UEN). - (PL) Fru talman! Stödet till landsbygdsområdena är en mycket viktig verksamhet, oberoende av vilken form den tar. Särskilt om stödet kommer i form av införandet av nya tekniker i stor skala i landsbygdsområdena. Prioriteringsordningen väcker dock tvivel hos mig. Vilket är viktigast för närvarande för utvecklingen av landsbygdsområdena – bredbandsnät, fortsatt modernisering och utveckling av transportinfrastrukturen, eller åtgärder för att öka antalet arbetstillfällen i landsbygdsområdena, särskilt under krisen?

För mig är det uppenbart att de pengar som behövs för att införa bredbandsnät och tackla klimatförändringen i landsbygdsområden främst kommer att gå till de företag som utför detta arbete och inte till jordbrukarna eller invånarna i landsbygdsområdena. Kanske pengarna borde ha anslagits till att minska skillnaderna i stöd till medelstora jordbruk, särskilt i de nya medlemsstaterna? EU ger jordbrukarna bredbandsnät till hög kostnad i stället för att tillgodose de viktigare behoven, t.ex. att förbättra jordbruken i stället för att öka oron bland jordbrukarna.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL). - (EL) Fru talman! Syftet med programmet på 5 miljarder euro för ekonomisk återhämtning är att dra fördel av kapitalistkrisen och hjälpa kapitalet att uppnå sina mål genom att främja kapitalets omstruktureringar inom strategiska sektorer, som energi och elektronisk kommunikation.

Bredbandsnät och nätverk är nödvändiga för landsbygdsområdena, men de är inte en prioritering. När inkomsten för ägare av små och medelstora jordbruk ständigt sjunker och de står inför hotet att behöva lämna sin mark och bli arbetslösa, när ekonomin i hela områden är i kris på grund av den gemensamma jordbrukspolitikerna och WTO:s diktat, är det inte utveckling av nät som kommer att bidra till landsbygdsutveckling. Det är ett hån mot de fattiga jordbrukarna. I stort sett 1,5 miljarder euro har öronmärkts för utvecklingen av företag som arbetar med elektronisk kommunikation, inte för jordbruk och landsbygdsutveckling.

Samma sak gäller för de 3,5 miljarder euro som är öronmärkta för slutförandet av integrerade elnät och införandet av en inre elmarknad, underlättandet av privatiseringar, sammanslagningar och uppköp, vilket främjas i det tredje avregleringspaketet och avskiljning och lagring av koldioxid, som är en extremt dyr och icke miljövänlig plan utformad för att öka vinsterna från produktionsenheterna och tillåta att dessa fortsätter att förorena.

Arbetslagarna och jordbrukarna förstår att dessa åtgärder vidtas för att stärka kapitalet och monopolen, vilket är anledningen till att man avvisar dem och bekämpar dem och kräver att gräsrotsförändringar genomförs så att inte de behöver bära hela bördan av krisen.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det stämmer att EU försöker ge sitt eget bidrag i denna stora finansiella och ekonomiska kris. När det gäller främjandet av bredband i landsbygdsområden är det också sant att EU bör ges chansen att verkligen bidra till att den digitala segregationen i samhället undanröjs och att fler människor får tillgång till bredband, vilket i sin tur bidrar till att stärka den inre sammanhållningen i EU.

Som budgetpolitiker vill jag påpeka att även om tillkännagivandet av ett sådant program kommer att vinna gehör hos allmänheten är det inte klart var pengarna faktiskt ska komma från. Det råder en viss tveksamhet om det. Jag kan inte gå med på det, och om rådet fattar sådana beslut och om kommissionen genom José Manuel Barroso föreslår något sådant måste man verkligen se till att det står klart var pengarna kommer ifrån. Detta är den enda riktigt övertygande formen av politik som vi kan lägga fram för våra medborgare. För närvarande finns helt enkelt inte pengarna där. Medlemsstaterna måste ännu en gång ta ställning så att vi verkligen klargör att detta är ett bidrag till en bättre strukturpolitik och till ökad solidaritet i EU. Sedan måste vi bidra gemensamt så att vi kan förverkliga det.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Även om EU har infört bidrag till landsbygdsutveckling har den avfolkning av landsbygden som orsakats av de förhållanden som framtvings av Maastricht främjat ohämmad entusiasm för avreglering och den resulterande avvecklingen av infrastrukturen på landsbygden.

Efter Chryslers fall och nedläggningen av polisstationer och skolor kommer postkontoren snart också att stängas tack vare den avreglering som EU dikterat. Kommissionen planerar helt uppenbart att erbjuda ännu mer dödshjälp. Om urvalskriterierna för ekonomisk kapacitet under genomsnittet och utflyttning från landsbygden skulle upphöra att gälla från 2014 kan det bli dödsstöten för många mindre gynnade områden. Det är enligt min mening ett angrepp mot alla landsbygdsområden, som vi inte får släppa igenom. Vi behöver likvärdiga levnadsförhållanden i städer och på landsbygden. Annars skulle inte bara enskilda områden utan stora delar av EU snart bli ödelagda.

Att skära ned stöden är verkligen fel väg om vi vill skydda viktiga landsbygdsområden och den lägre medelklassen. Landsbygdsområdena kan inte hållas vid liv enbart genom jordbruksstöd. Nedläggningen av jordbruk på senare år visar detta tydligare än någonsin. Stöd till eftersatta områden får inte skäras ned utan måste ökas. Små och medelstora jordbruk och ekologiska jordbruk måste överleva och självförsörjningen med livsmedel måste bevaras. Om EU inte snart kan avrådas från att främst främja intensiv uppfödning och stora markägare – som den engelska drottningen till exempel – är det hög tid att jordbruket åternationaliseras, åtminstone delvis.

Neil Parish (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Får jag tacka kommissionsledamoten för redogörelsen för detta denna förmiddag och Petya Stavreva så mycket för betänkandet.

Det är mycket viktigt att vi hanterar detta femmiljarders paket. Får jag rakt på sak säga till kommissionen att när den ger sig in på ett femmiljarders paket i framtiden bör den nog se till att den har lite mer samtycke från rådet innan vi kommer så här långt. Jag förstår att det inte alltid är så enkelt att få rådet att komma överens om pengar, men vi måste veta att pengarna till sist kommer fram. Jag misstänker att det förmodligen kommer att bli så och att de faktiskt kan användas till mycket god nytta.

Det råder ingen tvekan om att jordbruket är mycket viktigt för landsbygden, men det finns också många andra verksamheter där. Särskilt småjordbrukare behöver en andra inkomst. Bredband i synnerhet innebär att mängder av småföretag kan utvecklas i landsbygdsområden. Så snart bredband är tillgängligt kan anslutningarna bli mycket bra i en del av de mest utpräglade landsbygdsområdena i EU. Bredband kan också vara väsentligt för att göra framsteg inom jordbruk, turism och alla de verksamheter som är förknippade med Internet.

I denna tid med en verklig recession i EU är detta ett stimulanspaket som – om vi får ut pengar till rätt områden och om vi får ut dem i tid – kommer att göra en verklig skillnad, eftersom vi behöver stimulera företagandet. Jordbruk är viktigt, men andra företag är också viktiga på landsbygden, och detta paket kan bidra.

Jag önskar alltså kommissionen lycka till med hela projektet. Jag hoppas att ni får pengarna, men – som jag sa – i framtiden behöver vi gå till väga på ett mycket mer enhetligt sätt.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Fru talman! I november 2008 lade kommissionen fram en återhämtningsplan som inte höll måttet vare sig i volym eller innehåll. Sex månader senare måste vi tillstå att genomförandet av återhämtningsplanen är praktiskt taget obefintligt och jag vill veta vad som händer med dessa 30 miljarder euro i återhämtningsfonder.

Vad händer med de 15 miljarder euro som tillkännagetts via nya åtgärder och anförtrotts Europeiska investeringsbanken (EIB)? Hur kan vi förena en aviserad stimulans på 7 miljarder euro via strukturfonderna och Sammanhållningsfonden med en strukturbudget som underutnyttjas med 10 miljarder euro under 2009?

Slutligen vill jag göra fyra påpekanden när det gäller de 5 miljarder euro som vi diskuterar i dag. Trots påtryckningar från Europaparlamentet kunde Ekofinrådet inte frigöra 5 miljarder euro för 2009, utan tillhandahöll endast 2,6 miljarder euro.

Vi är därför inte alls säkra på att rådet kommer att kunna få fram de 2,4 miljarder euro som saknas för 2010. Parlamentet är redo att söka efter alla tänkbara lösningar via ordinarie medel. De övriga politiska prioriteringarna får dock inte under några omständigheter ifrågasättas. Det kommer parlamentet inte att tillåta. Vi kan inte acceptera omställning, det är en gränslinje som vi inte kommer att överskrida.

Det kommer att bli svårt att få fram dessa 2,4 miljarder euro eftersom vi i och med framläggandet av kommissionens preliminära budgetförslag vet att högst 1,7 miljarder euro kommer att bli tillgängliga. Dessutom måste rådet fortfarande gå med på att släppa dessa marginaler. Det är därför under alla omständigheter viktigt att många medlemsstater inte längre kommer att kunna stoppa hela återhämtningsplanen med hänvisning till kortsiktiga budgetåstramningar och en rättslig syn på budgetreglering.

Vi måste ha en stark budget för unionens framtid och vi kan se – och detta är min fjärde synpunkt – att storleken på de senaste budgetramarna och det sätt som de har förhandlats fram på har inverkat mycket negativt på EU:s framtid.

Jan Mulder (ALDE). - (NL) Fru talman! När jag lyssnar till denna debatt får jag en känsla av att de flesta av er är nöjda men jag har ändå ett starkt intryck av att detta är ett torftigt paket. Jag tror att det som var absolut viktigast här var att rädda ansiktet på ordförande José Manuel Barroso och kommissionen. De åtgärder som lades fram kommer säkerligen att vara till nytta men finansieringen är fortfarande osäker.

Även om oförutsedda situationer måste beaktas i jordbruksbudgeten, även om det skulle bli överskott, har jag vissa invändningar mot att den ständigt används som kassako för att täcka alla oförutsedda händelser. Jag anser att kommissionen och EU inte lyckats lära sig särskilt mycket av de utbrott av smittsamma djursjukdomar som inträffat den senaste tiden. Om de skulle inträffa igen skulle vi vara tvungna att finansiera dem från jordbruksbudgeten.

Det som jag vill veta är: vad är det som vi prioriterar? Att finansiera de åtgärder som föreslås för att bekämpa djursjukdomar eller finansiera det här paketet, som fortfarande behöver städas upp? Det råder fortfarande stor osäkerhet här, men jag förstår att inkomststödet under alla omständigheter alltid kommer att vara tillgängligt och det lugnar mig.

När det gäller verkliga åtgärder varierar de från medlemsstat till medlemsstat, men de är till nytta, det är det ingen tvekan om. Även jag är för energitrygghet och jag anser att allt som vi gör för den saken kommer att vara till nytta.

Slutligen vill jag gratulera de två kommissionsledamöterna till det arbete de har utfört och särskilt Mariann Fischer Boel, som jag har haft ett mycket nära samarbete med under de senaste fem åren.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Ett initiativ på totalt 5 miljarder euro är en god grund både för fortsatt utveckling av EU:s gemensamma energipolitik och för landsbygdsutveckling på lång sikt. Förstärkningen av de inhemska näten är också viktigt, liksom sammankopplingarna till ett enda nät. Jag

anser att större tonvikt borde läggas på energieffektivitet och diversifiering, genom att skapa verkliga incitament för användning av vindkraft till havs, geotermisk energi och andra förnybara energikällor. Medlemsstaternas planer, även i de större staterna som Tyskland, Frankrike och Storbritannien, måste utvecklas i enlighet med EU:s gemensamma energipolitik. För de stater som är särskilt drabbade av den ekonomiska krisen bör ett samfinansieringstak på 50 procent fastställas. Verkligt stöd måste ges till lokala och regionala initiativ som syftar till att införa förnybar energi och främja dess användning. När det gäller landsbygdsutveckling måste större uppmärksamhet ägnas åt den verkliga situationen än historiska indikatorer. Det talas inte bara om att införa bredband utan även om exempelvis utveckling av landsbygdsvägarna. Resurser från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling bör göras särskilt tillgängliga för de ekonomiskt svagare medlemsstaterna. Tack.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru talman, kommissionsledamöter! Denna plan för ekonomisk återhämtning är inget mästerverk. Framför allt finns det inte mycket över för landsbygdsområden. Den innebär även en överföring av medel från jordbruksbudgeten till landsbygdsutveckling. Den leder inte till en självständig utveckling för landsbygdsområdena utan följer ännu en gång en balanseringslogik.

Framför allt överläts det till medlemsstaterna att inrätta kompensationsprogram. I Tyskland påverkar detta mjölkfonden. En förlust på 15 cent per kilo mjölk innebär en brist på 4,2 miljarder euro enbart för de tyska mjölkbönderna. Nu ska en kompensation på 100 miljoner euro komma till stånd. För att tala klarspråk, detta är bara småpotatis, inte en plan för ekonomisk återhämtning!

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Först av allt vill jag gratulera Petya Stavreva till kvaliteten på det betänkande som hon lägger fram för oss i dag.

Jag stöder de ändringsförslag som föredraganden föreslår, exempelvis att göra 250 miljoner euro tillgängliga för att klara de nya utmaningarna, även om vi måste återkomma till detta, som kommissionsledamoten själv sa. Med hänsyn till behovet av en snabb reaktion på den rådande ekonomiska krisen skulle det som vi alla vet vara till nytta att betalningarna kan göras redan under budgetåret 2009. Denna uppläggning avspeglar verkligen slutsatserna från Europeiska rådets ordförandeskap den 12 december 2008.

En viktig aspekt av den rådande ekonomiska krisen är minskningen av de allmänna medel som är tillgängliga och minskningen av lån samt striktare villkor för att få kredit från bankerna. Följaktligen stöder jag föredragandens förslag att medlemsstaterna ska få möjlighet att använda medel som görs tillgängliga via lån och kreditgarantier, vilket skulle göra det möjligt för de berörda parterna i landsbygdsområden att investera under dessa svåra tider.

Med hänsyn till hur utspridd befolkningen är och de höga kostnaderna i vissa landsbygdssamhällen har inte alla medborgare personlig tillgång till bredbandsnät. Enligt min mening bör därför medlemsstaterna utöver de föreslagna infrastrukturåtgärderna ha möjlighet att stödja offentliga Internetanslutningspunkter i landsbygdssamhällen, t.ex. i offentliga bibliotek och rådhus.

Följaktligen instämmer jag i att särskild information bör göras tillgänglig för allmänheten och de lokala myndigheter som ansvarar för genomförandet av dessa nya åtgärder. För att garantera den mest effektiva användningen av de tillgängliga medlen och ge utvecklingen av bredbandsnät i landsbygdsområden ett ordentligt lyft anser jag att de nuvarande skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller bredbandstäckning bör användas som vägledning för differentiering när medlen anslås.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi är mindre än två timmar från det slutliga beslutet om den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Det har tagit oss fem månader – på grund av rådets ordklyverier, det behöver knappas sägas – fem månader att nå fram till ett beslut om det paket som ligger framför oss.

Om vi hade tagit paketets namn på något som helst allvar skulle vi ha behövt vara mycket snabbare. Paketet i sig självt är bra. Det råder det ingen tvekan om. Jag tvivlar dock starkt på om det verkligen kan bidra till att åstadkomma en ekonomisk återhämtning i Europa under den rådande ekonomiska krisen. Kan de anslagna medlen flöda till de utsedda projekten inom den fastställda tidsplanen?

Det är bra att ledamöterna av utskottet för industrifrågor, forskning och energi också har sina tvivel och förhandlade fram en förklaring från kommissionen om att inte satsa det som blir över på energieffektivitet. Det finns därför en chans att de 2,6 miljarder euro som beslutats kommer att användas på ett förnuftigt sätt.

Men kommer vi också att lyckas komma överens med rådet om underskottet på 2,4 miljarder euro i återhämtningsplanen på 5 miljarder euro i höst?

Fem miljarder euro under två år är ett uttryck för europeisk solidaritet. Så långt är allt gott och väl. Mer effektiv hjälp för hela EU-ekonomin kommer dock från en gemensam regional och strukturpolitisk ram: 38 miljarder euro – enbart i år! Dessa resurser är den drivande kraften bakom EU-ekonomin.

Roberts Zile (UEN). – (LV) Fru talman, kommissionsledamöter! Kompromissen om att inte lämna tillbaka dessa 5 miljarder euro till givarstaterna, utan använda dem för landsbygdsutvecklingsprojekt inom energi och bredband har följande viktiga politiska budskap. Det visar att inte ens i kristider har den europeiska solidariteten helt försvunnit. Jag har förståelse för vad en del av mina parlamentskolleger har sagt om att de mesta av pengarna helt enkelt går tillbaka till dessa stater och deras energiprojekt, men jag anser att solidaritetsprincipen är uppenbar i förslaget. Jag anser också att inledandet av ett långsiktigt projekt inom energiområdet, som sammankopplingen av Östersjöstaterna med de nordiska elnäten, också sänder ut rätt signal, eftersom det i hög grad är upp till medlemsstaterna själva att lösa problemen för att övervinna den kortsiktiga krisen och beakta sin egen särskilda situation. En annan punkt där vi enligt min mening måste vara försiktiga är att de korta tidsfristerna för införandet av projekt kan leda till större bitterhet om projekten i förslaget inte slutförs. Här måste vi alla agera gemensamt och på ett ansvarsfullt sätt. Tack.

Esther de Lange (PPE-DE). - (NL) Fru talman! Detta är det tredje året av vår budgetplan och det är också det tredje året då vi har samlat här för att tala om mellanliggande justeringar av den. År 2007 hade vi Galileo, som var ganska enkelt att förklara. År 2008 hade vi livsmedelsmekanismen på 1 miljard euro, då vi var tvungna att använda varje trick i regelboken för att säkra finansieringen eftersom den måste finansieras inom gränserna för befintliga kategorier trots att det fanns mycket lite utrymme över för den. Nu talar vi om ett ekonomiskt stimulanspaket, som självklart är ett välkommet bidrag till de nationella insatserna på området och som förhoppningsvis kommer att bli en stimulans för energi- och bredbandsprojekten i norra delen av mitt land.

Ännu en gång är jag dock tvungen att framföra två reservationer i detta sammanhang. Jag är glad över att vi håller oss till reglerna och verkligen anpassar budgetramarna, men vi var tvungna att ännu en tillgripa knep för att vädja om budgeten för 2010 och eventuellt för 2011. Naturligtvis är det bra att veta att detta inte kommer att påverka medbeslutandeprogrammen, men jordbruk då, som vi vet fortfarande inte omfattas av medbeslutandeförordningen? Vad kommer att ske om som redan har sagts ytterligare utbrott av djursjukdomar inträffar eller om vi drabbas av ännu en allvarlig marknadskris och vi fortfarande behöver dessa medel för jordbruket? Kan kommissionen försäkra oss om att den inte kommer att dra sig undan detta ansvar?

Min andra reservation är att vi måste kunna övervaka de utgifter som vi alla beslutar om. För fjorton dagar sedan motsatte sig min delegation beviljandet av ansvarsfrihet för 2007 års budget på grund av problemen med tillsyn och ekonomiskt ansvar. Detta paket får under inga omständigheter leda till en försämring av ansvarstagandet och tillsynen. Som britterna skulle säga: först när man provat en sak vet man vad den går för, och jag anser att planen endast kan bli en framgång om vi infriar alla dessa villkor.

Jag vet att min talartid är slut men jag vill ändå ta ett par sekunder för att tacka kommissionsledamoten för att hon har tillbringat många sena kvällar här med oss och diskuterat saker efter det att debatterna om jordbruk var slut. Fru kommissionsledamot, tack för er tillgänglighet och ert samarbete.

Costas Botopoulos (PSE). - (EL) Fru talman! Betänkandet och det initiativ i allmänhet som vi debatterar i dag är nödvändigt, men jag är rädd för att det inte är tillräckligt effektivt. Det liknar mer en snabbkur än en behandling. EU var tvunget att göra något eftersom krisen är allvarlig, men jag anser inte att EU lever upp till utmaningen. För det första är det inte tillräckligt med pengar för den kris som vi genomgår och det finns ingen garanti att pengarna kommer att nå dem som behöver dem mest. Både energi och bredbandsnät är viktiga sektorer men vi kan inte vara säkra på att de är de högst prioriterade sektorerna och framför allt de sektorer som kommer att generera de arbetstillfällen och den tillväxt som vi behöver.

För det andra, som alla mina kolleger har sagt, vet vi inte om, när och var en stor del, nästan hälften, av de drygt 2,4 miljarderna ska komma från. Häromdagen talade vi i budgetutskottet med kommissionsledamoten Siim Kallas, som för närvarande inte kan ge oss svar på var anslagen ska komma från.

För det tredje och kanske viktigaste tillhandahåller vi lösningar som inte kommer att hjälpa oss att ta itu med problemen på lång sikt. Det är inte någon lösning att ta pengar som blivit över från jordbrukspolitiken. Det är ingen lösning att flytta saldon under jorden mellan jordbruks- och regionalpolitik och unionens övriga

behov. EU behöver en global plan inför krisen, vilket vi inte verkar ha för närvarande. Jag är rädd för att detta tillfälle har gått förlorat för EU och jag är rädd för att det framför allt är kommissionen som har förlorat det.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Fru talman, kommissionsledamöter, herr rådsordförande (var han nu kan vara eftersom han inte är här)! Här i parlamentet är ord viktiga: att kalla 5 miljarder euro för en ekonomisk återhämtningsplan för Europa är ett utslag av skämtlynne från kommissionens sida, men det har ingenting med verkligheten att göra. Det är helt enkelt en budgetmanöver, som är blygsam, begränsad i omfattning och med begränsade effekter.

Vi bör dock välkomna den, inte så mycket på grund av fördelningen av medel utan för vad den betyder i politiska och budgetmässiga termer: För det första innebär den ett erkännande av att den innevarande budgetramen, som vi antog för perioden 2007–2013, inte har tillräckliga instrument för att hantera en ekonomisk krisssituation. För att få fram 5 miljarder euro har de tre institutionerna fått arbeta i sex månader för att, som Reimer Böge sa, bana väg genom budgetförfarandena och förstärka det interinstitutionella samarbetet. Allt detta för att lämna hälften av medlen öppna för risken för ännu ett förlikningsförfarande, vilket redan har sagts många gånger.

Det är också ett egendomligt sätt att skydda gemenskapens jordbruk. Låt oss inte göra några misstag: vad det hela gäller är att extra pengar från den gemensamma jordbrukspolitikens finansierar de otillräckliga anslagen till andra utgiftskategorier. Detta är en direkt konsekvens av de misstag som gjorts i förhandlingarna om budgetramen. Vi får se vad resultaten blir när vi har förhandlat om nästa jordbruksavtal 2013.

Jag välkomnar därför syftet med paketet men jag hoppas att vi inte i framtiden kommer att ångra de metoder som vi har använt.

Glenis Willmott (PSE). – (EN) Herr talman! Våra medborgare förväntar sig att vi ska ge verklig hjälp till dem som upplever svåra tider. De åtgärder som vi har framför oss för den ekonomiska återhämtningen i Europa är ett viktigt paket, och jag gläder mig åt den starka betoningen av miljövänlig sysselsättning och tekniker som kommer att bidra till att minska våra koldioxidutsläpp och främja energisäkerheten.

Jag är naturligtvis mycket glad över att mitt eget land kommer att få upp emot 500 miljoner euro för främjandet av projekt för havsbaserad vindkraft samt för avskiljning och lagring av koldioxid. Det är emellertid tydligt att hela det föreslagna paketet är bristfälligt både i storlek och ambitioner. Jag vill se större betoning av ungdomsarbetslösheten. Vi behöver ge den unga generationen hopp om framtiden. Det som vi har här på bordet i dag är trots allt bättre än ingenting alls. Parlamentsledamöterna från Labour kommer därför att stödja åtgärderna, även om vi är på det klara med att en ny ekonomisk återhämtningsplan behövs.

Jag hoppas att de närvarande konservativa parlamentsledamöterna också kommer att rösta för åtgärderna stick i stäv med deras isolationistiska ledare David Camerons handlingslinje att göra ingenting. Han som ständigt motsatt sig Labourpartiets åtgärder i Storbritannien, som erbjuder verklig hjälp till dem som drabbats hårdast.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Europas länder antar räddningspaket värda miljarder för att rädda sina finansinstitutioner och industrisektorer. Europeiska unionen som helhet strävar också efter att investera i sin ekonomi. Det debatterade förslaget om stöd till den ekonomiska återhämtningen via ekonomiskt stöd från gemenskapen till projekt inom energisektorn ingår i en plan för ekonomisk återhämtning i Europa i syfte att anslå ett belopp på totalt 30 miljarder euro. Planen på fem miljarder euro till offentliga investeringar är främst inriktad på energiinfrastruktur, bredbandstillgång och omstrukturering av jordbruket. Vi måste vara medvetna om att europeiska diplomater har ägnat flera veckor åt att diskutera paketets särskilda utformning. Ordförandeskapet lett av Tjeckien och kommissionen har gjort ett ansvarsfullt försök att genom paketet svara på – bland annat – gaskrisen, och genom att göra detta ta itu med vissa känsliga frågor, särskilt i Central- och Östeuropa. Faktum är att vissa av frågorna fortfarande är olösta. En del medlemsstater som är långsammare när det gäller att skaffa sig EU-medel kan få betala priset för det genom att de inte klarar att utarbeta alla dessa projekt senast nästa år. Tvivlen finns också kvar i fråga om finansieringen av paketet. Enligt min mening är detta dock inte tillräckliga skäl för att avvisa denna svår vunna kompromiss. Ett avslag kan inte bara leda till brist på pengar till energibesparingsprojekt utan också till brist på medel för att trygga tillförlitliga leveranser av gas till våra hem. Och väljarna kommer säkert att ställa oss till svars för det nästa gång det blir en gaskris.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Dagens debatt kännetecknas av två viktiga parametrar. För det första av det obestridliga behovet för oss att göra mer i EU för sammankopplingar av elnät och

bredbandsnät. För det andra väcker dagens debatt den mycket viktiga frågan om nuvarande och framtida jordbruksutgifter i gemenskapsbudgeten.

Det positiva budskapet är självklart att EU använder gemenskapsbudgeten som medel mot krisen. Detta är positivt och vi måste hålla fast vid det. De fem miljarderna är inte mycket, men vår systematiska metod att använda gemenskapsbudgeten som medel för att bekämpa nya problem är rätt och det var just därför som stats- och regeringscheferna godkände den vid det senaste toppmötet, där de antog strategin. Vi måste dock vara försiktiga. Om denna systematiska metod leder oss till den förenklade slutsatsen att jordbruk alltid har oförbrukade anslag till att täcka nya behov och därifrån att vi drar slutsatsen inför den kommande viktiga diskussionen om jordbrukets framtid efter 2013 att jordbruket redan har mer än det behöver skulle det vara ett oerhört stort strategiskt misstag av EU. Med andra ord får vi inte tro att vi kan "sänka nivån" för jordbruket eftersom budgeten hela tiden visade att vi hade pengar fram till 2013, pengar som vi tog från Galileo och lade på energi och bredband.

Jordbruket behöver resurser och det kommer fortfarande att finnas tillräckligt med resurser efter 2013. Samtidigt måste vi klargöra något som är självklart i EU: nya prioriteringar kommer alltid att kräva nya resurser.

Lutz Goepel (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr Graefe zu Baringdorf! "Småpotatisarna" har inneburit att i mitt lilla samhälle med 450 invånare har det varit full fart i arbetet för att överbrygga bredbandsgapet. Jag tror att vi kommer att ha bredband senast om tre–fyra månader.

Petya Stavreva, tack så mycket för ert betänkande. Det är mycket bra.

Mina damer och herrar! Jag har haft möjlighet att arbeta med jordbruksutveckling i denna förnämliga institution i 15 år och har bidragit till att utforma den, oavsett jordbrukens storlek och juridiska form. Tiden har nu kommit för mig att göra någonting annat. Jag vill tacka alla mina kolleger, tjänstemännen, Andris Piebalgs och särskilt er, fru Fischer Boel.

Atanas Paparizov (PSE). – (BG) Jag vill för det första tacka föredragande Eugenijus Maldeikis och framhålla betydelsen av energiförsörjningsprojekt. De kommer att skapa rätt förutsättningar för större solidaritet mellan medlemsstaterna genom diversifiering av gasförsörjningskällorna och de verkliga leverantörerna.

Jag vill nämna att efter förhandlingarna fick mitt land, som drabbats hårdast av energikrisen i början på året, vissa resurser och sammankopplingar gjordes med system i Grekland och Turkiet. De medel som öronmärkts för Nabucco och omvända gasleveranser kommer också att bidra till försörjningen i sydöstra Europa.

Jag anser att dessa åtgärder från kommissionen och dessa förslag bara är början på utformningen av en energiförsörjningspolitik. Jag förväntar mig att en strategi för att förbättra gasförsörjningsdirektivet och ett förslag till gemensam energipolitik läggs fram inom en mycket snar framtid.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill tala om de makroekonomiska konsekvenserna av paketet. Vi säger ofta att vi måste lösa bankproblemen och ge bankerna ökad likviditet, mer medel. Paketet är viktigt eftersom det ökar likviditeten på den gemensamma marknaden. Eftersom kapital cirkulerar mellan länderna – en naturlig process i ekonomisk utveckling – har krisen lett till att företag har lagts ned i många länder på grund av brist på medel.

Ett sådant paket behövs inte som något slags bidrag eller stöd. Det behövs för att upprätthålla vår gemensamma europeiska marknad, vår integration, som vi har byggt upp under loppet av många år.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! För det första vill jag tacka kommissionsledamot Mariann Fischer Boel och kommissionsledamot Andris Piebalgs. Detta är ett bra tecken: jordbruk och energi sida vid sida, i samarbete med varandra. Detsamma gäller för parlamentsledamöterna Agnes Schierhuber och Othmar Karas, som så att säga tar ställning för de små och medelstora jordbruken. Det är ett bra tecken. Den här debatten om 5 miljarder euro visar att vi har rätt agenda och att vi har förstärkt köpkraften i landsbygdsområdena. I en tid av ekonomisk och finansiell kris får vår prioritering inte vara att skicka de pengar som vi behöver för energi till ryska oligarkier och oljemagnater utan att behålla dem i EU och förstärka landsbygdsområdena här.

Jag vill framföra mina gratulationer till initiativet och jag är särskilt nöjd med att vi kan anta det i dag.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Även jag vill lyckönska våra föredragande. Detta dokument är viktigt eftersom sammankopplingen av energinäten måste vara en prioriterad fråga.

Jag anser dock att mer måste investeras i modernisering av infrastrukturen för produktion och transport av elenergi. Jag säger detta med tanke på det elavbrott som för några år sedan drabbade många europeiska länder. Jag anser dock att mer pengar måste anslås till Nabuccoprojektet. Det är dock bra att projektets betydelse ännu en gång erkänns genom detta dokument.

I fråga om energieffektivitet i byggnader, jämfört med meddelandet från kommissionen i oktober där 5 miljarder euro var öronmärkta för detta område, hittar vi ingenting om dessa medel i detta dokument. Vi har åtgärden för intelligenta städer, men medlen kommer endast att kunna användas om det finns oförbrukade medel över. Jag anser att detta förhållande är oacceptabelt eftersom vi måste skapa arbetstillfällen och denna sektor har stor potential.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag upplever ett brett stöd för vårt förslag, och jag anser det mycket viktigt att komma ihåg var vi befann oss i början av valperioden.

Vi har mer eller mindre 27 olika nationella varianter av energipolitik och 27 marknader i olika stadier av avreglering. Samarbetet mellan medlemsstaterna om energifrågor har varit ganska komplicerat. Vi föreskrev de mycket viktiga gemensamma incitamenten, nämligen energi- och klimatförändringspaketet och stärkandet av den europeiska dimensionen på den inre energimarknaden i Europa. Men frågan om var pengarna ska komma från fanns alltid där, och hittills har vi verkligen inte satsat tillräckligt stora belopp på energi. På grund av finanskrisen står vi tydligt inför förseningar i många energi- och kapitalintensiva projekt. Dessutom påminde gaskrisen i början av året oss om hur sårbart Europa är när det gäller energiförsörjningen och hur dåligt sammankopplade vi är, vilket gör det svårt att utnyttja EU:s storlek och räckvidd. Huvudparten av paketet går faktiskt till denna välbehövliga samtrafik.

Atana Paporizov nämnde Bulgarien. Om Bulgarien fick tre ytterligare sammankopplingar skulle det bli mindre lidande i Bulgarien, och det behöver inte kosta stora summor pengar. Frågan är varför det inte utvecklats. Det finns många faktorer. En förbindelse utvecklas inte av en ensam medlemsstat: man behöver vara minst två för det. Det krävs också att företag engagerar sig. Paketet ger faktiskt också politiska incitament. De baltiska staterna talade mycket om samarbete och sammankopplingar med den nordiska marknaden, men tills detta paket utformades hade vi ryggat inför verklig utveckling av baltisk sammankoppling. Vid ett möte nyligen med de baltiska staternas premiärministrar och de beslut som fattades där är det oerhört viktigt att de baltiska staterna inte längre kommer att vara en energiö.

Jag anser att paketet ger exakt det som parlamentet söker efter för att uppnå tre mål: tryggad försörjning, hållbarhet och EU-konkurrenskraft. Jag vill alltså be parlamentets ledamöter att stödja förslaget eftersom det är en betydelsefull förändring i den europeiska energipolitiken.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag har lyssnat noga till de många positiva och konstruktiva synpunkterna under debatten här i dag.

För det första har somliga av er sagt att vi måste göra det mycket klart att vi inte kommer att stå inför en situation där det absolut inte finns någon marginal i jordbruksbudgeten. Vi har ett överskott eftersom vi inte har haft extraordinära utgifter – vi har haft mycket låga interventionskostnader och mycket låg kostnad för exportbidragen – och därför kan vi hantera denna särskilda situation. Men vi försätter inte oss själva i en situation där det inte finns några marginaler i budgeten, av de skäl som Jan Mulder nämnde. Om vi hamnar i en situation med ett djursjukdomsutbrott kan jag ge garantier här i dag att vi inte kommer att hamna i ett läge där det inte finns några pengar eller otillräckligt med pengar för att lösa situationen.

Det är också viktigt att understryka solidariteten i fördelningen av medlen. När man ser på landsbygdsutveckling är det uppenbart att den är fördelad efter de medel som är tillgängliga i budgeten för landsbygdsutveckling för de olika medlemsstaterna, vilket faktiskt ger de nya medlemsstaterna en fördel.

Det är också viktigt att se denna injektion av pengar som ett engångsbelopp. Inom landsbygdsutveckling ska det helt enkelt täcka den lucka som vi har under 2009 därför att hälsokontrollen inte träder i kraft förrän den 1 januari 2010, och därför har vi hamnat i ett läge där vi inte har tillräckligt med pengar för att möta de nya utmaningarna. Dessa utmaningar är helt i linje med min kollega Andris Piebalgs tankar om förnybar energi i landsbygdsområden med hjälp av nya tekniker, där man använder avfall från jordbrukssektorn för att bidra till minskningen av utsläppen av växthusgaser, motverkandet av klimatförändringen, vatten, biologisk mångfald och för att hantera de problem som vi nu står inför inom mejerisektorn i Europa.

Till sist håller jag helt med om att bredband är en fördel, inte bara för jordbrukssektorn utan för alla. Det är dock mycket viktigt att vi garanterar en länk till bredbandsnätet i landsbygdsområden för att främja små och

medelstora företag och göra det lättare för människor att flytta ut och ändå använda sina datorer, kanske ett par dagar i veckan för att sköta ett arbete som de kanske har i staden. Bredband är en av framtidsfrågorna.

I allmänhet och som slutsats anser jag att det fanns ett starkt stöd, och jag hoppas att den investering som vi kommer att göra i denna engångsbetalning kommer att visa sig vara en bra satsning.

Petya Stavreva, föredragande. – (BG) Jag vill tacka er för er positiva inställning och för de rekommendationer och synpunkter som ni har kommit med. Jag vill också tacka kommissionsledamot Mariann Fischer Boel för hennes positiva inställning och för att hon fortsätter att stödja jordbrukarna och landsbygdsbefolkningen. Jag vill särskilt tacka ordföranden för utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, Neil Parish, och vår samordnare, Lutz Goepel, för deras stöd och förtroende.

I dag när vi diskuterar framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken och möjligheterna till adekvat stöd, är det mycket viktigt att framhålla att hundratals miljoner EU-medborgare bor i landsbygdsområden som täcker en stor del av gemenskapens territorium. De behöver stöd genom vår solidaritet.

Jag är mycket glad över att alla de betänkanden som vi har diskuterat under de senaste månaderna här i Europaparlamentet i Strasbourg med den gemensamma jordbrukspolitiken som huvudämne har utarbetats i samma anda och har samma allmänna inriktning: att vi måste beakta och erkänna behovet av och möjligheterna för jordbrukare och landsbygdsinvånare från alla medlemsstater.

Som företrädare för Bulgarien, en av de senaste medlemsstaterna att ansluta sig, anser jag att det är oerhört viktigt för EU-institutionerna och särskilt Europaparlamentet att i dag sända ett tydligt budskap till gemenskapens invånare för att visa att vi finns här för att hjälpa till under den ekonomiska krisens svåra tider. Inför valet till Europaparlamentet är det viktigt att EU-institutionerna visar att de finns nära folket och att de vill hjälpa dem under de svåra tider som vi för närvarande genomlever.

Eugenijus Maldeikis, föredragande. – (LT) Jag vill tacka alla mina kolleger för deras stöd. Debatten har visat att paketet är av stor betydelse och vi får inte glömma hur komplicerat det var för kommissionen att utarbeta det och se till att avtalet antas. Det är beundransvärt att medlemsstaterna kunde enas så snabbt och att dokumentet nu kommer att gå till omröstning här i parlamentet.

Det var enligt min mening mycket svårt att hitta en geografisk balans för finansieringen av projekten och utvärdera återhämtningsåtgärderna (med vilket jag menar hur mycket de inverkar på de makroekonomiska processerna och enskilda sektorer) och använda olika projekt inom energidelsektorn för finansiering. Jag anser följaktligen att den sammansättning vi nu har måste ge resultat och det var mycket glädjande att höra kommissionsledamot Andris Piebalgs nämna i dag att inbjudan att lämna anbud kommer att offentliggöras innan maj månads utgång. Detta visar att vi reagerar på ett tillräckligt strategiskt sätt, med vetskap om hur känslig hela frågan är.

Jag anser att paketet också är mycket viktigt i den meningen att investeringsprocesserna inom EU saktar av betydligt på grund av den ekonomiska krisen och att paketet kommer att vara ett mycket bra incitament och en signal både till medlemsstaterna och till energibolagen om att fortsätta sina investeringar så att våra strategiska energimål inom EU kan uppnås.

Ännu en gång tack till alla för deras stöd och jag uppmanar er att rösta ja till paketet.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum i dag.

*
* *

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Ni missade mig under "catch the eye"-förfarandet. Det är naturligtvis ert privilegium men nu vill jag göra ett personligt uttalande enligt arbetsordningen.

Talmannen. – Herr Graefe zu Baringdorf! Debatten är avslutad. Ni vet mycket väl att det finns fem minuter tillgängliga för "catch the eye"-förfarandet och att ledamöter som inte har talat under debatten har företräde. Jag kan därför inte låta er tala nu eftersom debatten är avslutad. Jag beklagar.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Gierek (PSE), skriftlig. – (PL) Förordningen inrättar ett program till stöd för EU:s ekonomi under krisen. Att tilldela detta stöd till energiprojekten kommer att leda till ekonomisk återhämtning, ökad trygghet i energiförsörjningen och en minskning av utsläppen av växthusgaser. Det är åtminstone meningen med det hela.

Ett belopp på 3,5 miljarder euro har anslagits till detta.

Kommer detta program att bidra till att vi övervinner krisen? Jag tvivlar på det. Det är inte så många arbetstillfällen som kommer att skapas omedelbart med pengarna. Det behövs tid för att förbereda vart och ett av projekten och därför kommer det att dröja innan de förbättrar det ekonomiska läget. Projektet skiljer sig åt i betydelse. De viktigaste är de som gäller sammankopplingar av energinäten. Detta kommer att förstärka sammanhållningen inom EU.

Enligt min mening bör projekten dock innefatta energisammankopplingar mellan Polen och Tyskland.

Inom området tekniker för avskiljning och lagring av koldioxid är behörighetskraven alltför höga och man förutsätter att tekniken redan har utvecklats i den skalan trots att den faktiskt inte har det.

Kommissionens nonchalanta sätt att slösa med gemenskapens pengar är förbryllande och jag anser att det är följden både av dåligt omdöme och av den doktrin som ligger bakom strategin. De pengar som spolas ut i avloppet, jag menar pengar som kastas in i installationer för avskiljning och lagring av koldioxid, kan bidra mer till att tackla krisen om de används för storskalig renovering och isolering av byggnader eller för att bygga hundratal biogasstationer. Miljön skulle också ha vunnit på det.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I diskussionen om betänkandet om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning när det gäller den fleråriga budgetramen (2007–2013) skulle jag vilja uppmärksamma tre saker.

1. Vi bör stödja anslaget på 5 miljarder euro till finansieringen av energiprojekt under 2009 och 2010 och finansieringen av utvecklingen av bredbandsnät i landsbygdsområden. Vi bör anslå 3,5 miljarder euro till energinät och 1,5 miljarder euro till bredbandsnät i landsbygdsområden.

2. Efter att ha gett mitt stöd vill jag framföra mina farhågor om att källan till dessa extra pengar är rubrik 2, vilket innebär den gemensamma jordbrukspolitik, där det årliga taket för budgetramen för 2007–2013 kommer att minskas med 3,5 miljarder euro 2009 och 2,5 miljarder euro 2010. Detta är särskilt oroande när livsmedelsförsörjningen i EU hotas.

3. Jag måste framföra min oro för att detta slags grundläggande ändring i budgetramen för 2007–2013 sker två månader före slutet av den innevarande valperioden i stor hast och utan något tillfälle till objektiv diskussion om ämnet.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Som ett led i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa har en extra miljard euro öronmärkts för utveckling av infrastrukturen för bredbandsinternet i landsbygdsområden via Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling.

Som ansvarig för jordbruks och landsbygdsfrågor välkomnar jag hjärtligt detta initiativ. I många medlemsstater, bland annat mitt eget land, har jordbrukare och landsbygdsbefolkningen inte tillgång till bredband i samma utsträckning, vilket gör dem klart missgynnade jämfört med människor som bor i tätorter och städer.

Vi ska komma ihåg att detta initiativ ingår i ett paket som syftar till att stimulera sviktande europeiska ekonomier. I detta sammanhang hoppas jag att förbättrad bredbandstillgång kommer att bidra till att stimulera små och medelstora företag i landsbygdsområden.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Det är utmärkt att femmiljarderspaketet som kommissionen utlovade när krisen först började till sist har godkänts. Det fanns ett stort behov av pengarna och jag anser att kommissionens valda prioriteringar energi och landsbygdsstöd, som framför allt innebär utveckling av bredbandsnät, är värda att genomföras. De 100 miljoner som beviljats till undervattenskabeln Estlink 2 kommer att ha särskild betydelse för Finland. Det är utmärkt att Estlink-projektet har funnits med på listan med oförändrat belopp ända sedan kommissionen först lade fram sitt förslag.

Prioriteringarna i energiåterhämtningspaketet är dock verkligen mycket irriterande – att kommissionens ursprungliga idé som helt enkelt var att stödja kraftledning, avskiljning och lagring av koldioxid samt vindprojekt till havs inte har ändrats på vägen. Kraftledning och vindkraft till havs förtjänar naturligtvis mer pengar. Den orimliga betoningen på avskiljning och lagring av koldioxid är dock obegriplig, särskilt eftersom betydande medel från inkomsterna från utsläppshandeln troligen kommer att avsättas för detta.

Andra förnybara energiprojekt bör definitivt också ges en chans att ansöka om extra återhämtningsmedel, inte bara dem som gäller vindkraft. I stället för att investera i teknik för avskiljning och lagring av koldioxid, som är en osäker satsning, borde betoningen ligga på förnybara energikällor. De olika solenergiprojekten förtjänar särskilt att få finansiering.

Det fanns ett uttalande i samband med paketet där det föreslogs att oförbrukade medel skulle kunna kanaliseras till projekt för att främja energieffektivitet och förnybara energikällor. I kommissionens ursprungliga planer skulle medel ha öronmärkts till energieffektivitet, i stället för att använda överblivna smulor till detta. Det är också mycket olyckligt att den del som ursprungligen planerades för "smarta städer" till sist uteslöts från återhämtningspaketet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Paketet för ekonomisk återhämtning i Europa, även känt som femmiljarderspaketet, är kopplat till utvecklingen av landsbygdsområden i EU. Vi kommer att anslå ytterligare en summa utöver 1 miljard euro till att förbättra bredbandsnätet i landsbygdsområden och till de nya prioriteringar som vi har fastställt i översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är synd att de tillgängliga medlen har minskats något men det som är viktigast nu är att slutföra hela lagstiftningsprocessen så snart som möjligt. Denna åtgärd kommer att göra det möjligt för oss att minska disproportionen mellan landsbygds- och tätortsområden i fråga om utvecklingen av bredbandsnät och tjänster i samband med de nya teknikerna. Bredband är inte bara ett fönster mot världen och ett verktyg för att utbyta tankar och skaffa sig kunskap, det är också ett medel för att underlätta många administrativa frågor.

Genom att godkänna paketet skickar EU en positiv signal till vårt landsbygdssamhälle. Jordbruk spelar en viktig roll i landsbygdsområdena men det finns också många slags småföretag i landsbygdsområden, såsom butiker, verkstäder och lager. Jag anser att utvecklingen av bredband kommer att bidra till utvecklingen av utbildning och av småföretag, exempelvis turisttjänster, i dessa områden. Detta kan också bidra till ytterligare inkomster, särskilt i små familjejordbruk.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Tidpunkten för det europeiska programmet till stöd för ekonomisk återhämtning, inklusive investeringen av nästan fyra miljarder euro i energiprojekt, är idealisk och det kommer att få minst en dubbel positiv effekt, dvs. främja återhämtningen av viktiga sektorer inom ekonomin och lösa de betydande energiproblemen.

Gaskrisen nyligen visade tydligt att tryggheten i energiförsörjningen är direkt beroende av sammankopplingen av energinäten mellan medlemstaterna som de berörda länderna inte skulle kunna tillhandahålla utan stöd. Om inte goda förbindelser upprättas mellan systemen i de berörda länderna är det inte heller möjligt att skapa en gemensam energimarknad eller att tillämpa solidaritetsprincipen i EU.

Den ekonomiska krisen kräver snabba lösningar. Det är därför som jag stöder det föreslagna programmet, samtidigt som jag är medveten om att metoden för att välja ut projekten och fördela medlen är inte den mest rättvisa.

Jag vill framhålla stödet till Nabuccogasledningen separat, eftersom det är dags att EU satsar mer på projektet om vi inte ska missa möjligheterna att använda gas från Kaspiska havet för att diversifiera våra källor. Jag väddar till kommissionen att ingripa mer aktivt så att verkliga resultat och framsteg för Nabucco kan uppnås så snart som möjligt.

Tack för er uppmärksamhet.

3. Ändring av kapitalkravsdirektiven (2006/48/EG och 2006/49/EG) - Gemenskapsprogram för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är en gemensam debatt om

– betänkandet av Othmar Karas, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG vad gäller

banker anslutna till centrala kreditinstitut, vissa frågor som gäller kapitalbasen, stora exponeringar, tillsynsrutiner och krishantering (KOM(2008)0602 – C6-0339/2008 – 2008/0191(COD)) (A6-0139/2009), och

– betänkandet av Karsten Friedrich Hoppenstedt, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om inrättande av ett gemenskapsprogram till stöd för särskild verksamhet på området för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision (KOM(2009)0014 – C6-0031/2009 – 2009/0001(COD)) (A6-0246/2009).

Othmar Karas, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I dag har jag möjligheten att lägga fram för er inte bara resultaten från utskottet för ekonomi och valutafrågor utan även resultaten av långa förhandlingar med rådet och kommissionen. I förra veckan uppnådde vi en överenskommelse i trepartssamtalen om att utarbeta ett nytt regelverk för finansmarknaderna.

Jag ber er att betrakta dessa förslag som vi debatterar i dag som ett komplett paket. En del av oss i parlamentet, rådet och kommissionen vill ha mer, andra vill ha mindre. Jag kan säga er att vi inte var överens om den minsta gemensamma nämnaren, men vi försökte att komma överens om mer än den största gemensamma nämnaren.

Vi har föreslagit en linje för de kommande stegen eftersom detta inte kan vara mer än ett första steg. Vi har inte kommit med ett svar på den ekonomiska och finansiella krisen. Men vi är redo att ta nästa steg för att få ett genombrott i utvecklingen av ett nytt regelverk för finansmarknaderna som kommer att leda till en förenkling av regleringen av finansmarknaderna och till europeisering, vilket kommer att skapa visshet för finansmarknaderna och stabilitet för alla marknadsdeltagare. Detta representerar en utveckling av finansmarknaderna, är en reaktion på finanskrisen och skyddar den decentraliserade sektorn.

Jag vill tacka Pervenche Berès, Sharon Bowles och mina kolleger i andra grupper för deras stöd, och särskilt sekretariatet och alla i personalen.

Detta förslag leder till ökad öppenhet, ökad rättssäkerhet och ökad stabilitet och skapar därför större förtroende i en tid som just kännetecknas av bristande förtroende. Det är inte enbart ett regelverk som vi föreslår. Under det senaste plenarsammanträdet beslutade vi att reglera kreditvärderingsinstitut. Vi antog den nya tillsynsstrukturen för försäkringsbranschen och kommissionen lade fram ett nytt förslag om hedgefonder. Det är ett tilläggs paket, med vilket vi visar vägen.

Det finns fem punkter. Den första är övervakningen av finansmarknaden, där vi som ett första steg förstärker Europeiska banktillsynskommitténs (CEBS) och Europeiska centralbankens roll. Vi har också förstärkt balansen mellan hemlandets och värdlandets tillsynsmyndigheter. Det andra steget är att vi nu måste uppnå större integration av tillsynen över finansmarknaden. Alla kraven finns i detta betänkande, eftersom vi behöver en integrerad tillsynsstruktur som gör det möjligt för oss att klara de nya utmaningarna.

Det andra området är värdepapperiseringen, beviljandet av lån. För första gången inför vi regeln att ett lån endast kan beviljas om långivaren har bibehållit intresset i värdepapperiseringen i sin bokföring. Vi har föreskrivit ett kvarhållande av minst fem procent, men vi har gett CEBS i uppdrag att undersöka om en ökning är rimlig och att offentliggöra sina resultat i en kommissionsöversyn före årets utgång och särskilt beakta den internationella utvecklingen. Detta är en viktig signal till marknaderna: utan bibehållande finns det ingenting. Bibehållandet leder till öppenhet och ger också bättre kontroll.

För det tredje har vi reglerat stora exponeringar när det gäller kvoten mellan egna medel och risk. Ingen stor exponering får uppgå till mer än 25 procent av bankens egna medel. Och när bankerna lånar till varandra får den inte överstiga 150 miljoner euro.

Den fjärde punkten är att vi arbetar för att förbättra kvaliteten på de egna medlen och hybridkapital. Vi beaktar dock befintliga lagregler i medlemsstaterna eftersom vi inte vill ha konjunkturförstärkande effekter under den ekonomiska och finansiella krisen. Att vi har skapat en korrekt, professionell övergångsreglering är en viktig punkt, särskilt för kooperativ, sparbanker och passiva kapitalinsatser i Tyskland. Trots detta finns det fortfarande mycket att göra.

Jag vill ta upp konjunkturförstärkning som den femte punkten.

I betänkandet anges att kommissionen tydligt måste identifiera de konjunkturförstärkande effekterna av befintliga direktiv mycket snabbt och vi måste se till att den nödvändiga förändringen sker före hösten.

Jag uppmanar er att godkänna betänkandet och förslaget till överenskommelse i trepartssamtalet så att EU och Europaparlamentet kan behålla sin ledande roll i reformen av finansmarknaderna. Det är också viktigt att vi genomför alla krav för den framtida utvecklingen så att vi öppnar för en förbättrad, mer stabil och förtroendefull finansmarknad och återigen intar en ledande roll vid det kommande G20-toppmötet. Jag ber om ert stöd till detta.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Karsten Friedrich Hoppenstedt, *föredragande*. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Bristen på finansiell tillsyn som fungerar på ett enhetligt sätt i hela EU och misslyckandet för systemet på internationell nivå och EU-nivå är några av skälen till den rådande finansiella och ekonomiska krisen. Vi måste därför se till att informationen integreras i systemet på ett samordnat sätt och att de enskilda organisationerna utväxlar information så att ytterligare en kris kan undvikas.

Den goda offentliga tillsynen i vissa medlemsstater måste optimeras för alla 27 medlemsstaterna för att säkra god informationsöverföring. För detta behövs ekonomiska resurser. Vi måste lösa krisen nu och tillhandahålla resurser nu. Det är exakt det som vi åstadkommer med gemenskapsprogrammet till stöd för särskilda åtgärder på området för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision.

Jag välkomnar att kommissionen svarat på parlamentets krav på åtgärder och föreslår att gemenskapen ska ge ekonomiskt stöd till sektorn för finansiella tjänster och till finansiell rapportering och revision samt till verksamheter i vissa EU-institutioner och internationella institutioner för att se till att gemenskapens politik på området är effektiv. Ett nytt gemenskapsprogram kommer att införas för att göra det möjligt att ge direkta bidrag från gemenskapsbudgeten till finansieringen av dessa enskilda institutioner.

Samfinansiering av detta slag till kommittéer och tillsynsmyndigheter kan i hög grad bidra till att garantera att dessa fullgör sina uppdrag på ett oberoende och effektivt sätt. Programmet måste vara tillräckligt flexibelt utformat och ha tillräckliga medel för att garantera att kraven för Lamfalussykommittéer på minst nivå 3, inbegripet Europeiska värdepapperstillsynskommittén (CESR), Europeiska tillsynskommittén för försäkringar och tjänstepensioner (CEIOPS) och Europeiska banktillsynskommittén (CEBS), täcks. Kommissionens förslag låg 40 procent under det som Lamfalussykommittéerna på nivå 3 ansåg nödvändigt för de kommande fyra åren. Det fanns mycket lite intresse i rådet för en betydligt ökad budget trots att det stod klart att det krävs betydande förbättringar av finansmarknaden.

I slutet av förhandlingarna kom vi överens om en siffra på ungefär 40 miljoner euro under fyra år: 500 000 euro för Lamfalussykommittéerna på nivå 3 under 2009 och ytterligare 38,7 miljoner euro från 2010 till 2013, varav 13,5 miljoner öronmärkts för dessa kommittéer. När det gäller kommittéerna för finansiell rapportering och revision var kommissionens ursprungliga förslag till reform av organisationen för svagt. Här har vi i parlamentet kunnat göra förbättringar och efter trepartsförhandlingarna har vi uppnått ett godtagbart resultat när det gäller de enskilda finansiella referensbeloppen och finansieringsperioderna. De senaste resultaten från Larosièregruppen och rapporten visar att det finns goda skäl till att kommissionen senast den 1 juli 2010 ska lägga fram en rapport för parlamentet och rådet om fortsatt reform av regleringen och tillsynen över de europeiska finansmarknaderna för att anpassa programmet till de ändringar som har gjorts.

Mot bakgrund av den rådande finanskrisen förefaller det viktigt att ge högsta prioritet åt att öka konvergensen i tillsynen och samarbetet på området för finansiella tjänster i samband med finansiell rapportering och revision.

Under plenarsammanträdet om solvens II för 14 dagar sedan sa jag att det var viktigt att EU skickade tydliga signaler som resten av världen fäster avseende vid. Jag anser att vi har skickat tydliga signaler under de senaste veckorna, bland annat Othmar Karas betänkande om kreditvärderingsinstitut, om att våra internationella partner bör ta oss på allvar och att vi inte bara är fripassagerare, som vi har varit under de senaste decennierna. Det är en bra signal.

Jag vill tacka mina skuggföredragande Sharon Bowles och Pervenche Berès. Eftersom detta är mitt sista tal i parlamentet vill jag också tacka kommissionen, mina parlamentskolleger och rådet för deras samarbete. Det har varit ett nöje att arbeta med er alla. Låt mig ge ett exempel på ett glädjande resultat av detta samarbete. Det tjeckiska ordförandeskapet och rådet beslöt för 30 minuter sedan att godkänna resultatet av

trepartsförhandlingarna. Vi har ett förslag som vi kan anta i dag och jag är säker på att de stora grupperna i parlamentet också kommer att rösta för dessa förslag.

Tack ännu en gång för ert samarbete.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Två veckor efter vår senaste debatt om åtgärder mot finanskrisen välkomnar jag möjligheten att få diskutera ytterligare åtgärder med er som beslutats för att möta denna utmaning.

I dag är jag särskilt nöjd med att välkomna utsikterna till en överenskommelse vid första behandlingen av två viktiga åtgärder: gemenskapsprogrammet för att stödja de särskilda verksamheterna på området finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision samt översynen av kapitalkravsdirektivet. Båda bör ge ett viktigt bidrag, inte bara till återhämtningsansträngningarna, utan också, och detta är mycket viktigt, till den långsiktiga effektiviteten i den finansiella övervakningen och styrkan hos EU:s finansiella sektor.

För det första vill jag välkomna parlamentets förslag till ändringar av ett gemenskapsprogram för att stödja särskilda verksamheter på området för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision. Finanskrisen har visat att EU:s övervakningsarrangemang behöver förstärkas ytterligare. Den har också påmint oss om betydelsen av insyn och av att de organ som arbetar med finansiell rapportering och revisionsstandarder är oberoende.

För att uppnå dessa mål är det enligt kommissionens mening viktigt att ge huvudorganen på dessa områden en förstärkt roll, men på europeisk och internationell nivå. Det är därför som kommissionen föreslog att de skulle få ekonomiskt stöd.

Vi tror att det finns ett samförstånd om att alla dessa organ behöver en stabil, diversifierad och adekvat finansiering. När programmet antagits kommer det att göra det möjligt för dem att utföra sina uppdrag på ett mer oberoende och effektivt sätt. För de tre tillsynskommittéerna kommer programmet att vara ett första steg mot att förstärka deras befogenheter i linje med rekommendationerna i de Larosière-rapporten.

Det skulle ge dem möjlighet att utveckla projekt som förstärker konvergensen i tillsynen i Europa och samarbetet mellan nationella tillsynsmyndigheter. I synnerhet kommer utbytet av information att förenklas genom införandet av nya it-verktyg. Gemenskapsutbildning för nationella tillsynsmyndigheter kommer att göra det möjligt att utveckla en gemensam tillsynskultur.

Programmet kommer också att bereda marken för följande steg i tillsynsreformerna, som kommissionen kommer att arbeta med under de kommande veckorna. Vi behöver också sörja för hög kvalitet på bestämmelserna om finansiell rapportering och revision, som är harmoniserade på internationell nivå. Vi måste se till att europeiska användare får lika villkor och att reglerna för detta utvecklas av standardiseringsorganen.

Detta är ett viktigt villkor för att skapa ett gynnsamt affärsklimat för företagen, särskilt under de rådande ekonomiska förhållandena. Genom att undvika att *International Accounting Standards Committee Foundation* (IASCF), *European Financial Reporting Advisory Group* (EFRAG) och den internationella offentliga övervakningsnämnden är beroende av frivillig finansiering från ensartade och potentiellt partiska parter, kan vi förbättra kvaliteten och trovärdigheten i standardiseringsprocessen.

Genom att förstärka EFRAG ger vi EU starkare rådgivning när internationella standarder om finansiell rapportering utvecklas av internationella organisationen för internationell redovisningsstandard (IASB). Genom att hjälpa den internationella offentliga övervakningsnämnden att öka sina tillsynsbefogenheter tänker vi se till att de internationella revisionsstandarderna uppfyller EU:s krav på kvalitet i tillämpningen.

De föreslagna ändringarna av kommissionens förslag innebär justeringar av hur anslaget ska fördelas mellan mottagarna. Vi är inte helt nöjda med detta. Framför allt skulle vi ha föredragit att inga belopp omfördelades från EFRAG till EU:s tillsynskommittéer.

EFRAG är ett europeiskt organ. Det är ett viktigt element i EU:s inflytande i IASCF:s standardiseringsprocess. En omfördelning av de anslagna medlen från EFRAG till andra europeiska organ sänder inte ut rätt budskap. Vi är dock medvetna om att endast ett mycket begränsat belopp kommer att omfördelas från EFRAG till EU:s tillsynskommittéer.

Vi anser också att vi fortfarande kan uppnå de flesta av de mål som vi siktar på genom programmet, och av dessa skäl kan vi stödja ändringsförslagen. Som Karsten Friedrich Hoppenstedt sa är jag glad över detta tillfälle

att tillkännage att Coreper i förmiddags antog de föreslagna ändringsförslagen, och detta innebär att både rådet och kommissionen nu stöder parlamentets förslag.

När det gäller översynen av kapitalkravsdirektivet är jag glad över att kunna tillkännage att kommissionen allmänt stöder parlamentets ändringsförslag. Ett allmänt men inte fullt stöd, eftersom kommissionen fortfarande har vissa betänkligheter om värdepapperisering.

Det förslag som kommissionen antog i oktober är resultatet av det omfattande samråd som inleddes före finanskrisen. I många avseenden har denna översyn av kapitalkravsdirektivet visat sig vara en läglig och handfast första reaktion på krisen.

Europaparlamentet har på ett lovvärt sätt reagerat skyndsamt genom att antag detta förslag vid första behandlingen. Därför har vi nu striktare principer om hanteringen av likviditetsrisker, starkare bestämmelser om riskspridning, förstärkt tillsyn, en bättre kapitalbas och intresse med i spelet, tillsammans med krav på noggrannare genomgångar för värdepapperisering. Detta är med alla mått mätt ett betydande framsteg.

Vad gäller de nu ryktbara fem procenten som bibehålls vid värdepapperisering är jag glad över att se att parlamentet har motstått branschens krav på att avskaffa det som de så sent som förra året betecknade som fullständig nonsens. Jag vill säga att regeln om bibehållande av intresse har framkommit som något som inte är nonsens utan vanligt sunt förnuft. Den erkänns nu av G20 som en viktig åtgärd för att förstärka det finansiella systemet. Om vi ser framåt kommer kommissionen att utan minsta tvekan stödja fortsatta ansträngningar att göra texten ännu mer vattentät.

Kommissionen har gått i täten för de globala initiativen för att lösa krisen. Baselkommittén för banktillsyn kommer att följa exemplet. Jag välkomnar därför starkt bestämmelsen om en översyn i slutet av 2009 så som Europaparlamentet föreslår. Kommittén kommer att överväga behovet av att öka bibehållandekravet, med hänsyn till den internationella utvecklingen.

Jag konstaterar också att parlamentet till min belåtenhet har motstått näringslivets krav på mindre strikta regler när det gäller risker mellan banker. Vi måste komma ihåg att bankerna inte är riskfria. Detta är en viktig lärdom av finanskrisen. Tillräcklig diversifiering och säkerhet är viktigt för att trygga den finansiella stabiliteten.

När det gäller kapitalbasen förstår jag somliga ledamöters motvilja inför att parlamentet skulle kunna överväga att försämma vissa nationella instrument som inte uppfyller kraven för klass 1-kapital som utgör kärnkapital. Låt mig förklara detta närmare. Jag förstår denna motvilja, men endast under de rådande ekonomiska omständigheterna. Mycket återhämtning står på spel. Kommissionen är starkt inriktad på att ytterligare förstärka kapitalbasens kvalitet, så som man kom överens om vid G20-toppmötet.

I fråga om värdepapperiseringen anser kommissionen fortfarande att det i vissa avseenden hade varit en fördel att ytterligare klargöra och ange hur bibehållandet av de fem procenten ska beräknas. Jag är medveten om att Europaparlamentet har arbetat under tidspress, och jag är glad över att kommissionen får en andra chans att strama upp texten i en rapport i slutet av 2009.

De två betänkanden som ni ska rösta om i dag visar att när Europaparlamentets ledamöter, finansministrarna och kommissionsledamöterna tänker lite mer långsiktigt och visar politiskt ledarskap är det möjligt att få en snabb och effektiv reaktion på problemen. Båda de åtgärder som diskuteras i dag kommer att ge ett betydande bidrag till att bana väg för en översyn av EU:s finansiella regelverk och om tillsynen av tillämpningen.

Utöver dessa åtgärder lade vi förra onsdagen fram ett paket med viktiga initiativ för att hantera finanskrisen, bland annat om alternativa investeringsfonder, ersättningsstrukturer och paketerade investeringsprodukter för icke-professionella investerare.

Sist men inte minst kommer kommissionen om tre veckor att offentliggöra ett meddelande om kommissionens syn på uppföljningsåtgärder till rekommendationerna i de Larosière-rapporten om finansiell tillsyn. Efter godkännande från Europeiska rådet i juni kommer fler lagstiftningsförslag att läggas fram under hösten.

Gary Titley, föredragande för yttrandet från budgetutskottet. – (EN) Herr talman! Jag har begärt ordet om Hoppenstedt-betänkandet för att framföra budgetutskottets synpunkter. Precis som för Karsten Friedrich Hoppenstedt är detta mitt sista anförande i kammaren efter 20 år.

Budgetutskottet erkänner vikten av förslagen och att de är av överhängande betydelse. Det är ganska klart att vissa viktiga politiska EU-åtgärder kommer att undergrävas om de inte får ordentlig finansiering, och

därför är vi glada över att kunna stödja förslaget. Vi vill dock framhålla att medlen kommer från marginalen i budgetrubrik 1a, och således kommer att minska den marginalen och därmed reducera de tillgängliga medlen för andra projekt som kan komma att vara viktiga i framtiden. Vi bör ha detta i åtanke.

För det andra bör vi också se till att dessa organisationer inte under några omständigheter blir till byråer, för i så fall skulle de naturligtvis omfattas av det interinstitutionella avtalet om byråer.

Slutligen vill vi inte att budgetutskottets yttrande på något sätt ska undergrävas av brådskan att få igenom dessa förslag. Det är därför som budgetutskottet glädjande nog kunde stödja Charlie McCreevys förslag i måndags kväll om tillfällig finansiering, så att vi kan få till stånd de rätta finansieringsförfarandena och verkliga trepartssamtal om de finansiella konsekvenserna av förslagen.

Talmannen. – Tack Gary Titley, för de 20 år som du har ägnat åt den europeiska saken.

John Purvis, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi tycks vara en rad veteraner som har begärt ordet, men jag önskar att jag inte höll mitt sista anförande i Europaparlamentet i det värsta ekonomiska läget under min livstid – och detta är en livstid som börjande under det frostiga 1930-talet – och jag önskar också att jag inte hade behövt tala i en debatt om en EU-rättsakt som tyvärr inte är helt tillfredsställande, nämligen kapitalkravsdirektivet.

Jag och min grupp stöder den kompromiss som föredragande Othmar Karas med stor skicklighet och tålamod uppnådde under stark tidspress och under de rådande osunda ekonomiska förhållandena. Jag hoppas dock att mina kolleger som återvänder hit efter valet kommer att återgå till det fullständiga medbeslutandeförfarande, som verkligen kan pröva och förfina vår lagstiftning. Jag fruktar att mycket av denna förhastade lagstiftning kommer att visa sig få oavsedda och ogynnsamma konsekvenser. Exempelvis fruktar jag att bestämmelserna om stora exponeringar, som lovprisats av kommissionsledamot Charlie McCreedy och som föranletts av verkliga farhågor om motpartsrisken, kommer att göra det mycket svårare att återuppliva interbankmarknaden till dess fulla och önskvärda omfattning. Jag fruktar att den nya bestämmelsen om bibehållande, som också lovprisades av kommissionsledamot Charlie McCreedy, faktiskt kommer att hämma återupplivandet av värdepapperiseringen, som är en viktig, dominerande och gynnsam mekanism för finansiering av bostadslån, billån och konsumtion.

Alla statliga stimulansåtgärder som man kan överväga kan inte uppväga en döende värdepappersmarknad. Jag hoppas därför att när det blir dags att se över direktivet kommer de nödvändiga konsekvensbedömningarna att ha gjorts, kloka rådgivare ha tillfrågats, det globala sammanhanget helt och fullt beaktats och fullt lämpliga bestämmelser till sist ha genomförts.

Pervenche Berès, för PSE-gruppen. – (FR) Herr kommissionsledamot! Jag beklagar att rådets ordförandeskap är frånvarande. Herr McCreedy, ni har gjort ert mandat som kommissionsledamot för den inre marknaden till ett regleringsmässigt stillestånd. Tyvärr – och jag vet inte riktigt hur jag ska formulera detta – ni borde ha ändrat uppfattning och följt råden från Europaparlamentets socialdemokratiska grupp som när Giorgos Katiforis betänkande lades fram sa till er att lagstiftningen om kreditvärderingsinstitut behövdes, eller så skulle ni ha lyssnat till vår föredragande Poul Nyrup Rasmussen som sa till er att bibehållandet av ett intresse vid värdepapperisering behövde införas i banksektorn.

Slutligen borde ni också ha beslutat om att införa garantier för banksättningar. Ni förstår, "regleringssemester" är ingen nyhet. Som tur är kommer vi inte längre att behöva behandla dessa frågor med er under nästa parlamentsperiod. Jag säger detta eftersom det senaste förslag som ni lagt fram för oss om alternativa fonder och investeringsfonder var orimligt, och att ni inte ville komma och diskutera det med utskottet för ekonomi och valutafrågor bevisar det.

När det gäller Othmar Karas betänkande är det ett viktigt betänkande som vi ska anta i dag, eftersom det ger en signal inom EU till vår banksektor och till våra G20-partner att bibehållande av intresse måste införas för värdepapperisering. Våra fonder måste definieras bättre. I framtiden kommer det att behövas mer transnationell tillsyn över grupper och integrerad övervakning enligt riktlinjerna i Jacques de Larosières rapport. Slutligen måste vi organisera clearingcentralerna för derivat och creditswappar.

Jag vill också tacka Othmar Karas för det sätt på vilket vi har kunnat återuppta trepartssamtalet så att vi inom perioden fram till dess att direktivet träder i kraft kan se över tröskeln för bibehållandet. Efter att ha beställt undersökningar och gett CEBS i uppdrag att bestämma under vilka omständigheter som bibehållandet ska expertplaneras har vi kunnat verifiera om tröskeln på 5 procent som vi ska rösta om i dag var den lämpliga

tröskeln, ännu mer nu när vi har korrigerat omfattningen av bibehållandet genom att göra det som jag anser vara det rätta valet och bli av med de garantier som John Purvis eftersträvat.

När det gäller Hoppenstedtbetänkandet vill jag hjärtligt tacka honom eftersom jag anser att vi här engagerar oss på ett praktiskt och positivt sätt. Tidigare skulle kommissionen ha sagt oss att den inte kunde hitta Lamfalussykommittéer på nivå 3. I dag är det möjligt även innan dessa kommittéer blir byråer. Vi välkomnar detta. På föredragandens initiativ kommer därför både drift- och projektkostnader att bli berättigade till finansiering och parlamentet kommer att ha ordentlig insyn i utformningen av de projekt som finansieras på detta sätt. Vi kan endast välkomna detta. Det är ett steg i rätt riktning.

Slutligen när det gäller redovisningsstandarder och villkoren för de internationella organisationernas bidrag till utformningen av dem, har vi pressat dessa organisationer för att de ska förbättra sin egen styrning och definiera sina roller bättre. Jag anser att Europaparlamentet i och med Karsten Friedrich Hoppenstedts betänkande har gjort ett bra arbete även på detta område och jag vill tacka samtliga föredragande och hela parlamentet om det som jag hoppas antar dessa båda betänkanden med en stor majoritet senare.

Sharon Bowles, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Den överenskomna lydelsen av kapitalkravsdirektivet är ett bra steg framåt i fråga om primärkapital, exponeringar och tillsyn. Värdepapperiseringsbestämmelsen, nu försedd med proportionella påföljder om inte kraven på noggrann genomgång uppfylls, är inte perfekt men duger för ändamålet – att återupprätta förtroendet och reparera värdepappersmarknaden. En översyn i slutet av året av procentsatsen för bibehållandet innebär att vi har täckt alla grunder, inklusive internationellt samarbete.

De europeiska problemen med värdepapperiseringen uppkom på köparsidan från USA, men rädsla har gjort att vår egen värdepapperisering har sinat. Bankerna har förlorat huvudinstrumentet som gjorde att de kunde sälja sina lån vidare – ett viktigt instrument eftersom det frigör kapital för vidare långivning och var en viktig drivkraft för tillväxt. Under 2006–2007 uppgick den europeiska värdepapperiseringen till sammanlagt 800 miljarder euro: 526 miljarder euro till stöd för europeiska bostadslån och tiotals miljarder vardera till bilköp, kreditkortsköp och lån till små och medelstora företag – och ja, inklusive omkring 40 miljarder euro i lån till tyska små och medelstora företag. Detta är just de områden där kreditåtstramningen slår hårdast. Det är ingen tillfällighet. Vi måste inse att bankutlåningen begränsas av bankernas kapital och är låsta tills bankerna får tillgång till mer kapital eller säljer lån vidare. Ju förr vi kan få EU:s kvalitetstillsyn över värdepapperiseringen att fungera, desto bättre.

Det kan tyckas att om fem procents bibehållande garanterar ett bra uppförande från bankernas sida skulle tio procent garantera det ännu mer, men bibehållandeandelen kräver en kapitalavgift och minskar därmed det kapital som kan frigöras, vilket i sin tur begränsar utlåningen. Att ha tio procent som mål under en rådande kapitalbrist skulle bara drabba låntagarna och företagen, inte bankerna. Det är därför som andra forum – som också startade med förslag om högre bibehållande – också tenderar att nöja sig med fem procent.

Till sist kommer det att vara intelligent tillsyn som förhindrar nya missbruk i framtiden snarare än reglering för det redan gamla och passerade. I fråga om nivå 3-kommittéerna kan vi se att trots problemen och misslyckandena inom tillsynen är det parlamentet som bättre än medlemsstaterna insett att håll inte kan täppas till utan resurser. Parlamentet har därför krävt mer resurser till dessa kommittéer. Internationella redovisnings- och revisionsorgan kommer också att dra fördel av mer diversifierad och neutral finansiering, och här kan EU ta ledningen, men inte i all oändlighet om inte andra länder följer exemplet. Jag är glad över att ha klargjort detta. Finansiering bör också sökas från användarsidan, exempelvis från investerare.

Konstantinos Droutsas, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman! Dagens ekonomiska kris beror på överproduktion och överkapitalisering. Det är, vilket alla nu medger, en kris i själva det kapitalistiska systemet. Man försöker framställa krisen som en finansiell kris, som en likviditetskris, för att vilseleda arbetarna och undvika att erkänna de verkliga orsakerna, vilket leder till ökad arbetslöshet, minskade inkomster, flexibla relationer mellan arbetsmarknadens parter och en regelrätt attack på arbetarna.

Genom de åtgärder som vidtas för att övervaka redovisningsstandarder med kontroller av kreditlinjer och egna medel misslyckas vi inte bara med att begränsa bankernas ansvarslöshet; i själva verket är det åtgärder som bankerna själva använder sig av för att dölja denna ansvarslöshet bakom ytlig övervakning och kontroll, en övervakning som, i stället för att skydda intressena hos de småsparare som har varit och fortsätter att vara hotade av den ekonomiska krisen, kommer att bidra till att skydda bankernas konkurrensvillkor och tillåta att nya verktyg används för att öka deras vinster.

De reservationer som bankerna hade till och med mot att få statligt stöd i utbyte mot minimal tillsyn är typiska för deras ansvarslösa inställning, som i marknadens djungel än en gång resulterar i ökade vinster och priser, medan arbetarna än en gång får betala kostnaderna för krisen. Arbetarna låter sig inte luras eller vilseledas av Europeiska unionens beslut för att få ett slut på krisen. De vet att dessa beslut lägger hela krisens tyngd på deras axlar och syftar till att skydda ännu större vinster för kapitalet.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Tack herr talman. Vi har nu gått igenom en global finansiell härdsmåla och den fortsätter att plåga oss. Vi måste då analysera varför det har gått så här innan vi börjar handla på EU-nivå. Jag skulle säga följande: Det första är att vi har fått en ägarlös kapitalism. De stora företagen styrs inte längre av sina aktieägare eftersom det är pensionsfonder, försäkringsbolag och andra typer av fonder som gör det. Det leder till att tjänstemän kan styra som de vill, de gör det i eget intresse som är att höja riskerna enormt och då går det så här. Vi har fått för stora banker som är *"too big to fail"* som slagordet gäller. Glass-Steagall Act ville hindra detta, men den har avskaffats i USA. Vi bör tänka efter om inte detta är en del av lösningen. Vi har insättningsgarantier för småspararna och även ganska stora sparare. Det betyder att insättarna i bankerna inte bryr sig ett dyft om huruvida bankerna är säkra, eftersom de vet att skattebetalarna skyddar dem. Det är ett problem. Centralbankschefer punkterar inte bubblor utan de prisas tvärtom när de hela tiden ser till att bubblorna kan växa i det oändliga.

Alan Greenspan fick ett enormt gott rykte för någonting som i praktiken är en viktig förklaring till att det har gått så illa. *Subprime*-lån är starten på detta och en fundamental del, det introducerades av politiker som nu säger: "Nu ska vi lösa detta genom att ta mera makt från marknaden". Jag tvivlar. Regelsystemet som fanns i Basel II kringgicks genom *shadow banking*. Nu talar vi om nya regler för kapital. Om det blir mera *shadow banking* kommer detta inte att hjälpa. Jag menar därför att vi ska ta ett annat grepp på detta, och fråga vad som bör göras. Då kommer vi att finna att mycket lite bör göras på EU-nivå. Detta är ett globalt problem att hanteras annorstädes.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att en av de bästa åtgärder som vidtagits av Europaparlamentet under denna mandatperiod var förra årets beslut om behovet av strikt reglering och större stabilitet i det finansiella systemet. Det är synd att detta inte skedde tre år tidigare. Framläggandet av ett förslag till direktiv om kapitalkrav är ett annat praktiskt resultat i detta sammanhang. Den finansiella krisen har fast uppmärksamheten på bristerna i tillsynsmekanismerna, till exempel när det gäller gruppbaserad tillsyn.

Jag håller med om att utgångspunkten för en lösning av problemet bör vara skapandet av ett decentraliserat EU-system för banktillsynsorgan baserat på den europeiska centralbanksmodellen. Jag är också för striktare regler när det gäller värdepapperisering. Originatorerna bör behålla en viss andel av risken i de exponeringar som de värdepapperiserar, och det bör krävas mer noggranna genomgångar från investerare. Det är det enda sättet att nå framsteg.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Tack så mycket, herr talman. Jag vill gratulera föredragandena och gruppernas skuggföredragande för den kompromiss som har nåtts. Även om många av oss tycker att många av argumenten är långt från idealiska eller fördelaktiga, tycker jag att det är viktigt att regleringen utarbetas redan nu, före valet.

Jag vill göra ett par påpekanden. 1. Som föredragande med ansvar för mikrokrediter välkomnar jag att betänkanDET innehåller kravet, som också fanns med i mitt betänkande, på ett riskhanteringssystem som återspeglar mikrokrediternas egenskaper, till exempel inga traditionella säkerheter och överskott. Jag hoppas att detta kommer att ske så snart som möjligt. Jag vill tacka Pervenche Berès för hennes ändringsförslag. 2. Jag var mycket kritisk till tillsynssystemen även under debatten om 2005 års ändringsförslag. Detta gäller särskilt tillsynen av moderföretag, vilket faktiskt även väcker frågor av konstitutionell karaktär när det gäller inrättandet av filialer i landet, även om filialer ofta placeras i de nya medlemsstaterna.

Denna sårbarhet minskas, eller kanske rent av upphör tack vare det kollegiala systemet, som enligt min åsikt bara är ett steg i rätt riktning, men inte den verkliga lösningen. För kompromissens skull betraktar jag ändå denna situation som ett framsteg, huvudsakligen för att man i den nuvarande kompromissen också förordar att förslaget till förordning om integrerade tillsynssystem snabbt bör utarbetas grundat på de Larosiére-materialet, som enligt vår åsikt redan det kommer att bli bra och dessutom innebära avsevärda fördelar när det gäller gemenskapsanpassningen.

Jag vill särskilt tacka för den solidaritet som har visats länderna utanför euroområdet i samband med ändringsförslaget till artikel 153.3, eftersom de separata riskpremierna – om mitt förslag godtas – inte kommer att gälla krediterna till dessa länder förrän i slutet av 2015, som de vanligtvis har erhållit i euro från

de offentliga finanserna eller centralbanken. Med hänsyn till allt detta föreslår jag att vi blockröstar om kompromissen, även om det femprocentiga bibehållandet, eftersom detta i sig självt är ett tecken på framsteg.

Till sist vill jag, eftersom detta är mitt sista inlägg, tacka er, fru talman, och alla mina kolleger, för det arbete jag har fått möjlighet att uträtta här under de senaste fem åren.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) I år kommer välståndet i EU att falla med 4 procent och arbetslösheten öka till att omfatta 26 miljoner människor. Världen och EU borde ha vidtagit fler och bättre åtgärder och ingripit tidigare när det gäller regleringen av finansmarknaderna.

Jag välkomnar det arbete som parlamentet har gjort, varav mycket har gjorts under tidspress, men jag vill understryka det bidrag som gjordes av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och som borde ha fått större erkännande vid den aktuella tidpunkten.

Jag beklagar att kommissionens reaktion har varit långsammare, mer fragmentarisk och mer begränsad än vad situationen har krävt och fortfarande kräver, vilket det senaste förslaget om hedgefonder visar.

Antagandet av direktivet om kapitalkrav är ett annat steg i rätt riktning. Vi vet att det inte är tillräckligt ambitiöst och att det inte lever upp till förväntningarna, men i dag är det viktigast att vi ger en tydlig signal till finansinstituten och finansmarknaderna att det inte längre är "business as usual". Jag välkomnar föredragandens och skuggföredragandens arbete, särskilt det som Pervenche Berès har gjort, för att nå en kompromiss.

I och med detta direktiv införs tydliga regler, men det finns mycket arbete kvar att göra under nästa översyn när det gäller en del av de mer kontroversiella frågorna, till exempel hur stor andel av risken som ska behållas vid värdepapperisering.

I dag är det mycket viktigt att parlamentet ser till att anta detta direktiv och därmed skicka en tydlig signal till EU-medborgarna om att saker och ting förändras och kommer att fortsätta göra det, och att vi är särskilt oroade för den rådande situationen.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den finansiella krisen har tydligt visat att ramen för EU:s finansmarknad måste ändras. Min grupp stöder de förslag som har tagits fram under trepartsförhandlingarna, särskilt förslagen om ett nytt kapitalkravsdirektiv för banker. Den riskbaserade tillsynen kommer att öka, missbruket av specialföretag kommer att försvinna och kvaliteten på strukturerade produkter kommer att förbättras som ett resultat av att minst fem procent av risken ska behållas vid värdepapperisering. Jag beklagar dock att bestämmelsen om interbanklån på upp till ett år är mycket restriktiv och att passiva innehav accepteras som fullvärdigt eget kapital endast under en övergångsperiod.

De framsteg som har gjorts med omstruktureringen av ramen för finansmarknaden är bra men ännu inte tillräckliga. Arbetet kommer därför att fortsätta. Jag hoppas att bankerna kommer att bli mer samarbetsvilliga än de har varit under de senaste månaderna, då jag tycker att de mer har agerat bromsklossar än bidragit till att finna långsiktiga lösningar.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill först säga att vi har påbörjat detta andra projekt, som vi diskuterar i dag, för att återställa regleringen av finansmarknaderna till ett normalt läge. Finansmarknadskrisen kan delvis skyllas på att marknaderna har misslyckats och delvis på bristande reglering. Vi har gjort en lista på åtgärder som måste regleras av kreditvärderingsinstituten. Vi har antagit resolutioner om kapitalkravsdirektivet, om chefslöner, om hedgefonder, om redovisningsbestämmelser och om tillsynsstrukturen i EU. I dag behandlar vi den andra punkten.

Förhandlingar genomförs på grundval av en utskottsomröstning, inte enligt det vanliga förstabehandlingsförfarandet utan på grundval av en överenskommelse mellan rådet, kommissionen och parlamentet. Jag medger att Othmar Karas har uppnått en hel del saker. Som Wolf Klinz påpekade är dock många ledamöter, däribland jag, av en annan åsikt. Detta har i första hand att göra med att en del av risken ska behållas vid värdepapperisering. Marknaden för värdepapperisering och finansmarknadskrisen uppstod inte minst på grund av att finansmarknadsprodukter utan egen risk skapades. Därför litar inte bankerna längre på varandra, för ingen har värdepapper som de tar ansvar för genom risk. Enligt förslaget ska fem procent av riskerna behållas. Jag tycker att tio procent vore mycket lämpligare, och därför har jag lagt fram mitt ändringsförslag. Jag är säker på att rådet, om det godtar alla andra saker, kommer att bli tvunget att överväga en tioprocentig behållning av riskerna. Det är vårt ansvar i parlamentet att ge medborgarna ytterligare försäkringar om att en global finansmarknadskris av detta slag aldrig ska kunna upprepas.

Därför föreslår jag att vi godtar den kompromiss som har nåtts av Othmar Karas, förutom när det gäller den tioprocentiga behållningen av riskerna och avdraget för passiva innehav.

Ieke van den Burg (PSE). – (EN) Herr talman! Jag står här med blandade känslor i min sista debatt i kammaren. Jag är mycket glad över det beslut vi fattade om Hoppenstedtbetänkandet om att öka finansieringen till nivå 3-kommittéer. Detta är ett steg mot en starkare europeisk tillsyn över de finansmarknader som har vuxit långt över de nationella gränserna. Jag har varit en stark förespråkare för detta, och jag hoppas att diskussionen om det kommer att fortsätta starkt under nästa period.

Det andra ämnet i kapitalkravsdirektivet är enligt min mening ett utmärkt exempel på bättre reglering under den Lamfalussyprocess som vi har utvecklat under de tio år då jag har varit aktiv. Jag stöder resultaten eftersom vi behöver sända ett starkt budskap till marknaden, men jag skulle ha föredragit en mer principbaserad uppläggning och mer öppet samråd i den politiska processen. Det berodde på brådskan med att uppnå detta snabba resultat. Jag hoppas därför att Lamfalussyprocessen också kommer att beaktas till fullo när en full översyn av kapitaldirektivskravet ska ske i slutet av året. Jag rekommenderar starkt att utskottet för ekonomi och valutafrågor återinför den processen.

I mitt sista anförande vill jag också återknyta till det som Pervenche Berès sa och säga till Charlie McCreevy att det är beklagligt att det som han har gjort för att reglera dessa finansmarknader är för lite och för sent. Jag vill tacka mina kolleger i utskottet för ekonomi och valutafrågor för deras samarbete under de senaste tio åren. Jag hoppas att vi får en kommissionsledamot under nästa mandatperiod som uteslutande ägnar sig åt finansmarknaderna, som får ett ansvarsområde som verkligen är inriktat på den allra viktigaste frågan som fört oss till denna tvångssituation i dag, och som verkligen är engagerad i reglering och ordentlig europeisk tillsyn över finansmarknaderna.

Udo Bullmann (PSE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Om man vill torrlägga en sumpmark ska man inte fråga de fetaste grodorna hur de vill att det ska gå till. Det är just det som är problemet med betänkandet om kapitalkravsdirektivet som vi diskuterar i dag. Om vi inte vill fortsätta att grunda dåliga banker om tio eller tjugo år måste vi få bankerna och kreditinstituten att överta en betydande del av affärsrisken om de fortsätter att handla med kritiska produkter. Fem procent är inte en betydande del.

Kommissionsledamot Charlie McCreevy föreslog 15 procent, vilket sedan förhandlades ner till 5 procent av industrin. Rådet gick med på detta och Europaparlamentet stod sig verkligen slätt. Vi tyska socialdemokrater kommer att rösta för att en högre andel av risken ska behållas, och vi kommer också att rösta för en fortsättning för de passiva innehaven, för en konkurrenspolitik som angriper en affärsmodell och inte har något att göra med omstruktureringen av bankerna är orättvis.

Jag hoppas att vi kommer att anta en rimlig resolution och att vi efter den 7 juni kommer att få ett modigare parlament som talar ett tydligt språk under omstruktureringen av finansmarknaden.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman! Som ett första svar på den finansiella krisen som bröt ut i augusti 2007 bör antagandet av detta direktiv inte dröja alltför länge. Med tanke på omständigheterna bör det tillämpas med försiktighet för att kraftiga omsvängningar ska kunna undvikas, och det bör följas av en ambitiösare omarbetning som ligger i linje med den internationella utvecklingen.

Finansinstituten kräver en solid kapitalbas och måste konkurrera på ett balanserat sätt genom en harmoniserad definition av egna medel, särskilt av hybridinstrument, och ett proportionellt stärkande av hanteringen av stora risker. Det är mycket viktigt att öka insynen och foga samman emittenternas och investerarnas intressen i värdepapperiseringsprocesser. Att behålla minst fem procent av de värdepapperiserade produkterna på balansräkningen, att undvika en alltför stor användning av sådana produkter och att öka investerarnas "due diligence" är steg i denna riktning. Att skapa tillsynskollegier för koncerner med gränsöverskridande verksamhet och stärka Europeiska banktillsynskommitténs roll är ett steg i riktning mot en bättre integrerad tillsyn i EU.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill också tacka mina kolleger för fem utmärkta år av samarbete, även om jag måste säga att det fortfarande finns olösta frågor för nästa valperiod. Framför allt löser detta direktiv inte problemet med att utvärdera bankernas verksamhet.

Det riskbaserade tillvägagångssättet var inte lämpligt för ändamålet, och vi måste verkligen fundera på någon annan typ av bedömning, kanske ett så kallat resultatbaserat tillvägagångssätt. Dessutom har vi fortfarande inte bestämt vem som ska betala. Vilket lands skattebetalare ska riskera sina egna pengar om en stor europeisk koncern får problem?

Kommer en särskild fond att inrättas på EU-nivå? Kommer olika länder att bidra till en gemensam fond? Innan vi har fått svar på detta kan vi inte säga att vi har en stark och väl förberedd reglering av den finansiella sektorn.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Herr talman! Jag är övertygad om att de åtgärder vi debatterar här också borde vara av förebyggande natur eftersom läget är mycket allvarligt. Mängden finansiella derivat på världsmarknaden är fem gånger större än världens BNP, och detta är en bubbla som kommer att spricka, vilket innebär en risk att BNP kommer att sjunka dramatiskt, särskilt i Förenta staterna. Hela världen, även de europeiska länderna, skulle drabbas. Det finns också en fara för hyperinflation, eftersom den förhärskande idén, särskilt i Förenta staterna, verkar vara att alla problem kan lösas genom att man tillför systemet mer och mer pengar, även om denna strategi har allvarliga brister. Därför anser jag att den förebyggande aspekten är oerhört viktig, och att vissa av de mer kontroversiella instrument som används på finansmarknaderna, till exempel användandet av skuggbanker, helt enkelt bör förbjudas.

Talmannen. – Innan kommissionsledamot Charlie McCreevy får ordet anser jag eftersom flera ledamöter i dag har gjort sina sista inlägg i kammaren att det är min uppgift att, inte bara på parlamentsledamöternas utan också på alla EU-medborgares vägnar, tacka dem för deras engagemang under dessa år. Jag tycker att de förtjänar alla våra medborgares tacksamhet för att de har valt att försöka förbättra saker och ting.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka framför allt fördragandena, Othmar Karas och Karsten Friedrich Hoppenstedt, och övriga för deras beredvillighet att finna kompromisser på dessa två specialområden.

I fråga om Hoppenstedtbetänkandet banar den positiva utgången från Coreper i förmiddags vägen för ett antagande vid första behandlingen. En överenskommelse om detta strategiska initiativ är mycket välkommet eftersom det sänder ut rätt signal: en signal om vår beslutsamhet att reagera på finanskrisen, att förstärka den finansiella tillsynen och förbättra utvärderingen av standarderna för finansiell rapportering och revision. Men detta är bara det första steget i en mycket lång process. Jag ser fram mot att under kommande månader fortsätta detta arbete tillsammans med er i det nya parlamentet.

I fråga om värdepapperiseringen är vi alla överens om att kravet på fem procents bibehållandet är det första steget. Baselkommittén kommer att arbeta på ett kvantitativt bibehållande. Detta har krävts av G20. EU ligger före i kurvan, och vi kommer att medverka till att få till stånd ökad enhetlighet på global nivå.

Låt mig bara ta upp en sak i fråga om värdepapperisering. Sharon Bowles gav ett ganska starkt bidrag i detta avseende. Hon är mycket för värdepapperisering och påpekade de goda sidorna av det och hur mycket pengar som tillförs kapitalmarknaderna för små och medelstora företag och till låntagarna i allmänhet i alla medlemsstater och i Europeiska unionen. Om det skulle råda något tvivel om att jag inte inser vilka fördelar som värdepapperiseringen har medfört under årens lopp, vill jag säga att det gör jag verkligen! I min tidigare ställning och långt innan jag kom hit var jag medveten om fördelarna med värdepapperiseringar. Frågan är dock vilken andel som den ursprungliga långgivaren ska behålla. Jag accepterar vad Sharon Bowles sa: att i framtiden kommer ett innehav oavsett procentsatsen att vara en kapitalavgift. Vi vet inte säkert när den rådande finanskrisen kommer att upphöra. Men oavsett om och när den upphör anser jag att vi kan vara helt förvissade om att finansinstitut på alla nivåer under kommande år kommer att vara tvungna att hålla ett mer betydande kapitalinnehav av högre kvalitet mot sin utlåning. Jag kommer inte att vara här – men många av er kommer att vara det – men vad slutet än blir kommer detta att vara den oundvikliga följderna av just denna finanskris – inte omedelbart, kanske inte på medellång sikt, men på längre sikt blir det säkert så. Om jag skådar in i min kristallkula är det detta som jag ser under de kommande åren. Det är således procentsatsen som är under diskussion. Min syn på detta är bekant. Jag har haft mycket bestämda åsikter om saken under en mycket lång tid.

Olika ändringsförslag har lagts fram under etappen i ministerrådet och i Europaparlamentet om olika undantag för det ena eller det andra, som mina tjänstemän på min begäran är mycket, mycket starkt emot, eftersom jag är övertygad om att det mycket enkla förslaget om fem procent är bättre än 55 procent av noll. Ju fler undantag det finns – så kan vi ha 5, 10, 15 procent – men resultatet av 15 procent av noll blir fortfarande noll. Det är därför som jag välkomnar möjligheten att kommissionen i sin rapport i slutet av året kommer tillbaka till just denna fråga för att se till att formuleringen stramas åt. Det är min övertygade uppfattning eftersom jag inte vill se några särskilda undantag. Men jag uppskattar utan vidare det som Sharon Bowles och andra har sagt om fördelarna av värdepapperiseringen för kapitalmarknaden. Jag hoppas att jag aldrig har gett intryck av att inte göra det.

Slutligen vill även jag ansluta mig till talmannen i att önska de ledamöter som drar sig tillbaka lycka till i deras framtida karriärer, vilka de än kan vara. Jag har lärt känna de flesta av dem i det ena eller det andra sammanhanget under mina fem år här och jag uppskattar deras bidrag, även om jag inte alltid varit överens med dem. Jag borde förmodligen inte utpeka någon särskild person, men jag vill ändå särskilt nämna John Purvis i detta avseende. Jag har alltid tyckt att hans råd varit kloka, väl avvägda, övertänkta och odogmatiska, och jag önskar särskilt honom en mycket framgångsrik framtid.

Othmar Karas, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill först tacka er för ert stöd och för den signal vi skickar till sparare, företag, banker och finansvärlden.

Debatten har varit mycket öppen. Den har också understrukt svagheter och behovet av ytterligare utveckling. Jag kan säga er att alla era önskningar, liksom all kritik och alla reservationer, har spelat en roll i förhandlingarna, att vi har försökt införliva dem i skälen och i kravet på en översyn. Allt som har sagts här i dag har också spelat en roll i den överenskommelse som har lagts fram – i vissa fall ingen stor roll – men allt har spelat en roll.

Därför är detta helt klart ett viktigt steg framåt, men det är inte det sista steget, för vi tillkännager, efterlyser och främjar ytterligare steg i denna överenskommelse och bestämmer inriktningen för denna debatt. Med andra ord kommer debatten att fortsätta, den måste fortsätta. Men jag tycker att det är viktigt att vi skickar en tydlig signal nu, under denna valperiod, om att vi är handlingskraftiga, att vi vill skapa förtroende, säkerhet och stabilitet, att vi kan reagera snabbt och att vi vet vad som ännu måste göras i framtiden. Därför uppmanar jag er att ta detta steg tillsammans och med stor majoritet.

Tack så mycket för denna debatt.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag har redan gett min åsikt om vissa saker under den första förhandlingsrundan. Jag vill dock än en gång säga mycket tydligt att världen, till exempel våra partner i Förenta staterna, Kina och på andra platser, iaktar EU, rådet, kommissionen och parlamentet för att se hur vi kommer att reagera på krisen. Jag har redan sagt att det har skett en reaktion, vilket märks genom att vissa regler nu omarbetas. Saker och ting håller på att hända i USA med återförsäkringsdirektivet och andra liknande saker, till exempel säkerheterna. Dessutom är den gängse uppfattningen att om vi européer inte har några konkreta förslag kommer våra partner inte att reagera.

Under de senaste två månaderna har vi fattat beslut och gett dem luft under vingarna, och vi har lyckats finna rimliga lösningar tillsammans med rådet.

Jag vill än en gång passa på och tacka kommissionen, som ibland var en aning långsam i vändningarna, och rådet, där vi försökte finna rimliga lösningar under kvällssessionerna och i många trepartsmöten, eftersom de för bara en timme sedan också godtog det förnuftiga kompromissförslag som vi utarbetade.

Jag vill självfallet tacka mina medkämpar i utskottet för ekonomi och valutafrågor, Pervenche Berès, Sharon Bowles och andra, men också personalen, som fick bära en stor del av bördan.

Jag tycker att det är viktigt att kanske än en gång påpeka att jag deltog i arbetet med att grunda EU:s inre marknad, var samordnare under införandet av euron och andra liknande saker. Detta är milstolpar som naturligtvis har präglat detta arbete och även beslutsfattandet. Det har varit roligt att arbeta med er alla, och jag vill än en gång tacka mina kolleger, kommissionen och rådet – som jag redan har sagt – för deras samarbete. Jag önskar alla dem som har valt att inte återvända lycka till i framtiden.

Det finns mycket att göra, bland annat att förmedla hur viktig Europeiska unionen är och vilket viktigt arbete Europaparlamentet utför. Inför de val som hålls i Tyskland den 7 juni och i andra länder mellan den 4 och 7 juni är det också viktigt att människors uppmärksamhet riktas på hur viktigt vårt arbete är. Jag hoppas att valdeltagandet kommer att bli högt. Jag vill återigen tacka er alla och önska er lycka till i framtiden. Detta är, som jag redan har sagt, mitt sista inlägg.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag, onsdagen den 6 maj 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Paolo Bartolozzi (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Genom att ändra direktiven om kreditinstitut, deras egna medel, stora exponeringar, tillsynssystem och krishantering, håller Europeiska unionen på att röra sig mot en allmän omstrukturering av hela systemet.

Det ändrade direktivet skulle innebära att medlemsstaterna inte längre själva skulle få besluta om sina egna medel, vilket skulle hämma harmoniseringen av tillsynen och den rättvisa konkurrensen mellan bankerna. Dessa skillnader måste överbryggas med hjälp av gemensamma regler som gör det möjligt för revisionsorgan och centralbanker att hantera en eventuell insolvens i banksystemet, särskilt i de länder som har infört euron. Ändringsförslagen handlar om behovet av att skärpa tillsynen av bankkoncerner med gränsöverskridande verksamhet.

De förnyade interinstitutionella förhandlingarna om den överenskommelse som nåddes mellan Europaparlamentet och rådet handlade om vilken minimitröskel som skulle tilldelas det nominella värdet på värdepapperiseringarna. Detta handlar om hur stor andel av risken som bankerna måste behålla i sina egna balansräkningar när de placerar "strukturerade" produkter hos spararna.

I rådet röstade alla medlemsstater för att behålla ett tröskelvärde på 5 procent. Om värdet höjdes skulle det bli omöjligt för värdepappersmarknaden att återhämta sig, och det skulle inte bidra till att göra marknaderna säkra igen.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.05.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Fru talman! Jag återoppar artikel 145 i arbetsordningen. Under sammanträdet den 24 april då jag inte var närvarande påstod Hans-Peter Martin att en ogiltig röst hade avgetts med ett röstkort från min plats av en obehörig person. Presidiet kunde genast tillbakavisa detta som en felaktighet.

Jag förstår att många av mina kolleger kan bli nervösa nu under valkampanjen. Detta är dock likvärdigt med en anklagelse om svindleri, bedrägeri och obehörig vinst från min sida. Det är en anklagelse om en allvarlig lagöverträdelse. Hans-Peter Martin smutskastar och baktalar parlamentet, dess ledamöter, till och med tjänstemännen, och i synnerhet sina österrikiska kolleger gång på gång offentligt med förvanskningar, halvsanningar och osanningar, och det här är mer än jag kan tåla. Jag kräver ett tillbakadragande av denna anklagelse, en ursäkt och ett fördömande från presidiet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Mölzer! Som ledamöterna vet kontrollerades maskinen förra gången, och det befanns att ingen annan eller otillbörlig användning av maskinen hade förekommit, och därmed har saken klargjorts.

Jag ser att Hans-Peter Martin vill ha ordet. Jag ger er ordet helt kort.

(Sorl av missnöje)

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Fru talman! Kan ni vara snäll och påkalla tystnad i kammaren?

(Skratt)

Eller kommer jag att straffas med indraget dagtraktamente om jag vågar ropa "folkomröstning"?

Jag har rätt att göra en personlig kommentar enligt artikel 149. Jag förkastar helt och hållet det som min kollega just sa. Jag minns vad jag faktiskt sa i kammaren när många av högerextremisterna var frånvarande och med mobben bakom mig. Jag står för det. Och om jag blir anklagad ...

(Protester)

Ni kan höra många andra protester här som är så vidriga att jag inte vill upprepa dem offentligt. Men så är högerextremisterna funtade. Vi har lärt det av historien, och det är den enorma fara som ligger framför oss.

När det gäller anklagelsen om att mitt handlande skulle vara olagligt vill jag bara påpeka att man flera gånger har försökt få mig att framstå som kriminell, men det har aldrig gjorts någon polisutredning, inte på grund av att de österrikiska domarna eller åklagarna skulle ha varit jäviga utan för att de har sett hur ogrundade dessa anklagelser har varit. Om högerextremisterna nu går på offensiven med den här typen av argument får väljarna dra sina egna slutsatser.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Vi har lyssnat till er. Jag har sagt att saken har klaggjorts. Det räcker. Tack.

*

* *

Beniamino Donnici (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Som talmannen vet till skillnad från många av mina kolleger i parlamentet, på grund av den ytterst undermåliga informationen från presidiet, som har hållit tyst om denna fråga, har EG-domstolen slutligen avgett sin dom i den långa tvisten där jag tyvärr har ställts mot Europaparlamentet och Achille Occhetto.

Domstolen har rivit upp det beslut som fattades av parlamentet den 24 maj om att inte bekräfta mitt mandat efter de nationella myndigheternas utnämning, och Europaparlamentet har ådömts att betala rättegångskostnaden. Syftet med domstolens snabba beslut var att återställa parlamentets legitima sammansättning innan mandatperiodens slut, men klockan fem på eftermiddagen den 4 maj gav talman Hans-Gert Pöttering kammaren en ensidig, tvetydig och förvirrad redogörelse av frågan och krävde än en gång att utskottet för rättsliga frågor skulle bekräfta mitt mandat även om han var väl medveten om att detta bara var en markering. Inte nog med detta, dessutom underlät han att begära ett extra ordinarie sammanträde i kommissionen, för detta var valperiodens sista sammanträde, såvida han inte beslutar att förlänga mitt mandat till nästa mandatperiod.

Därför kräver jag att presidiet rättar till detta stora misstag senast i morgon i enlighet med EG-domstolens dom. Fru talman! Jag hade föredragit att Europaparlamentet skulle ha besparats denna tunga rättsliga förlust, och trots allt önskar jag er och mina kolleger lycka till.

Talmannen. – Tack, herr Donnici! Era synpunkter har noterats, och talmannen gjorde faktiskt ett uttalande i måndags eftermiddag. Era synpunkter kommer att vidareföras till presidiesammanträdet denna eftermiddag.

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

4.1. Behörighetsområden för parlamentets utskott (B6-0269/2009)

4.2. Antalet interparlamentariska delegationer samt delegationer till de gemensamma parlamentariskommittéerna, de parlamentariska samarbetskommittéerna och de multilaterala parlamentarikerförsamlingarna (B6-0268/2009)

– Före omröstningen:

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Min grupp skulle vilja ha en särskild omröstning om den sista strecksatsen i punkt 1 a, med titeln "Delegationen för förbindelserna med Albanien, Bosnien-Hercegovina, Serbien, Montenegro och Kosovo". Vi anser att detta i praktiken är ett erkännande av Kosovo, vilket vi tycker är oacceptabelt.

Jag vill därför att vi ska få möjlighet till en särskild omröstning om denna punkt.

Talmannen. – Begäran är utanför tidsfristen men ... Finns det några invändningar?

Bernd Posselt, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag har allvarliga invändningar. Parlamentet röstade för Kosovos självständighet med tre fjärdedels majoritet, vilket även kommissionen och nästan alla medlemsstater gjorde. Jag tycker att detta är oacceptabelt.

(Parlamentet avslög begäran om särskild omröstning.)

4.3. Upphävande av ett direktiv och elva obsoleta beslut avseende den gemensamma fiskeripolitiken (A6-0203/2009, Philippe Morillon)

4.4. Upphävande av fjorton obsoleta förordningar inom området för den gemensamma fiskeripolitiken (A6-0202/2009, Philippe Morillon)

4.5. Stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (A6-0259/2009, Petya Stavreva)

4.6. Översynen av bestämmelserna i arbetsordningen om förfarandet för framställningar (A6-0027/2009, Gérard Onesta)

4.7. Det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 när det gäller den fleråriga budgetramen (ändring) (A6-0278/2009, Reimer Böge)

4.8. Ändringsbudget 4/2009 (A6-0281/2009, Jutta Haug)

4.9. Ändringsbudget 5/2009 (A6-0282/2009, Jutta Haug)

4.10. Energimärkning av teveapparater (B6-0260/2009)

4.11. Energimärkning av kylar och frysar för hushållsbruk (B6-0259/2009)

4.12. Årligt åtgärdsprogram för 2009 när det gäller det tematiska programmet om icke-statliga aktörer och lokala myndigheter på utvecklingsområdet (Del II: Målinriktade åtgärder) (B6-0285/2009)

4.13. Allmän översyn av arbetsordningen (A6-0273/2009, Richard Corbett)

– Före omröstningen om ändringsförslag 9:

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag begär att ärendet återförvisas till utskottet, och jag vill förklara varför. När vi diskuterade denna lagstiftning talade vi mycket om konsekvensbedömningar. Det innebär att varje gång som en ny bestämmelse införs måste man kunna tala om vilka konsekvenser den kommer att få. När det gäller de nya bestämmelser som vi kommer att rösta om i dag i Corbettbetänkandet förstår vi inte vad konsekvenserna kommer att bli av att drastiskt förändra hur vi stiftar lag genom att göra det möjligt för utskotten och flera föredragande att lägga fram helt motsatta förfaranden och ändringsförslag till omröstning i plenum.

Det är därför som Verts/ALE-gruppen begär återförvisning till utskottet, inte därför att vi inte kan förbättra läget utan därför att detta innebär att driva igenom en reform som kommer att göra vårt lagstiftningsliv betydligt svårare i framtiden.

(Applåder)

Jo Leinen (PSE), ordförande för utskottet för konstitutionella frågor. – (DE) Fru talman! Reformeringsen av EU är svår nog, men reformen av Europaparlamentet verkar vara ännu svårare. Jag måste dock säga till Monica Frassoni att denna reformprocess nu har pågått i två och ett halvt år. Vi hade en reformgrupp som Monica Frassoni själv tillhörde. Vårt utskott rättade sig efter reformgruppens slutsatser på punkt efter punkt. Med andra ord lägger vi nu fram något som har tagit två och ett halvt år att diskutera, debattera och besluta om. Det finns därför ingen anledning att återförvisa detta ärende till utskottet. I dag bör vi färdigställa denna slutakt och förbereda för den nya valperioden med många förbättringar i vårt arbete. Jag röstar därför mot Monica Frassonis förslag.

Richard Corbett, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag tror inte att jag egentligen behöver lägga till något utom att Monica Frassonis förklaringar angående vissa ändringsförslag kan vara ett skäl för henne att rösta emot dessa ändringsförslag. De är verkligen inte ett skäl att återförvisa hela saken tillbaka till utskottet, vilket skulle utesluta antagandet av samtliga ändringsförslag som lagts fram i dag, vilket skulle vara mycket olyckligt.

(Parlamentet avslög begäran.)

– Före omröstningen om ändringsförslagen 49 och 67:

Richard Corbett, *föredragande*. – (EN) Fru talman! Innan ni fortsätter med omröstningen om ändringförslagen 49 och 67 vill jag be er kasta om omröstningsordningen så att vi röstar först om förslag 67, som är en senare kompromiss som uppkom efter omröstningen i utskottet. Jag anser att det skulle göra det lättare för oss än att gå i motsatt ordning.

(Parlamentet biföll begäran.)

(Sammanträdet avbröts för en kort stund.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

5. Anförande av parlamentets talman

Talmannen. – Mina damer och herrar! Om några veckor, mellan den 4 och 7 juni, kommer Europeiska unionens medborgare att välja det nya Europaparlamentet. För första gången kommer 375 miljoner människor från alla 27 medlemsstater att kunna delta i valet till Europaparlamentet tillsammans.

För många av er kommer detta att vara er sista vecka i Strasbourg. För mig är detta också min sista vecka som talman för parlamentets sammanträdesperioder.

Vi vet alla att demokratin får sin styrka från ständig förändring. Detta gäller även oss själva. Tillsammans har vi kommit en god bit på väg mot att skapa en framåtblickande europeisk gemenskap. Tillsammans har vi kunnat uppnå en hel del.

Vi har varit framgångsrika inte bara under de senaste två och ett halvt åren av min mandatperiod, utan också under min föregångare Josep Borrell Fontelles mandatperiod. Det vi har uppnått under de senaste fem åren har vi alla uppnått tillsammans.

Jag vill tacka er så hjärtligt för ert engagemang och er passion för vårt gemensamma europeiska projekt.

Vi i Europaparlamentet är de direktvalda företrädarna för EU:s medborgare. Mina damer och herrar! Vi representerar den rika mångfalden på den europeiska kontinenten och återspeglar, genom våra politiska grupper, den stora mångfalden av övertygelser och åsikter. Dessutom firade vi för dem dagar sedan den femte årsdagen av Europeiska unionens historiska utvidgning, återföreningen av vår kontinent på grundval av våra gemensamma värderingar. Låt mig citera vår Berlinförklaring från den 25 mars 2007: "Vi medborgare i Europeiska unionen är nu lyckligtvis förenade."

(Applåder)

Den framgångsrika integrationen av ledamöter från de medlemsstater som gick med i EU 2004 och 2007 och anpassningen av vårt parlamentariska arbete till ett Europaparlament som nu har blivit större och mer heterogent hör till de mest betydande framgångarna under denna valperiod.

Vi 785 parlamentsledamöter har lärt oss att mötas på halva vägen, att lära oss från varandra och att arbeta bättre tillsammans. Under denna tid har Europaparlamentet gjort erfarenheter och blivit starkare och kulturellt rikare.

Nya ledamöter kommer snart att blåsa nytt liv i parlamentets arbete. De kommer att ansluta sig till dem som väljs om i juni. Jag hoppas att vi kommer att fortsätta att hysa den ömsesidiga respekt som förenar oss tvärs över alla politiska och nationella gränser.

I mitt arbete under de senaste två och ett halvt åren har jag låtit mig ledas av denna grundläggande känsla för det parlamentariska arbetet, och jag vill tacka er alla för ert stöd, er uppmuntran och era råd. Talmannen ansvarar för att Europaparlamentets arbetsordning följs och måste se till att denna arbetsordning tillämpas lika för alla ledamöter och tillämpas på ett enhetligt sätt, samt att parlamentets värdighet bibehålls. Det är vad jag har strävat efter.

(Applåder)

Jag vill säga till dem som tar plats i parlamentet att vi bara kan vara övertygande om vi bibehåller Europaparlamentets värdighet och alltid försvarar den på grundval av våra gemensamma lagar.

Nuförtiden antas inte många resolutioner i EU utan Europaparlamentets uttryckliga samtycke och delaktighet. I allt högre grad har Europaparlamentet utvecklats till att bli en plats där framför allt politiska kompromisser görs på EU-nivå. Några bevis på detta är antagandet av tjänstedirektivet och kemikalieförordningen, Reach, under de senaste åren.

När det gäller budgetplanen för 2007–2013 var Europaparlamentets medbeslutande banbrytande. Europaparlamentet bidrog till att se till att den nödvändiga finansieringen beviljades för program som till exempel Erasmusprogrammet för att främja den unga generationen. Vi har också placerat kampen mot klimatförändringarna högst upp på den politiska dagordningen. Det faktum att vi nådde ett godtagbart resultat gav mycket stor trovärdighet till Europeiska unionen inför förhandlingarna vid den konferens som kommer att hållas i Köpenhamn i december.

I dag är vi inte längre ensamma i vår strävan; den nya amerikanska administrationen under ledning av president Barack Obama stöder många av våra förslag. Vår uppgift är nu att vinna förtroende hos våra partner i världen och få dem att stödja åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna. Man får ofta höra att andra har gått i spetsen för att ta itu med klimatförändringarna. Vi har gått i spetsen för att ta itu med klimatförändringarna, och, mina damer och herrar, det är något vi kan vara stolta över.

(Applåder)

Reformeringen av finansmarknaden på EU-nivå sker i många avseenden på Europaparlamentets initiativ. Sedan 2002 har parlamentet krävt bättre tillsyn och reglering av finansmarknaden. Alla lagstiftningsförfaranden för bättre bank- och finanstillsyn och för reglering av hedgefonder och chefslöner bör slutföras så snart som möjligt.

Europaparlamentet har redan satt många viktiga riktmärken som ett resultat av de antagna resolutionerna. Det finns dock fortfarande mycket arbete kvar att göra. Det nyvalda Europaparlamentet måste fortsätta detta arbete på ett engagerat och beslutsamt sätt för att finna en väg ut ur krisen på grundval av den sociala marknadsekonomi som fastställs i Lissabonfördraget och skydda konkurrenskraften i den europeiska ekonomin till förmån för samhället mot bakgrund av globaliseringen.

En överväldigande majoritet av ledamöterna ser parlamentet som en motor i den europeiska enandeprocessen. Under de senaste två och ett halvt åren har vi blåst nytt liv i debatten om institutionella reformer och drivit processen framåt, vilket ledde till slutförandet av Lissabonfördraget. Vi lyckades också se till att de grundläggande principer vi alltid har stått för inte har frångåtts i Lissabonfördraget.

Lissabonfördraget innehåller de centrala reformer som krävs för att göra EU-institutionerna mer demokratiska, öppna och handlingskraftiga. Vi bör lägga all kraft på att se till att Lissabonfördraget kan träda i kraft i början av nästa år. Vi hoppas på ett positivt resultat i den tjeckiska senaten i Prag.

(Applåder)

Parlamentet firar sin trettioårsdag som en direktvald demokratisk EU-institution. Parlamentet befinner sig nu i centrum för en europeisk parlamentarisk demokrati som var otänkbar 1979. Tillsammans har vi stärkt den parlamentariska demokratin i och utanför EU.

Europaparlamentet och de nationella parlamenten är nu samarbetspartner. Vi kompletterar varandra. Vi har fördjupat vårt samarbete med de nationella parlamenten och haft regelbundna sammanträden för att tillsammans föra de viktiga aktuella frågorna framåt.

Utvecklingen av våra förbindelser med parlament i tredjeländer har alltid varit en kärnfråga för alla våra ansträngningar. I dag är parlamentet en samarbetspartner som respekteras i hela världen, en förespråkare för mänskliga rättigheter och demokrati. Och det måste fortsätta att vara det.

Jag har ansträngt mig för att se till att parlamentet ska bli företrätt, genom sin talman och genom företrädare för de politiska grupperna, i organ som spelar en viktig roll i utformningen av vår gemensamma framtid. Europaparlamentets talman deltar nu i de årliga sammanträdena med G8-ländernas stats- och regeringschefer och i toppmöten med tredjeländer, till exempel toppmötena EU–Afrika, EU–Latinamerika och EU–USA. I morgon förmiddag kommer jag att delta i trojkatoppmötet om sysselsättning, och i morgon eftermiddag i toppmötet i samband med invigningen av det östliga partnerskapet i Prag.

En annan bedrift under denna valperiod är att parlamentets roll vid Europeiska rådets möten inte längre är begränsad till talmannens öppningsanförande. Nu deltar parlamentet också i de institutionella och konstitutionella överläggningarna under mötena. Vid den regeringskonferens som ledde till överenskommelsen om Lissabonfördraget deltog Europaparlamentet fullt ut på stats- och regeringschefsnivå genom talmannens medverkan, och på själva regeringskonferensen genom en delegation bestående av tre ledamöter. Detta är ett mycket stort framsteg.

Reformeringen av Europaparlamentets arbetsmetoder och förfaranden var och är fortfarande ett stort projekt. Därför inrättade talmanskonferensen en arbetsgrupp med ett detaljerat uppdrag, där alla grupper var företrädare. Arbetet slutfördes med framgång. Mycket – cirka 80 procent – av det som föreslogs av arbetsgruppen har verkställts och genomförts. Detta omfattar även omorganisationen av plenardebatterna, reformeringen av lagstiftningsförfarandet, förbättringen av utskottens arbete med ett förstärkt samarbete mellan utskotten samt möjligheten till initiativbetänkanden som är underlag för lagstiftningen eller avvikande beslut.

Jag vill särskilt tacka arbetsgruppens ordförande, Dagmar Roth-Behrendt, och hennes – våra – kolleger för deras särskilda engagemang.

(Applåder)

Tillsammans har vi lyckats anpassa Europaparlamentets arbetsmetoder till de förändrade politiska omständigheterna. Nu har vi moderniserat förfarandena och omorganiserat de arbetsmetoder vi förfogar över, och det är en bra grund för det arbete som kommer att utföras under nästa valperiod.

I Europaparlamentets presidium har vi också försökt förbättra parlamentets administration, för att underlätta ledamöternas dagliga arbete och modernisera infrastrukturen för kommunikationen med EU-medborgarna genom att införa webb-tv, journalistpriset, medborgarpriset och det europeiska Charlemagnepriset för ungdomar.

Den nya ledamotsstadgan, som vi har arbetat med under många år, kommer att träda i kraft under den nya valperioden. Den är ett viktigt bidrag till policyn för ledamöternas finanser samt till öppenheten och förbindelserna med allmänheten.

Antagandet av en tydlig och öppen stadga för assistenter är ett viktigt steg framåt och en stor framgång som vi har alla våra kolleger att tacka för.

I dag vill jag än en gång upprepa den centrala tanke som för mig sammanfattar arbetet med den europeiska integrationen. Vi engagerar oss för varje människas värdighet. Den är värd mest av allt. Den enar oss i vår gemenskap av delade värderingar i Europeiska unionen. Människovärdet måste alltid respekteras – det är det etiska svaret på de moraliska kriserna i Europas förgångna.

(Applåder)

För oss leder detta till principen om ovillkorligt skydd av människovärdet och främjandet av en dialog mellan olika kulturer, vilket har varit vägledande principer under min mandatperiod.

Ett varaktigt intryck gjordes av Europeiska året för interkulturell dialog, oavsett om det gäller dialogen med den parlamentariska församlingen för Europa-Medelhavsområdet, möten mellan unga människor med olika trosuppfattningar – även från Israel och Palestina – eller de arabiska och afrikanska veckorna som hölls i Europaparlamentet.

Vi har lagt grunden för en varaktig dialog, som också måste leda, inspirera och engagera oss i framtiden.

En fredlig lösning i Mellanöstern är också viktig för en fredlig samexistens mellan kristna, judar och muslimer samt medborgare i Europeiska unionen och i länder runt om i världen. Gaza och Västbanken ligger inte långt borta; de är våra grannar i Medelhavet. Vi måste bli mer självmedvetna på den internationella arenan och bidra till freden och stabiliteten i Mellanöstern.

Som ledamöter i Europaparlamentet kan vi erbjuda ytterligare ett perspektiv i förbindelserna med Mellanöstern, eftersom vi kan tänka och handla utanför de konventionella diplomatiska kanalerna. Med detta i åtanke har jag förespråkat att man inrättar en arbetsgrupp för att ta itu med krisen i Mellanöstern. Särskilt i ljuset av den senaste utvecklingen i Mellanöstern är det viktigt att vi bestämt stöder en tvåstatslösning – Israel inom säkra gränser och en palestinsk stat inom säkra gränser. Vi får inte låta dessa principer ifrågasättas.

Mina damer och herrar! Låt mig till sist säga att vi i vårt dagliga arbete hanterar många frågor, ibland kopplade till mycket konkreta omständigheter. Vi får aldrig glömma våra rötter eller förlora våra värderingar ur sikte. Dagens fria, fredliga och socialt engagerade Europeiska union har tagit lång tid att bygga upp.

Vi måste blåsa liv i de grundvalar som Europeiska unionen vilar på. Därför vill jag särskilt tacka er för er uppmuntran och ert fortsatta stöd för mitt initiativ att skapa museet för europeisk historia. Jag vill särskilt tacka vice talman Miguel Angel Martínez Martínez för hans orubbliga stöd, men även mina kolleger här i kammaren. Museet för europeisk historia kommer att kunna användas som en plats där vår europeiska identitet kan bli ihågkommen och förnyas. De grundläggande besluten för att inrätta museet har redan fattats.

De konstituerande sammanträdena för de två tillsynsorganen hölls i går. Med ert stöd – om jag väljs om som ledamot i Europaparlamentet den 7 juni förstås – kommer jag att ägna mig åt uppgiften att se till att museet för europeisk historia färdigställs senast 2014 i slutet av nästa valperiod.

År 2014 kommer vi att uppmärksamma hundraårsdagen av första världskrigets utbrott. Hundra år senare lever vi i ett Europa präglat av fred, frihet och enhet.

Många stöder oss i vår ständiga strävan. Jag vill särskilt tacka alla engagerade medarbetare i Europaparlamentets förvaltningsenheter, särskilt vår nye generalsekreterare Klaus Welle och vice generalsekreteraren David Harley, utan vilkas engagemang, expertis och upppoffringar vårt politiska arbete inte hade varit möjligt.

(Applåder)

Ni är värda vårt tack, vårt stöd och vår uppskattning.

Jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack till mina personliga medarbetare i mitt kansli, men framför allt tackar jag er kolleger, särskilt presidiet och ordförandena för de politiska grupperna, för ert förtroendefulla samarbete. Vi har just haft ännu ett sammanträde med talmanskonferensen. I måndags kväll sammanträdde presidiet, och vi kommer att ha ytterligare ett sammanträde i dag. I de väsentliga frågorna om den europeiska demokratin fattades knappt några omstridda eller verkligt kontroversiella beslut, och vi var överens om de grundläggande frågorna. Ett band av förtroende skapades, och det är jag mycket tacksam för.

Vi har uppnått en hel del tillsammans, och vi måste än en gång vinna våra väljares förtroende. Vi gör detta med en fast övertygelse om att detta är den historiskt korrekta vägen mot ett europeiskt enande. Den kommande valkampanjen ger oss möjlighet att tala med medborgarna om varför EU är nödvändigt. Jag vill uppmana alla medborgare att rösta i valet och att lägga sina röster för Europas framtid i det tjugoförsta århundradet.

Mycket arbete väntar det nyvalda parlamentet. Till exempel måste vi övervinna den ekonomiska och finansiella krisen, genomföra en europeisk energipolitik, ställa om till en koldioxidfattig ekonomi samt öka säkerheten för EU-medborgarna och främja freden och stabiliteten i hela världen. Vårt arbete har skapat en bra grund för det nyvalda parlamentet att bygga vidare på.

Mitt arbete under de senaste två och ett halvt åren som talman för Europaparlamentet har varit en enorm utmaning, och jag har utfört det med glädje och hängivenhet och kommer att fortsätta med det fram till den 14 juli. Det är ett stort privilegium att tjäna Europa.

Jag vill tacka er hjärtligt för ert förtroende och för varje ögonblick av denna gemensamma ansträngning i vårt arbete för ett enat Europa. Jag önskar er all lycka i framtiden.

(Ihållande applåder)

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, käre herr Pöttering, mina damer och herrar! Europaparlamentet är 500 miljoner EU-medborgares röst, och de är inte tillräckligt medvetna om detta.

De är ännu mer omedvetna om att Europaparlamentet har en själ och ett hjärta. Herr Pöttering! Under de två och ett halvt år som ni har varit talman har ni inte bara varit medborgarnas talesman, ni har också personifierat Europas hjärta, generositet och solidaritet. En del säger att det inte är möjligt att förälska sig i Europa, men ni har bevisat motsatsen.

Trots att denna valperiod nu börjar närma sig slut vill jag betona hur långt den europeiska integrationen har nått och hur mycket vårt parlament, under ert ledarskap, har bidragit till detta. Låt mig bara nämna de mest anmärkningsvärda exemplen på detta, som ni redan själv har hänvisat till: energi- och

klimatförändringspaketet, tjänstedirektivet, budgetplanen för 2007–2013 och nu senast regleringen av finansmarknaderna.

I stället för att bara gå igenom en tråkig förteckning över direktiv och förordningar skulle jag dock vilja betona den stora betydelsen av vårt gemensamma arbete, som ligger bakom den ofta mycket tekniska lagstiftning som vi debatterar och antar här. Denna betydelse ligger i alla EU-medborgares intresse. Det sägs ofta att det finns ett avstånd mellan EU och dess medborgare, men är det verkligen så att frågor som leksakers säkerhet, forskning om förebyggande av sällsynta sjukdomar eller Alzheimers sjukdom, konsumentskydd, miljöskyddsåtgärder och kampen mot den globala uppvärmningen, energipolitiken eller försvaret av de mänskliga rättigheterna runt om i världen befinner sig långt bort från medborgarnas dagliga liv?

Under er tid som talman har parlamentet fått vara med om många viktiga framsteg. Jag tänker på den interna reformen, som ni har förverkligat och som kommer att göra våra institutioner mer öppna och mer effektiva, och på den nya stadgan för Europaparlamentets ledamöter och deras assistenter. Under er tid som talman har parlamentet mångdubblat initiativen inom ramen för Europeiska året för interkulturell dialog och på så sätt gjort rättvisa åt den stora rikedom av kulturer och trosuppfattningar i vårt samhälle och förmedlat den bästa möjliga bilden av EU: en bild av öppenhet och tolerans. Under er tid som talman har parlamentet visat hur stor vikt det fäster vid Medelhavsregionens framtid och sin vilja att bidra till att skapa fred i Mellanöstern.

Herr talman, den 25 mars 2007 undertecknade ni på våra vägnar Berlinförklaringen med anledning av Europeiska unionens 50-årsdag. Den förklaringen påminner dem som har glömt syftet med vårt dagliga arbete, det vill säga integreringen av ett fritt, demokratiskt och tolerant Europa som respekterar rättsstatsprincipen. Genom initiativet att inrätta museet för europeisk historia ger ni en långsiktig dimension till det arbete som har utförts av er och tidigare talmän och av alla dem som, på sitt eget sätt, har bidragit till vår gemensamma historia.

För alla dessa saker vill jag tacka er, herr talman.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka er, herr talman, för ert hårda arbete. På min grupps vägnar vill jag säga att ni har utövat ert ämbete med stor värdighet. Ni har gett parlamentet värdighet genom ert sätt att leda det.

Det här är inte rätt tid att recensera ert arbete. Politiska värderingar kommer alltid att påverka hur en talman för Europaparlamentet uppfattas i efterhand. Man kan gilla eller ogilla det ena eller det andra. En bedömning av talmannens arbete måste fokusera på vad talmannen har gjort för att parlamentet ska nå framgång. Ni har presenterat era slutsatser. Det finns inget att tillägga. Frågan kvarstår därför: Vad har talmannen som människa gjort för parlamentet? För mig och mina kolleger i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet är det tydligt att ni har förlänat parlamentet värdighet, både internt och externt.

Parlamentet uppför sig inte alltid värdigt. Men det gäller alla parlament i hela världen. Värdigheten i en multinationell gemensam parlamentsförsamling bestående av långt över 700 ledamöter från 27 länder, som tillhör åtta olika parlamentsgrupper, som tillhör olika trosuppfattningar, som har olika hudfärg, som kommer från olika politiska traditioner, som har upplevt olika historiska utvecklingar, måste skyddas. Att ena dem och ge gem en känsla av enighet genom sin egen representation är svårt. Det är just vad ni har gjort. Och för det förtjänar ni vårt uppriktiga tack.

(Applåder)

Herr talman! Ni har tagit itu med många frågor under er två och halvt år långa mandatperiod. För att underbygga det jag just har sagt om ert sätt att utöva ert ämbete vill jag på min grupps vägnar ta upp en punkt där vi till fullo delade er åsikt och där ni gav parlamentet en röst som sträckte sig långt över de politiska skiljelinjerna, och därigenom gav röst åt människor som hade berövats sina medborgerliga rättigheter på en plats som är sammansatt på just det sätt som jag har beskrivit. Ni protesterade mot skandalen i Guantánamo i en tid när det inte var lätt att göra så. Det, herr talman, kommer att förbli en milstolpe under er mandatperiod. Ni har visat att ni har lyckats leva upp till det krav ni ställde på er själv att vara dels en tolerant och kosmopolitisk person och dels trogen era grundläggande kristna värderingar.

Men eftersom ni har placerat människovärdigheten, oavsett om det kommer från upplysningstraditionen eller, som i ert fall, från en religiös uppfattning, i centrum för ert handlande, har ni förtjänat att bli ihågkommen som en god talman i Europeiska unionen. Tack så mycket.

(Livliga applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Era ord i dag var kännetecknande för er tid som talman. Våra grupper har inte alltid varit överens, men under er mandattid har ni visat er vara en ärlig, rättvis och enande person, vars blygsamhet kamouflerar era många framgångsrika resultat.

Ni valdes på grundval av ett hedervärt åtagande att engagera vårt parlament i den interkulturella dialogen, men ert resultat sträcker sig längre än så. I fråga om ledamöternas ersättningar slutförde ni det viktiga arbete som inletts av Pat Cox. I fråga om parlamentsförfarandena övervakade ni de reformer som många av oss sedan länge efterlyst, och genom initiativ som Europarl TV har ni infört moderna metoder att kommunicera med våra medborgare. Detta är resultat att vara stolt över och ett arv som era efterträdare kan bygga vidare på.

Jag hoppas att ni kommer att skriva om era erfarenheter och intryck. De är alltför intressanta att överlåta till glömskans obarmhärtiga och starka händer. Som poeten Emerson lärt oss finns det ingen historia, endast biografier. Parlamentet har blivit mäktigare under årens lopp. Det kommer att bli ännu mäktigare enligt Lissabonfördraget, om och när detta slutligen ratificeras. Det kommer att bli intressant att se vilka planer framtida talmän kommer att ha för att utvidga den roll som ni har spelat, och som avspeglar de gemensamma värden och principer som vi värdesätter.

Men i dag tror jag att jag kan tala för många när jag säger att ni har förtjänat er respekt och tillgivenhet. Precis som för er är detta mitt sista anförande i plenum i min nuvarande roll. Efter att ha lett min grupp sedan 2002 har jag drabbats av det som vi i England kallar *seven-year itch* [sjuårskrisen]. Trots att jag inte kommer att sitta på den här platsen igen vet jag att ni är medveten om att jag är angelägen om att sitta på er plats. Herr talman! På min grupps vägnar tackar jag er. Jag tackar sessionstjänsten och tolkarna och all personal som har bidragit till det mycket goda arbete som ni har utfört som talman för vårt parlament.

(Applåder)

Cristiana Muscardini, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under denna valperiod har parlamentet, särskilt under er tid som talman, stärkt sin förmåga att inverka politiskt på unionens framtid, trots att vi måste invänta nästa fördrag för att se ambitionerna infrias hos dem som alltid har ansett att det krävs ökad lagstiftande makt för vår institution, som är unik i världen eftersom den väljs av medborgarna i 27 länder.

Händelser, i många fall tragiska, har under denna valperiod inträffat tätt efter varandra och vid många tillfällen, och framför allt under de två och ett halvt år som har gått till ända har parlamentet genom er, herr talman, kunnat spela en avgörande roll när det gäller att medla om förslag. Vi har fått en allt tydligare politisk roll som måste hjälpa oss att överbrygga de partiskillnader som skiljer oss åt i våra egna länder så att vi kan uppnå våra gemensamma mål till förmån för våra folks gemensamma intresse och garantera mer rättvisa, fred och säkerhet i världen.

I början av vår valperiod upplevde vi att nationer anslöt sig till oss som under årtionden hade varit berövade sin frihet, och anslutningen av Rumänien och Bulgarien under valperioden har förstärkt världens bild av ett EU som kan skapa enhet genom att respektera skillnader.

Vi avslutar valperioden mitt under en ekonomisk kris som har fått oss att inse att vi står inför en systemkris, och det nya parlamentet måste därför också bli en drivkraft för att hjälpa samhället att återupptäcka de värden som i dag alltför ofta försummas. Nu mer än någonsin utgör den parlamentariska demokratin, i EU och nationellt, en garanti för frihet.

Herr talman! Jag tackar er på min grupps vägnar och personligen för ert engagemang – ni har företrätt oss alla – och för ert stora bidrag för att befästa ryktet för vår institution, för vilken vi inte bara kräver ännu större öppenhet utan också vederbörlig uppmärksamhet från vissa medier som har intresserat sig för EU bara för att ge upphov till småaktiga, meningslösa diskussioner i stället för att bidra till att skapa en gemensam medvetenhet och delade framsteg.

Efter de 20 år jag har tillbringat här i parlamentet anser jag att det är min plikt att tillsammans med er, som på ett storartat sätt företräder mig i detta parlament, tacka de miljoner EU-medborgare som genom sitt dagliga arbete och sin respekt för principerna om solidaritet, rättvisa och våra historiska rötter bidrar till att utveckla ett samhälle som i högre utsträckning respekterar sina rättigheter och är mer medvetet om sina skyldigheter.

Monica Frassoni, för Verts/ALE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, Herr Präsident! Ni har haft det mycket stora privilegiet att vara talman i världens mest unika institution. Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är säkra på att ni har gjort det med övertygelse och passion och vi tackar er för detta.

När jag för två och ett halvt år sedan var er motståndare som kandidat till talmanskapet i Europaparlamentet för min grupp lade jag stor vikt vid behovet av att parlamentets talman skulle företräda en institution som var oberoende av medlemsstaternas intressen och de påtryckningar som utövas av ekonomiska lobbygrupper, för att leda en fri förvaltning vald på grund av sina meriter och inte på grund av politisk lojalitet och för att kunna nå ut till en alltmer splittrad och likgiltig allmänhet. Vid den tidpunkten kritiserade vi mycket starkt det gemensamma beslut som hade fattats av er själv och den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet att utesluta varje försök att återansluta den konstitutionella debatten efter folkomröstningarna 2005, ett mycket stort misstag som gjorde det lättare för staterna att återigen ta över processen med reformen av EU.

Två år senare anser vi i Verts/ALE-gruppen att ert arbete, herr Pöttering, har haft sina med- och motgångar. Vi godkände och stödde ert arbete i Mellanöstern, framför allt ert arbete i ordförandeskapet för den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet. Vi uppskattade er orubbliga tro på EU, tanken på ett parlament som är öppet för medborgare, grupper, sammanslutningar och de djärvaste kulturella initiativ och er beslutsamhet när det gällde stadga för assistenter.

Vi såg också positivt på ert beslutsamma engagemang för de grundläggande rättigheterna, till och med där det inte passade majoriteten av Europaparlamentet, från Ryssland till Kina, och era nya gröna meriter, som framgår av de kommentarer ni för en kort tid sedan gjorde om klimatförändringarna.

Men det framgår också tydligt att parlamentet under er tid som talman har fortsatt sin gradvisa förvandling från en institution som kräver och kämpar för demokrati till en församling som alltför ofta är undergiven och som aktar sig för att stöta sig med vissa regeringar. Parlamentet har valt att inte kämpa för detta eller för privilegierade områden som väljarna har insyn i – man behöver bara tänka på arbetsgruppens iscensatta misslyckande med påtryckningsgrupper som tog slut i dag utan att ha uppnått något, trots en mycket tydlig resolution som godkändes för ett år sedan, eller tystnaden när det gällde de båda sätena i Strasbourg och Bryssel och när det gällde slöseriet med pengar och koldioxiden, som är obegriplig för vår väljarkår.

Herr talman, jag ska nu avsluta mitt anförande. Genom de på varandra följande reformerna av reglerna har ert talmanskap också övervakat den gradvisa centraliseringen av makten från några få i vår institution för att stärka utskottens arbete och rollen för enskilda parlamentsledamöter och för att göra mer för att främja mångfald och pluralism.

Det kommer kanske att bli en ny majoritet i det nya parlamentet, men vi är förvissade om en sak: Den långa kampen för en stark, respekterad, pluralistisk och medkännande europeisk demokrati är inte slut och åtminstone i detta avseende kommer ni alltid att stå vid vår sida.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman! Er tid som talman har – som ni nyss har påpekat – kännetecknats av händelser av stor politisk betydelse, som i mer än ett hänseende har varit en utmaning för EU och samtidigt för vårt parlament.

Vissa av dessa gäller det inre av unionen, framför allt det som många kallar den institutionella krisen, och som jag i stället skulle beskriva som ytterligare ett tecken på en förtroendekris, eller legitimitetskris, för den nuvarande europeiska modellen hos ett växande antal av våra medborgare.

Andra har en internationell dimension, till exempel konflikten i Mellanöstern, som ni nämnde. Långt ifrån att gå mot en rättvis och hållbar fred håller denna kris på att förvärras inför våra ögon och förgiftar de internationella förbindelserna, när den inte innebär ett hot mot sammanhållningen i våra samhällen.

Andra drabbar slutligen hela planeten, till exempel miljökrisen, och slutligen de finansiella, ekonomiska, sociala och politiska kriserna, som i viss mån tvingar oss att välja samhällsskick eller till och med kultur.

I detta ytterst komplexa sammanhang har ni varit tvungna att leda Europaparlamentet och att företräda det inför våra medlemsstater och inför världen. Min grupp och jag anser att ni har fullgjort er plikt med heder.

Naturligtvis skiljer sig våra politiska prioriteringar tydligt och ibland strider de emot varandra. Emellertid bedöms innehavaren av ett högt ämbete som ert just när det gäller förmågan att hantera dessa nödvändiga och hälsosamma åsiktsskillnader och samtidigt respektera var och en.

Nu kan jag säga att jag, som ordförande för en minoritetsgrupp, som enligt många människor uttrycker tankar utanför de sedvanliga åsiktsströmningarna, trivdes bra under ert talmanskap. Ännu bättre är det att, trots att våra politiska åsiktskillnader naturligtvis är oförändrade, våra relationer som människor har berikats på ett märkbart sätt.

Herr talman! Vi har känt varandra i 30 år. Vi har egentligen lärt känna varandra under de senaste 10 åren av vårt utmärkta samarbete i talmanskonferensen. Jag uppskattar i hög grad er personliga etik som har gjort det möjligt för er att inse – åtminstone enligt vad jag tror – att man samtidigt kan vara kommunist, demokrat, europé och humanist. Tack så mycket.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, herr Wurtz! Mina damer och herrar! På allas vägnar vill jag tacka Francis Wurtz, som har varit ledamot sedan 1979 och som nu kommer att lämna parlamentet. Vårt tack riktas också till tre andra kolleger som har varit här sedan 1979 och som nu kommer att sluta: Klaus Hänsch, före detta talman, Ingo Friedrich, före detta vice talman och kvestor samt Karl von Wogau, före detta ordförande i utskottet för ekonomi och valutafrågor och för närvarande ordförande i underutskottet för säkerhet och försvarspolitik. Jag vill på era vägnar framföra mitt uppriktiga tack till dessa fyra och till alla andra avgående kolleger för deras mycket stora engagemang. Tack så mycket.

(Livliga applåder)

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Gruppen Självständighet/Demokrati har försökt att vara hjälpsam, positiv och konstruktiv under hela denna valperiod.

(Blandade reaktioner)

Jo, eftersom vi har gett röst åt oppositionen, och i en demokrati är opposition viktigt. Det är av avgörande betydelse. Tyvärr, som president Václav Klaus påpekade när han kom hit, anser ni dock inte riktigt att det ska finnas någon alternativ syn, och följden är att ert ordförandeskap har markerats av er djupt fördomsfulla inställning i ert sätt att behandla ledamöter här i parlamentet som har begärt ordet för att invända mot konstitutionen/Lissabonfördraget.

Det avgörande ögonblicket för mig i kammaren var när fransmännen hade sagt "nej", nederländarna hade sagt "nej" och så sa irländarna "nej", och parlamentet fortsatte med berätt mod att strunta i folkets vilja. Ni förstår helt enkelt inte, eller hur? "Nej" betyder "nej", och det är helt enkelt ofattbart att 499 parlamentsledamöter röstade för att strunta i den irländska nej-rösten och att fortsätta med fördraget. Vilket slags parlament är detta? Om ni verkligen trodde på demokrati skulle ni inte skyffla undan resultatet av dessa tre folkomröstningar.

Ännu värre är att ni nu är så rädda för den allmänna opinionen – ni vet ju att ni förlorat diskussionen – att ni har sjunkit till glåpord. Av Graham Watson har jag fått höra att jag beter mig som en engelsk fotbollshuligan, när allt jag gjorde var att vänligt påpeka att kommissionsledamot Jacques Barrot är dömd för förskingring. Gary Titley sa att jag var en paranoid reaktionär som lever i samhällets utkanter. Tja, han har kanske en poäng, vad vet jag, men Danny Cohn-Bendit, den store förespråkaren för yttrandefrihet, sa att motståndarna till fördraget var sinnessjuka, och Martin Schulz, socialdemokraternas ledare, sa efter en av nej-omröstningarna att vi inte får böja oss för populism och att nej-rösterna öppnade dörren för fascism.

Jag hoppas att väljarna i Europa under de kommande fyra veckorna i valkampanjen ser det verkliga ansiktet av detta projekt. Ni är nationalistisk, ni mobbar, ni hotar, ni är antidemokratisk, ni är en verklig skitstövel!

(Applåder)

Talmannen. – Att ni kan hålla ett sådant anförande visar att detta är ett fritt och demokratiskt Europaparlament!

(Applåder)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! En del kolleger kanske finner det svårt att tro, men jag kommer faktiskt att sakna er. Under hela den tid jag har känt er, först som ledare för kristdemokraterna och sedan som talman för parlamentet, har ni varit en förebild av värdighet, återhållsamhet och artighet. Ni är både anglofil och eurofil, och ni representerar det bästa i traditionen av integrationister. Ni blir säkert lättad över att höra att jag inte kan erinra mig något tillfälle då jag varit överens med er.

(Skratt)

Men i den karriär som vi båda har valt vet vi att ideologisk övertygelse är en sällsynt vara, och vi värdesätter den även om vi hittar den hos en motståndare.

Ni kommer säkert ihåg hur vi drabbade samman om er tolkning av parlamentets arbetsordning. De av oss som ville ha folkomröstningar om konstitutionsfördraget hade framfört vår synpunkt i fredliga röstförklaringar. Vår rätt att göra detta var entydigt fastställt i arbetsordningen. Ni valde godtyckligt att inte tillämpa dessa bestämmelser – ni försökte inte ändra dem, vilket säkerligen skulle ha krävt en viss tid, utan ni struntade helt enkelt i dem. Detta är inte tillfället att starta om diskussionen. Låt mig i stället säga detta: parlamentets talman har till uppgift att företräda hela parlamentet, även de som hyser minoritetsåsikter, och när ni behandlar oss olika öppnar ni dörren för despotism. Praktiskt taget varje månad förekommer det exempelvis demonstrationer här om det ena eller det andra och de tolereras, men när vi höll upp plakat med det enda ordet "folkomröstning" skickade ni ut vaktmästarna för att rycka ned våra banderoller, och flera av oss bötfälldes.

Jag kan förstå varför ordet folkomröstning väcker så mycket oro i parlamentet: väljarkåren i tre länder har förkastat er konstitutionsmodell. Det gjorde att ni kände er sårbara, vilket retade upp er, och eftersom ni inte kunde angripa väljarna direkt tog ni ut hela er frustration på oss, den synliga EU-skeptiska minoriteten i parlamentet.

Kolleger! Jag förväntar mig inte att ni ska ändra uppfattning om önskvärdheten av centraliserad makt i Bryssel. Men från er egen synpunkt skulle jag vilja uppmana er att vara en smula mer rättvisa i era mellanhavanden med de av oss som är i minoritet. Om ni bara kunde övervinna er ryggmärgsreflex att tycka illa om oss skulle ni nog finna att det skulle främja er egen demokratiska trovärdighet. Alla organisationer behöver sina kritiker. Ert insisterande på att EU är av absolut godo och att all kritik antingen är oärlig eller ett utslag av främlingsfientlighet har inte gett er några fördelar, för utan kritisk granskning kommer Brysselinstitutionerna att bli slöa, egennyttiga och korrupta.

Mina vänner! Jag hopas att det är många fler av oss som kommer att vara suveränitetsförespråkare här i juli. För första gången på femtio år kommer parlamentet att ha något som liknar en officiell opposition. Hans-Gert! Det kommer att bli din efterträdares uppgift att hantera den oppositionen, men jag hoppas att han kommer att leva upp till den tolerans som denna kammare ständigt säger sig företräda.

(Applåder)

Talmannen. – Vi har noterat detta.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för detta tillfälle att få säga ett par ord på ordförandelandets och rådets vägnar som svar på ert inlägg och inläggen från de politiska gruppernas företrädare. Det är särskilt viktigt för oss att den femåriga valperioden sammanföll med de första fem åren av Tjeckiens EU-medlemskap och för de övriga länder som anslöt sig den gången, särskilt eftersom Tjeckien har haft förmånen att inneha ordförandeskapet, som nu närmar sig slutet.

Herr talman! Jag vill först av allt uttrycka min uppskattning för det exemplariska sätt på vilket ni har lett denna institution under de senaste två och ett halvt åren. Det är i kraft av era förtjänster, särskilt i fråga om rättvisa och integritet, som ni respekteras av parlamentet, en respekt som tydligt går över alla partipolitiska gränser. Som en av de relativt få ledamöter som valdes in för första gången redan 1979 har ni kunnat tillföra er betydande erfarenhet, visdom och kunskap till ämbetet. För att tala särskilt på ordförandeskapets vägnar kan jag endast säga att vi verkligen har uppskattat alla era förtjänster i de kontakter vi har haft både före och under vårt ordförandeskap. På rådets vägnar vill jag önska er allt det bästa för framtiden.

Eftersom vi ser tillbaka på de gångna fem åren hoppas jag att ni även tillåter att jag framför min uppskattning till er föregångare Josep Borrell, som visade samma opartiskhet och ledarskap. Ni har båda sett till att talmansämbetet respekteras och högakts. Parlamentet i synnerhet och unionen i allmänhet har goda skäl att vara tacksam mot er båda.

Under loppet av de gångna fem åren har parlamentet utnyttjat sina befogenheter och privilegier, inte minst inom området för medbeslutande där rådet och parlamentet har befunnit sig på vardera sidan om bordet, ibland med mycket skilda ståndpunkter och mål. Trots dessa skillnader arbetar båda institutionerna tillsammans för att se till att systemet ger resultat. Vi kan vara oense och vi kan diskutera konstruktivt, men det gör vi inom ramen för överenskomna regler och förfaranden. Jag anser att båda institutionerna kan vara

stolta över vårt delade åtagande om att se till att systemet fungerar, och de senaste fem åren har det varit gott om exempel på att det fungerar och fungerar mycket effektivt.

Herr talman, ärade ledamöter! Om mindre än tre månader kommer ett nytt parlament att tillträda. Det kommer att finnas många nya ledamöter. Ni kommer att välja en ny talman, och en annan medlemsstat kommer att ta plats här som det ordförandeland som företräder rådet. Herr talman! Jag är säker på att samtliga av dem under de kommande fem åren kommer att se med tacksamhet och respekt på det arv som ni, herr talman, lämnat till denna institution. Tack för er uppmärksamhet.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr talman! Under er tid som talman har förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen utvecklats på ett mycket bra, för att inte säga smidigt sätt. Det är er förtjänst att de normala politiska diskussionerna, även under valkampanjer, när, som alla vet, risken för konflikter är störst, aldrig förvandlades till en kris bland institutionerna.

Om jag får komma med en personlig kommentar vill jag tacka er varmt för er alltid vänliga och tillmötesgående inställning till ert arbete. Ni har inte bara uppträtt artigt utan har också vid behov vidtagit korrigeringsåtgärder. Och ni har alltid uppträtt som en gentleman. Jag vill också betona hur viktigt det var för parlamentet och för hela EU att ni hade mod och vilja att försvara parlamentets demokratiska principer och privilegier, till och med mot statschefer, när det var nödvändigt.

(Applåder)

Jag vill också gratulera er till 30 år som vald ledamot av Europaparlamentet. Er personlighet har i hög grad präglat dessa årtionden och ni har lämnat ett viktigt bidrag till utformandet av parlamentets utveckling.

Ordförande José Manuel Barroso hade gärna velat komma själv, men som ni vet deltar han i toppmötet i Prag mellan EU och Kanada. På kommissionsordförandens och hela kommissionens vägnar vill jag tacka er varmt för ert framgångsrika talmanskap. Tack så mycket.

(Applåder)

Talmannen. – Fru vice ordförande, mina damer och herrar! Jag tackar er varmt för er i stort sett positiva kritik. Jag önskar alla mina kolleger som inte ställer upp till omval lycka till i framtiden och hoppas att vi kommer att ses igen. Till alla mina kolleger som ställer upp till omval och som blir omvalda vill jag säga att jag hoppas att vi, naturligtvis under förutsättning att jag blir omvald, kommer att fortsätta vårt goda arbete. Det som ordförandena för de politiska grupperna har sagt i dag har uppmuntrat mig att fortsätta att arbeta för ett enat Europa. Jag tackar er och hoppas att vi alla kommer att träffas igen.

(Livliga applåder)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag har en fråga som gäller ordningen i kammaren. Strax innan vi kunde rösta, när sammanträdet avbröts för en kort stund, lyckades tydligen en ledamot av vårt ärade parlament smuggla in en parlamentskandidat. Han lät ta några fräcka reklamfotografier med henne och kränkte enligt min åsikt vår organisation. Måste inte dessa kandidater stå till svars för detta?

Talmannen. – Tack, herr Mann! Det kommer att undersökas.

6. Omröstning (forts.)

Talmannen. – Vi fortsätter nu med omröstningen.

6.1. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, behandling av personuppgifter och integritetsskydd (A6-0257/2009, Malcolm Harbour)

– Före omröstningen:

Hanne Dahl (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Jag har en sak att säga om den omröstning som vi ska hålla. Av omröstningslistan att döma verkar det som om vi röstar först om utskottets kompromisstext, i stället för

om ändringsförslagen. Jag trodde att vi som vanligt skulle rösta om de mest långtgående förslagen först. Jag ber er därför att använda era befogenheter enligt artikel 19 i arbetsordningen och ändra omröstningsordningen så att vi röstar om ändringsförslagen. Det gäller ändringsförslagen om medborgarnas rättigheter. Detta är mycket viktigt för både Harbour- och Trautmannbetänkandena.

Talmannen. – Fru Dahl! Såvitt jag ser är det inget problem. Jag ser inget problem i omröstningsordningen för Harbourbetänkandet. Vi fortsätter i den ordning som anges i ordningslistan.

6.2. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (A6-0272/2009, Catherine Trautmann)

– Före omröstningen:

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag har bett att få ordet eftersom jag inte håller med om omröstningsordningen för Trautmannbetänkandet. Jag begär att få ordet före omröstningen om kompromissändringsförslag 10 för att förklara varför omröstningsordningen bör ändras.

– Före omröstningen om ändringsförslag 10:

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag anholder om att omröstningsordningen ska ändras och att kompromissändringsförslag 10 ska läggas fram för omröstning sedan vi har röstat om ett antal identiska yrkanden från olika grupper som skulle läggas fram för omröstning efter ändringsförslag 10.

Skälet till detta är att de ändringar som har föreslagits av de olika grupperna enligt min åsikt går mycket längre än kompromissändringsförslag 10 när det gäller punkten "Skydd av medborgarnas rättigheter mot inblandning när det gäller tillträde till Internet eller begränsning av tillträde till Internet". Jag anser att det vore bra för parlamentet, som så tydligt förklarade sitt stöd för det ökända ändringsförslaget från Guy Bono och Daniel Cohn-Bendit, att än en gång yttra sig till stöd för det starkaste skyddet av medborgarnas rättigheter.

Jag beklagar att jag efter ett mycket gott samråd med Catherine Trautmann inte kan begära detta, men detta vänskapliga samråd, det goda resultatet av telekompaketet, får inte i slutändan innebära att vi utan vidare begränsar medborgarnas rättigheter.

(Applåder)

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Enligt artiklarna 154 och 155.2 i arbetsordningen vill gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stödja kravet från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att ändra omröstningsordningen för ändringsförslagen och lägga fram ändringsförslag 1 c, p, 2, 5, 6 och 9 till omröstning före kompromissförslag 10. Detta beror bland annat på att kompromissändringsförslag 10 – det kanske står något annat på era omröstningslistor – efter det förslag som i går antogs av vår grupp, inte längre kommer att stödjas av ALDE-gruppen. När det gäller omröstningsförfarandet förklaras det i artikel 154 vilket ändringsförslag som ska behandlas först när det finns motsvarande eller motstridande yrkanden. Det är viktigt för oss att ett domstolsutslag utfärdas innan någon inblandning i enskilda personers uppförande kan äga rum. Därför har vi dragit tillbaka ändringsförslaget.

Angelika Niebler, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag talar inte om Trautmannbetänkandet i egenskap av utskottsordförande utan som föredragande för min grupp. Jag uppmanar parlamentet att förkasta ordningsfrågan och tillåta att omröstningen äger rum i den ordning ni föreslår på omröstningslistorna.

Fru Harms! Ingen i parlamentet vill begränsa rätten till fritt tillträde till Internet. Vi har införlivat denna aspekt i den kompromiss som vi under många månader diskuterade med den tjeckiske rådsordföranden. Alla politiska partier har varit djupt involverade i dessa diskussioner. Jag kräver att den föreslagna ordningen behålls och att den ändring av omröstningsordningen som nu föreslås av Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater förkastas.

Catherine Trautmann, föredragande. – (FR) Fru talman! När det gäller begäran om ändring av omröstningslistan vill jag först och främst påpeka att tjänsteeheterna, om jag har förstått saken rätt, av sunt förnuft inkluderade kompromissen eftersom den går längre än ändringsförslag 46. Den inbegriper klausuler som inte enbart handlar om att begränsa tillträdet till Internet utan också inbegriper alla anordningar som på ett negativt sätt kan beröra användarnas rättigheter.

För det andra vill jag också meddela ledamöterna att denna kompromiss har lagts fram i artikel 1, som gäller räckvidden, och att den därför har en övergripande verkan, medan det ändringsförslag som har lagts fram av grupperna gäller artikel 8, som rör de nationella regleringsmyndigheternas mål.

Under förhandlingarna om denna kompromiss har jag arbetat troget och i samförstånd med alla politiska grupper. Fru talman! Jag noterar att en av grupperna just nu har dragit tillbaka sin underskrift från denna kompromiss. Jag vill därför säga till er att jag, som föredragande, naturligtvis fortsätter att stödja kompromissen och att jag också har röstat för ändringsförslag 46.

Jag vill även påpeka att det, under de omständigheter denna debatt förs, är klokare om parlamentet beslutar om omröstningsordningen snarare än att det överläts till er eller till föredraganden att fatta detta beslut. Emellertid vill jag direkt lägga fram detta yrkande till er, eftersom man måste förstå vad som händer om omröstningsordningen kastas om.

Om omröstningsordningen inte kastas om förblir listorna desamma. Om omröstningsordningen kastas om antas ändringsförslag 46, om det får kvalificerad majoritet. I detta fall, fru talman, vill jag be er att lägga fram kompromissen – som går längre än ändringsförslag 46 – till omröstning sedan denna omröstning är klar. Om ändringsförslag 46 inte får kvalificerad majoritet kommer vi i detta skede att rösta om kompromissen och på så sätt kommer parlamentet att ha gjort sitt val.

Talmannen. – Jag har hört mig för med flera personer, och jag beaktar mycket noga vad vår föredragande har sagt.

Före denna omröstning rådgjorde jag med avdelningarna, och jag har lyssnat mycket noga på det som har sagts. Som talman har jag enligt artikel 155.2 rätt att besluta om omröstningsordningen. Jag anser att denna fråga är av sådan betydelse, både inom och utanför kammaren, att det är lämpligt att rösta om de tidigare ändringsförslagen, men jag gör detta också av förfarandemässiga skäl eftersom, som jag förstått det, ändringsförslag 10 var en kompromiss som framkom först efter omröstningen i utskottet. Det verkar således som att det finns både förfarandemässiga och andra skäl till att vi ska kasta om omröstningsordningen.

(Parlamentet biföll Rebecca Harms begäran.)

(Applåder)

6.3. Europeiska regleringsmyndigheter för telekommunikationer (A6-0271/2009, Pilar del Castillo Vera)

– Om Trautmannbetänkandet (A6-0272/2009)

Catherine Trautmann, föredragande. – (FR) Fru talman! Jag bad att vi också skulle kunna rösta om kompromissen, eftersom den har en större räckvidd än ändringsförslag 46 ensamt. Ni har beslutat att inte lägga fram denna kompromiss till omröstning utan att ge oss någon förklaring och utan att svara föredraganden. Jag ville att ni skulle vara medveten om detta och säga er att jag beklagar att vår rekommendation inte har följts, precis som föredragandens rekommendation om parlamentets röst.

För att förklara den omröstning som just har ägt rum vill jag också säga att när någon del av hela kompromissen inte antas är hela paketet föremål för förlikning. Det är följden av den omröstning som äger rum i dag.

Talmannen. – Tack, fru Trautmann! Jag tror att kammaren förstår konsekvenserna av det som görs, men jag vill ändå tacka er för att ni påpekat det. Det hade inte varit riktigt att ta den andra kompromissen, och omröstningen var verkligen mer än tydlig.

*

* *

6.4. Frekvensband som ska reserveras för mobilkommunikation (A6-0276/2009, Francisca Pleguezuelos Aguilar)

6.5. Likabehandling av kvinnor och män med egen rörelse (A6-0258/2009, Astrid Lulling)

– Före omröstningen om ändringsförslag 14:

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Fru talman! Jag kom överens med Luigi Cocilovo, som var föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, att infoga följande klausul i den viktiga artikel 6: "Om det enligt en medlemsstats lagstiftning inte krävs obligatorisk anslutning till det sociala trygghetssystemet för egenföretagare beviljas på begäran den medhjälpande maken eller makan anslutning."

Jag ska förklara vad jag menar med detta. Vi insisterar på att medhjälpande makar ska vara obligatoriskt försäkrade, vilket är fallet för egenföretagarna. Men om egenföretagarna i ett land inte är obligatoriskt försäkrade kan vi inte kräva att deras makar ska vara det, eftersom de senare inte kan anslutas till en försäkringsplan som inte existerar. Därför måste även denna punkt antas. I denna fråga talar jag också på Luigi Cocilovos vägnar.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

6.6. Gravida arbetstagare (A6-0267/2009, Edite Estrela)

– Före omröstningen:

Edite Estrela, föredragande. – (PT) Fru talman! Jag vill be tjänsteenheter att ta hänsyn till att den portugisiska versionen är giltig när det gäller alla ändringsförslag.

För det andra ber jag om att omröstningsordningen ändras och att omröstningen om utskottets ändringsförslag 43 för samstämmighetens skull äger rum före ändringsförslag 83.

Slutligen vill jag påpeka att det direktiv som vi ska ändra är 17 år gammalt och helt klart föråldrat. Det reviderade direktivet kommer inte att träda i kraft före slutet av nästa valperiod. Med andra ord lagstiftar vi för framtiden, inte för nutiden.

Framför allt lagstiftar vi för medborgarnas bästa och ger dem därigenom större anledning att rösta i valet i juni.

Jag avslutar därför med att be mina kolleger att stödja mitt betänkande.

Astrid Lulling, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman! I nuläget finns det 89 ändringsförslag till detta betänkande. Detta är helt kaotiskt, och den omröstning som vi ska hålla kommer inte att göra det möjligt för oss att ha en verkligt objektiv debatt med rådet och kommissionen. Dessa 89 ändringsförslag är helt och hållet oförenliga. Jag föreslår att vi återförvisar betänkandet till utskottet, för som Edite Estrela sa har vi gott om tid för att kunna göra det.

(Livliga applåder)

Talmannen. – Fru Lulling! Kan ni vara vänlig och bekräfta för mig om ni gör denna begäran på egna vägnar eller för er politiska grupp?

Astrid Lulling, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Ja, jag gör aldrig något annat än på min politiska grupps vägnar.

(Skratt och applåder)

Edite Estrela (PSE). – (PT) Fru talman! Det är ingen idé att återförvisa betänkandet eller detta förslag till utskottet, eftersom det har diskuterats med samtliga grupper. Det stöds förmodligen av en majoritet här i parlamentet. Det har också behandlats tillsammans med kommissionen och rådet.

Givetvis har människor olika åsikter. Vi vet tyvärr att rådet under det tjeckiska ordförandeskapet har intagit en mycket konservativ inställning till främjandet av jämställdhet mellan kvinnor och män.

Därför uppmanar jag parlamentet att rösta för förslagen och att stödja mitt betänkande, för det kommer att ge medborgarna fler anledningar att gå och rösta i valet till Europaparlamentet.

(Parlamentet beslöt att återförföra frågan till utskottet.)

6.7. Fonden för justering för globaliseringseffekter (A6-0242/2009, Gabriele Stauner)

6.8. Program för att bidra till ekonomisk återhämtning genom finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet (A6-0261/2009, Eugenijus Maldeikis)

– Före omröstningen om lagstiftningsresolutionen:

Reimer Böge, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman! Efter ett kort samråd med föredraganden enades vi om att punkterna 2, 3 och 5 i lagstiftningsresolutionen skulle ändras. Jag föreslår följande engelska text till punkt 2:

(EN) "Europaparlamentet anser att det referensbelopp som anges i lagförslaget är förenligt med den reviderade fleråriga budgetramen."

I punkt 3 bör den första meningen strykas och resten kvarstå oförändrat: "Europaparlamentet påminner om att man måste undvika alla omfördelningar som kan få negativa konsekvenser för andra politikområden inom EU genom att leda till en minskning av de tilldelade anslagen"

Punkt 5: "Europaparlamentet noterar att lagstiftningsförfarandet kan slutföras så snart som finansieringen av programmet godkänts"

(De muntliga ändringsförslagen beaktades.)

6.9. Ändring av kapitalkravsdirektiven (2006/48/EG och 2006/49/EG) (A6-0139/2009, Othmar Karas)

– Före omröstningen:

Udo Bullmann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Detta betänkande diskuterades häftigt i flera grupper, och för att garantera en rättvis omröstning vill jag be er att ge mig ordet före omröstningen om skäl 3 så att jag kan framföra min åsikt beträffande omröstningsordningen.

– Före omröstningen om skäl 3:

Udo Bullmann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! I betänkandet presenteras olika idéer om hur primärkapitalet bör regleras, och i ändringsförslagen 91 och 92 går man något längre genom att lägga fram en tydligare och mer precis definition av primärkapitalet, vilket skulle medföra mindre arbete för oss i framtiden. Jag begär därför att vi först röstar om dessa ändringsförslag, och därefter om ändringsförslag 89 till skäl 3. Jag hoppas att mina ledamotskolleger instämmer, och jag uppmanar er också att godkänna att omröstningen om ändringsförslag 89 till skäl 3 sker genom en omröstning med namnupprop.

Othmar Karas, föredragande. – (DE) Fru talman! Jag vill påpeka att vi under debatten varit tydliga med att ändringsförslagen nogsamt tas i beaktande i kompromissen på ett tillräckligt detaljerat sätt. Därför insisterar jag på att vi ska hålla oss till denna ordning. Jag har inga invändningar mot att hålla omröstning med namnupprop.

(Parlamentet biföll Udo Bullmans begäran.)

6.10. Gemenskapsprogram för finansiella tjänster, finansiell rapportering och revision (A6-0246/2009, Karsten Friedrich Hoppenstedt)

6.11. Skydd av djur vid tidpunkten för avlivning (A6-0185/2009, Janusz Wojciechowski)

– Före omröstningen:

Janusz Wojciechowski, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag har två eller tre korta tekniska, men viktiga synpunkter.

För det första har vi en grupp ändringsförslag från jordbruksutskottet, bland annat ändringsförslag 64. Detta ändringsförslag bör vi genomföra en särskild omröstning om. Det handlar om inrättandet av det nationella referenscentrumet, som är en mycket viktig del av hela förordningen. Jordbruksutskottet har föreslagit att skyldigheten att inrätta referenscentrumet på nationell nivå ska utgå. Min åsikt som föredragande är att detta strider mot den allmänna logiken i hela förordningen. Jag föreslår att vi genomför en särskild omröstning om ändringsförslag 64.

För det andra ber jag er notera ändringsförslag 28, som gäller den kontroversiella och emotionella frågan om rituell slakt. Om vi röstar för detta ändringsförslag försvinner möjligheten att helt förbjuda rituell slakt på nationell nivå. Om vi röstar mot ändringsförslag 28 bevaras förbudsmöjligheten.

Den tredje punkten gäller ändringsförslag 85. Kommissionen har föreslagit att tidsåtgången för transport av djur från gårdarna och väntan i slakterierna ska minskas till 24 timmar. Om vi röstar för ändringsförslag 85 försvinner denna minskning av transporttiden. Om vi röstar för ändringsförslag 85 stöder vi kommissionen förslag om att minska transporttiden.

(Begäran avvisades eftersom fler än 40 ledamöter invände.)

6.12. Förnyad social agenda (A6-0241/2009, José Albino Silva Peneda)

– Före omröstningen:

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Kort sagt hoppas jag att kammaren har överinseende med mig för detta muntliga ändringsförslag till punkt 14 i sista minuten. Kollegerna är kanske medvetna om att detta är en mycket känslig fråga, och för vissa språk och vissa medlemsstater leder detta till svårigheter. Det är viktigt att vi försöker att få så stort stöd som möjligt för betänkandet till sist.

Förslaget är att vi i stället för punkt 14 i dess nuvarande lydelse ersätter punkten med en punkt som redan har godkänts av kammaren. Detta var punkt 23 i parlamentets resolution av den 11 mars 2009 om Europeiska rådets vårmöte 2009 om Lissabonstrategin, och gäller exakt samma skäl: Jag läser upp det. Det är bara ett par meningar:

”Europaparlamentet noterar att vissa medlemsstater har infört minimilöner och tror att andra medlemsstater kan dra lärdom av att studeras [sic!] deras erfarenheter. Parlamentet uppmanar medlemsstaterna att garantera förutsättningarna för allas sociala och ekonomiska deltagande och att särskilt se till att det finns regleringar gällande t.ex. minimilöner eller andra rättsliga och allmänt bindande arrangemang eller kollektivavtal i enlighet med nationell sedvänja som gör det möjligt för heltidsanställda att leva ett drägligt liv på sin lön.”

Som jag sa har detta tidigare godkänts av de politiska grupperna. Ursäkta att jag lägger fram förslaget nu. Föredraganden är nöjd med detta, och jag hoppas att kammaren åtminstone tillåter att det muntliga ändringsförslaget läggs fram.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

Jan Andersson (PSE). – Tack så mycket. Bara en kort upplysning om den svenska översättningen. I punkt 13 och punkt 36 översätts *minimum income* med minimilön (*minimum wage*). Det ska vara minimiinkomst. Det finns en skillnad mellan minimiinkomst och minimilön, och det finns en felaktighet i punkt 13 och 36 i den svenska översättningen.

6.13. Aktiv inkludering av människor som är utestängda från arbetsmarknaden (A6-0263/2009, Jean Lambert)

*

* *

Talmannen. – Kolleger! Som ett undantag, och de som väntar på att ge sina röstförklaringar förstår säkert att det nu är mycket sent. Vi har alla varit här ganska länge, och det har i synnerhet våra tolkar. Det är ett

stort antal röstförklaringar, och jag misstänker att vi inte kan hinna igenom dem fram till kl. 15.00. Därför fattar jag beslutet att de kommer att tas upp i slutet av förhandlingarna i kväll, så som vi har gjort tidigare.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Fru talman! Bestämmelserna i arbetsordningen är mycket tydliga om att efter omröstningen har varje ledamot rätt att avge en röstförklaring i upp till 60 sekunder. Jag är medveten om att våra tolkar har varit här länge. Jag är medveten om att vi hindrar en rad personer från att få sin lunch. Får jag föreslå en kompromiss som användes av er kollega vice talman Alejo Vidal-Quadras senaste gången detta hände, vilket var att tillåta att folk gav sina röstförklaringar en person efter den andra, vilket påskyndade förfarandet betydligt.

Talmannen. – Tack, herr Hannan! Vi övervägde den uppläggningsen. Men det är så många att jag inte tror att det skulle fungera. Ni kommer att få ge era röstförklaringar efter omröstningen, det vill säga i kväll. Jag beklagar detta, men det är redan för sent – och ni vet hur jag uppskattar era bidrag!

Skriftliga röstförklaringar

- Förslag till beslut (B6-0268/2009)

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Kommissionens meddelande KOM(2007)0281 innebär en utmaning för EU:s samtliga institutioner: "Tiden är nu mogen för att betrakta Brasilien både som en strategisk partner och som en betydande latinamerikansk aktör och ett ledande land i regionen." Detta partnerskap etablerades den 4 juli 2007 i Lissabon under EU:s portugisiska ordförandeskap. Den 12 mars 2009 antog Europaparlamentet en rekommendation till rådet där man fastställer att "rådet uppmanas att sörja för att det strategiska partnerskapet gör det möjligt att upprätta en regelbunden strukturerad dialog mellan ledamöter av den nationella brasilianska kongressen och ledamöter av Europaparlamentet".

Trots detta principuttalande och mina uppmaningar till parlamentets talman konstaterar jag med beklagande att parlamentet håller fast vid det otidsenliga alternativet att göra Brasilien till den enda BRIC-ekonomin utan en oberoende parlamentarisk delegation. Detta går emot parlamentets eget beslut och vittnar om en bedrövlighet inaktivitet och kortsiktig inställning, med tanke på Brasiliens verkliga betydelse i världen. Jag hoppas att framtida ledamöter av parlamentet, särskilt från Portugal, kommer att hjälpa till att förändra detta olyckliga förhållande, och upprätta en direkt och produktiv kommunikation med den brasilianska nationalkongressen.

Jag röstade mot.

Francis Wurtz (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) GUE/NGL-gruppen har avstått från att rösta om antalet interparlamentariska delegationer på grund av hänvisningen till Kosovo vid bildandet av "Delegationen för förbindelserna med Albanien, Bosnien-Hercegovina, Serbien, Montenegro och Kosovo".

Bildandet av en delegation för förbindelserna med en självproklamerad stat som är följden av kränkningar av folkrätten utgör i sig i praktiken en kränkning av folkrätten.

Denna röstnedläggelse gäller inte de övriga delegationerna som nämns i samma beslut, vilka vi stöder.

- Betänkande: Morillon (A6-0203/2009)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Det gläder mig att kunna rösta här i dag om detta betänkande om upphävande av ett direktiv och elva obsoleta beslut och konstaterar att vårt nästa betänkande av Philippe Morillon (A6-0202/2009) handlar om att upphäva ytterligare fjorton obsoleta förordningar.

Jag gratulerar min kollega till ett förslag som vi borde upprepa i alla våra utskott och alla våra behörighetsområden. Jag skulle verkligen stödja att vissa förordningar och direktiv hade en fastställd giltighetstid, vilket skulle hejda det fortlöpande godkännandet av lagar och förordningar och de bördor som därigenom drabbar oss alla.

- Betänkande: Stavreva (A6-0259/2009)

Katerina Batzeli (PSE), skriftlig. – (EL) Den grekiska socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet röstade för Stavrevabetänkandet, eftersom det ger medlemsstaterna möjligheten att välja stödåtgärder för landsbygdens utveckling vid en särskilt avgörande tidpunkt för landsbygden och jordbrukarna. Den ursprungliga texten i kommissionens förslag har också förbättrats på grundval av de ändringsförslag som jag lade fram i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.

Några opportunistiska reduceringar av de ekonomiska gränserna för den gemensamma jordbrukspolitiken kan emellertid inte godtas under några omständigheter under förevändning att jordbrukspolitiken har oanvända resurser. Gemenskapens budget kan inte återanvändas med hjälp av flexibilitetsmekanismen. I stället för denna praxis skulle det vara politiskt och materiellt ändamålsenligt att diskutera en ökning av gemenskapens budget. På så sätt kunde man undvika att gemenskapens befintliga politik berörs, däribland GJP, som kommer att bli föremål för krav på att täcka finansieringen av ny politik för att bemöta krisen och förbättra EU:s konkurrenskraft.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU).

Jag stöder dokumentet eftersom man anslår ytterligare 250 miljoner euro för att komplettera de medel som öronmärkts för 2009 och dessutom medför det större flexibilitet när det gäller att anslå och använda ekonomiska resurser för att utveckla bredband för Internet i landsbygdsområden och för att bemöta nya utmaningar på jordbruksområdet.

Denna höjning av medel till EJFLU är nödvändig, särskilt i kristider. För att Rumänien ska kunna utnyttja denna fond är landet tvunget att realisera genomförbara projekt, i syfte att utveckla våra byar och höja levnadsstandarden för befolkningen i våra landsbygdsområden.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Betänkandet om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU).

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling är en mycket gynnsam möjlighet för historiskt underutvecklade regioner. Fonden innebär också ett tillfälle att minska disproportionen mellan EU:s gamla och nya medlemsstater.

När vi förvaltar fonden måste vi komma ihåg att den gemensamma jordbrukspolitiken är fylld av orättvisor och olikheter. Skillnader när det gäller stöd och jordbrukares inkomster har lett till att dessa disproportioner har levt kvar, och till och med ökat. De bristande proportionerna berör inte bara den ekonomiska situationen för de boende i landsbygdsområden, utan också hela infrastrukturen, däribland tillgången till Internet. Vi måste därför komma ihåg att exempelvis tyska jordbrukare mottar stöd som är två gånger så höga som vad polska jordbrukare mottar, och tre gånger så höga som stöden till rumänska jordbrukare.

Vi måste också komma ihåg att de regioner som är i störst behov av hjälp finns i Rumänien, Bulgarien och östra Polen.

- Betänkande: Corbett (A6-0273/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande, som lagts fram av min brittiska kollega i parlamentets socialdemokratiska grupp, Richard Corbett, om den allmänna översynen av parlamentets arbetsordning.

Jag stöder initiativet från den socialdemokratiska gruppens ordförande, Martin Schulz, som försökte utnyttja denna översyn för att hindra den franska ledaren för ett extremhögerparti från att få äran att leda det nya parlamentets konstituerande sammanträde.

Enligt de nya bestämmelserna kommer parlamentets konstituerande sammanträde, som ska hållas den 14 juli, att ledas av den avgående talmannen om han blir omvald, eller av någon av de 14 vice talmännen i rangordning, som valts på nytt.

EU:s demokratisyn innebär i själva verket att man försvarar principer om respekt och tolerans bland människor, vilket Jean-Marie Le Pen egensinnigt ignorerar genom sin fasta föresats att fälla revisionistiska yttranden.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande och särskilt ändringsförslagen 51 och 52, som syftar till att ersätta bestämmelsen om att den äldsta ledamoten ska leda sammanträdet vid öppnandet av det nya parlamentet som preliminärt vald talman. Jag förstår inte varför vi någonsin har haft denna bisarra regel. Kanske parlamentets "fader eller moder" hade en logik. Den ledamot som har den längsta mandattiden har åtminstone erfarenhet att falla tillbaka på, i stället för enbart åldern.

Vi har redan sett systemet missbrukas av Jean-Marie Le Pen och hans Nationella fronten 1989 när Claude Autant-Lara damp ned i parlamentet och gjorde en fars av att inviga institutionen med en långt och mycket oförskämt anförande. Efter ett par månader hade han avgått efter att ha fyllt sin funktion att förlöjliga Europaparlamentet. Vi kan inte 20 år senare ge Le Pen ett andra tillfället att bringa EU i vanrykte.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Richard Corbetts betänkande syftar till att anpassa parlamentets arbetsordning till den nuvarande praxisen avseende allmänt samförstånd och förhandsbehandling i små grupper, vilket gör plenarsammanträdena till blott och bart ett möte för att protokollföra texter som kokats ihop i förväg av en handfull experter. Detta leder till att institutionaliseringen av en slutlig offentlig omröstning om varje text är den minsta grad av insyn som medborgarna kan förvänta sig av parlamentets verksamhet.

Detta betänkande är dock framför allt ett oväntat tillfälle att i sista stund anta ett häpnadsväckande ändringsförslag, trots att det har förkastats i utskottet. Det har utarbetats uteslutande för att hindra en enskild person från att utföra en uppgift som dessutom är erkänd i världens alla parlament, nämligen att den äldste ledamoten ska leda valet av talman under det konstituerande sammanträdet. En ytterst ovanlig handling, ett brott av en äkta politisk skurk! Detta är exemplöst i en demokrati!

Undertecknarna är inga mindre än Joseph Daul och Martin Schulz, som definitivt försöker bli kända och erkända i Tyskland, snarare än i Frankrike. Detta är ytterligare bevis, om nu några sådana behövs, på att det förekommer en maskopi mellan den mjuka högern och sekteristiska vänstern, som röstar samfällt om nästan alla texter som antas här i parlamentet.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) Efter det att ändringsförslaget om den äldste ledamoten förkastades av utskottet för konstitutionella frågor har Martin Schulz och Joseph Daul, dessa två liberal-socialdemokratiska kumpaner, på nytt lagt fram samma ändringsförslag i plenum.

De stora klassikerna brukade lära oss att det är mänskligt att fela, men djävulskt att framhärda i sitt felande.

Denna lärdom har uppenbarligen inte dragits. Att fokusera parlamentets verksamhet på min enkla person gränsar till patetiskt. Att i sådan utsträckning nonchalera vår arbetsordning är i själva verket detsamma som att så den latenta totalitarismens frö.

När kommer minoritetsgrupperna att utestängas? När kommer motsträviga ledamöter att elimineras?

Från Claude Autant-Lara till Jean-Marie Le Pen har nu cirkeln slutits. År 1989, efter den store filmmakarens anmärkningsvärda tal, slopades den äldste ledamotens tal. Tjugo år senare är man tvungen att göra sig av med den äldste ledamoten för att undvika djävulen Le Pen från att leda valet av Europaparlamentets talman.

Vilken demokratisk framgång, mina damer och herrar!

Martin Schulz och Joseph Daul ger mig oavsiktligt en anmärkningsvärd och gratis publicitet, som jag inte kommer att missa att utnyttja. Ensam mot världen kommer jag att ta upp stridshandsken och ta de sanna demokraterna och äkta européerna till vittnen: denna maskerad och detta förnekande av demokratin tjänar inte Europa, utan de dolda partiska intressena hos en liten klick politiker.

Patrick Louis (IND/DEM), skriftlig. – (FR) Som fransk ledamot av Europaparlamentet och gruppen Självständighet/Demokrati väljer jag att inte stödja ändringsförslag 51 och 52 i Richard Corbetts betänkande.

Det är i själva verket orimligt att ändra en allmän regel för att passa ett särskilt tillfälle.

Dessa manövrar kommer utan tvivel att få motsatt effekt än den avsedda, med andra ord kommer de att belysa den respektlöshet som många ledamöter hyser för några av sina ledamotskolleger och kandidater.

Dessutom finns det ingenting som hindrar att ett politiskt parti som är missnöjt med den nuvarande äldsta ledamoten presenterar en äldre kandidat.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade inte för den allmänna översynen av parlamentets arbetsordning eftersom man, i en strävan att undvika att få en äldsta ledamot vid namn Jean-Marie Le Pen som talman, har hittat en klumpig och definitivt kontraproduktiv lösning, trots att det fanns en lösning som skulle ha varit godtagbar för alla de som är för principen om en integrering av ett jämställdhetsperspektiv.

Vi kunde därför ha ersatt artikel 11 med följande text: "Äldsta manliga ledamot eller äldsta kvinnliga ledamot bland de närvarande ledamöterna ska växelvis, i egenskap av äldsta ledamot, åta sig rollen som talman till

dess att parlamentet tillkännagivit sitt val. Den alternerande ordningen ska inledas med den äldsta kvinnliga ledamoten.”

På så sätt kunde vi undvika att Jean-Marie Le Pen presiderar som äldsta ledamot, utan att parlamentet fördärvar arbetsordningen och antar ett förfarande som inte förekommer i något annat demokratiskt lands parlament.

Detta är en skam. Personligen har jag större förtroende för de franska väljarna. Jag hoppas att de kommer att förhindra att Jean-Marie Le Pen väljs, och att denna manöver därför visar sig vara meningslös.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det förefaller som att Europeiska unionen, som kräver demokrati, tolerans och yttrandefrihet, inte självt följer dessa ideal så noggrant. Oavsett om det gäller människors rätt till självbestämmande, anslutningskriterier eller lösningar på nutidens problem tillämpas två olika EU-standarder, beroende på vad som passar.

Den som inte uppfyller kraven på politisk korrekthet, den som är till besvär för EU:s etablissemang och den som avslöjar obekväma sanningar i EU:s institutioner utestängs och blir plötsligt föremål för andra regler. Principen *idem ius omnibus* – samma rättvisa för alla – måste tillämpas strikt om EU vill undvika att glida in i ett politiskt korrekt hyckleri. Personlig ovilja kan inte åberopas som stöd för ”stereotyp lagstiftning”.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Genom de ändringsförslag som lagts fram av föredraganden blir bestämmelserna om registreringen av Europaparlamentets handlingar mer flexibla, och underlättar arbetsordningen. Vissa av dem är också avsedda att anpassa arbetsordningen till nya bestämmelser och aktuell praxis.

En av de viktigaste ändringarna är att ge Europaparlamentets talman befogenhet att uppmana nationella parlament (i stater som har undertecknat ett fördrag om anslutning till Europeiska unionen) att, bland sina egna ledamöter, utse ett antal observatörer som är lika många som det antal framtida platser i Europaparlamentet som tilldelats denna stat. Dessa observatörer ska delta i parlamentets arbete i avvaktan på anslutningsfördragets ikraftträdande. Observatörerna ska också ha rätt att yttra sig i utskott och politiska grupper. De har däremot inte rätt att rösta eller kandidera för platser i parlamentet.

Ytterligare en ändring i arbetsordningen reglerar förfarandet för gemensamma utskottssammanträden och gemensamma omröstningar. De respektive föredragandena ska utarbeta ett gemensamt förslag till betänkande, som ska behandlas och bli föremål för omröstning i de berörda utskotten vid gemensamma sammanträden som hålls inom ramen för de berörda utskottsordförandenas gemensamma ordförandeskap.

Viktiga ändringar avseende parlamentets sammanträden gäller tilldelning av talar tid och utarbetande av talarlistor, samt ändringsförslag när det gäller att hålla slutlig omröstning om en lagstiftningsakt. Genom omröstning med namnupprop ökas Europaparlamentarikernas ansvarighet gentemot medborgarna.

- Andrabehandlingsrekommendation: Harbour (A6-0257/2009)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vid Europaparlamentets första behandling av telekompaketet röstade en majoritet av ledamöterna ja till de omtalade ändringsförslagen 138 och 166. Europaparlamentet klargjorde därmed att domstolsbeslut ska krävas för att någon ska stängas av från Internet och att användarna har rätt till yttrandefrihet och personlig integritet. Rådet valde dock att bortse från Europaparlamentets vilja och strök ändringsförslag 138 och 166. Europaparlamentet och rådet har nu enats om en kompromiss. Denna kompromiss innehåller inte ändringsförslag 138 och 166 i deras ursprungliga form. Vi har därför röstat nej till kompromissen vid dagens omröstning.

Junilistan och danska Junibevægelsen är angelägna att ändringsförslag 138 och 166 verkligen införs i Telekompaketet och har därmed lagt fram en rad ändringsförslag som av Internetaktivister benämns som ”Citizens Rights Amendments”, förslag som ytterligare ett par politiska grupper i EU-parlamentet har gett sitt stöd till. Om våra förslag hade vunnit EU-parlamentarikernas stöd skulle det ha funnits goda möjligheter att EU-parlamentet och rådet slutgiltigt hade enats om ett Telekompaket som på allvar skyddar Internetanvändarnas rättigheter och personliga integritet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I dag försöker vi stödja ekonomiska intressen, på ett eller annat sätt. En mängd upphovsrättslagar ska plötsligt föras in i en ramlagstiftning för tillhandahållande av telekommunikation. För EU är det tillräckligt att införa en skyldighet om att varna kunder för farorna i samband med brott mot immaterialrätten. Påföljderna kan sedan regleras på nationell nivå. Därefter kan var och en lägga skulden på den andra personen. I detta betänkande försöker även stora mjukvaruutvecklare hindra de mindre utvecklarna.

Det förekommer förvisso rättighetsbrott på Internet, såsom barnpornografi – vilket vi måste bekämpa, men vi får inte förlora behärskningen i sådan utsträckning att uppgiftsskyddet offras till förmån för de ekonomiska intressena hos några få storföretag och multinationella bolag. Den ursprungliga tanken bakom telekommunikationspaketet var fullkomligt förnuftig, men i och med det stora antalet ändringsförslag kan ett eller flera ändringsförslag där paketet kritiserats ha slunkit med.

- Andrabehandlingsrekommendation: Trautmann (A6-0272/2009)

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för ändringsförslag 138, som jag lade fram i september förra året och som antogs av 88 procent av Europaparlamentets ledamöter.

Det gläder mig att förslaget återigen har stötts av en överväldigande majoritet av ledamöterna, som således på nytt har intygat sitt åtagande om att försvara Internetanvändarnas rättigheter.

En månad före valet till Europaparlamentet är detta en stark signal. Tvärt emot vad UMP och dess kulturminister tycks anse har Europaparlamentets åsikt betydelse.

Detta är ytterligare en motgång för Nicolas Sarkozy och den franska regeringen. Parlamentet har sagt nej till Nicolas Sarkozy både till form och innehåll. Europaparlamentets ledamöter har sagt nej till det flexibla svaret och nej till de oacceptabla påtryckningar som Frankrike utövat gentemot den europeiska kontinentens främsta demokratiska organ!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Miljontals européer är beroende av Internet, antingen direkt eller indirekt, i sina dagliga liv. Att begränsa, inskränka eller ställa upp villkor för tillgången till Internet skulle få direkta och negativa konsekvenser för det dagliga livet hos allmänheten och flera av de mikroföretag och små och medelstora företag som är direkt beroende av denna resurs för att bedriva sin verksamhet.

Därför var det viktigt att vår grupps förslag antogs genom vår omröstning där vi röstade för, eftersom detta skulle upprätthålla rätten till utbyte av information mellan användare, utan att informationen kontrolleras eller sponsras av mellanhänder.

Rådet verkar emellertid inte vara redo att godta detta ändringsförslag, som stöds av en majoritet i parlamentet som går mot den överenskommelse om begränsning som har nåtts under förhandlingar med rådet. Detta är dock en liten seger, med tanke på att vi har kunnat förhindra antagandet av dåliga förslag.

Alla de som försvarar den fria rörligheten på Internet och gratis mjukvara ska gratuleras. Vi kommer att fortsätta denna kamp för att säkra skyddet av medborgarnas rättigheter och slutanvändarnas oinskränkta tillgång till tjänster.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) För det första har de ändringsförslag som på bästa sätt skyddar medborgarnas rättigheter och friheter inte antagits av parlamentet i Harbourbetänkandet, som kompletterar detta betänkande.

För det andra har en fråga om omröstningsordningen – som lyckligtvis har kunnat lösas – gett upphov till frågetecken om hur vi löser stora politiska problem här, nämligen genom en slug, struntpolitisk manöver, för att sedan lägga skulden på en administration som inte kan göra något åt saken.

Slutligen blev Jacques Toubon, som är en tydligt nitisk försvarare av Hadopi-lagen, sur över att ändringsförslag 1 antogs, som bland Internetanvändare kallas "Bono"-ändringsförslaget, och han instämde med glädje i Catherine Trautmanns tillkännagivande att denna text skulle gå vidare till tredje behandlingen. Till följd av detta har den samlade kompromissen ändrats och parlamentets tydliga uttalande vilja riskerar att nonchaleras, precis som folkomröstningarna i Frankrike, Nederländerna och Irland ...

Nicolas Sarkozy och hans vänner inom "de stora företagen" har fått ett visst andrum. Medborgarna måste å sin sida fortsätta att vara vaksamma. Det kommer att bli det parlament som väljs den 7 juni som kommer att förhandla under den tredje behandlingen. Det är inte säkert att socialdemokraterna, när de väl har säkrat sina platser, fortsätter att försvara frihetssidan.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det "telekompaket" som begärts av kommissionen och rådet utgör ett potentiellt hot mot de medborgerliga rättigheterna. I de ändringsförslag vi lagt fram efterlyser vi garantier för de medborgerliga rättigheterna, samt allmän tillgång, öppenhet och frihet på Internet som ett område där det sker ett utbyte av idéer och inte som en resurs som kontrolleras av politiker och

affärsmän. Internetanvändare är kunder, men de är också medborgare. Vi kommer att fortsätta kämpa för skyddet av individuella friheter för alla EU-medborgare.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), skriftlig. – (BG) I dag under omröstningen om telekompaketet har parlamentet visat att skyddet av konsumenternas rättigheter verkligen prioriteras främst.

Oavsett det faktum att en relativt godtagbar kompromiss om ståndpunkterna kunde nås vid andra behandlingen hade en majoritet av parlamentet modet att gå emot planerna, och med övertygelse hålla fast vid sin ursprungliga ståndpunkt mot ett eventuellt införande av restriktioner av tillgången till Internet, såvida inte dessa införs genom ett domstolsbeslut eller för att den allmänna säkerheten är hotad.

I själva verket har hela paketet reducerats till ett förlikningsförfarande, och genomförandet har försenats. Efter dagens omröstning i parlamentet skickar vi dock en stark signal till rådet och kommissionen.

Vi måste dock erkänna att det som har skett i dag beror på det aktiva deltagandet av Internetanvändare, som har utnyttjat alla till buds stående medel för att uttrycka sin ståndpunkt till parlamentets ledamöter och kräva att de ska skydda deras rättigheter.

Denna typ av beteende kan bara uppmuntras.

Därför bör vi också dra slutsatsen att vi alltid måste lyssna noga till vad människor säger, så att EU:s lagstiftning även fokuserar på deras behov, samtidigt som man säkrar största möjliga skydd för EU-medborgarnas intressen.

- Betänkande: Pleguezuelos Aguilar (A6-0276/2009)

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Jag röstar nej, eftersom det bör finnas garantier för att delar av de fria spektrerna går till icke-vinstdrivande ändamål och inte till stora telekomföretag!

- Betänkande: Lulling (A6-0258/2009)

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa ledamöterna är för att löneskillnader och andra former av diskriminering mellan män och kvinnor upphör. Lika behandling i alla former av anställning är viktigt för ett rättvist och jämställt samhälle. De konservativa anser dock att de nationella regeringarna och parlamenten i allmänhet är i ett bättre läge att handla på det sätt som är mest effektivt för deras egna samhällen och ekonomier.

De konservativa stöder inställningen att makar till egenföretagare ska ha tillgång till sjukförsäkrings- och pensionsförmåner samt föräldraförmåner. Vi anser dock att dessa beslut bäst fattas av medlemsstaterna.

Eftersom begäran om ett nytt lagförslag om likalön med stöd av artikel 141.3 i EG-fördraget omfattas av det konservativa partiets åtagande om att avstå från det sociala kapitlet, som vi inte stöder, har vi valt att avstå från att rösta.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Genom betänkandet förbättras det sätt som principen om likabehandling tillämpas på egenföretagare och deras medhjälpande makar i EU. Irland föreskriver dock redan att makar till egenföretagare blir anslutna till den lönerelaterade socialförsäkringen i egen person om ett kommersiellt partnerskap mellan makarna uppvisas. Personer kan till exempel välja att göra frivilliga avgiftsbetalningar som gör det möjligt för dem att fortsätta att vara försäkrade när de lämnar det obligatoriska systemet med lönerelaterad socialförsäkring. Socialförsäkringar tillhör den nationella behörigheten, och av det skälet röstade jag mot ändringsförslag 14. Eftersom ändringsförslaget till artikel 6 i betänkandet antogs har jag tillsammans med mina irländska kolleger i PPE-DE-gruppen bestämt mig för att avstå från att rösta i den slutliga omröstningen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Astrid Lullings betänkande om likabehandling av kvinnor och män med egen rörelse, även om jag anser att man borde ha gått mycket längre med att stärka kvinnors rättigheter och skydda moderskapet. Egenföretagande fortsätter att vara en sysselsättningsform i minoritet i EU, som endast utgör 16 procent av den yrkesverksamma befolkningen. Bara en tredjedel av egenföretagarna är kvinnor.

I förslaget borde man ha avlägsnat hindren för kvinnors tillgång till egenföretagande genom att tillhandahålla åtgärder eller särskilda fördelar som utformats för att göra det lättare att starta eget företag.

Jag anser att medhjälpande makar och makor borde ha en mycket tydligt definierad professionell status och ett socialförsäkringsskydd som motsvarar det som gäller för egenföretagare.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – De sociala trygghetssystemen skiljer sig åt beroende på var i EU man befinner sig. Detta är inte ett problem, som många tycks anse. Snarare är det ett naturligt utslag av det faktum att länderna är olika och allmänna demokratiska val har valt att rösta fram olika politiska system. Som anhängare av ett mellanstatligt EU-samarbete är det därför självklart för oss att ta avstånd från de skrivningar, både i kommissionens förslag till direktiv och i betänkandet från Europaparlamentet, som syftar till att ge EU mer makt över de nationella sociala trygghetssystemen.

Det är emellertid värt att poängtera att de skarpa förslag som förekommer främst syftar till att säkerställa miniminivåer. Skrivningarna förhindrar således inte medlemsländerna från att gå längre om de så önskar. Det är positivt, inte minst ur ett svenskt perspektiv. Denna flexibilitet, och att likabehandling av kvinnor och män så tydligt lyfts fram som en bärande princip i ett välfungerande demokratiskt samhälle, har föranlett oss att rösta ja till betänkandet i dess helhet.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Personer som är egenföretagare utgör för närvarande bara 16 procent av den yrkesverksamma befolkningen. Knappt en tredjedel av de 32,5 miljoner egenföretagarna är kvinnor.

Förslaget att ta itu med hindren för kvinnors tillträde till egenföretagande, bland annat genom att vidta åtgärder som erbjuder särskilda fördelar för att göra det lättare för det underrepresenterade könet att engagera sig i egenföretagande bör stödjas.

Direktiv 86/613/EEG har lett till obetydliga framsteg för medhjälpande makar och makor till egenföretagare när det gäller erkännandet av deras arbete och ett lämpligt socialt skydd.

Det nya direktivet bör framför allt föreskriva obligatorisk registrering av medhjälpande makar och makor, för att därmed göra dem synliga, samt ålägga medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att medhjälpande makar har möjlighet att teckna en försäkring som ger understöd vid sjukvård och ålderspension.

Trots att medlemsstaterna är långt ifrån eniga om behovet av att förbättra det rättsliga ramverket på det här området hoppas jag att det kommer att bli möjligt att snabbt nå ett rimligt samförstånd, så att direktivet kan antas vid den första behandlingen, före valet till Europaparlamentet i juni 2009.

Låt oss stödja initiativ för jämställdhet. Genom att prioritera människor kan vi bygga ett rättvisare samhälle.

- Betänkande: Stauner (A6-0242/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Gabriele Stauners betänkande, eftersom jag tycker att det är nödvändigt att utsträcka tillämpningsområdet för fonden för justering av globaliseringseffekter så den även omfattar friställningar på grund av den ekonomiska och finansiella krisen.

Syftet med Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter är att ge arbetstagare som friställts på grund av globaliseringen effektivt stöd. När lagstiftningen antagits kan pengarna från fonden också användas för friställningar på grund av den ekonomiska och finansiella krisen.

Medfinansieringsgraden för fonden är 50 procent. Den siffran kan komma att höjas till 65 procent till 2011.

Det maximala årliga finansieringspaket som finns tillgängligt för Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter är 500 miljoner euro som ska användas för att hjälpa människor som söker arbete eller för att finansiera yrkesutbildning eller rörlighetsbidrag.

Jag hoppas att även Rumänien ska få tillgång till medel från denna fond för att hjälpa människor som förlorar sina arbeten.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denna partiella förbättring av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter är otillräcklig jämfört med vad som krävs i den allvarliga kris som vi just nu upplever. Förbättringen tar inte hänsyn till de förslag vi lagt fram om att öka gemenskapens bidrag till 85 procent av det belopp som ska avsättas för de arbetslösa, eller ens att dubblera beloppen i fonden för att kunna hjälpa fler personer som kan drabbas av företagsnedläggningar. Därför har vi beslutat att lägga ned våra röster.

Syftet med de ändrade reglerna för Europeiska globaliseringsfonden som antogs i dag är att fonden ska kunna ingripa effektivare och medfinansiera utbildning och arbetsplatsplacering av arbetstagare som blivit arbetslösa på grund av den ekonomiska krisen. Genom de nya reglerna utsträcks fondens tillämpningsområde och det blir möjligt att tillfälligt öka medfinansieringsgraden från 50 till 65 procent för att ge ytterligare stöd från fonden under den finansiella och ekonomiska krisen. De länder som drabbats av finansiella problem kommer emellertid inte att kunna utnyttja fondens resurser i någon nämnvärd omfattning, eftersom de fortfarande måste klara av en hög medfinansieringsgrad.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Vi står just nu inför en unik kris. Den har inte bara drabbat finansmarknaderna, utan även ekonomi och sociala förhållanden, och den har inte bara drabbat flera medlemsstater, utan hela Europeiska unionen och världen.

Ledarna för de europeiska socialdemokraterna har antagit en gemensam deklaration. I den uppmanas medlemsstaterna att utarbeta en ambitiös återhämtningsplan för att skydda sysselsättningen och förhindra massarbetslöshet. Det enda sättet att verkligen påverka ekonomin är via budgetstimulanser som är tillräckliga för de problem vi står inför och som samordnas i hela EU. Det vi prioriterar, och det som leder oss i allt vi säger eller gör, är att skapa trygga arbetstillfällen och bekämpa arbetslösheten, samtidigt som vi även främjar en sund ekologisk utveckling.

Om vi inte tar nya tag för att bekämpa krisen i EU kommer arbetslösheten att stiga till 25 miljoner i början av 2010, och de offentliga finanserna kommer att försämrast kraftigt.

Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter inrättades 2006 och kommer att fungera till 2013. Syftet med fonden är att hjälpa arbetstagare som blir friställda som ett resultat av globaliseringen. Fondens maximala årsbudget är 500 miljoner euro och den används för att stödja aktiva åtgärder på arbetsmarknaden, till exempel att hjälpa dem som söker arbete genom bidrag till vidareutbildning och rörlighetsbidrag.

Jag stöder tanken att sänka antalet friställda (till 500) som krävs för ett ingripande från fonden.

- Betänkande: Maldeikis (A6-0261/2009)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE), skriftlig. – (LT) Jag röstade för Eugenijus Maldeikis betänkande om Europaparlamentets och rådets förordning om finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet.

Det gläder mig att en stor majoritet av ledamöterna (526 ledamöter) röstade för. De stödde detta dokument.

Jag vill än en gång understryka betydelsen av vårt beslut.

Precis som Lettland, Estland och Polen har även mitt land, Litauen, redan varit en del av Europeiska unionen politiskt och ekonomiskt under fem år. Men när det gäller energi var och är Litauen en ö, utan broförbindelse med gemenskapens energimarknad.

Genom dagens beslut har Europaparlamentet avsatt 175 miljoner euro för att bygga en energibro mellan Litauen och Sverige.

När väl detta projekt har förverkligats kommer länderna i vår region, som blev medlemmar av EU 2004, att äntligen kunna ansluta sina energimarknader till de skandinaviska länderna, och därför till EU:s marknad.

Detta är ett fantastiskt projekt, en bra start, och jag vill verkligen tacka alla mina kolleger som röstade för det.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ett program för att bidra till ekonomisk återhämtning genom finansiellt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet.

I den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen ingår investeringar på fem miljarder euro för energiprojekt, bredband och landsbygdsutveckling. Av detta belopp kommer 3,98 miljarder euro att investeras i infrastruktur för el, naturgas, vindkraft och avskiljning och lagring av koldioxid. Europaparlamentet stöder bidraget på 1,02 miljarder euro för projekt som avser landsbygdsutveckling.

Genom den ekonomiska återhämtningsplanen avsätts 200 miljoner euro för att konstruera Nabucco-ledningen som ska transportera naturgas från Kaspiska havet till EU. Rumänien stöder det projektet. De viktigaste punkterna för Rumäniens del i denna återhämtningsplan är finansiering av en gasledning mellan Rumänien och Ungern (30 miljoner euro) och Rumänien och Bulgarien (10 miljoner euro) samt utveckling av

infrastrukturutrustning som gör det möjligt att vända gasflödet i samband med leveransstörningar under korta perioder (80 miljoner euro).

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för programmet för finansiellt stöd till projekt på energiområdet. Europaparlamentets förslag till investering, som bygger på en överenskommelse med rådet, vilar på tre pelare: sammankoppling av gas- och elnäten, avskiljning och lagring av koldioxid samt vindprojekt till havs. I förslaget anges förfaranden och metoder för finansiellt stöd för att stimulera investeringar i ett europeiskt integrerat energinät, samtidigt som man stärker Europeiska unionens politik för att minska utsläppen av växthusgaser.

Det finns behov av omedelbara åtgärder för att stimulera EU-ekonomin. Det är därför av avgörande betydelse att man vidtar åtgärder som garanterar en adekvat geografisk balans och ett snabbt genomförande. I Portugal är projekt som avser sammankoppling av gasnät (infrastruktur och utrustning) bidragsberättigade, liksom projekt för att förbättra sammankopplingen med elnäten i Spanien.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Kommissionens ambition att öka investeringarna i energiinfrastruktur är det senaste i raden av exempel på den hybris som har smittat tjänstemännen i Berlaymont. De föreslagna satsningarna är både omfattande och kostsamma och det har hittills inte visats att samtliga dessa investeringar bör hanteras på EU-nivå. Sammanlagt föreslås investeringar till ett värde av 3,5 miljarder euro under 2009 och 2010, pengar som ska skjutas till från medlemsländernas budgetar. För Sveriges del innebär det en markant höjning av medlemsavgiften, plus 1,4 miljarder kronor. Att kommissionen inte anser sig ha haft tid att göra en grundlig konsekvensbedömning av ett så pass omfattande förslag är direkt upprörande.

Föredraganden för EU-parlamentets betänkande tycks inte vara nämnvärt berörd av dessa invändningar. Istället föreslås en höjning av stödåtgärden, från 3,5 miljarder euro till knappt 4 miljarder!

Vårt mandat att verka för ett mindre kostsamt EU-samarbete föranleder oss att förkasta denna lättvindiga hantering av skattebetalarnas pengar. Det bör emellertid påpekas att det finns mycket goda skäl att fortsätta att söka efter sätt att förbättra och utveckla tekniker för avskiljning och lagring av koldioxid. Vi har röstat nej till betänkandet i sin helhet.

Anders Wijkman (PPE-DE), skriftlig. – Förslaget att avsätta omkring fyra miljarder euro för insatser inom energiområdet i programmet för ekonomisk återhämtning är bra. Innehållet har dock blivit alltför inriktat på fossila bränslen. Därtill saknas helt stöd för insatser för att effektivisera energianvändningen. I ett tidigt skede föreslog kommissionen att 500 miljoner euro skulle avsättas till "hållbara städer", ett förslag som dock drogs tillbaka.

Stödet till "hållbara städer" hade möjliggjort breda insatser för att bygga ut fjärr- och kraftvärmens samt förbättringar inom bostadsbeståndet. Sådana insatser vore kostnadseffektiva, skulle dra ned utsläppen samt skapa nya jobb. Det är djupt tragiskt att chansen inte tas i samband med den ekonomiska krisen att ge nytt liv åt denna typ av åtgärder.

- Betänkande: Karas (A6-0139/2009)

Udo Bullmann (PSE), skriftlig. – (DE) Europaparlamentets SPD-ledamöter har röstat nej till betänkandet av två skäl.

För det första är värdepapperisering av lån ett viktigt och korrekt instrument för att engagera finansiella institutioner i affärsriskerna i samband med de aktuella lånen. Men det krävs betydande säkerheter. Det garantibelopp på 5 procent som beslutades under trepartsförhandlingarna uppfyller inte det kravet. Europeiska kommissionen krävde ursprungligen ett garantibelopp på 15 procent i samrådsförfarandet, men gav sedan vika för påtryckningar från näringslivet och föreslog 5 procent. De konservativa och liberalerna i utskottet för ekonomi och valutafrågor ansåg att även detta mycket blygsamma deltagande i affärsrisken var onödigt, eftersom de finansiella institutionerna ställer upp med säkerhet. SPD-ledamöterna i Europaparlamentet stöder en mycket högre garantinivå och vill också understryka detta krav i framtida reformer av kapitalkravsdirektivet.

För det andra strider den definition av kärnkapital som anges i Othmar Karas betänkande mot förordningens neutralitet i konkurrenshänseende. Enligt definitionen ska passiva kapitalbidrag i framtiden inte längre räknas som kärnkapital fullt ut, trots att de kan absorberas helt vid eventuell likviditet. Detta öppnar slussportarna för illojal konkurrens mot de offentliga bankerna i Tyskland. Vi konstaterar att passiva kapitalbidrag är ett

beprovat återfinansieringsinstrument som är förenligt med EU:s lagstiftning. Eftersom vi faktiskt tar hänsyn till resultatet av trepartsförhandlingarna i de förklarande ändringsförslag vi har lagt fram, avvisar vi betänkandet.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag gratulerar föredraganden till hans noggranna arbete, såväl vad gäller textens substans som under de efterföljande förhandlingarna. Exceptionella omständigheter kräver att vi snabbt vidtar lämpliga åtgärder.

Jag kan godta förslaget på området för värdepapperisering. Det systematiska införandet av standardiserade tillsynskollegier är ett viktigt framsteg.

Sedan hösten har förslaget till betänkande visat vägen med idén om ett decentraliserat tillsynssystem i EU. Genom de Larosière-gruppens rapport och kommissionens meddelande av den 4 mars har idén utvecklats på ett konstruktivt sätt. Det gläder mig verkligen att dessa tankar fick allmänt stöd.

När det gäller betänkandets omfattning måste en sak framhållas. I stället för att använda det ganska förenklade begreppet gränsöverskridande banker som kriterium, skulle det vara klokare att inrikta sig på banker som har betydelse för systemet som sådant.

De senare skulle direkt beröras av den nya bankmyndighetens verksamhet. Övriga banker skulle kontrolleras av ett kollegium, eller av den nationella tillsynsmyndigheten när det gäller rent nationella banker. Ur krishanteringssynpunkt borde de systemviktiga bankerna också bli föremål för finansiella stabilitetsarrangemang på EU-nivå.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gratulerar Othmar Karas. Omröstningen var ett utmärkt resultat av många skäl.

För det första är detta ett paket som parlamentet rekommenderat och förhandlat fram. Jag har varit med i sådana förhandlingar och vet hur svåra sådana samtal kan vara.

För det andra gäller det innehållet, det vill säga att denna lag ger brittiska och andra medborgare i EU ett bättre skydd.

Värdepapperiseringen var den metod genom vilken de så kallade giftiga tillgångarna spreds mellan bankerna och kvarlämnade stora skulder i många privata och offentliga banker.

Tanken att den ursprungliga innehavaren ska behålla så mycket som fem procent av tillgången, med förbehåll för översyn efter konsekvensbedömningar och internationella förändringar, är viktig.

Att minska hävstångsutnyttjandet och se till att bankerna har tillräckligt kapital är ett skydd mot de bankmetoder som har fört oss till randen av finansiell katastrof.

Othmar Karas kan vara nöjd med sitt arbete i förhandlingarna. Jag vet hur svårt det är för parlamentet att få igenom förbättringar av lagförslag, men denna uppgörelse vid första behandlingen är rimlig.

- Betänkande: Hoppenstedt (A6-0246/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) För den som eventuellt tvivlade på det verkliga syftet med detta förslag behöver man bara citera orden om att "riva de återstående hindren för att den inre marknaden ska fungera smidigt" i texten som antogs i dag. Dessutom sägs i artikel 2 att det allmänna syftet med förslaget är att förbättra förutsättningarna för den inre marknadens funktion.

Det måste återigen anses vara åtminstone symtomatiskt att syftet med det första och hittills enda förslaget efter misslyckandet med den så kallade europeiska återhämtningsplanen och den högtidligt presenterade "europeiska solidariteten" är att skapa ett gemenskapsbaserat stödprogram inriktat på de finansiella tjänsterna! Det verkar nästan som om vi inte står inför en av de största kriserna i kapitalismens historia, med allt värre arbetslöshet, förstörd produktionskapacitet, ökade klyftor och växande svårigheter för arbetstagare och allmänhet.

De förslag vi har lagt fram – till exempel att öka gemenskapsbudgeten, inrätta europeiska stödprogram för tillverkningssektorn och skydda arbetstillfällen med rättigheter och offentliga tjänster – har avslagits. Men när det gäller att stödja finansmarknaderna och en väl fungerande inre marknad råder det ingen brist på gemenskapsmedel. Detta är oacceptabelt. Därför röstade vi mot förslaget.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi EU-kritiker strävar ständigt efter att göra EU-samarbetet mindre kostsamt. Skattebetalarnas pengar måste användas med klokhet. Inte minst i dessa turbulenta tider är det viktigt att vi är varsamma med våra gemensamma resurser. Budgetrestriktivitet måste förbli en ledstjärna för oss som är förtroendevalda.

Föreliggande betänkande leder emellertid i en helt annan riktning. Kommissionens ursprungliga förslag till finansiering bedöms som otillräckligt, och i en handvändning har de stora politiska grupperna i Europaparlamentet föreslagit en fördubbling av anslagen till de finansiella tillsynsorganen. På vilka grunder finns det skäl att fråga sig. Vi har att göra med en fullständigt global finansiell härdsmalta där internationella insatser måste göras på global nivå.

Övervakning av de finansinstituten i EU-området är för närvarande inte en uppgift för EU. Det är viktigt att ha det i åtanke. Föreliggande förslag ger dock en fingervisning om den politiska maktelitens ambitioner. Med oklara hänvisningar till finanskrisen och dess tänkbara följder för tillsyn och granskning är det här inget annat än ett ogenerat försök att flytta fram EU:s positioner. Vi kan givetvis inget annat än rösta nej till betänkandet och till det alternativa förslaget till resolution.

- Betänkande: Wojciechowski (A6-0185/2009)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Trots att jag är en stark förespråkare för djurskydd är jag tveksam till att förbjuda sådana förfaranden som import av sälprodukter, såvida det kan visas att djurens lidande vid slakten begränsas till ett minimum.

Det finns dock vissa förfaranden som inger farhågor, inte minst traditioner med rituell slakt av religiösa skäl. Med hänsyn till Europas kulturella mångfald har vissa av dessa förfaranden som skiljer sig starkt från EU:s respekt för djurens välbefinnande börjat slå rot. Följden är att djuren utsätts för onödigt lidande.

Jag accepterar att vissa religioner fäster stor vikt vid hur djur har slaktats för att deras kött ska kunna konsumeras. Utvecklingen av en kultur med djurrättigheter och djurskydd har varit svår vunnen i Europa under de senaste 30 åren, och vi bör inte offra den på den politiska korrekthetens altare. Djur som dödas med rituella slaktmetoder måste först bedövas för att minimera lidandet och befordra de uppfattningar om djurskydd som vi värdesätter.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om skydd av djur vid tidpunkten för avlivning. Varje år i Europeiska unionen avlivas miljontals djur. Många djur utsätts för en behandling som medför onödigt lidande, inte bara under uppfödning och transport, utan också vid tidpunkten för avlivandet och tillhörande operationer. Vi måste undvika att djuren lider i slakthusen, även djur som föds upp för att producera livsmedel och andra produkter.

Jag tycker förslaget är balanserat och överensstämmer med gemenskapens mål att garantera djurens skydd och välfärd. Jag håller med om att storskalig slakt av djur bör utföras med vederbörlig omsorg om humanitära normer och så att man begränsar det lidande som djuren utsätts för.

Följaktligen röstade jag inte för ändringsförslaget om att avskaffa förbudet mot att använda system för att hålla fast nötkreatur genom att vända dem upp och ned eller i någon annan onaturlig position eftersom jag anser att en sådan metod äventyrar djurens välfärd.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Jag röstade för Janusz Wojciechowskis betänkande om skydd för djur vid tidpunkten för avlivning. Många undrar hur det är möjligt att skydda djur medan de avlivas. Det kan verka som en paradox, men det är faktiskt möjligt. Alla som har varit med under avlivning av djur eller som har sett hur det går till är medvetna om hur smärtsam avlivningen av ett djur kan vara. Genom att införa ny lagstiftning på detta område begränsas det onödiga lidandet för djuren och det är därför lagstiftningen behövs.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) Genom att hävda att djur måste slaktas utan onödigt lidande, förutom när det gäller religiösa riter, har majoriteten av parlamentets ledamöter visat prov på såväl hyckleri som falskhet. "Religiösa riter" avser i första hand den rituella slakt som framför allt praktiseras under den muslimska högtiden Eid-al-Adha, när man skär halsen av hundratusentals får.

Det juridiska erkännandet av ett sådant beteende är ett led i ett betydligt allmännare fenomen, nämligen islamiseringen av våra samhällen. Våra lagar och sedvänjor förändras gradvis för att lämna utrymme för den islamiska Sharialagen. I Frankrike finansierar allt fler lokala myndigheter indirekt uppförandet av moskéer. Skolmenyer utformas för att uppfylla islamiska dietkrav. I vissa städer, såsom Lille, har simbassängerna

särskilda badtider för enbart kvinnor. Genom att inrätta *Conseil français du culte musulman* 2003 har den dåvarande inrikesministern Nicolas Sarkozy infört islam i Frankrikes institutioner.

För att sätta stopp för detta måste vi avvisa det som är korrekt enligt islam, vända flödet av icke-europeisk invandring och skapa ett nytt EU, ett EU av självständiga nationer, utan Turkiet, ett EU som hävdar kristna och humanitära värden i sin civilisation.

Cristiana Muscardini (UEN), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är beklagligt att Europaparlamentet har valt en schizofren strategi i slutet av sin mandatperiod och i en så känslig fråga. Det är nämligen schizofrent att å ena sidan inrikta sig på framtiden, även om den innebär införandet av teknik som lär ut våld och våldtäkt och, å andra sidan, störta sig tillbaka till det förflutna för att återgå till stamriter och tillfredsställa dem som behöver se blodspillan och mer meningslöst lidande i offrens ögon.

Vi motsätter oss kraftfullt det primitiva slaktande som inte tar hänsyn till enskilda medlemsstaters åsikter och fria val.

Lydia Schenardi (NI), skriftlig. – (FR) Vi stöder insatserna för att ersätta direktivet från 1993 på ett sätt som förbättrar och standardiserar villkoren för slakt i hela Europeiska unionen.

Vi instämmer också i principen att djur enbart bör slaktas med metoder som garanterar omedelbar död eller död efter bedövning. Men vi är absolut emot att man skulle tillåta undantag inom ramen för religiösa riter.

Allmänheten är mycket medveten och helt emot onödiga, smärtsamma förfaranden. Så varför ska vi tolerera dem i religionens namn, oavsett om djuren bedövas eller inte innan de avlivas?

Strikt lagstiftning med krav på kontroll av förfarandena måste införas för att garantera att djuren bedövas och inte kan återfå medvetandet innan de dör, men det skulle vara ännu bättre att helt förbjuda sådana metoder. De hör till en annan epok och kan med rätta kallas barbariska.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Att skydda djur mot grymhet är ett mycket viktigt ansvar. En del av de förslag som lagts fram för att förhindra grymhet kommer dock enligt min mening att orsaka mer grymhet.

Jag syftar särskilt på förslaget om att all slakt ska ske i slaktanläggningar. Jordbrukare skulle tvingas att lasta och transportera djur, även om dessa är sjuka eller gamla, och en sådan åtgärd skulle vålla dem smärta och lidande.

Förslaget medför även risker för smittsamma sjukdomar och infektioner. Ibland är det bättre att begränsa sjukdomar genom att slakta djuret på den egna gården, så länge som detta sker på ett humant sätt. Jag framförde inte min muntliga förklaring.

- Betänkande: Silva Peneda (A6-0241/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har valt att rösta ja till betänkandet om en förnyad social agenda (A6-0241/2009). Det är ett bra betänkande som bland annat ställer krav på att ekonomiska friheter eller konkurrensregler aldrig får dominera över grundläggande sociala rättigheter.

Betänkandet innehåller emellertid också krav på system med minimilöner. Vi socialdemokrater anser att det är viktigt att alla garanteras en anständig lön som går att leva på och vi tycker att EU skall uppmuntra till detta. Detta är särskilt viktigt för att kunna komma tillrätta med problemet "arbetande fattiga". Hur medlemsstaterna sedan väljer att garantera sina medborare en anständig lön, antingen med lagstiftning eller genom överlåtelse till arbetsmarknadens parter att reglera via kollektivavtal, skall även fortsättningsvis beslutas av medlemsstaterna själva.

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De konservativa stöder principen om minimilöner i Storbritannien. Vi anser dock att de sociala trygghetssystemen och minimilöner ska bestämmas på nationell nivå.

De konservativa har därför avstått från att rösta om betänkandet.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Silva Penedas betänkande om en förnyad social agenda. Mot bakgrund av den nuvarande ekonomiska krisen är det viktigt att socialpolitiken går hand i hand med den ekonomiska politiken och syftar till en återhämtning i den europeiska ekonomin. De europeiska sociala modellerna står inför många utmaningar, demografiska förändringar och globalisering, som de inte kan

undvika att påverkas av. Därför måste de moderniseras utifrån ett långsiktigt perspektiv, samtidigt som man bevarar deras ursprungliga värden.

EU måste vara ambitiöst när det gäller socialpolitiken, framför allt eftersom vi står inför en allvarlig kris. Jag tycker emellertid att kommissionens förnyade sociala agenda är mycket oambitiös, kommer för sent och egentligen inte klarar av att möta utmaningarna från den finansiella och ekonomiska krisen. Social- och sysselsättningspolitiken måste stärkas för att undvika att fler arbetstillfällen går förlorade och för att skydda europeerna mot social utestängning och risken för fattigdom.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande är fyllt av motsättningar. I grunden stöder dess författare emellertid de befintliga riktlinjerna för nyliberal kapitalism, även om de dämpas här och var, men utan att den grundläggande politik som utgör roten till den nuvarande ekonomiska och sociala krisen ändras. Grundprinciperna är desamma som alltid. "Krisen" används nu för att än en gång "sälja" receptet "mer av samma sak": flexibilitet, inre marknad, offentlig-privata partnerskap etc., samtidigt som man bortser från att EU:s politik också bidragit till att orsaka krisen och har förvärrat den.

Den berättigade "oro" som kommer fram i betänkandet räcker inte för att ta itu med eller reagera på huvudorsakerna till de problem som identifierats, framför allt inte vad gäller den ekonomiska politiken, otryggheten på arbetsmarknaden, avregleringen och privatiseringen av offentliga tjänster etc.

Det finns inga alternativa svar, framför allt inte vad gäller att förstärka statens roll i ekonomin inom strategiska sektorer, när det gäller att utöka utbudet av offentliga tjänster av god kvalitet eller ens när det gäller försvaret av högre löner och pensioner. I betänkandet behandlas emellertid behovet av en rättvisare fördelning av välförhållandet, men utan att ange hur detta ska uppnås eller kräva att man bryter med de politiska system som har förvärrat den sociala ojämlikheten.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) De sociala resultaten i ert EU är ett rungande fiasko. I Frankrike har fruktansvärda siffror just offentliggjorts: fattigdomen har ökat med 15 procent på två år, antalet fattiga arbetstagare har ökat dramatiskt och antalet högt skuldsatta hushåll, vilkas resurser under lång tid har varit otillräckliga för att täcka de dagliga levnadsomkostnaderna, har växt exponentiellt som ett resultat av detta. Dessutom befinner vi oss bara i början av denna djupa kris.

Ni uppmanar medborgarna att vara "öppna för förändringar" när förändring för arbetstagarna innebär förlorade jobb och vissheten om att de inte kommer att hitta några nya, tack vare er politik. Ni talar om "social agenda", medan EG-domstolen förtrampar arbetstagarnas rättigheter med ursikten att det är bra för konkurrensen och friheten att erbjuda tjänster. Ni lägger till flexibilitet, när detta bara är EU-jargongens ord för "osäkerhet". Ni låtsas dessutom ägna kvinnorna och mödrarna särskild uppmärksamhet, när er idiotiska "genuspolitik" resulterar i att de förlorar sina särskilda sociala rättigheter, till exempel de rättigheter de brukade ha i Frankrike när det gäller pensioner och nattarbete.

Det är inte en förnyelse av den sociala agendan som krävs, utan en total förändring av ert perversa system.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande framhåller att medlemsstaterna måste modernisera och reformera de nationella socialförsäkringssystemen, införa minimilöner och se över läroplanerna i skolan. Vidare ska de anställda få en större ekonomisk del av företagens avkastning och ett europeiskt år för volontärarbete ska införas. Ovanligt extrema exempel på hur EU ska ta över det nationella självbestämmandet.

Utöver detta innehåller betänkandet två referenser till Lissabonfördraget, som ännu inte har trätt i kraft. Ett oblygt utslag av maktens arrogans! Innebörden är att den demokratiska behandlingen av fördraget ses som ett rent spel för gallerierna och inte antas ha någon betydelse för utfallet.

Vi har därför röstat nej vid slutomröstningen.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Generellt sett ett mycket bra betänkande med många bra aspekter, men p.g.a. återupprepade krav på tillväxt och att medlemsstaterna måste införa minimilöner i kombination med rättsligt bindande sociala villkor som skulle innebära en massiv maktöverföring till EU, avstår jag.

Anja Weisgerber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) De europeiska sociala modellerna står inför stora förändringar under den nuvarande finansiella krisen.

Den tyska konservativa gruppen (CDU/CSU) tar därför ställning för ett socialt Europa.

Av den anledningen stöder vi Silva Penedas betänkande om en förnyad social agenda.

Vi välkomnar också både att skapandet och främjandet av nya arbetstillfällen prioriteras i dessa kristider och viljan att energiskt gå vidare med åtgärder inom utbildning och yrkesutbildning.

EU måste skapa ett socialt ramverk och fastställa normer på EU-nivå.

Vi måste självklart ta hänsyn till medlemsstaternas behörighet i sammanhanget.

Därför motsätter vi oss ett allmänt upprop till förmån för minimilöner i samtliga medlemsstater, så som uttryckligen angavs i punkt 14 i betänkandet.

Beslutet att eventuellt införa minimilöner hör enbart till medlemsstaternas behörighet.

Vi är därför glada över att det muntliga ändringsförslaget till den punkten har antagits.

Vi måste garantera tillräckliga förmåner så att alla människor kan leva ett värdigt liv, men olika alternativ står till medlemsstaternas förfogande i det avseendet.

Vi har gjort klart i vårt muntliga ändringsförslag att man även bör uppmärksamma kollektivavtal och allmänt bindande förordningar eller en statligt garanterad minimiinkomst förutom minimilönen.

På så vis kan vi ta vederbörlig hänsyn till subsidiaritetsprincipen.

- Betänkande: Lambert (A6-0263/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater har valt att rösta ja till betänkandet om en aktiv inkludering av personer som exkluderats från arbetsmarknaden (A6-0263/2009). Det är ett bra betänkande som speciellt är viktigt i dagens ekonomiska kris, där det behövs aktiva arbetsmarknadsåtgärder för att se till att de svagaste i samhället inte permanent hamnar utanför arbetsmarknaden.

Betänkandet innehåller emellertid också krav på system med minimilöner. Vi socialdemokrater anser att det är viktigt att alla garanteras en anständig lön som går att leva på och vi tycker att EU skall uppmuntra till detta. Detta är särskilt viktigt för att kunna komma tillrätta med problemet "arbetande fattiga". Hur medlemsstaterna sedan väljer att garantera sina medborare en anständig lön, antingen med lagstiftning eller genom överlåtelse till arbetsmarknadens parter att reglera via kollektivavtal, skall även fortsättningsvis beslutas av medlemsstaterna själva.

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa stöder mycket i betänkandet och bestämmelserna om tillräckligt inkomststöd, inbegripet arbetsmarknaderna, och tillgång till kvalitetstjänster. Vi uppmuntrar också till en positiv och inkluderande inställning till mental hälsa, funktionshinder och äldre människors rätt till arbete samt en hård inställning i kampen mot människosmuggling.

De konservativa stöder dock inte tanken på ett EU-direktiv om diskriminering. De konservativa kan inte heller stödja uppmaningen att inrätta ett regelverk för likabehandling i anställningar för att bekämpa diskriminering i arbetslivet och om ett EU-mål för minimiinkomstgarantier och bidragsfinansierade system för ersättning vid inkomstbortfall med inkomststöd om minst 60 procent av den nationella ekvivalerade medianinkomsten. Av dessa skäl har vi avstått från att rösta.

Det här är frågor som bör tillhöra den nationella behörigheten.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), skriftlig. – (EN) PPE-DE-gruppen stöder generellt inriktningen i det ursprungliga betänkandet av Jean Lambert. I utskottet infogade dock en annan politisk grupp ovidkommande punkter i betänkandet som inte bara var utanför betänkandets avsedda räckvidd utan som också var kända för att vara oacceptabla för vår grupp. De gjorde detta med avsikt av sjaskiga partipolitiska skäl, för att göra det omöjligt för oss att stödja betänkandet i den form som lagts fram i plenum. Vi har därför lagt fram en alternativ resolution som innehåller alla inslag i hennes betänkande som vi stöder.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I betänkandet ställs frågan: hur får vi in människor på arbetsmarknaden som tidigare varit utestängda från den? Svaret är självklart. Vi behöver skapa fler arbetstillfällen och bättre kapacitet på arbetsmarknaden.

Att EU ens behöver ställa sig denna fråga visar på ett av de grundläggande problemen med Bryssel. Alltför mycket uppmärksamhet har ägnats åt att skydda arbetstillfällen medan det som gjorts för att skapa arbetstillfällen är långt ifrån tillräckligt. Den europeiska sociala modellen har det främsta ansvaret för att så

många européer är arbetslösa. Den europeiska sociala modellen gör exakt det motsatta till vad den förmodas göra: den skapar en ekonomi med en arbetsmarknad på två nivåer, som ger fördelar för dem som har arbete och begränsar möjligheten för dem som är utan arbete att få ett. De sociala kostnaderna av ändlös EU-reglering är också jättelika, vilket avskräcker arbetsgivare från att anställa fler personer. Så var det med EU:s prisade plan att bli världens mest konkurrenskraftiga ekonomi senast 2010.

För att skapa arbetstillfällen för arbetslösa behöver den europeiska ekonomin, behöver EU, röra sig i en helt annan riktning. De brittiska konservativa stöder påskyndandet av den omsvängningen.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande tar upp en rad betydelsefulla frågor som i grunden ska hanteras av medlemsstaterna och inte av EU. Bland annat framhåller Europaparlamentet behovet av att införa EU-mål om minimiinkomstgarantier och minimilöner. Betänkandet innehåller dessutom en hänvisning till Lissabonfördraget (som inte har trätt i kraft ännu). Vi har således röstat nej till detta betänkande.

7. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.40 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. Parlamentets sammansättning: se protokollet

10. Slutsatser från FN-konferensen om rasism (Durban II - Genève) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om slutsatserna från FN-konferensen om rasism (Durban II – Genève).

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka er för tillfället att utvärdera FN-konferensen om rasism (Durban II), som jag vet har följts nära av många av de närvarande ledamöterna.

Den förberedande processen fram till konferensen var osedvanligt komplex, med ett stort antal länder som hade allvarliga betänkligheter om processen mot bakgrund av vad som inträffade 2001. På grund av deras farhågor om att konferensen skulle användas som plattform för att uttrycka hat och intolerans i de mest extrema former, beslöt flera medlemsstater, däribland mitt eget land, att dra sig tillbaka från konferensen. Dessa farhågor bekräftades av ett inlägg från en av FN-medlemmarna alldeles i början på konferensen. Vi fann inte bara detta helt oacceptabelt, utan även direkt stridande mot konferensens själva anda och ändamål.

Det är beklagligt men kanske oundvikligt att denna incident och det följande uttåget av alla medlemsstater liksom andra FN-medlemmar nådde löpsedlarna, vilket överskuggade det enhälliga antagandet av slutdokumentet. Samtidigt anser jag att det mycket konstruktiva och gedigna EU-bidraget i förberedelsefasen till konferensen bör ges ett fullt erkännande. Detta var särskilt fallet i samband med utformningen av slutdokumentet, där EU spelade en avgörande roll. Trots de förvirringar som jag nämnde är det ett betydelsefullt resultat att slutdokumentet från konferensen respekterar alla gränslinjer för EU:s ståndpunkter.

I slutdokumentet respekteras till fullo det befintliga regelverket för de mänskliga rättigheterna, särskilt i fråga om yttrandefriheten, och det överensstämmer med många av våra krav, bland annat behovet av att undvika alla hänvisningar till kränkningar av religioner och avhålla sig från att utpeka Israel. Dessutom behölls punkten till äminnelse av förintelsen i texten.

Vi behöver nu reflektera över konsekvenserna för EU både av själva konferensen och av slutdokumentet. Framför allt måste vi definiera hur vi ska stödja genomförandet av de åtaganden som gjordes. I rådet fortsätter vi att vara oerhört oroade över rasism och främlingsfientlighet, som vi anser hör till våra viktigaste utmaningar när det gäller de mänskliga rättigheterna i dag.

Jag vet att parlamentet helt delar dessa farhågor och att ni har bidragit mycket till lagstiftningsgrunden och de praktiska redskapen för att bekämpa detta gissel. Att bekämpa rasism och främlingsfientlighet är en

fortlöpande process som kräver både politisk vilja och praktiska åtgärder, inte minst på utbildningsområdet. Det finns också ett fortsatt behov av att förbättra dialogen och den ömsesidiga förståelsen och att främja tolerans.

Det finns tecken på att EU-lagstiftningen mot diskriminering har haft en positiv inverkan, men den allmänna globala utvecklingen i kampen mot dessa fenomen går beklagligt långsamt. I en rad länder är trenden till och med negativ. Vi har sett fall där den rådande ekonomiska krisen underblåser rasism och främlingsfientlighet runt om i världen. Mot denna bakgrund av ekonomisk kris är det viktigare än någonsin med en stark antirasistisk politik. Både inom och utanför Europa står vi inför ett uppsving av våld riktat mot invandrare, flyktingar och asylsökande och mot minoriteter som romerna.

EU har ett starkt regelverk för bekämpandet av rasism och främlingsfientlighet. Båda dessa fenomen är oförenliga med de principer som EU grundas på. EU har gång på gång avvisat och fördömt alla manifestationer av rasism och kommer att fortsätta att göra det. EU kommer inom ramen för de befogenheter som fördragen ger fortsätta att angripa rasism och främlingsfientlighet både inom själva unionen och i samband med våra yttre förbindelser.

Internt har vi antagit lagstiftning som förbjuder direkt och indirekt diskriminering på grundval av ras eller etniskt ursprung, i arbetslivet, utbildningen och i fråga om tillgång till varor och tjänster. I lagstiftningen förbjuds även diskriminering på andra grunder, bland annat religion, ålder, sexuell läggning och funktionshinder, särskilt i arbetslivet. EU har också antagit lagstiftning som förbjuder hatfulla uttalanden i tv-program och som även kriminaliserar offentlig uppvigling till våld eller hat riktat mot en grupp av personer eller en medlem av en sådan grupp genom hänvisning till ras, hudfärg, religion, härkomst eller nationellt eller etniskt ursprung. Samma lagstiftning gör det till ett brott att offentligt ursäkta, förneka eller grovt trivialisera folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser.

Externt tar EU regelbundet upp rasism och främlingsfientlighet i sina bilaterala samtal om politik och människorättsfrågor med tredjeländer som Ryssland och Kina. Vi har också sett till att rasism och främlingsfientlighet integreras i våra samarbetsstrategier, exempelvis handlingsplanerna i den europeiska grannskapspolitiken. Mycket sker i olika multilaterala forum. Inom ramen för OSSE samordnar medlemsstaterna sitt arbete och ser till att de åtaganden som görs av de 56 OSSE-deltagande staterna på området respekteras och genomförs. Detta är också fallet i Europarådet och i den bredare FN-ramen.

Dessa exempel visar vårt kollektiva åtagande om att arbeta med denna fråga både internt och i bredare sammanhang med våra partner i hela världen. FN-konferensen om rasism (Durban II) ingick i dessa bredare insatser. Det var inte lätt och stördes av dem som försökt avleda konferensens resultat för sina egna smala politiska syften. Men bortsett från det bör vi ändå välkomna att konferensen till sist riktade uppmärksamheten mot behovet av att bekämpa rasism och främlingsfientlighet och till det åtagande som vi tillsammans med många andra har gjort om att utrota detta gissel.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det gläder mig att jag fått tillfälle att delta i denna debatt. Europeiska kommissionen har noga följt förberedelserna inför Durbankonferensen och EU:s ansträngningar att komma fram till en gemensam ståndpunkt i fråga om deltagandet.

Vi har därför beaktat uppmaningen från parlamentet – ert parlament – att Europeiska unionen ska delta aktivt i Durbankonferensens granskning inom ramen för resolutionen om framstegen inom FN:s människorättsråd – och framför allt EU:s roll – en resolution som ni antog den 19 januari.

Som ni vet har fem medlemsstater beslutat att inte delta i konferensen. Kommissionen har beslutat att bekräfta sitt deltagande som observatör, eftersom vi delar åsikten hos majoriteten av medlemsstaterna att Europeiska unionens ändringsförslag har beaktats i konferensdokumentet.

Det resultat som till slut antogs är resultatet av en kompromiss. Det är ingen idealisk text, men dokumentet innehåller inga kränkningar av antisemitisk karaktär, inga kränkningar av något specifikt land eller någon enskild region i världen, och inte heller av någon religion.

Det enhälliga antagandet av slutdokumentet av 182 medlemsstater i FN bekräftar det åtagande som världssamfundet gjort i kampen mot rasism och diskriminering. Det är ett svar på de beklagliga försöken från vissa håll att manipulera konferensen i antisemitiskt syfte, försök som Europeiska kommissionen har reagerat kraftigt mot.

Under alla omständigheter har händelserna under granskningskonferensen på intet sätt minskat kommissionens långsiktiga åtagande att göra sitt yttersta för att bekämpa rasism och främlingsfientlighet i alla dess former. Kommissionen förblir beslutsam att fortsätta bekämpa rasism, främlingsfientlighet och antisemitism, såväl inom som utanför Europeiska unionen, och att därvid fullt ut utnyttja alla de maktbefogenheter den har tilldelats genom fördragen.

Låt mig säga att jag personligen kommer att övervaka medlemsstaternas genomförande av ramdirektivet om rasism och främlingsfientlighet mycket noga. Jag kommer personligen att övervaka genomförandet av detta rambeslut i den nationella lagstiftningen och jag måste understryka att vår byrå för grundläggande rättigheter i framtiden också kommer att bli ett verktyg för oss att observera alla dessa fenomen, som kräver att vi visar stor fasthet.

Vi får verkligen hoppas att nästa FN-konferens om rasism inte ska fläckas av oacceptabla anföranden som är veritabla uppmaningar till hat och rasism. Men det måste också sägas att slutkompromissen från konferensen ger oss en glimt av en ljusare framtid.

Charles Tannock, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Irans president Mahmoud Ahmadinejad hävdade nyligen vid FN-konferensen om rasism i Genève att Israel är ett rasistiskt land. Det är frestande att avfärda honom som en populistisk demagog som försöker få publicitet, men han har i det förflutna upprörande nog uppmanat till att Israel bör utplånas från kartan, och Israel skulle utan tvekan vara det första målet för de kärnvapen han så gärna vill bygga. Vi bör därför se hans inlägg i ljuset av hans oförsonliga fientlighet mot den judiska staten, som helt riktigt enligt min uppfattning är EU:s allierade och starka partner.

När det gäller anklagelsen om rasism är det svårt att hitta ett mer etniskt diversifierat och mindre rasistiskt land än Israel, i vars samhälle det finns araber, armenier, druser och andra minoriteter. Jag har ännu en stark minnesbild av luftbron med etiopiska judar till Israel under 1980-talet.

Israel upprätthåller givetvis fortfarande en öppen invandringspolitik som grundas på dess status som hem för det judiska folket världen över, men vi bör också överväga de israeliska arabernas ställning i samhället. De åtnjuter demokratiska rättigheter och en levnadsstandard som arabländerna sällan ger sina egna medborgare. Jag misstänker att Ahmadinejad faktiskt försöker avleda uppmärksamheten från Islamska republiken Irans förfärliga och motbjudande meriter när det gäller de mänskliga rättigheterna.

I Iran fängslas journalister som vågar kritisera regimen; i Israel finns det pressfrihet. I Iran avrättas äktenskapsförbrytare, homosexuella och tonåringar, även genom stening till döds; i Israel har homosexuella fullt lagskydd. I Iran förföljs minoriteter som kristna och bahá'í-troende regelmässigt, medan minoriteterna värdesätts och deras rättigheter skyddas i Israel.

Trots alla dessa bevis skulle ändå många ledamöter här i parlamentet hellre kritisera vår demokratiska allierade Israel än fördöma en barbarisk och potentiellt katastrofal regim i Teheran.

Israel bör veta att landet har vänner här i parlamentet, vänner som jag själv som omhuldar de mänskliga rättigheterna och avvisar fanatism. Uppriktigt sagt är det enligt min mening skamligt att EU-medlemsstaterna skickade delegationer till Durban II, eftersom de mycket väl visste att president Ahmadinejad skulle närvara och uttala dessa upprörande kommentarer.

Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen. – (PT) Det finns de som betraktar Durbankonferensen som en framgång. I själva verket respekteras de fem ändringar som angavs av Europeiska unionen i slutdokumentet, som återspeglar ett sant globalt samförstånd, till skillnad från den tidigare versionen som ledde till en så omfattande och intensiv debatt.

Men dessvärre är det inte detta dokument som kommer att stanna i minnet hos dem som kom från hela världen för att delta i diskussionerna i Genève. De kommer i första hand att minnas de djupa klyftor som skapades av en konferens som skulle ägnas åt en generellt viktig fråga, nämligen kampen mot rasism, och som uppmärksammades i hela världen.

EU har än en gång visat hur skör den europeiska enigheten är i de politiskt mest polariserande frågorna, något som definitivt gällde under denna konferens.

Inget hade haft större symbolisk betydelse än om samtliga EU-länder lämnat konferenshallen som reaktion på de provocativa och oacceptabla förslagen från den iranske presidenten som, trots den ändrade tonen i Washington, insisterar på att lägga landet på kollisionskurs med väst. Dessvärre befann sig inte ens företrädarna

för vissa EU-länder i konferenshallen för att uttrycka sitt missnöje över ett anförande vars enda syfte var att ankla, splittra och till och med uppvigla, något som underströks av FN:s generalsekreterare.

Gemenskap betyder styrka, men genom att uppvisa en splittrad front visade Europeiska gemenskapen prov på svaghet. Kampen mot rasism och mot president Mahmoud Ahmadinejad och andras hatfyllda budskap förtjänade ett bättre öde.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med en allmän kommentar. Länder är inte rasister: människor är rasister. Jag är säker på att det finns många människor i Iran som inte delar sin presidents uppfattning, och jag anser att det faktiskt var en missad möjlighet att Europa var så svagt, tyst, splittrat och frånvarande och inte talade för alla dessa människor i Iran och att det lämnade podiet fritt för sådana som Mahmoud Ahmadinejad att göra sina rasistiska uttalanden.

Jag var personligen mot bojkotten av konferensen, men ännu värre var att det inte fanns någon EU-strategi. Varför var Europa splittrat? Varför? Jag vill ha en förklaring från rådet – och jag har lagt fram ett ändringsförslag om detta till Obiols i Germà-betänkandet som vi kommer att diskutera senare – varför fanns det ingen europeisk strategi? Varför kan 27 europeiska länder inte komma överens om en strategi? Om och när Lissabonfördraget träder i kraft, vilket är något som rådet stöder, då kommer de 27 länderna att vara tvungna att anstränga sig mer för en gemensam strategi.

När det gäller frågan om förtal av religioner är jag oerhört oroad över att det är ett FN-organ som kan anta resolutioner som uppmanar till ett totalförbud mot att förtala religioner eller kränka religioner. Till sist urvattnades detta såvitt jag förstår i den slutliga resolutionen, men jag anser fortfarande att det är oroande att något som detta kan komma från FN. Jag ser dock också ironin i det faktum att i denna kammare är det fortfarande mycket svårt att ens kritisera – inte kränka, utan kritisera – religioner och en europeisk huvudreligion i synnerhet, och det finns ett annat ändringsförslag som jag själv och min kollega Marco Cappato lagt fram till Obiols i Germà-betänkandet där vi kritiserar Vatikanen för dess inställning till kondomer i bekämpandet av aids. Återigen vill jag be rådet förklara vad som har gjorts för att få en europeisk strategi.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill ännu en gång betona att slutdokumentet från FN-konferensen om rasism (Durban II) antogs enhälligt. Även om texten inte är idealisk är den resultatet av svåra förhandlingar, och när det gäller den nya standpunkten är det såvitt jag förstår viktigt att fortsätta diskussionen om det nya dokumentet och om ofta omtvistade frågor som rasdiskriminering, främlingsfientlighet, stigmatisering och stereotyper om människor grundat på deras religion eller övertygelse.

Vi bör inleda ytterligare diskussioner på ett icke-konfronterande sätt, men med en stark reaktion mot oacceptabla uttalanden och försök att använda Durbanprocessen för att uttrycka rasistisk ideologi. Det är min bestämda övertygelse att utan ett starkt ställningstagande från Europeiska unionen om att skydda de mänskliga rättigheterna och bekämpa rasism och främlingsfientlighet kan Durbanprocess få fel inriktning.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Det är helt klart synd att offren för rasism och diskriminering inte har stått i fokus vid Durbankonferensen. Det beror naturligtvis på den iranske presidentens skandalösa kapning av konferensen som var – och jag måste verkligen framföra min avsky för detta – en fälla som flera av EU:s medlemsstater föll i. Det är detta som är problemet.

Personligen vill jag tacka de EU-medlemsstater som trots allt engagerade sig och som fortsätter att engagera sig. Vi har slutsatser som vi verkligen inte behöver skämmas för, även om de inte är perfekta. Jag vill också höra ordförandeskapet säga något om de insatser som medlemsstaterna gjort eller inte gjort för att se till att Europeiska unionen inte verkade splittrad under denna konferens, något som var särskilt ynkligt att skåda.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! EU var också helt engagerat under hela perioden fram till konferensen och bidrog aktivt till utarbetandet av slutdokumentet med målet att göra det så balanserat som möjligt och se till att det respekterar de befintliga normerna för de mänskliga rättigheterna, särskilt i fråga om yttrandefriheten.

EU lyckades se till att Israel inte utpekades i texten. Det berodde till stor del på EU:s förenade insatser att den text som till sist lades fram respekterade våra gränslinjer, och detta oberoende av det faktum att vissa EU-medlemsstater beslöt sig för att inte delta i sin nationella funktion.

Det bör tilläggas att de länder som inte deltog i konferensen inte förhindrade att Europeiska unionen som sådan talade vid konferensen. Ordförandeskapet fortsatte den interna samordningen av EU:s deltagande, inklusive utarbetandet av två uttalanden på samtliga EU-medlemsstaters vägnar som framfördes av Sverige, nästa ordförandeland. Det slutliga uttalandet gjordes för 22 stater.

EU kommer att i efterdyningarna av FN-konferensen om rasism (Durban II) analysera hur EU ska fortsätta att stödja Durbanagendan. Att fem medlemsstater av 27 i slutändan beslöt sig för att inte delta i själva konferensen ifrågasätter inte på något sätt EU:s åtagande att bekämpa rasism och diskriminering i framtiden. Vi har ett gediget regelverk för dessa frågor som vi kommer att bygga vidare på. Så som helt rätt påpekades – och jag tar detta som ett slags kritik – kunde vi i slutet av förberedelserna för konferensen inte riktigt hitta en gemensam ståndpunkt. Eftersom det inte fanns någon samsyn fanns det aldrig någon EU-ståndpunkt före konferensen. Vi beslöt enhälligt att det fanns nationella ståndpunkter, och delegationerna lämnade därför salen i sina nationella funktioner.

Jag upprepar att ministrarna diskuterade frågan vid det senaste mötet, och lärdomar kommer att dras. Vi måste fundera och komma tillbaka eftersom EU inte följde "hjaltemodets väg" under konferensen. Detta bör noteras.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Jag är tacksam för alla era inlägg. I måndags fick kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner en skrivelse från Navi Pillay, FN:s höga kommissionär för mänskliga rättigheter, en skrivelse som också skickades till unionens samtliga utrikesministrar.

I sin skrivelse påminner Navi Pillay om vad hon redan sa i Bryssel den 8 oktober vid en konferens som Europaparlamentet var med om att anordna om skyddet av människorättsaktivister. Navi Pillay anser att det är viktigt att återställa en viss enighet om skyddet och främjandet av mänskliga rättigheter i världen, framför allt vad gäller kampen mot rasism. Hon uppmanar samtliga medlemsstater i FN att gemensamt genomföra FN:s program för att bekämpa rasism, framför allt såsom rasismen definieras i slutdokumentet från Durbankonferensen.

Jag tror att Europeiska unionen måste fundera över hur man ska möta den uppmaningen. Under alla omständigheter har EU antagit en politik som innebär aktiv kamp mot rasismen. Unionen måste förbli vaksam och engagerad så att internationella insatser på området verkligen kan uppvisa konkreta resultat. Jag instämmer personligen i den åsikt som framförs här: ett EU med en gemensam strategi som inte handlar oorganiserat skulle verkligen kunna utnyttja möjligheten att samfällt protestera mot oacceptabla uttalanden. Låt detta bli en läxa för oss. Jag är tacksam för att ordförandeskapet sagt att detta borde bli en läxa för oss och att vi, förhoppningsvis stärkta av ratificeringen av Lissabonfördraget, måste kunna göra Europeiska unionens externa människorättspolitik, och därmed EU:s åtgärder i multilaterala organ, effektivare. Jag kan bara ansluta mig till de rösterna, till de anföranden som gjorts av ett antal ledamöter, som jag är tacksam mot. Än en gång, detta måste uppmuntra oss att fundera på hur vi kan utarbeta ännu effektivare strategier i framtiden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

11. Årsrapport om de mänskliga rättigheterna i världen 2008 och Europeiska unionens politik på området (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Raimon Obiols i Germà, för utskottet för utrikesfrågor, om årsrapporten om de mänskliga rättigheterna i världen 2008 och Europeiska unionens politik på området medborgerliga fri- och rättigheter (2008/2336(INI)) (A6-0264/2009).

Raimon Obiols i Germà, föredragande. – (ES) Fru talman! Låt mig helt kort kommentera innehållet i detta årliga betänkande om de mänskliga rättigheterna i världen och Europeiska unionens roll på det området. För det första vill jag påpeka att betänkandet har två olika syften: det första är att beskriva och utvärdera situationen, som dessvärre är negativ, när det gäller de mänskliga rättigheterna i många länder och regioner i världen, en situation som ofta gränsar till eller har överskridit gränsen för mänskliga tragedier. Det andra är en utvärdering som bygger på parlamentets tidigare erfarenheter av att anta ståndpunkter som en reaktion på olika problem och som också bygger på en önskan från föredragandens sida att betänkandet ska hålla sig i huvudfåran för EU-institutionernas olika ståndpunkter och åtgärder, och inte försöka understryka de punkter där det råder oenighet, utan snarare de punkter där det i grund och botten råder enighet. Detta eftersom jag som föredragande anser att samsyn ger styrka och effektivitet i det långsamma och svåra arbetet med att förbättra den människorättsliga situationen i världen.

Det finns också en annan aspekt som jag har framhållit särskilt, och det är försöket att identifiera särskilda prioriterade områden, med andra ord att göra en sammanfattning av vad de grundläggande vägledande elementen för Europeiska unionens åtgärder på området för de mänskliga rättigheterna på olika håll i världen skulle kunna vara.

Låt mig peka på nio punkter i sammanhanget som entydigt har valts ut i alla de bidrag som lämnats av mina kolleger och som också är centrala inom betänkandets allmänna ram. Den första innebär att kampen för ett slutgiltigt avskaffande av dödsstraffet i hela världen får högsta prioritet, som man brukar säga med en term som verkar lite storslagen historiskt sett. Precis som våra förfäder tidigare lyckades nå målet att utrota slaveriet överallt, anser vi i dag att det är fullt möjligt för vår generation att uppnå det historiska målet att avskaffa dödsstraffet i hela världen, och att EU måste ta täten och spela en ledande roll i frågan.

För det andra får det som kallas "femininiserings kampen för de mänskliga rättigheterna" stor betydelse i betänkandet. Det framhålls med andra ord i betänkandet att kvinnorna är den del av mänskligheten som drabbas hårdast av attackerna på de mänskliga rättigheterna och att EU borde ägna särskild uppmärksamhet och ge särskild prioritet åt detta. I den prioriteringen ingår också frågan om barnens mänskliga rättigheter, där betänkandet innehåller flera punkter som jag anser vara mycket intressanta.

För det tredje efterlyser vi synergier mellan gemenskapens olika institutioner. Det är inte självklart att det ska finnas en uppdelning av roller – mer *realpolitik* i rådet eller eventuellt kommissionen, och mer principer i Europaparlamentet – men deras olika ståndpunkter måste vara samordnade om man ska kunna öka effektiviteten.

För det fjärde nämns behovet av att bredda och fördjupa den mycket positiva utvecklingstrenden för dialogen om mänskliga rättigheter med länderna utanför EU.

Slutligen framhålls i betänkandet behovet av att försöka skapa allianser inom de internationella institutionerna för att undvika situationer som den i FN:s råd för mänskliga rättigheter, där EU:s närvaro ibland är begränsad.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Jag vill framföra rådets uppskattning till föredragande Raimon Obiols i Germà och parlamentets underutskott för mänskliga rättigheter. Herr Obiols i Germà! Ni har varit en outtröttlig och värdefull partner i vårt gemensamma arbete om de mänskliga rättigheterna under denna valperiod.

Ert betänkande ger oss tillfälle att granska unionens generella politik på området de mänskliga rättigheterna. Vi är mycket medvetna om de utmaningar som vi står inför på detta område. Stärkandet av förbindelserna mellan EU-institutionerna hjälper oss att möta dessa utmaningar tillsammans. Betänkandet ger oss ett värdefullt verktyg för att se tillbaka på det som har åstadkommit.

I Europaparlamentets betänkande understryks relevansen av Europeiska unionens årsrapport om de mänskliga rättigheterna. Vårt försök att göra rapporten mer intressant, läsbar och användbar har delvis varit framgångsrikt, men det finns naturligtvis utrymme för ytterligare förbättringar. Vi kommer att fortsätta att arbeta på detta. Ert betänkande kommer säkerligen att hjälpa oss i våra överläggningar om hur vi ska öka konsekvensen i allmänhet i EU:s politik för de mänskliga rättigheterna. Diskussioner pågår om frågan, och jag skulle vilja försäkra er att vad resultatet än blir av dessa diskussioner kommer vi att göra allt vad vi kan för att göra vårt arbete med frågor om de mänskliga rättigheterna mer synligt. Detta kan ske genom mer effektiv användning av webbkällor eller genom att ge årsrapporten större spridning.

Ni har också framhållit att större uppmärksamhet bör ges åt FN:s roll på området. Vi har fortsatt de samordnade insatserna i internationella forum, särskilt i FN:s råd för mänskliga rättigheter, så som rekommenderades i Andriksenbetänkandet, liksom i FN:s generalförsamlings tredje kommitté. Ansträngningar görs för att förbättra våra insatser för att nå ut i en allt svårare miljö. Detta är inte enkelt, men jag vill fästa er uppmärksamhet vid en rad framgångar.

Vi har arbetat hårt för att se till att FN:s råd för mänskliga rättigheter får större trovärdighet. År 2009 kan betraktas som ett viktigt prövoår för rådets funktion. EU spelade en aktiv roll vid rådets 10:e session och lyckades se till att en rad viktiga initiativ antogs, bland annat förlängningen av mandatet för Burma/Myanmar och Nordkorea samt EU–Grulac-resolutionen om barnets rättigheter. Däremot var det en besvikelse att vi inte lyckade återinföra mandatet för en oberoende expert för Demokratiska republiken Kongo.

I FN:s generalförsamling har det bekräftats att det är den tredje kommitténs uppgift att skydda och främja de mänskliga rättigheterna, och EU intog en aktiv roll under generalförsamlingens 63:e session. Detta har lett till positiva resultat, särskilt uppföljningsresolutionen om dödstraff. En betydande del av ert betänkande ägnas åt denna fråga. Vi har ständigt tagit upp den, även på högsta nivå, med partner som delar vår inställning, för att stödja den globala trenden mot avskaffande av dödstraff. Dessa ansträngningar kommer att fortsätta.

Låt mig nu säga ett par ord om EU:s riktlinjer. Efter översynen av EU:s riktlinjer för de mänskliga rättigheterna och antagandet av nya riktlinjer i fråga om våld mot kvinnor ligger fokus nu på effektivt genomförande.

Som ett led i detta lade ordförandeskapet fram vissa förslag, t.ex. om att vägledning ska skickas till uppdragschefer och utskottsdelegationer. Vi ämnar även ta upp dessa frågor i våra dialoger och samråd med tredjeländer.

I betänkandet uppmärksammas frågan om kvinnors rättigheter, och jag vet att Raimon Obiols i Germà fäster särskild vikt vid den. Frågan är en av våra främsta prioriteringar. Vi arbetar på genomförandet av FN-rådets resolution 1325, som vi använder som vägledande princip för EU:s övergripande regionala utvecklingsplanering och som har gjort det möjligt för oss att utveckla ett ramverk för integrering av jämställdhetsperspektivet.

När det gäller människorättsaktivister kommer EU att fortsätta att samarbeta med det civila samhällets organisationer. Arbetet på officiell nivå inom rådet om möjligheten att utvidga frågan om viseringar för försvarare av mänskliga rättigheter fortsätter. I samtal med tredjeländer kommer yttrandefrihet och enskilda fall att fortsätta att vara centrala på vår dagordning.

När det gäller samtal och samråd med tredjeländer kommer EU att göra allt vad det kan för att se till att dessa instrument blir ännu effektivare redskap för genomförandet av vår politik för de mänskliga rättigheterna. Vi har särskilt kommit överens om att hålla lokala samtal med fem latinamerikanska länder – Brasilien, Colombia, Argentina, Chile och Mexiko – och kommer att fortsätta att inleda samtal med de återstående centralasiatiska länderna.

Jag vill säga ett par ord om den 27:e dialogen mellan EU och Kina om de mänskliga rättigheterna som ägde rum den 14 maj i Prag. Det är viktigt att se till att våra samtal är så produktiva som möjligt och att de ger konkreta resultat. Människorättsdialogen mellan EU och Kina är den dialog som har pågått längst. Den måste kunna anpassas och avspejla de framsteg som gjorts i vårt sätt att behandla frågor om de mänskliga rättigheterna. Båda våra institutioner följer nära utvecklingen i Kina. Olika händelser som planerats under året kommer att göra det möjligt för oss att upprätthålla en tät kommunikation med våra kinesiska motparter. Denna dialog är värdefull. Vi ser fram mot alltmer konkreta resultat av samtalen.

Avslutningsvis vill jag understryka att främjandet av och respekten för de mänskliga rättigheterna i världen är en av våra viktigaste prioriteringar i utrikespolitiken. Genom att använda oss av utspel och uttalanden och genom våra olika politiska dialoger och krishanteringsoperationer arbetar EU för att förbättra respekten för de mänskliga rättigheterna i hela världen. För att uppnå resultat har vi följt en konsekvent strategi. Parlamentet har gått i täten för att trycka på för ökad konsekvens på alla nivåer, och vi välkomnar detta mycket.

Jag är i allmänhet tacksam för parlamentets arbete och stöd i frågor om de mänskliga rättigheterna. Värdet av Sacharovpriset som instrument för främjandet av våra gemensamma värden är allmänt erkänt. Vi kommer att fortsätta att se över i vilken utsträckning som avtalsbestämmelser om de mänskliga rättigheterna, sanktioner och dialog – varav samtliga har granskats ingående av parlamentet – kan spela en effektiv roll i vår övergripande yttre politik, samtidigt som vi säkrar högsta tänkbara respekt för de mänskliga rättigheterna.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det är verkligen med stor glädje jag deltar i denna diskussion i kammaren om ert betänkande, Raimon Obiols i Germà. Jag ersätter min kollega Benita Ferrero-Waldner, som befinner sig i Prag där hon deltar i toppmötet mellan Europeiska unionen och Kanada.

Jag vill börja med att tacka Raimon Obiols i Germà för kvaliteten på hans arbete. Tack för att ni låter ert betänkande ge en positiv bild av de ansträngningar som gjorts under åren av kommissionen och rådet för att genomföra parlamentets rekommendationer.

Oavsett om det gäller dialoger om de mänskliga rättigheterna eller de politiska dialogerna i internationella organ har institutionerna hela tiden försökt föra fram och ge EU rollen som ambassadör, en aktiv och trovärdig ambassadör, för skyddet och främjandet av mänskliga rättigheter, grundläggande friheter, demokrati och rättsstatens principer.

Förra året, 2008, fyllde den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna 60 år, ett jubileum som samtliga EU-institutioner firade tillsammans. Det var också det året när kommissionen kunde välja ut två prioriterade områden, nämligen kvinnor och barn, och där en interinstitutionell strategi fördes fram.

Vi har försökt genomföra flera allmänna rekommendationer i tidigare betänkanden och som har stöpts om på ett mycket bra sätt i det betänkande som vi behandlar i dag. Vi har kommit överens om att fokusera våra insatser på vissa länder när det gäller att tillämpa riktlinjerna för barnets rättigheter, och vi har mobiliserat

ambassaderna i Europeiska unionens medlemsstater och Europeiska gemenskapens delegationer för att övervaka dessa åtgärder. Vi har med andra ord tagit ledningen i kampen mot en av de värsta kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och barnets rättigheter, det vill säga mönstringen av barnsoldater och de lidanden som barnen drabbas av i väpnade konflikter.

Låt mig ge ett par exempel. EU antog nya riktlinjer för barnets rättigheter den 10 december 2007. I första genomförandefasen kommer vi att rikta uppmärksamheten på våld mot barn. Vi startar ett pilotprogram som är inriktat på tio länder på olika kontinenter. De länderna har valts ut eftersom deras regeringar redan har bestämt sig för att bekämpa våld mot barn och också eftersom deras regeringar behöver ytterligare internationellt stöd för att fortsätta bekämpa våld mot barn. I juni 2008 reviderade Europeiska unionens råd riktlinjerna för barn som drabbas av väpnade konflikter för att mer effektivt och generellt kunna ta itu med effekterna på barnen på kort, medellång och lång sikt.

I kommissionens meddelande ges barnen särskilt utrymme inom ramen för Europeiska unionens yttre åtgärder. En konsekvent strategi rekommenderas för att förstärka barnets rättigheter och förbättra barnens situation i världen. Meddelandet har varit föremål för mycket omfattande samråd. Särskild uppmärksamhet ägnas i meddelandet åt icke-statliga organisationer. På grundval av meddelandet och dess tillhörande handlingsplaner antog rådet i maj 2008 slutsatser som syftar till att stärka unionens politik för yttre åtgärder för barnets rättigheter.

Under 2009 fortsätter vi på den inslagna vägen med följande initiativ. I juni kommer kommissionen att anordna ett europeiskt forum om barnets rättigheter i Bryssel. Detta forum kommer framför allt att fokusera på barnarbete. Vi kommer att försöka samla samtliga intressenter. Jag anser personligen att detta är ett mycket viktigt forum. I juli kommer det kommande svenska ordförandeskapet och kommissionen att anordna ett forum för icke-statliga organisationer i Stockholm om våld mot barn. Slutligen kommer vi under hösten att publicera en rapport om de åtgärder som unionen vidtagit för att bekämpa barnarbete, framför allt de åtgärder som avser handeln med barn. Det bör med andra ord bli ett år då vi ytterligare utvecklar EU:s kamp för barnets rättigheter.

Jag kommer nu till kvinnornas rättigheter. De senaste månaderna har EU stärkt sina yttre åtgärder för kvinnors rättigheter. I de nya riktlinjerna om våld mot kvinnor och kampen mot alla former av diskriminering av kvinnor rekommenderas ett antal åtgärder. De åtgärderna kommer att få aktivt stöd av EU:s beskickningar och kommissionens delegationer.

Låt mig påminna om att EU:s utrikesministrar nyligen antagit unionens globala strategi för genomförandet av FN:s säkerhetsråds resolutioner 1325 och 1820. Vi bör också komma ihåg det positiva svaret från FN:s generalsekreterare på det gemensamma uppropet 2008 från Benita Ferrero-Waldner och 40 kvinnor som har viktiga positioner på internationell nivå.

I uppropet uppmanas FN att anordna en ministerkonferens för att granska resolution 1325. Den ministerkonferensen har nu planerats till 2010. Naturligtvis kommer vi att samarbeta med det kommande svenska ordförandeskapet för att förbereda de ståndpunkter vi bör inta när vi granskar resolutionen.

Det var allt, herr talman. Utan tvekan finns det mer att säga, men låt mig än en gång understryka att det naturligtvis krävs en mycket hög grad av synergi mellan institutionerna för att kunna förstärka EU:s politik för demokrati och mänskliga rättigheter. Kommissionen är beredd att agera enligt dessa linjer. Den vill skapa ett nära samarbete så att våra tre institutioner verkligen kan erbjuda varandra ömsesidigt stöd. Här kan Europaparlamentet spela en viktig roll, eftersom det rent definitionsmässigt och på grund av sitt uppdrag är den bästa platsen att föra de förtrycktas och de lidandes talan.

Detta var de synpunkter jag ville dela med er efter ordförandeskapets anförande, och nu kommer jag att lyssna uppmärksamt på ledamöternas anföranden.

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka vår kollega Raimon Obiols för hans betänkande och resolution. Det förslag till resolution som vi röstade om i utskottet för utrikes frågor var balanserat. Kompromisser har uppnåtts. En lång lista över viktiga frågor om de mänskliga rättigheterna täcks av betänkandet, och jag hoppas att resolutionen kommer att röstas igenom av en stor majoritet i morgon.

Samtidigt vill jag framhålla några frågor och ta upp ett mycket kontroversiellt ändringsförslag som lagts fram till plenarsammanträdet. Jag talar om det ändringsförslag som lagts fram av våra ALDE-kolleger. Eftersom vi alla är överens om att vår union bygger på värden, inbegripet kristna värden, hur kan då någon tänka sig att parlamentet ska avsluta mandatperioden genom att fördöma påven Benedictus XVI för hans uttalanden?

Min ståndpunkt är att den formulering som används av undertecknarna av ändringsförslaget är absolut oacceptabel och bör förkastas.

Försvarare av de mänskliga rättigheterna! Jag föreslår att vi, Europaparlamentet, i resolutionen upprepar vårt krav att alla som får Sacharovpriset, särskilt Aung San Suu Kyi, Oswalda Payá Sardiñas, den kubanska rörelsen Kvinnor i vitt och Hu Jia, får tillträde till EU-institutionerna. Vi beklagar att ingen av dem tilläts delta i den 20:e årsdagen av Sacharovpriset.

Sist men inte minst kommer kampen mot terrorism och de mänskliga rättigheterna. Jag föreslår att Europaparlamentet uppmanar Europeiska unionen och dess medlemsstater att föra kampen mot terrorism i full respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna som de främsta prioriteringarna för unionen och ett viktigt inslag i dess yttre åtgärder. Att nämna enskilda namn i vår resolution skulle motverka sitt syfte.

Richard Howitt, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag lyckönskar min vän och kollega Raimon Obiols i Gerni för hans betänkande. Eftersom jag varit föredragande för andra årsrapporter om de mänskliga rättigheterna här i parlamentet under den gångna mandatperioden, samt även varit socialdemokraternas vice ordförande i underutskottet för mänskliga rättigheter, tänkte jag i den här debatten mot slutet av Europaparlamentets femårsperiod berömma parlamentet för det vi har åstadkommit.

Jag tycker att vi har haft en bra samordning med parlamentets delegationer så att parlamentets ledamöter har kunnat ställa svåra frågor till regeringarna via våra representationskontor i världen, en process som jag med stor glädje själv har medverkat i, från Columbia till Turkiet, från Georgien till Kroatien. Jag är mycket stolt över utskottets och ledamöternas arbete med att skapa demokrati och övervaka val. Erfarenheterna från Afghanistan, Demokratiska republiken Kongo, de palestinska territorierna och Angola har för min egen del varit några av de gångna fem årens mest speciella upplevelser.

Jag är mycket stolt över att vi har aktiverat parlamentet och varit representerade – på ett mycket bra sätt – vid Rådet för mänskliga rättigheter i Genève. Jag anser att vi har kunnat påverka där. Vi har försökt ändra Europas inställning från att tänka i block till att nå ut till andra regioner i världen. Och vi har förstås arbetat nära särskilda representanter och rapportörer, bland annat vid besöket från FN:s särskilda representant för frågor rörande företag och mänskliga rättigheter som jag hjälpte till vid för inte så länge sedan. Jag är passionerat engagerad i frågan.

Jag är glad över att vi har drivit en kampanj och stod i frontlinjen vid kampanjen när Europeiska gemenskaperna för första gången skulle underteckna ett instrument för de mänskliga rättigheterna, FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionshinder. Jag är så glad, herr kommissionsledamot, över att vårt parlament trots initialt internt motstånd från kommissionen insisterade på att behålla ett särskilt initiativ för demokrati och mänskliga rättigheter så att finansieringen av mänskliga rättigheter blir synlig, tar plats och får kontinuitet, även i länder vars regimer gärna motarbetar de mänskliga rättigheterna.

Vi får ofta beröm för vårt arbete för de mänskliga rättigheterna, men jag berömmar hellre modet och djärvheten hos de människorättsförsvarare som vi möter och talar med varje dag. De riskerar sina egna liv för att försvara värderingar och normer som är universella och värdefulla för oss alla.

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! Det är alltid svårt att välja ut ett par punkter i en resolution som denna, för det blir så lätt en julgran. Föredraganden har emellertid gjort ett fantastiskt arbete och de punkter ni just tagit upp, till exempel dödsstraffet, måste verkligen förbli en absolut prioritet i alla våra insatser på området för mänskliga rättigheter. Det var därför helt rätt att säga det.

Jag anser också att man har ägnat frågan om kvinnornas situation och de mänskliga rättigheterna alldeles för lite uppmärksamhet alldeles för länge, framför allt om vi tänker på kvinnorna i deras roll som "människorättsförsvarare". På den punkten vill inte min grupp gå så långt att den tar upp frågan om användning av könsdiskriminerande språk. Jag tror inte att man kan lösa sådana problem med ett slags nyspråk eller politiskt korrekt språkbruk, men det är helt rätt att detta problem har förts upp på dagordningen.

Samma sak gäller barnen. I resolutionen sägs ett par bra saker om barnen och här tänker jag i första hand på texten om barnsexturism. Vad gäller just detta har vi tillsammans med ett par andra ledamöter startat en kampanj som nu över 37 000 personer har anslutit sig till på Internet. Dessvärre har vi fortfarande en situation där hundratal europeiska män flyger till Sydostasien, Latinamerika och Afrika varje vecka för att begå övergrepp mot barn, ibland mycket små barn, och det är verkligen hög tid att EU vidtar åtgärder på det här området.

Det gläder mig att kommissionsledamot Jacques Barrot är här med oss i dag, för han har verkligen stuckit ut hakan och lagt fram ett antal mycket bra förslag. På så sätt skickar vi en mycket tydlig signal.

De mänskliga rättigheterna är fortfarande något av en askunge i EU:s utrikespolitik. Om man ser till vår utrikespolitik så kan man konstatera att den fortfarande i hög grad domineras av handelsstimulerande åtgärder och liknande. Jag tycker att de mänskliga rättigheterna borde få mycket högre prioritet. Jag vill dessutom uppmana kommissionen att ägna mer uppmärksamhet åt frågan om censur av Internet, för när det gäller detta har ledamöterna från de fyra stora grupperna i parlamentet startat ett initiativ för en global *Online Freedom Act* som bygger på förslag som förts fram av den amerikanska kongressen.

Om jag förstått saken rätt har några av kommissionsledamöterna, till exempel Viviane Reding och Benita Ferrero-Waldner, visat intresse för detta. Jag hoppas verkligen att vi ska kunna komma fram till konkreta förslag i frågan, för även om det är viktigt att omedelbart ställa resurser till förfogande, så måste vi också vara beredda att främja en EU-strategi för mänskliga rättigheter och demokrati.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Än en gång behandlar vi ett betänkande om de mänskliga rättigheterna som skrivits utifrån ideologiska utgångspunkter. Dagens vänstervridna ideologi är fullständigt blind när det gäller frågan om religionsfrihet i olika delar av världen. Kristna förföljs i Kina, Indien, Iran, Vietnam, Ryssland och nu senast också i Pakistan. Trots de tydliga formuleringarna i artikel 18 i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och artikel 9 i den europeiska konventionen är vänstern inte intresserad av religionsfrihet. I stället koncentrerar sig denna vänstervridna ideologi patologiskt på principen om ickediskriminering av sexuella minoriteter, vilket inte har ett lika kraftfullt stöd i internationell rätt.

Förslaget från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa att attackera påven Benedict XVI för de uttalanden han gjorde i Afrika är verkligen en kuriositet. Det verkar som om liberalerna har glömt bort principen om att skilja kyrkan från det offentliga livet, som de så ofta påminner oss om. Det verkar som om liberalerna i dag kräver att de religiösa institutionerna ska underordnas staten och myndigheterna. Det kravet strider mot kyrkans frihet och yttrandefriheten, och om förslaget antas kommer vi att rösta mot betänkandet.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! Det årliga betänkande som utarbetats av Raimon Obiols i Germà är utmärkt. Syftet med det, liksom med all verksamhet som genomförts under mandatperioden av underutskottet för mänskliga rättigheter, är att överbrygga klyftan mellan ord och handling i EU:s yttre åtgärder och att rensa bort alla eventuella oklarheter och svagheter i vår politik, i första hand medlemsstaternas politik, som alltför ofta strider mot internationell rätt. Det kan räcka att nämna den behandling som migranterna får utstå, samarbetet med CIA:s hemliga flygningar eller underlåtenheten att ratificera internationella konventioner.

Även rådets krav är motstridiga. Hur kan man förklara att rådet ännu inte har gett klartecken för att genomföra artikel 2 i associeringsavtalet med Israel efter de ständiga överträdelser som vi bevitnar? Vår politik är indelad i olika fack. Därför saknas ofta ett globalt perspektiv och en helhetssyn och våra instrument är inte optimerade. De kommer inte i rätt ordning. Ett exempel: rådet har offentliggjort ett meddelande om att välkomna sin underkommitté för mänskliga rättigheter i Tunisien, trots att vi fortfarande inte kan stödja människorättsaktivister i det landet på grund av de hinder som landet ställer upp.

I våra olika initiativbetänkanden har vi lagt fram specifika rekommendationer, till exempel att utarbeta en strategi för de mänskliga rättigheterna per land och att ledamöterna ska vara mer direkt engagerade i politiken, och vi har lyckats flytta fram gränserna. Jag tänker till exempel på riktlinjerna om tortyr.

I dag är människorättsaktivisterna bättre skyddade och jag välkomnar att människorättsklausulerna nu övervägs i rådet och kommissionen. Jag vill dessutom påpeka i sammanhanget att vi skulle vilja att klausulen formuleras om. Vi skulle vilja att en mekanism för att reglera inledandet av en dialog tillämpas och förekommer systematiskt i alla Europeiska unionens avtal.

I fem år har vi varit redo att börja arbeta med rådet och kommissionen för att förbättra unionens politik. Arbetet har i alla fall påbörjats i dag, och jag vill tacka dem hjärtligt, eftersom deras och mina kollegers öppna attityd har varit avgörande för dagens framgångar och förbättrade trovärdighet på detta område.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Fru talman! Vi tvingas fortfarande bevittna hur regeringar i världen utanför Europa dödar människor för handlingar som vi inte anser vara straffbara, eller som under alla omständigheter bara skulle kräva ett mildare straff. Det finns fortfarande regimer som försöker hålla sig kvar

vid makten genom att tillgripa våld, det finns fortfarande människor som diskrimineras och det finns fortfarande människor som lever under eländiga och förnedrande villkor under fattigdomsstrecket.

Det finns fortfarande statslösa befolkningsgrupper som känner att regeringen i den stat där de befinner sig helst skulle vilja att de lämnade landet för att ge utrymme åt människor som tillhör majoriteten. Det finns regeringar som inte visar något intresse för vissa delar av sin befolkning och som vägrar ta itu med deras problem.

I EU är vi överens om att detta är oacceptabelt, men vi fortsätter att tillämpa dubbla måttstockar. Vi tolererar mer från länder vilkas vänskap vi vill bibehålla, för att de är stora och ekonomiskt mäktiga eller länder som är viktiga handelspartner, än små, maktlösa länder. Det måste vi sätta stopp för. Annars kommer man att ifrågasätta pålitligheten hos vår statistik om kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Som föredragande med ansvar för att övervaka förbindelserna mellan Europeiska unionen och Kina gläder det mig enormt att se att man i punkterna 80 och 87 i det aktuella betänkandet ägnar betydande uppmärksamhet åt den allvarliga människorättsliga situationen i Kina. Det finns emellertid en grov kränkning av de mänskliga rättigheterna i Folkrepubliken Kina som inte nämns i betänkandet, och det är det politiska missbruket av psykiatri mot dissidenter.

Denna perversa användning av sjukvården kallas *ankang*, vilket trist nog betyder "hälsa genom vila", vilket i och för sig kan vara riktigt: om man slår ut människor med lugnande medel så kommer de att hålla sig lugna. Officiellt har Kina alltid energiskt förnekat alla anklagelser om det *ankang*-system som nämns i mitt betänkande. Det jag verkligen ser fram emot är däremot att få information från kommissionen om Pekings politiska missbruk av psykiatri.

Det var väldigt intressant att höra att det tjeckiska ordförandeskapet precis har meddelat att ett möte om de mänskliga rättigheterna kommer att äga rum nästa vecka. Jag vill därför be det tjeckiska ordförandeskapet att ta upp frågan om politisk psykiatri i Kina på dagordningen för det mötet. Jag skulle vara tacksam om ni kunde göra det, framför allt mot bakgrund av de kinesiska förnekandena.

Låt mig avsluta med att säga att jag besökte Kina personligen för ett år sedan och då upplevde det som medlemmarna av protestantiska hemmakyrkor har gått igenom. Alla som visar några tendenser till att vilja tala med en utlänning straffas med långvarig arrestering eller förebyggande skrämselektatik. Lyckligtvis släpptes de tre personer jag senare talade med relativt snabbt.

Händelser som dessa kan förhindras om kommissionen och parlamentet vidtar lämpliga åtgärder, som Georg Jarzembowski har sagt. Jag tackar honom för att ha nämnt det. För mig är detta ett slutgiltigt bevis på att Europeiska unionen kan vara effektiv när det gäller att skydda de mänskliga rättigheterna. Det ger oss hopp inför framtiden.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Det betänkande som Raimon Obiols i Germà har lagt fram för oss om de mänskliga rättigheterna i världen visar på parlamentets totala och permanenta engagemang för de mänskliga rättigheterna i världen. Som jag redan har sagt i andra sammanhang får detta inte bara gälla en region, ett land eller en kontinent, utan det måste vara ett globalt eller universellt engagemang.

Betänkandet om situationen för de mänskliga rättigheterna ställer oss inför en situation, i länder som Iran, Kina eller Ryssland, i Guantánamo och i andra länder såsom Kuba, där utövandet av de grundläggande rättigheterna inte tillåts. Till exempel tilläts inte den grupp som kallas *Damas de Blanco* (Kvinnor i vitt) att komma hit för att ta emot Sacharovpriset, att komma in i eller lämna sitt eget land. Samma kränkningar förekommer i andra länder, såsom Nicaragua och Venezuela, som kommer att bli föremål för en särskild resolution som vi ska rösta om i morgon. Situationen visar oss hur långt vi är från att uppnå respekt för de mänskliga rättigheterna i alla delar av världen, trots våra ansträngningar.

Jag vill ta upp de ändringsförslag som lagts fram av några av mina kolleger som begär att parlamentet ska fördöma ledaren för en institution som, med alla de misstag som har begåtts under två årtusenden och för vilka ursäkter har framförts vid flera tillfällen, har utmärkts av ett kraftfullt försvar för den mänskliga värdigheten. Att påven, i egenskap av andlig ledare för hundratals miljoner människor och som ledare för en självständig stat, inte ska kunna yttra sig i en känslig aktuell fråga utan att fördömas tycker jag uppriktigt sagt verkar vara ett tecken på intolerans. Jag tycker att ändringsförslaget är groteskt.

Jag har samarbetat med författarna till detta ändringsförslag vid flera tillfällen, men genom att lägga fram det är jag rädd för att de den här gången blandar ihop äpplen och päron, det som är bisaker och det som är

viktigt. Det grundläggande måste vara att man respekterar andras åsikter, även om de inte stämmer överens med de egna, utan att fördöma någon, och det innebär också att man inte ska förväxla skuggan som kastas av en bild med själva bilden.

Maria Eleni Koppa (PSE). - (EL) Fru talman! Diskussionen i Europaparlamentet om de mänskliga rättigheterna i världen är en av höjdpunkterna i den politiska processen. Men EU kan bara utöva sitt inflytande vad gäller försvaret av de mänskliga rättigheterna i världen om unionen föregår med gott exempel.

Att en människorättsklausul inkluderas i alla förhandlingar är en stor seger, men resultaten måste utvärderas regelbundet så att politiken och initiativen kan justeras.

Rent allmänt är avskaffandet av dödsstraff och tortyr fortfarande vår viktigaste prioritet och unionen måste intensifiera sin insatser på dessa områden. Slutligen får vi inte glömma att 2008 slutade med de tragiska händelserna i Gaza där de mänskliga rättigheterna öppet kränktes och experimentella och förbjudna vapen användes av de israeliska styrkorna.

Vi i Europaparlamentet är skyldiga att kräva en total genomlysning av denna fråga. Vi måste kräva att forskningen övervakas nog och att ansvar utkrävs för alla kränkningar av internationell humanitär rätt. Världssamfundet får inte visa någon tolerans mot krigsförbrytelser, oavsett var eller av vem de begås. Slutligen vill jag tacka vår föredragande för hans utmärkta arbete.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också gratulera föredraganden Raimon Obiols i Germà till ett mycket bra betänkande.

Det ser mycket mörkt ut för respekten för de mänskliga rättigheterna i många länder i världen. Detta är också viktigt för EU – vi tänker till exempel på Vitryssland. Europeiska unionen måste därför fördubbla sina ansträngningar genom att tillämpa sin politik för de mänskliga rättigheterna på alla områden och genom att ställa upp tydliga standarder. Vi anser att de mänskliga rättigheterna är odelbara. Det bör man till exempel beakta under förhandlingarna om ett nytt avtal med Ryssland genom bindande klausuler om mänskliga rättigheter, vilket kommer att påverka alla delar av förhandlingarna.

Jag vill också än en gång föreslå att underutskottet för mänskliga rättigheter förvandlas till ett permanent utskott.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Läget är dystert i världen om vi tänker på de mänskliga rättigheterna. Flera stora länder – viktiga EU-partner – nämns i sammanhanget. Det är därför viktigt att parlamentet i sin resolution insisterar på att de mänskliga rättigheterna uppmärksammas mer, särskilt de politiska rättigheterna, i förhandlingar om och genomförandet av bilaterala handelsavtal – även de som ingås med viktiga handelspartner.

Frågan är därför: Vad kan vi i praktiken göra för att förbättra situationen? Kanske vi borde börja med att försöka "avschröderisera" Europa. Demokratiska länder kan inte smita undan från sin del av ansvaret för det dystra läget i stora delar av världen.

Vi kan ta Ryssland som exempel. Vid samråden mellan EU och Ryssland om de mänskliga rättigheterna var parlamentets slutsatser nedslående: EU lyckades inte åstadkomma några förändringar av politiken i Ryssland, särskilt inte i frågor som rättsväsendets oberoende, behandlingen av människorättsförsvarare och politiska fångar. Fallet Chodorkovskij är typiskt. En månad under hans andra rättegång har visat hur mycket som har förändrats de senaste sex åren. I brottmål domineras rättsväsendet fullständigt av statens makt.

Slutligen tänkte jag lyfta fram parlamentets budskap till rådet att det ska reagera på ett sätt som märks, särskilt på parlamentets resolutioner i brådskande ärenden. Europaparlamentet förkroppsligar på bästa möjliga vis vår planets demokratiska samvete. Det reagerar snabbt och beslutsamt på mänskliga tragedier världen över. För att kunna påverka människorättsituationen konkret förväntar vi oss dock snabba och positiva reaktioner från rådet. Där ligger också många gånger problemet med värderingar kontra ekonomiska intressen.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). - (DE) Fru talman! Gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater uppmanar regeringen och kommunistpartiet i Kina att genomföra den kommande människorättsdialogen på ett konstruktivt sätt. Det skulle förbättra förbindelserna mellan EU och Kina avsevärt. Vi har ett genuint intresse av att hålla fast vid våra legitima krav på Kina. Människorättsförkampen Hu Jia måste friges omedelbart. Samtalen med Dalai Lama, tibetanernas religiösa ledare, måste återupptas. Den kinesiska regionen Tibet måste öppnas för journalister och FN:s människorättsexperter.

Jag tycker till exempel att Kina under förberedelserna inför Olympiska spelen visade att landet kunde ge pressen större frihet, samtidigt som stabiliteten i landet bevarades. Nu bör Kina ha modet att inleda reformer som avser omskolningslägren, de åtalades rättigheter, dödsstraffet och religions- och församlingsfriheten. Landet bör omedelbart ta itu med dessa mänskliga rättigheter och föra en dialog med oss.

Robert Evans (PSE). - (EN) Fru talman! Mina lyckönskningar till föredraganden och andra kolleger. Betänkandet måste dock vara mer än ord i ett dokument. Det måste vara något som leder till handling. I punkt 1 heter det att parlamentet "anser att EU måste komma fram till en samstämd och konsekvent politik för att upprätthålla och främja mänskliga rättigheter i hela världen, och betonar behovet av att en sådan politik bedrivs mer effektivt". Jag riktar in mina kommentarer på situationen i Sri Lanka. Många punkter i betänkandet är tillämpliga på landet.

I punkt 63 nämns rekryteringen av barnsoldater som jag – och jag är säker på även övriga kolleger – djupt beklagar. Jag tror att dödsstraffet tas upp i punkt 48. Sedan årets början har runt 5 000 civilpersoner dödats i attacker från den srilankesiska regeringen på sitt eget territorium. Jag anser det vara likvärdigt med dödsstraff att döda oskyldiga medborgare. Den srilankesiska regeringen och dess militär anklagas för en rad övertramp när det gäller sitt eget folks mänskliga rättigheter, från bombning av sjukhus, utnyttjande av illegala vapen till att vägra dem mänsklig hjälp och medicinsk ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Fru talman! Jag kan mycket väl förstå skälen till att mina kolleger från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa har lagt fram ändringsförslag 2 om kampen mot aids, och jag vill understryka att jag i stort sett instämmer i de skälen.

Men jag motsätter mig ändringsförslaget. Den katolska kyrkan står fri från medlemsstaterna och har rätt att bekämpa aids på sitt eget sätt, även om vi anser att det kan göras bättre.

Det är helt enkelt inte rätt och rimligt att rikta en våldsam attack mot påven alldeles före valet till Europaparlamentet. Att göra det skulle kunna leda till djupare motsättningar i våra samhällen och till att många personer ifrågasätter värdet av sitt deltagande.

Att Europaparlamentet kraftigt fördömer den andlige ledaren för miljontals troende skulle vara ett allvarligt misstag.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (SK) Eftersom jag är djupt förtrogen med situationen på Kuba anser jag det vara viktigt att behålla punkterna 84 och 96 i betänkandet. I punkt 84 har Europaparlamentet återigen bekräftat sin ståndpunkt om de kubanska vinnarna av Sacharovpriset Oswaldo Paya Sardinias och gruppen Kvinnor i vitt. I punkt 96 välkomnas en dialog om mänskliga rättigheter med de latinamerikanska länderna med en begäran om att politiska fångar ska släppas fria och att de mänskliga rättigheterna ska respekteras.

Jag vill också framhålla att tabellen i betänkandet endast återger två fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna på Kuba, fast dussintals fler hade kunnat läggas till. Den 49-åriga Librado Linares Garcia, offer för "den svarta våren" och make till en av kvinnorna i gruppen Kvinnor i vitt, lider av flera olika sjukdomar i fängelset, inklusive en ögoninfektion som har gjort att han gradvis förlorar synen på ena ögat och nu även på det andra ögat. Han har inte fått någon sjukvård i fängelset.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! För att kunna vara trovärdig i sin kritik av andra måste man först vara kritisk mot sig själv. I det hänseendet måste vi alltid komma ihåg överträdelserna av de mänskliga rättigheterna inom EU när vi fördömer övertramp i resten av världen.

Låt mig påminna er om två exempel. Först har vi Turkiet, som kandiderar för medlemskap och som de senaste 35 åren har hållit norra delen av Cypern under militär ockupation och med våld förvisat runt 200 000 människor från sina bostäder. I det cypriotiska territoriet som ockuperas av den turkiska armén har över 500 kristna kyrkor och kloster förstörts och hundratals kristna kyrkogårdar skändats. I dag saknas fortfarande 1 600 EU-medborgare efter den turkiska invasionen av Cypern 1974.

För det andra har vi Storbritannien. En medlemsstat som behållit två kolonier under sin krona: regionerna Akrotiri och Dhekelia. Tusentals civila – EU-medborgare – som bor i de här områdena utsätts för ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sophia in 't Veld (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag är lite förvånad över beskrivningen av mina ändringar som "groteska" och "oacceptabla". Jag tror inte att någon står över kritik – inte ens påven – och i parlamentet har

vi alltid starkt kritiserat USA:s munkavlar under Bushregimen, som ändå inte var lika långtgående som påvens uttalanden. Påven borde känna till att han är mycket viktig, en inflytelserik religiös ledare vars ord har tyngd. De kan direkt och indirekt leda till tusentals, ja också miljontals, dödsfall i aids. Jag tycker att det är helt rätt att vi i parlamentet kritiserar det.

För det andra har EU alltid varit en drivkraft bakom de mänskliga rättigheterna, men vi har förlorat i trovärdighet. De senaste åtta åren har vi mist vår moraliska auktoritet på grund av vårt stöd för hur USA har bekämpat terrorismen. Jag tycker att det är hög tid att EU följer exemplet från Barack Obamas regering och klargör vår roll i kampen mot terrorism.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Fru talman! Innan jag framför mina slutkommentarer tänkte jag informera ledamöterna om utgången av debatten om Lissabonfördraget i den tjeckiska senaten.

Jag kan med glädje meddela att majoriteten senatorer röstade ja till Lissabonfördraget.

(Applåder)

Tack så mycket. Det är ett litet glädjens ögonblick under vår ordförandeperiod.

Om vi fortsätter med ämnet vill jag än en gång tacka föredraganden för hans arbete och den svåra uppgiften att utarbeta betänkandet. Han har tagit fram flera prioriteringar som jag tänkte ägna mig åt att kommentera.

När det gäller dödsstraffet är det uppenbart att vår generation måste nå fram till ett avskaffande.

Kvinnors rättigheter är en fråga som har särskild betydelse, särskilt mot bakgrund av EU:s ökade engagemang i ESFP:s operativa insatser och uppdrag i områden där kvinnor hotas och utsätts för de grövsta överträdelserna av de mänskliga rättigheterna. Jag tänker framför allt på Kongo och Afghanistan där EU har uppdrag och där vi definitivt måste göra allt vi kan för att förbättra situationen.

En av de största utmaningarna internt är en bättre integrering av de mänskliga rättigheterna inom ESFP och GUSP, vilket också nämndes i debatten. Ordförandeländerna har tillsammans med den personliga representanten för de mänskliga rättigheterna under generalsekretariatets höga representant fortsatt att integrera de mänskliga rättigheterna i aktuella geografiska och ämnesinriktade arbetsgrupper och i den politiska dialogen.

Ordförandeskapet fortsätter med de insatser som inleddes av tidigare ordförandeländer för att gynna integreringen av människorättsperspektivet i de särskilda representanternas arbete, liksom i ESFP:s operativa insatser. I det sammanhanget höll Javier Solanas personliga representant Riina Kionka en workshop med EU:s särskilda representanter och de höga representanterna om viktiga punkter som kan fungera som verktyg i det dagliga arbetet med att främja de mänskliga rättigheterna.

Sist men inte minst har vi utnämnt kampen för allmänna mänskliga rättigheter till en av de största internationella utmaningarna.

Jag anser att vi måste fördubbla våra insatser när det gäller att nå ut till regeringarna. Vi måste stödja framväxande civila organisationer och människorättsförsvarare som är de bästa inhemska förespråkarna för de mänskliga rättigheterna. Demokratierna har mycket att tacka framväxande medborgarrörelser som i likhet med Charta 77 på sin tid i mitt land kan bli avgörande för att åstadkomma förändring.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Låt mig först av allt välkomna de goda nyheterna efter dessa bakslag, eftersom detta öppnar vägen för Lissabonfördraget som vi så gärna vill ha och som inkluderar – och det glömmar jag inte i denna diskussion – stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Jag är också mycket tacksam över att Europaparlamentet på sätt och vis har blivit ett språkrör för alla de legitima kraven i samband med försvaret av de mänskliga rättigheterna. Jag måste säga att vi i EU är stolta över att ha ett parlament som är så medvetet som ni är om alla de problem i världen som gäller mänskliga rättigheter och rättigheterna för barn och kvinnor som drabbas av våld och diskriminering.

Ni nämnde alla de pågående åtgärderna efter det utmärkta betänkandet från er föredragande Raimon Obiols i Germà, som jag vill tacka än en gång. Jag vill framhålla att det är mycket viktigt för oss att fortsätta detta samarbete med Europaparlamentet. Benita Ferrero-Waldner skulle kanske ha uttryckt bättre än jag i vilken utsträckning Europeiska unionens yttre politik i detta avseende bör inspireras av ett antal värden, de värden som Europaparlamentets ledamöter just har påmint om i sina anföranden.

Jag måste i min tur få uttrycka min absoluta avsky inför dödsstraffet och även inför tortyr. Här vill jag trots detta betona att Europeiska unionen i dag gläder sig åt att Förenta staterna under president Obama nu avskaffar vissa extrema åtgärder som tillgripits i kampen mot terrorismen. Detta är viktiga nyheter som ytterligare bör stärka vår beslutsamhet att bekämpa alla former av tortyr i världen. Det är ett personligt åtagande som verkligen ligger mig varmt om hjärtat.

Jag vill också understryka EU:s roll i de många stöd- och observationsuppdragen i samband med val som naturligtvis också bidrar till att försvara och främja demokratin i världen. Vi känner till kopplingen mellan demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna. Även detta är något som EU kan vara stolt över.

Jag hade kunnat besvara frågor som mer direkt rör barnen. Jag har låtit kommissionen granska rambeslutet om sexuellt utnyttjande av barn, så att bland annat – eftersom en ledamot hänvisade till detta i sitt anförande – våra medlemsstater kommer att kunna åtala sexturister även om handlingarna inte begicks i EU. Detta öppnar vägen för en mycket efterlängtd upprepningsinsats på detta område.

Jag kan inte lämna alla de svar som era utmärkta anföranden förtjänar, men jag måste tacka Europaparlamentet för att det är så vaksamt på detta område, vilket trots allt visar på det bästa av vår europeiska gemenskap – vårt stöd för gemensamma värderingar.

Raimon Obiols i Germà, föredragande. – (ES) Fru talman! Jag vill bara helt kort nämna två punkter. Det första är att den bästa politiken när det gäller mänskliga rättigheter är helt klart en som kan förena människor. Om betänkandet därför innehåller något budskap som är viktigare än de övriga, så är det budskapet om enighet. Detta innebär för det första enighet mellan EU:s olika medlemsstater, eftersom vi nyligen har haft problem i det avseendet som borde lösas så snabbt som möjligt. För det andra betyder det enighet mellan institutionerna. Och för det tredje betyder det enighet eller konvergens mellan olika strategier och prioriteringar.

Mellan en realpolitik, som tittar bort när det förekommer en kränkning av de mänskliga rättigheterna till förmån för andra intressen, och halvhjärtade insatser, finns det en väg som präglas av politisk vilja och politisk intelligens, och det är den vi måste följa.

Den andra punkten är att om vi är för den effektivitet som uppnås genom enighet, så kommer majoriteten under omröstningen om detta betänkande i morgon naturligtvis att bli än större, och dess framtida genomförande kommer att bli ännu effektivare. När det gäller detta vill jag säga att när vi röstar om ändringsförslagen borde den grundläggande prioriteringen vara en strävan mot bredast möjliga majoritet i kammaren. Inte av personliga skäl, för betänkanden omfattas inte av copyright, utan av en önskan om politisk effektivitet i framtiden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Innan vi kommer till nästa betänkande vill jag ta tillfället i akt, eftersom jag sitter som talman för sista gången, för att säga att detta faktiskt är ett betänkande som utarbetats av mitt eget utskott och, mina damer och herrar, jag vill passa på när ni nu är samlade och säga hur mycket jag har tyckt om att arbeta med er under de senaste tio åren. De senaste fem åren har varit helt fantastiska.

Jag vill särskilt tacka kommissionsledamot Jacques Barrot, som har stött oss med sin vänlighet – låt mig säga med sin vänliga auktoritet – och jag är också särskilt tacksam mot ordföranden i vårt utskott, Gérard Deprez, och mot alla mina kolleger.

Jag kan inte nämna er alla, men Jeanine HennisPlasschaert är här, Sophie in't Weld är här, Jean Lambert är här och även Simon Busuttil, Antonio Masip Hidalgo och Bárbara Dührkop Dührkop. Jag vill verkligen tacka er alla och, tja, säga adjö. Kanske får jag en chans att se er igen. Det är inte jag som kommer att sitta som talman den här gången. Jag tror att jag bara tar ansvar för introduktionen och sedan kommer Edward McMillan-Scott att ta över.

Så om ni inte har något emot det ... Tack!

(Applåder)

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Kinga Gál (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar!

Om vi analyserar läget för de mänskliga rättigheterna 2008, framför allt mot bakgrund av den relevanta EU-politiken, finns det fortfarande anledning att känna oro.

Här vill jag gärna lyfta fram situationen för barnets rättigheter, som är ett globalt problem. För att garantera respekten för barnets rättigheter måste vi inte bara fokusera på enskilda kränkningar av vissa rättigheter, utan också på indirekta hot, som till exempel Internetbrottslighet och våldet i medierna.

Vår politik för mänskliga rättigheter måste bygga på insikten att kränkningar av de mänskliga rättigheterna inte är något som i regel äger rum i ett annat land utanför EU. Dessvärre förekommer det många fall av detta även inom EU.

Jag vill framför allt nämna händelserna i Budapest den 23 oktober 2006 när vi bevittnade en masskränkning av de mänskliga rättigheterna när våldshandlingar och överträdelser begicks av polisen mot oskyldiga människor som deltog i en fredlig minneshögtid. Bevis på allt detta finns också i en utställning av bilder som man just nu kan besöka här i parlamentet.

Vi måste göra allt vi kan för att garantera att sådana händelser inte upprepas, och vi måste inse att vi måste fortsätta kämpa varje dag till stöd för respekten för grundläggande mänskliga rättigheter och friheter, demokrati, yttrandefrihet och rättsstatens principer även inom Europeiska unionen.

12. Europeiska flyktingfonden för perioden 2008–2013 – Miniminormer för mottagande av asylsökande (omarbetning) – Ansökan om internationellt skydd som inlämnats i en av medlemsstaterna av en medborgare i tredje land eller av en statslös person (omarbetning) – Inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck (omarbetning) – Inrättande av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Bárbara Dührkop Dührkop, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 573/2007/EG om inrättande av Europeiska flyktingfonden för perioden 2008–2013 och om avskaffande av finansieringen av vissa gemenskapsåtgärder samt om nya gränser för högsta tillåtna finansiering (KOM(2009)0067 – C6-0070/2009 – 2009/0026(COD)) (A6-0280/2009),

– betänkandet av Antonio Masip Hidalgo, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna (omarbetning) (KOM(2008)0815 – C6-0477/2008 – 2008/0244(COD)) (A6-0285/2009),

– betänkandet av Jeanine Hennis-Plasschaert, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlaments och rådets förordning om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har gett in i någon medlemsstat (omarbetning) (KOM(2008)0820 – C6-0474/2008 – 2008/0243(COD)), (A6-0284/2009),

– betänkandet av Nicolae Vlad Popa, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlaments och rådets förordning om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning (EG) nr [.../...] [om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har gett in i någon medlemsstat] (omarbetning) (KOM(2008)0825 – C6-0475/2008 – 2008/0242(COD)) (A6-0283/2009), och

– betänkandet av Jean Lambert, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor (KOM(2009)0066 – C6-0071/2009 – 2009/0027(COD)) (A6-0279/2009).

Bárbara Dührkop Dührkop, föredragande. – (ES) Fru talman! Jag har äran att inleda denna gemensamma debatt om fem mycket viktiga betänkanden om att upprätta en gemensam europeisk asylpolitik.

Mitt betänkande gäller ändringen av Europeiska flyktingfonden i syfte att omfördela medel för att inrätta ett europeiskt stödkontor för asylärenden, som institutionellt kommer att få status som tillsynsorgan. Ett av det nya organets ansvarsområden blir att främja och förstärka det praktiska samarbetet mellan medlemsstaterna för att bidra till genomförandet av det gemensamma europeiska asylsystemet.

Eftersom vissa av de uppgifter som tilldelats och finansierats under Europeiska flyktingfonden nu kommer att tas över av det nya kontoret, det gäller till exempel främjandet av goda rutiner, tolknings- och översättningstjänster och stöd för utveckling och tillämpning av gemensam statistik i syfte att skapa insyn och en sund förvaltning av tillgängliga resurser, måste en del av Europeiska flyktingfondens medel överföras till kontoret.

Enligt de nuvarande reglerna ska 10 procent av fondens resurser avsättas för dessa uppgifter. Kommissionen föreslår att denna procentsats sänks till 4 procent och att återstoden av resurserna överförs till det nya kontoret. På så sätt kommer fondens finansiella tilldelning för perioden 2008–2013 att sänkas från 628 miljoner euro till 614 miljoner euro. Vi håller med kommissionen om att detta belopp är tillräckligt för den första fasen fram till 2013, vilket är den tidpunkt när en revision planeras.

Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har gett mig hedersuppdraget att argumentera för det lämpliga i att inrätta detta kontor. Förslaget har godkänts enhälligt av de båda berörda utskotten, utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter och budgetutskottet. Även om Europaparlamentet, som vi vet, inte gärna ser att man inrättar nya byråer, är dess främsta prioritet som budgetmyndighet att sörja för en korrekt, rimlig förvaltning av avsatta resurser, i detta fall att sörja för ett praktiskt samarbete mellan medlemsstaterna i asylfrågor.

Vi vet alla att den procentuella andelen godkända asylansökningar varierar kraftigt mellan olika medlemsstater, vilket ger värdmedlemsstaten problem med att hantera flera olika system. Detta gäller speciellt för staterna längs Europeiska unionens sydliga gräns, som regelbundet överhoppas av stora mängder människor som plötsligt anländer till deras gränser, eftersom det även är nödvändigt för dem att identifiera de personer som kräver skydd bland dessa människor.

Att erbjuda stöd i samband med återflyttning och intern, frivillig förflyttning av asylsökande är det bästa beviset på och uttrycket för den solidaritet som medlemsstaterna bör visa upp. Detta är, och bör vara, huvudsyftet med att inrätta detta kontor.

Fru talman! Detta avslutar mitt anförande i den fråga som vi behandlar och, precis som ni, vill jag ägna ett par minuter, som blir mina sista, åt att säga ett kort farväl.

Detta är mitt sista anförande under denna sammanträdesperiod. Precis som ni, fru talman, vill jag också tacka alla ledamöter i kammaren, kollegerna i min grupp, ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter och mina kolleger i utskottet för det samarbete vi har haft under åren som gått. Vi har genomfört debatter, och vi har inte alltid varit överens, men jag tror att i slutändan har vi alltid kunnat framlägga goda resultat i parlamentets plenarsessioner.

När jag först kom hit för 22 år sedan kom jag till Europeiska ekonomiska gemenskapen med sina 12 medlemsstater. Jag gläder mig åt att det jag nu lämnar är en europeisk union med 27 medlemsstater. Det har varit ett verkligt privilegium att få befinna sig i själva maskinrummet för den europeiska integrationen. Det har varit en unik, underbar upplevelse. Jag tror också att en av de största framgångarna har varit att vi lyckats uppnå det "aldrig mer" som var själva ursprunget till det europeiska enandet. Det kan vi känna oss stolta över.

När jag nu lämnar parlamentet gläder jag mig verkligen åt att ha haft en möjlighet att få denna erfarenhet och jag ber verkligen om er förståelse, för nu tänker jag lämna denna debatt. Jag återvänder till Baskien, där vi nu upplever något historiskt: efter 30 år av baskisk nationalistisk regering ska vi nu få en socialdemokratisk president för Baskien, Patxi López, och jag skulle vilja företräda min politiska grupp i morgon när han tillträder.

Tack så mycket, och adjö för sista gången.

(Applåder)

Antonio Masip Hidalgo, föredragande. – (ES) Fru talman! Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har besökt invandrarföreläggningar i olika delar i Europa – som ni själv gjort

med sällsynt iver – och har konstaterat att det råder otroligt skiftande förhållanden och oacceptabla omständigheter som vi måste rätta till.

Asylsökande går emellertid inte att jämföra med olagliga invandrare. Asylsökande flyr från förföljelse, de lockas inte av ekonomiska faktorer, utan jagas bort av regimer som motsätter sig frihet. Vi spanjorer är väl medvetna om detta, eftersom så många av oss togs emot av Mexiko, Frankrike och andra länder som republikanska landsflyktiga.

När återvändandeditivt diskuterades gjorde man helt klart att det lagstiftningsrummet inte skulle tillämpas på kommande lagstiftning om mottagande av asylsökande, ledamotskolleger från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater sa samma sak. Enligt min åsikt är det absolut nödvändigt att asylsökande får information på ett språk som de förstår. Att begränsa tillhandahållandet av information för en asylsökande till ett språk han eller hon förstår *eller kan antas förstå* sänker de befintliga kraven och skulle inte accepteras, anser jag, ur rättslig synpunkt eller när det gäller tolkningen av de mänskliga rättigheterna. Rätten att få riktig information är helt väsentlig, eftersom den utgör grunden för alla andra rättigheter.

Jag har undersökt den ekonomiska kostnaden för mitt förslag om materiellt bistånd. Mitt förslag innehåller ett krav på att stödet till asylsökande ska garantera en tillräcklig levnadsstandard, ge dem levsbröd och skydda deras fysiska och psykiska hälsa. Att kräva mindre skulle enligt min åsikt vara en förolämpning mot de asylsökandes värdighet.

Genom mitt förslag förtydligas det andra skälet till frihetsberövande (artikel 8.2 b) och förlägger det inom ramen för en inledande intervju i enlighet med riktlinjerna för frihetsberövande som fastlagts av FN:s flyktingkommissarie. Jag föreslår också i artikel 9.5.1 en ordinarie omprövning av frihetsberövandet av de rättsliga myndigheterna när förhållandena förändras, eller när ny information blir tillgänglig på anmodan av den asylsökande eller, som jag sa tidigare, automatiskt om sådan saknas.

I det muntliga ändringsförslaget 2 och kompromissändringsförslaget 5, som utskottet har antagit, behandlas frågan om att tillhandahålla juridisk rådgivning endast vid behov och kostnadsfritt på anmodan av den asylsökande. Jag begär delad omröstning om dessa båda punkter, för att gå tillbaka till juridisk rådgivning som är närmare att vara kostnadsfri, vilket jag anser är riktigt.

Slutligen, om de ursprungliga förslagen om socialt stöd för invandrare minskas, vilket andra grupper har drivit igenom i utskottsomröstningen, anser jag att det blir nödvändigt att garantera effektivt tillträde till arbetsmarknaden, även om vi för närvarande befinner oss i en krisperiod. På så sätt kommer de asylsökande att bli självständiga, integreras i värdssamhället och minska den sociala kostnad som anslagits till dem. Jag vill också rikta mitt varma tack till Jacques Barrot och hans kommission för all den möda han lagt ned under direktivets gång.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Jeanine Hennis-Plasschaert, *föredragande*. – (NL) Herr talman! Jag vill allra först göra några allmänna kommentarer. Jag har varit djupt engagerad i att dra upp riktlinjerna för den europeiska asyl- och invandringspolitiken under senare år för min grupp, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Jag är säker på att praktiskt taget alla inser nyttan och nödvändigheten av en sådan politik. Trots allt är en gemensam politik på detta område vad ett EU utan inre gränser högljutt ropar efter. Men å andra sidan skulle jag vilja påpeka att de normer vi kommit överens om och de resultat vi hittills nått kontrasterar i hög grad med den ambitionsnivå som man fastlagt i Tammerforsprogrammet, Haagprogrammet och allra senast i den franska asyl- och invandringspakten.

Problemet är att varje gång som rådet måste fatta ett konkret beslut förefaller plötsligt den största gemensamma nämnaren att bli den minsta och därför uteblir den önskade harmoniseringseffekten. Dessutom har många medlemsstater inte lyckats leva upp till de överenskomelser vi slutit, varken när det gäller tidpunkt eller noggrannhet vid införlivningen i nationell lagstiftning.

Detta har i praktiken lett till enorma skillnader mellan medlemsstaterna. Det skapar inte bara förvirring utan gagnar också deras syften som missbrukar systemet. Det förefaller som om rådet antingen helt eller delvis inte har lyckats förstå att en förbättrad kvalitet och mer konsekvens och solidaritet inte bara ligger i den asylsökandens intresse utan också gagnar medlemsstaterna själva.

När det gäller mitt eget betänkande vill jag säga följande: den nu gällande Dublinförordningen är också resultatet av en ömtålig politisk kompromiss som man nått i rådet. Därför har vi nu en text som innehåller alltför många tvetydiga avsnitt och luckor. Jag stöder helhjärtat kommissionens strävan att skapa ett enhetligt och effektivt Dublinsystem.

Enligt min åsikt är artikel 31 det viktigaste politiska dokumentet i den föreslagna omarbetningen. Som jag antydde alldeles nyss ser jag bristen på konsekvens och solidaritet från rådets sida som den största stötestenen för att genomföra en gemensam asyl- och invandringspolitik. Enbart ur den synpunkten kan jag mycket väl förstå bestämmelserna i artikel 31 i kommissionens förslag.

Emellertid kvarstår faktum att Dublinsystemet inte utvecklades som, och inte heller är avsett att bli, ett instrument för att dela på bördorna. En annan sak som uppenbart faller en i ögonen är att Dublinsystemet inte i sig uppstod som ett svar på ett ovanligt stort asyltryck eller en orimlig börda på vissa medlemsstater. Därför fruktar jag att kommissionens förslag trots sina goda avsikter, inte kommer att räcka för att skapa mer konsekvens och solidaritet bland medlemsstaterna.

Får jag också påpeka att de medlemsstater som nu kämpar med orimliga bördor på grund av sin demografiska situation, eller kanske sitt geografiska läge, inte får någon hjälp av detta förslag eller bara får viss otillräcklig hjälp. Detta innebär att frågan om solidaritet måste tas upp i ett bredare sammanhang.

Under senare år har det stått helt klart att vad medlemsstaterna behöver är en strategi med morot och piska. Vad mig beträffar innebär det att det nu är på tiden, i allra högsta grad dessutom, att vi får ett genombrott, eftersom solidariteten bland medlemsstaterna måste genomdrivas på ett eller annat sätt.

Jag vet att vissa medlemsstater har svarat ganska negativt, minst sagt, på de förslag som antogs av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter. Jag är också medveten om att jag träder in på minerad mark här med tanke på kommissionens initiativrätt. Men rätt ska vara rätt och uppriktigt sagt är jag trött på att bara lyssna till vackra ord i denna fråga.

Jag är säker på att det kommande svenska ordförandeskapets Stockholmsprogram också högst sannolikt kommer att innehålla de mest underbart formulerade bestämmelser, men, om jag så får säga, ärade ordförande, skulle jag råda er att inte ha någonting med det att göra, eftersom medlemsstaterna i praktiken än en gång kommer att ta avstånd från det mycket snart.

Nicolae Vlad Popa, föredragande. – (RO) Gemenskapens IT-system Eurodac togs i drift i januari 2003 och har som syfte att jämföra fingeravtryck från asylsökande och vissa medborgare från tredjeländer eller statslösa personer. Detta system garanterar en korrekt, tillräcklig och snabb tillämpning av Dublinförordningen som är avsedd att skapa en effektiv, funktionsduglig mekanism för att avgöra vilken av EU:s medlemsstater som ska ha ansvaret för asylansökan.

Eurodac är en elektronisk databas som innehåller fingeravtryck från alla som söker internationellt skydd från 14 år och äldre. Syftet med detta betänkande är att få systemet att fungera effektivare och lösa de problem som upptäckts efter en utvärdering av de första åren som systemet varit i drift. Vi har lagt fram många effektiva praktiska lösningar på de problem som rör insamlingen och överföringen av uppgifter om fingeravtryck från medlemsstaterna.

Den första etappen innebär att fingeravtrycken ska tas inom 48 timmar sedan asylansökan lämnats in, medan medlemsstaterna i den andra etappen överför de uppgifter som de inhämtat på detta sätt till Eurodacs centrala system inom 24 timmar. Betänkandet innehåller bestämmelser som tillåter att 48-timmarsgränsen utsträcks i följande undantagsfall: när man måste tillämpa en karantänsperiod på grund av en allvarlig smittosam sjukdom, när fingeravtrycken är skadade, dessutom i vederbörligen styrka och bevisade fall av force majeure och under den period när dessa omständigheter råder.

I betänkandet stöder man förslaget om att så snart som möjligt inrätta en decentraliserad myndighet som ska förvalta Eurodac, VIS och SIS II så att dessa system fungerar så effektivt som möjligt. Denna förvaltningsmyndighet kommer att utarbeta en gemensam uppsättning krav som måste uppfyllas av alla som är behöriga att få tillträde till Eurodacs infrastruktur och uppgifter. Dessutom har bestämmelser införts för att förbjuda datainmatning till Eurodacsystemet för myndigheter i alla tredjeländer som saknar tillstånd, särskilt ursprungslandet för dem som söker skydd, för att skydda medlemmarna i de asylsökandes familjer från de allvarliga följder som de skulle kunna utsättas för.

När vi utarbetade betänkandet tog vi fram några bestämmelser så att systemet skulle fungera så ändamålsenligt och effektivt som möjligt, samtidigt som det skyddar personuppgifter och grundläggande mänskliga rättigheter.

Sist men inte minst vill jag tacka skuggföredragandena som vi har haft ett utmärkt samarbete med och våra kolleger från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter som röstade för betänkandet med stor majoritet. Jag måste också tacka författarna till ändringsförslagen. Jag vill även framhålla det utomordentligt goda samarbetet med företrädarna för rådet och kommissionen, som jag också vill tacka.

Jean Lambert, föredragande. – (EN) Herr talman! Vi lyssnade tidigare till Barbara Dührkop Dührkop som berättade om Europeiska flyktingfonden och de förändringar som föreslås för att stödja inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor. Jag är föredragande för den förordning som gäller just det förslaget – om byrån för samarbete i asylfrågor.

Tanken är att det ska vara en byrå som ska stödja medlemsstaternas arbete för att höja – vi väljer att kalla det kvaliteten (vi vet att vissa medlemsstater har svårt att förlika sig med begreppet kvalitetsförbättring) – kvaliteten på beslutsfattandet i asylärenden. Men byrån ska också kunna skapa mer enhetlighet mellan medlemsstaterna och stödja de länder som under vissa perioder utsätts för hårdare press, antingen på grund av kontinuerliga flöden av anländande människor eller av andra skäl.

Vi har redan hört några berätta om problem orsakade av bristande samstämmighet mellan medlemsstaternas beslut i asylärenden. Sådana problem är säkert en del av bakgrunden till de svårigheter som uppstått med Dublinsystemet.

Vi vill ändå nå en förbättring. En del av den utgörs av utbildning. Vi förespråkar att UNHCR:s riktlinjer används – kanske som utgångspunkt, om än inte fortsättningsvis – och att medlemsstaterna ska kunna dra nytta av sina erfarenheter. Byrån ska kunna ge gemensam utbildning eller kanske särskild utbildning till vissa medlemsstater som behöver det. Den ska utnyttja expertkunskap från medlemsstaterna själva, från UNHCR och förstås relevanta icke-statliga organisationer.

För en tid trodde vi att vi skulle nå en överenskommelse vid första behandlingen, men tid och även vår önskan att få ett samlat paket av åtgärder kring det gemensamma europeiska asylsystemet innebar att vi inte kom så långt. Men bakom kulisserna har vi haft många diskussioner, även med rådet. Det förklarar vissa av de ändringsförslag vi just nu ska ta ställning till. Några är tekniska och syftar till att ta med saker som normalt finns i förordningen och som utelämnades i det första förslaget.

För parlamentet är UNHCR:s roll inom byrån absolut nödvändig. Vi vill också att icke-statliga organisationer knyts närmare byrån i samrådsforum och även genom att de ger eller får utbildning om de medverkar i asylarbetet i en medlemsstat.

Kring parlamentets roll är det däremot lite svårare att enas med rådet. Vi undersöker om parlamentet kan få större betydelse vid utnämningen av direktören och tittar på om byrån för de grundläggande rättigheterna kan fungera som modell där. Den andra punkt, som även Jeanine beskrev när hon redogjorde för Dublinsystemet, som kan sätta käppar i hjulet är hur mycket vi egentligen kan övervaka av medlemsstaternas samarbete, med tanke på att utgångspunkten var obligatoriskt samarbete, snarare än frivilligt. Det här är de två stora problemen för tillfället.

Vi är nöjda med rådets förklaring att det kan godkänna våra ändringar om utbildningen i sig och om att vid behov ta in extern expertkunskap, till exempel i form av tolkning.

Så vi tror att vi går framåt i frågan, men vi får se – kanske när vi får en signal från kommissionen om hur vi ska kunna öka samarbetet mellan medlemsstaterna – hur långt vi i själva verket kan nå med det här förslaget.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Målet för de lagstiftningsförslag som ni just har uttalat er om är att inrätta ett verkligt gemensamt asylsystem som erbjuder bättre skydd, är mer effektivt och mer samordnat.

Jag tackar hjärtligt de fem föredragandena för deras betydande och utmärkta arbete. Detta är första gången som parlamentet har uttalat sig, som medlagstiftare, om asylfrågor. Man kan säga att en givande arbetsrelation just har startat. Jag gläder mig åt att parlamentet i stor utsträckning stöder målen i kommissionens förslag. Detta stöd är nödvändigt om vi ska kunna få bukt med vissa brister i de normativa rättsakterna från den första fasen. Då antogs de efter att enbart ha hört parlamentet.

Jag skulle emellertid vilja kommentera några av ändringsförslagen som ger viss anledning till oro och förtjänar särskild uppmärksamhet. Jag vänder mig först till Nikolae Vlad Popa. När det gäller Eurodac håller jag i stort sett med om hans förslag. Sedan vill jag rikta mig till Antonio Masip Hidalgo och tala om tillgång till tillfredsställande mottagningsförhållanden. Jag kommer att säga ja till ett ändringsförslag i den känsliga frågan om överensstämelsen mellan det materiella stöd som ges till asylsökande och den minimisocialhjälp som garanteras medborgarna.

För kommissionen måste det emellertid finnas en referensindikator. Denna indikator kommer inte att leda till att medlemsstaterna tvingas att ge socialhjälp till asylsökande, men den kommer att medge att man inrättar tydliga regler för att upprätthålla de asylsökandes värdighet och hjälpa oss, och följaktligen kommissionen, att granska tillämpningen av gemensamma normer i varje medlemsstat.

Samma sak gäller för jämlikhetsprincipen med inhemska medborgare för tillgång till hälsovård för personer med särskilda behov. Här kan jag också godta ändringsförslaget men jag skulle också vilja att man bibehöll en referensindikator eftersom syftet med kommissionens förslag är att få bukt med de nuvarande bristerna när det gäller att skydda utsatta personers hälsa. Det var allt om mottagningsförhållandena. Jag tackar än en gång Antonio Masip Hidalgo för hans utmärkta redogörelse.

Nu övergår jag till Dublinförordningen. Jag är också tacksam mot Jeanine Hennis-Plasschaert för att hon gett oss en mycket bra redogörelse av sitt betänkande om översynen av Dublinförordningen. Jag vill betona en fråga som har mycket stor betydelse för mig: familjeåterförening och problemet med ensamkommande barn. Dublinsystemet har ofta kritiserats för den negativa påverkan som det kan ha på asylsökande, särskilt när det rör familjer och utsatta personer.

Kommissionen ville i sitt förslag sörja för att man i praktiken inte skiljer på familjer och inte överför barn annat än för att återförena dem med sina familjer. Vi kan inte stödja de ändringsförslag som leder till att denna inriktning förändras. Jag vill betona frågan om solidaritet som är ämnet för några av de ändringsförslag som framlagts inom ramen för Dublinförordningen.

Jag vill först tacka vår föredragande, Jeanine Hennis-Plasschaert, och också parlamentet för att ha infört möjligheten att avbryta överföringen av asylsökande när en medlemsstat stöter på svårigheter. Det är emellertid svårt att gå längre inom ramen för Dublinförordningen eftersom denna förordning, fru Hennis-Plasschaert, inte i sig kan vara ett instrument för fördelning av asylsökande bland medlemsstaterna. Jag har självklart uppfattat ert budskap om ökad solidaritet och kommissionen kan godta ett ändringsförslag i ingressen till förordningen för att ge en politisk signal för att skapa förbättrade, formella solidaritetsmekanismer.

Jag har beslutat att vid ett senare tillfälle föreslå konkreta instrument för att öka solidariteten på EU-nivå och att minska trycket på asylsystemen i vissa medlemsstater. Vi måste skapa en rättvisare fördelning av personer som står under internationellt skydd bland medlemsstaterna. Gemenskapen har redan låtit Europeiska flyktingfonden stödja pilotprojekt på detta område. Dessutom kommer den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor att kunna ge expertstöd till de medlemsstater som begär det. Ni har emellertid pekat på problemet, nämligen behovet av ökad solidaritet och ökad konsekvens bland de olika medlemsstaterna.

Jag går nu in på den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor. Tack, fru Dührkop Dührkop och fru Lambert, för ert utomordentliga, snabba och effektiva arbete, eftersom kommissionen först den 18 februari lade fram sina förslag. I detta fall behöver jag verkligen parlamentets stöd för att inrätta kontoret snabbt och jag noterar med tillfredsställelse att man ställt sig bakom ändringsförslaget om Europeiska flyktingfonden.

Jag vill kommentera några aspekter av stödkontoret. Frågan om solidaritet ligger uppenbarligen parlamentet, liksom mig, varmt om hjärtat. Jag uppmärksammar ändringsförslaget med krav på att kontoret stöder inrättandet av en obligatorisk mekanism för att fördela de personer som får internationellt skydd. Kommissionens förslag avspeglar texten i den europeiska pakten för invandring och asyl som förespråkar ett frivilligt system.

Men, som jag nyss sa i ett föregående svar, även om kommissionen arbetar på en mer samordnad mekanism kommer inte lösningen att bli enkel. Kontoret kommer under tiden att stödja de interna omfördelningsmekanismer som har fastställts, hur de än är. Förordningen om inrättande av kontoret är inte rätt plats att lagstifta om grundprinciperna för dessa mekanismer, utan än en gång, som med Dublinförordningen, kommer kommissionen att anta ett ändringsförslag i ingressen.

Dessutom anser kommissionen att kontorets yttre mandat inte bör begränsas till omplaceringsverksamhet och regionala skyddsprogram. Man måste undvika ändringsförslag som begränsar stödkontorets mandat.

Det finns ändringsförslag som avser att radikalt förändra förfarandet med att utse en direktör för det kommande kontoret. Det varnar jag för. Det förfarande som man föreslår i dessa ändringsförslag skulle avsevärt kunna fördröja utnämningen av direktören. Vi har verkligen ett stort behov av att man inrättar detta kontor snabbt och effektivt. Den metod som kommissionen föreslår är den horisontella metod som för närvarande används för 20 tillsynskontor som lyder under den första pelaren. Det vore beklagligt om vi skulle behöva avvika från en harmoniserad metod när en horisontell diskussion förs inom den interinstitutionella gruppen arbetsgruppen om tillsynsmyndigheter, där parlamentet deltar.

Jag ska sluta nu. Jag har redan tagit upp en stor del av er tid, men parlamentets arbete är så viktigt att jag vill ge ett detaljerat svar. Några har kritiserat förslagen om Dublin och om mottagningsförhållandena för att de är alltför generösa. Några säger: "Ja, men EU:s nya asylbestämmelser kommer att leda till att vi översvämmas av ogrundade asylansökningar." Andra har självfallet åberopat subsidiaritetsprincipen. Uppriktigt sagt delar jag inte denna kritik. Endast en verklig harmonisering av EU:s asylbestämmelser kring tydliga normer som främjar rättvisa och effektivitet kommer att göra det möjligt för EU att förverkliga sin önskan att skydda dem som faktiskt behöver ett sådant skydd medan man samtidigt undviker missbruk som främjas av tvetydiga normer som tillämpas på olika sätt. Erfarenheten visar att där medlemsstaterna behandlar asylansökningar på ett objektivt, professionellt sätt, skapas ingen masseffekt, långt därifrån. Jag anser inte att det finns någon motsättning mellan att kämpa mot missbruk av rutiner och att höja skyddskraven.

Som avslutning vill jag tacka parlamentet för dess engagemang som medlagstiftare i denna känsliga fråga om asyl. Jag säger följande mycket enkelt men med äkta känsla, även inför ordförandeskapet: vi behöver verkligen parlamentet för att få acceptans för denna asylpolitik. Det är en politik i linje med våra europeiska värderingar som ibland faktiskt kan väcka fruktan och kritik, även om allt detta utgör en del av vår kontinents humanitära anda och humanitära tradition.

Därför är jag ytterst tacksam mot alla ledamöter och särskilt mot de fem föredragandena för deras utmärkta arbete.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Den nya etappen i vårt arbete som handlar om att inrätta ett gemensamt europeiskt asylsystem kommer att kräva avsevärda insatser från både parlamentet och rådet.

Rådet anser också att vi behöver harmonisera mer på asylområdet. När Europeiska rådet godkände den europeiska pakten för invandring och asyl välkomnade man de framsteg som hittills gjorts på asylområdet, men insåg samtidigt att det finns stora skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om vilket skydd som ges och hur det skyddet ser ut.

Europeiska rådet upprepade visserligen att varje medlemsstat ska ge skydd och flyktingstatus, men förklarade också att tiden är mogen för initiativ om att fullfölja det gemensamma europeiska asylsystemet enligt Haagprogrammet. Därmed kan vi hålla en högre skyddsnivå, vilket även kommissionen föreslagit i sin strategiska plan för asylpolitiken.

Därför välkomnar rådet de fyra viktiga lagförslag som kommissionen lade fram på området under perioden december 2008–februari 2009 och som är utgångspunkten för dagens debatt.

Förslagen handlar om mottagningsvillkor för den som söker internationellt skydd, den så kallade Dublinförordningen, och om Eurodac, och lades fram i december förra året. Förslaget om att inrätta en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor lades fram i februari i år.

Förslagen har redan diskuterats intensivt i rådet under den korta tid som gått sedan de lades fram. Deras karaktär och frågans komplexitet innebär att de ännu inte har hunnit beredas på alla nivåer i rådet.

Jag kan därför inte ge er någon tydlig ståndpunkt från rådets sida beträffande de ändringar parlamentet föreslår i sina förslag till betänkanden. Allt jag kan säga är att rådet noga ska gå igenom parlamentets betänkanden med sikte på att så snart som möjligt kunna gå vidare med de här viktiga åtgärderna.

Jag hoppas framför allt att vi snart kan gå framåt med två förslag som har mer begränsad räckvidd. Det gäller förslaget om att inrätta den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor och ändringen av Eurodacförordningen. Det är de förslag där diskussionerna inom rådet nått längst och där vi kan konstatera att det finns en hög grad av samsyn mellan parlamentet och rådet.

Inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor kommer att underlätta utbytet av information, analyser och erfarenheter mellan medlemsstaterna. Den kan också bidra till att vidareutveckla det praktiska samarbetet mellan förvaltningar med ansvar för handläggningen av asylansökningar. Den kan även utnyttja

den gemensamma kunskapen från ursprungsländer för att kunna göra nationella rutiner och förfaranden, och därmed också beslut, mer samstämmiga. Både rådet och parlamentet är positiva till att inrätta en sådan byrå. Ordförandeskapet anser att parlamentet och rådet snabbt kan och bör komma överens om en plattform som är godtagbar för båda institutionerna. Som ni ledamöter känner till åtföljs förslaget av ett förslag om ändring av Europeiska flyktingfonden. Eftersom syftet med ändringen är att finansiera byrån bör båda instrumenten godkännas samtidigt.

Rådet hoppas också snabbt kunna enas kring Eurodacförordningen, eftersom kommissionen bara har föreslagit ett par tekniska förbättringar som borde bidra till att systemet fungerar bättre.

De diskussioner som hittills har förts inom rådet kring de båda andra förslagen – ändringarna av direktivet om mottagningsvillkor och den så kallade Dublinförordningen – visar att de problem som förslagen ger upphov till utan tvekan är svårare och mer komplicerade.

Kommissionens förslag till direktiv om mottagningsvillkor är som ledamöterna känner till avsett att ändra det nuvarande direktivet och avhjälpa de brister som kommissionen upptäckt under senare år. Kommissionen anser att det nuvarande direktivet ger medlemsstaterna ett alltför stort manöverutrymme, vilket har undergrävt syftet, det vill säga att skapa lämpliga mottagningsvillkor för asylsökande i samtliga medlemsstater. Därför har kommissionen föreslagit ett antal ändringar som rör de asylsökandes tillgång till anställning, bättre materiella villkor vid mottagandet, bättre omhändertagande av utsatta personers behov och möjligheten till kvarhållande.

Dublinförordningen, det vill säga den förordning som anger kriterierna och mekanismerna för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att handlägga en asylansökan, ska förhindra att asylförfaranden missbrukas genom att samma person lämnar in asylansökan i flera medlemsstater. Kommissionen föreslår nu ett antal ändringar som ska effektivisera det nuvarande systemet och ge de asylsökande bättre skydd. Förslaget gäller också en mekanism för att senarelägga överföringar om en medlemsstat har ett särskilt tryck på sitt asylsystem och därför inte kan ge de asylsökande rätt skyddsnivå och mottagningsvillkor.

Rådet håller just nu på att gå igenom kommissionens förslag om mottagande och Dublin. På flera punkter i de båda förslagen har rådet ännu inte nått fram till någon ståndpunkt, och diskussioner förs fortfarande om vissa centrala aspekter. Hit hör frågan om tillgång till anställning och om kvarhållande i direktivet om mottagningsvillkor, och frågan om hur medlemsstaternas behov vid särskilda påfrestningar ska behandlas i Dublinförordningen. För ordförandeskapet framgår det redan tydligt att det krävs mer arbete inom rådet för att få den samsyn mellan medlemsstaterna som behövs för att diskussioner ska kunna inledas med parlamentet och en överenskommelse nås mellan de båda institutionerna. Det är förstås vårt syfte. Jag kan lova parlamentet att rådet fullt ut beaktar parlamentets synpunkter i de ändringar som föreslagits i de aktuella förslagen till betänkande.

Både rådet och parlamentet vill inrätta ett gemensamt europeiskt asylsystem med bra skydd och effektiva rutiner. Vi står därför inför en stor utmaning där det gäller att hitta rätt lösningar så att vi kan uppnå det målet. Jag är övertygad om att både rådet och parlamentet har en vilja att göra detta möjligt. Mot bakgrund av det kommer rådet nu att noga gå igenom parlamentets förslag för alla de fyra instrumenten.

Simon Busuttil, *föredragande för yttrandet från budgetutskottet*. – (MT) Som min kollega Jeanine Hennis-Plasschaert alldeles riktigt sa, och det vill jag gratulera henne till, bygger detta paket på solidaritetsprincipen. De som förtjänar skydd behöver vår solidaritet men vi tar också för första gången med de länder som bär en oproportionerligt stor börda. Denna solidaritet införs nu sedan en överenskommelse nåtts om kommissionens förslag att upphäva Dublinförordningen för de länder som bär en orimligt stor börda. Samma solidaritet ligger också bakom parlamentets förslag att införa en utjämningsmekanism som inte längre kommer att vara frivillig utan rättsligt bindande över hela linjen.

Vår strävan efter solidaritet undergrävs nu av vad som pågår i världen utanför oss och folk kan inte förstå hur vi fortsätter att prata om solidaritet här inne samtidigt som alla där utanför försöker vältra över sitt ansvar på andra. I just detta ögonblick medan vi diskuterar allt detta här i kammaren äger en allvarig incident rum mellan Malta och Italien, den är den tredje av sitt slag på bara några dagar.

Två båtar på väg mot Lampedusa, lastade med 130 invandrare, ligger för närvarande precis utanför Lampedusa, men Italien vägrar att gå ut och rädda dem. I enlighet med internationell rätt måste dessa personer eskorteras till närmaste hamn och som vice ordförande Jacques Barrot sa när den första incidenten inträffade, är närmaste anloppshamn i detta fall Lampedusa. Herr talman, Italiens uppträdande, eller snarare den italienske ministern Roberto Maronis uppträdande, är olagligt enligt internationell rätt, är överlägset gentemot Malta och

omänskligt med tanke på alla de invandrare som är berörda. Detta slags uppträdande drar skam över Italien och denna situation är också allvarlig, eftersom den sänder ett farligt budskap som antyder att man inte ska rädda invandrare för om man gör det kommer bördan av att försörja dem att falla på ens egna axlar. Detta är ett ytterst farligt budskap.

Därför vänder jag mig nu till kommissionens vice ordförande, Jacques Barrot, och ber honom att ingripa utan dröjsmål för att avstyra denna situation. Jag vill också be honom yrka på att Italien uppfyller sina internationella förpliktelser och jag ber honom också klargöra för alla EU:s medlemsstater att detta inte bara är en fråga mellan Italien och Malta utan att det är allas ansvar och att vi följaktligen alla måste axla det. Om vi vägrar att visa solidaritet i praktiken kommer vi att undergräva det förtroende som finns mellan oss och vi kommer också att undergräva alla EU-medborgares förtroende för oss. Om vi verkligen tror på solidaritet kan vi inte låta nationell egoism ta över. Alla måste ta sin del av ansvaret. Tack.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden, Jeanine HennisPlasschaert, till hennes beredvillighet att diskutera och förhandla om detta betänkande.

Jag skulle vilja erinra om att asyl är en moralisk skyldighet för länder som är bättre gynnade. Vi får inte glömma att solidaritet är en nödvändig faktor som måste styra vår asyl- och invandringspolitik trots de allvarliga ekonomiska svårigheter som vi nu erfar. Solidaritet med dem som ber om vårt beskydd med goda skäl, och solidaritet med de gemenskapspartner som genom sitt geografiska läge och sin storlek ställs inför det största invandringstrycket.

På detta område är "asylpaketet" ett instrument som är både nödvändigt och avgörande för den framtida utvecklingen av EU:s invandringspolitik. Jag skulle emellertid vilja påpeka att åtgärder som är så viktiga som de som vi behandlar i dag kräver mer tid för reflektion och överläggning, det snäva handlingsutrymme som vi har haft till följd av de tidsgränser som satts är helt otillräckligt.

Förslaget innehåller flera aspekter som självfallet behöver ses över inom en snar framtid. Här tänker jag på de asylsökandes situation, de fall där de kanske frihetsberövas, den grundläggande skillnaden mellan begreppen "förvar" och "internering", de lokaler där de kanske interneras, formuleringen av undantag från överföring, förekomsten av undantag från den allmänna princip som fastställer vilket land som ansvarar för att behandla ansökan, de särskilda detaljerna rörande vilka som är medlemmar i "kärnfamiljen", och det stöd som man borde ge till de medlemsstater som måste behandla en större mängd ansökningar.

Trots dessa frågor och med tanke på hur snabbt vi har arbetat kan vi säga att det i stort sett är ett väl avvägt betänkande som antagits. Detta är ett balanserat paket som återspeglar det mesta av vad min politiska grupp finner angeläget, särskilt att garantera rättigheterna för de personer som söker internationellt skydd och att stödja de medlemsstater som får ett större antal internationella ansökningar.

Jag vill avsluta med att erinra om att rätten till effektivt rättsskydd är en grundläggande rättighet som är inskriven i de europeiska konstitutionerna och särskilt i artikel 47 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Rättsväsendet borde därför vara den högsta garanten för de individuella rättigheterna för personer som söker internationellt skydd. För att åstadkomma detta måste de sökande som vill få skydd ges tillgång till rättshjälp.

Jag avslutar med att lyfta fram behovet av den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor och det stöd som kan tilldelas genom den europeiska flyktingfonden.

Roselyne Lefrançois, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Som skuggföredragande för omarbetningen av Dublinförordningen vill jag tacka kommissionen för den goda textkvaliteten i ert förslag till oss. Förslaget innebär faktiskt en avsevärd förbättring av Dublinsystemet, särskilt när det gäller respekten för de grundläggande rättigheterna för de personer som söker internationellt skydd.

Höjdpunkterna i dessa framsteg är bland annat förstärkningen av principen om familjesammanhållning, den extra uppmärksamhet som ägnas barn och begreppet "till barnets bästa", garantin om bättre information och om möjligheter till överklagande för dem som söker internationellt skydd, den stränga begränsningen av användningen av frihetsberövande och möjligheten att tillfälligt avbryta överföring till medlemsstater där mottagningsförhållandena är särskilt pressade eller inte erbjuder en tillräcklig grad av skydd.

När utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter röstade lyckades vi hindra gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater som ville bli av med vissa av dessa bestämmelser inbegripet den som rör internering av asylsökande. Detta är verkligen en mycket viktig garanti för oss eftersom

de som söker internationellt skydd inte är brottslingar och det därför inte finns något skäl till att sätta dem bakom lås och bom.

Vissa av punkterna i betänkandet är emellertid fortfarande problematiska, inte minst frågan om vilket språk som bör användas för att ge information till den sökande. Enligt vår åsikt måste det vara ett språk som den senare förstår och inte ett som han eller hon anses förstå. Jag skulle vilja tillägga att när en person hålls fängslad är detta vad som är föreskrivet i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Vi vill också att ansökningar från ensamkommande barn på EU:s territorium ska behandlas av den medlemsstat där den senaste ansökan lämnades in, för att undvika att barn överförs från en stat till en annan. Detta fanns med i kommissionens ursprungliga text men PPE motsatte sig detta förslag med stöd av föredraganden.

Slutligen, eftersom Dublinförordningen inte är avsedd att garantera en rättvis fördelning av skyldigheterna att behandla ansökningarna om internationellt skydd, verkar det enligt min åsikt nödvändigt att skapa andra instrument för att stärka solidariteten med de medlemsstater som är belägna vid gemenskapens yttre gränser, som ni sa, herr kommissionsledamot.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Som jag redan påpekat i mitt första anförande till kammaren finns det fortfarande enorma skillnader mellan medlemsstaterna och den efterlängtrade harmoniseringen har i själva verket varit ett misslyckande i detta avseende. Vi kan inte längre förneka det. Vad direktiven föreskriver är ett antal förfarandemässiga normer snarare än ett standardförfarande. Mot bakgrund av de många skillnaderna som vi nu försöker utjämna väljer gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa helt klart en pragmatisk inställning.

Vad oss beträffar är en ytterligare tillnärmning av medlemsstaternas nationella lagstiftning, naturligtvis också med riktlinjer för korrekt tillämpning, den enda vettiga vägen, men detta måste återigen förenas med nödvändiga verklighetskontroller och pragmatisk övertygelse.

Vi anser att inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor och genomförandet av den föreslagna omarbetningen av direktivet om mottagningsförhållanden och Eurodacförordningen är absolut avgörande i detta sammanhang. Därför är det synd, och jag riktar denna lilla sidoreplik till kommissionen, att vi fortfarande måste vänta på att både omarbetningsförfarandet och erkännandedirektivet offentliggörs. Detta planeras till den 24 juni. Men med tanke på behovet av ökad samordning och bättre lagstiftning hade det varit mer logiskt om dessa båda förslag hade infogats i det aktuella asylpaketet.

Jag accepterar att det är rådet som har det slutliga avgörandet. Låt mig emellertid än en gång betona att ökad samordning, bättre kvalitet och ökad konsekvens och solidaritet är viktiga för alla medlemsstater. Jag kommer inte att glömma våra besök till EU:s yttre gränser och särskilt till de välkända oroshärdarna, i all hast. I det avseendet har EU:s trovärdighet stått på spel en tid. Jag vill därför enträget be er att hålla era löften!

Mario Borghezio, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Alldeles nyss fick jag höra några mycket allvarliga och till och med ärekränkande uttalanden som gjordes av en ledamotskollega från Malta mot den italienska regeringen och särskilt mot minister Roberto Maroni.

Det spel som bedrivs av Malta är faktiskt inte särskilt tydligt, och jag ska förklara mig med en gång. Jag vill inte kalla det ojuste helt enkelt på grund av den respekt som man bör visa för en medlemsstat i EU, men vår ledamotskollega borde ärligt ha konstaterat att Malta alltid har försökt bevara sin oerhört stora territorialvattenyta som sträcker sig ända till ön Lampedusa. Den italienska regeringen har flera gånger bett Malta att minska sin enorma territorialvattenyta. Malta föredrar att behålla den som den är så att det kan behålla sina höga krav på stöd från EU också.

Hela sanningen bör därför berättas: sanningen om Italiens förmåga och beredvillighet att välkomna, skydda och garantera de flyktingars rättigheter som deltar i och är offer för denna trafik är så påfallande uppenbar och väldokumenterad att det inte är nödvändigt att jag framhåller den.

När jag nu kommer till betänkandets kärna skulle jag vilja betona att det är vår plikt, att det är medlemsstaternas plikt att, i stället för att fortsätta dessa dispyter som liknar tuppfäktningarna i Manzoni's berömda roman, inte ge efter för ropen om idealism, kanske fulla av hyckleri och mycket speciella politiska och ekonomiska intressen. I stället bör vi tvinga oss själva att mycket strängt tillämpa den heliga asylprincipen och när vi gör det inte ge vika för dem som vill utnyttja den för oegentliga ändamål som inte är förenliga med de förnämliga principer som inspirerat till den och att förhindra att den utnyttjas, vilket gynnar just de brottsliga

organisationer som organiserar och utnyttjar handeln med olagliga invandrare, som vi hänvisar till i samband med den nuvarande situationen.

Jag upprepar: det är vår plikt att inte hyckla, att inte välja skäl som kan utnyttjas utan att finna en gemensam hållning, och att gå så långt som till att kämpa och vidta effektiva åtgärder så att asylrätten kan upprätthållas och inte blir en rätt för exploatörer och organiserade brottsyndikat så de kan utnyttja förnämliga och goda lagar för att nå sina avskyvärda mål att utnyttja människor från utvecklingsländerna.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är också skuggföredragande för det här paketet och vill ta upp det som Agustín Díaz de Mera García Consuegra nämnde om moraliska skyldigheter. När vi talar om en strikt tillämpning, vilket nämndes av några ledamöter, är samtidigt många av oss mer oroade över att tillämpningen av bestämmelserna faktiskt inte är rättvis, utan kan förhindra människor som verkligen behöver skydd från att få det. En poäng med paketet är att förbättra detta och se till att samtliga medlemsstater följer samma goda standard.

När vi talar om att ändra mottagandet av asylsökande välkomnar vi kommissionens första förslag och vill gärna behålla delar av det, inte minst dem som gäller tillträde till arbetsmarknaden och lämpligt inkomststöd och som vi röstade om tidigare i dag. Jag beklagar djupt att mitt eget land Storbritannien valde att stå utanför på grund av just de två förslagen. Det är en verklig skam i ordets alla bemärkelser.

Tillgången till hälso- och sjukvård är förstås också viktig, och då talar vi inte bara om akutvård, utan om kontinuerlig vård, särskilt för dem som kan ha torterats och därför behöver stöd för sin mentala hälsas skull.

Vad gäller omarbetningen av Dublinförordningen välkomnar vi även här det ursprungliga förslaget och stöder mekanismerna för uppskov. Vi kommer att rösta för att behålla en så bred definition som möjligt av begreppet familjeåterförening.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är med en viss känslomhet som jag står inför att hålla mitt sista anförande under denna parlamentssession, och jag skulle vilja börja med att ta upp vad som sagts här i kammaren genom att be kommissionsledamot Jacques Barrot att gripa in och avgöra detta ärende som alltför ofta rör medlemsstater som gärna hävdar att asylsökandes öde är någon annans ansvar.

Bara för några minuter sedan såg vi hur Italien och Malta vältrade över ansvaret på varandra, bara för några dagar sedan hörde vi talas om båten Pinar som låg för länge till havs, vilket ledde till döden för personer som förmodligen fortfarande kunde ha levt. När vi talar om asyl talar vi just om detta verkliga behov, detta engagemang som medlemsstaterna måste visa för mottagningspolitik.

Jag välkomnar varmt de förslag som lagts fram av mina ledamotskolleger Antonio Masip Hidalgo och Jeanine HennisPlasschaert om ändringsförslaget till mottagningsdirektivet och Dublinförordningen. Båda förslagen bidrar till att förbättra EU:s mottagningssystem för asylsökande.

Jag anser att vi är skyldiga att betona likvärdigheten mellan EU-medborgarna och de asylsökande, eftersom asyl inte är något som medlemsstaterna ger till personer som flyr från krig, asyl är en skyldighet för medlemsstaterna och det är en rätt för dessa personer att kunna stanna i våra länder med alla de rättigheter som EU-medborgare har. Jag anser därför att det är ett riktmärke för vår civilisations politiska initiativ och lagstiftande förmåga.

Jag säger därför ja till ändringsförslagen till detta direktiv och denna förordning. Jag anser att vi måste garantera asylrätt för alla dem som begär det, eftersom EU:s framtid beror på kvaliteten på vårt mottagande. Detta borde enligt min mening vara den grundläggande tanken i vår syn på EU.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! I morgon, sista dagen som denna sammansättning av parlamentet möts, kommer vi att rösta om ett paket med förslag för att förbättra vår asylpolitik. Efter fem år av debatter och besök på flyktingföreläsningar är det hög tid att lägga fram konkreta åtgärder. Om vi efter allt detta tvingas vänta en längre tid på att de ska genomföras, har förmodligen den slutliga reaktionen kommit alldeles för sent.

På grund av händelserna under 2005 och 2006 har vi behövt ta itu med olaglig invandring, men i den processen har de asylsökande bokstavligen fallit överbord. Trots att jag är för att inrätta en byrå för samarbete hyser jag ändå vissa betänkligheter beträffande dess form och uppdrag. Hur får vi en pålitlig förteckning över säkra ursprungsländer? Vilka källor ska vi använda för att få fram en sådan förteckning? Hur kan vi skapa tillräckligt skydd för de informationskällor som kommer från de länder som inte är säkra? Kan sådana källor

röjas offentligt och hur trovärdig kommer en sådan förteckning att vara för en oberoende domare? Jag skulle vilja höra från rådet hur vi skulle kunna undvika detta problem.

Hur kommer det sig att vi inte har delegerat praktiskt samarbete till Frontex? Denna byrås ansvarsområde är begränsat och den skulle vara mycket lämplig för att handha detta uppdrag om vi ökade dess finansieringsram. På det sättet skulle vi kunna reagera ordentligt på de verkliga förhållandena på ort och ställe, vilket Frontex redan gör i alla fall. Med stöd av vår erfarenhet av hur asylsökande och invandrare olagligt tar sig in i våra länder skulle vi sedan kunna ordna ordentliga mottagningsförhållanden för asylsökande. Jag anser att det är en mycket praktisk lösning.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Av de förslag som lagts fram för oss är jag glad att kunna stödja förslaget till förordning för att inrätta en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor, Europeiska flyktingfonden och Eurodacförordningen.

Jag opponerar mig emellertid mot direktivet om mottagningsförhållanden och mot Dublinförordningen – och det verkar som om jag är den ende som gör det i diskussionerna hittills.

Direktivet om mottagningsförhållanden har tagits fram för att flyktingar – riktiga flyktingar – ska kunna få bästa möjliga hjälp på kortast möjliga tid. Men enligt min mening är de framlagda ändringsförslagen en inbjudan till att uppmuntra invandring genom asyl, eller en inbjudan till att missbruka asylsystemet, om man vill tolka det så.

Varför? Alla asylsökande borde ha snabb tillgång till arbetsmarknaden. Jag är av den åsikten att det är medlemsstaternas sak att fatta det beslutet. Det man föreslår är att den grupp personer som tillåts lämna in en asylansökan ska utsträckas till personer med psykiska hälsoproblem – ja, jag känner många med psykiska hälsoproblem, men inte alla av dem har rätt till asyl – eller till alla äldre personer, till exempel. Obestämbara rättsliga begrepp används. Inte heller accepterar jag att alla asylsökande ska få socialbidrag på samma sätt som inhemska medborgare. Eftersom så inte är fallet ger man helt enkelt inte asyl till omkring 95 procent av de sökande. Det som man nu föreslår med dessa ändringsförslag går i fel riktning, anser jag. Jag kommer därför att rösta mot dem tillsammans med delegationen för Österrikiska folkpartiet.

Dublinförordningen är likadan i vissa avseenden eftersom den stöder "asylshopping". Denna nya bestämmelse, som införs som en diskretionär bestämmelse, gör det möjligt för en asylsökande att välja det land där han eller hon lämnar in sin ansökan och, om den godkänns givetvis, leder detta i så fall till "asylshopping".

Jag anser också att det är problematiskt att tillfälligt avbryta överföringar. Jag förstår mycket väl Maltas situation, men jag anser att det är bättre att låta stödgrupper ge hjälp snabbt än att fortsätta längs den väg som man föreslår här. Vi måste se till att vi hjälper flyktingar snabbt men förhindra missbruk av asyl till varje pris.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Herr talman! Jag måste genast markera ett annat synsätt, nämligen att asylpaketet och de fem föredragande som har arbetat med det förtjänar stöd från hela parlamentet.

Vi har en skuggföredragande för förslagen om Eurodac och Lambertbetänkandet, och jag tycker att samarbetet har fungerat utmärkt när vi skapat ett paket som är både realistiskt och genomförbart och där vi mår om öppenheten. I fallet Eurodac – den känsliga frågan om fingeravtryck på asylsökande – har vi till exempel infört förbättringar i fråga om hur uppgifterna om fingeravtryck ska användas och om att stärka Europeiska datatillsynsmannens roll och klargöra instansens befogenheter.

Vi hade gärna sett hänvisningar till fler artiklar i stadgan om de grundläggande rättigheterna och till mänsklig värdighet och barnens rätt, liksom en bra lösning på problemet med språk och asylsökande som redan har formulerats så väl av Antonio Masip Hidalgo och Rosalyne Lefrançois.

Vi anser att Lambertbetänkandet om inrättandet av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor är ett avgörande steg mot att införa ett konkret samarbete mellan medlemsstaterna kring ett europeiskt asylsystem. Den socialdemokratiska gruppen stöder betänkandet, men vi har också lagt fram ändringsförslag. Vi vill ha mer öppenhet och ansvarsskyldighet, vilket jag tror att även föredraganden strävar efter. Vi vill att UNHCR och icke-statliga organisationer knyts upp på rätt sätt, och vi har lagt till ändringsförslag om att via Europaparlamentet få en bra granskning av systemet.

Jag förstår vad kommissionsledamoten säger om snabba lösningar och att bygga en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor, men ansvarsskyldighet och insyn och asylinformation av hög kvalitet är också mycket viktigt. För att fungera bra måste en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor ta fram användbar, öppen och

objektiv information, som granskas regelbundet. Med sådana säkerhetsgarantier får vi ett starkt komplement till ett rättvist och nyanserat gemensamt europeiskt asylsystem.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och avgörandena från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna innehåller mängder av information som rör asylrätten. Detta är en grundläggande rättighet när en person är förföljd i sitt hemland på grund av ras, religion, etniskt ursprung, politiska åsikter eller medlemskap i en särskild politisk grupp, vilket är ganska vanligt i världen i dag. Om vi beviljar människor denna rättighet bör det också innebära att vi ger dem rätt att bestämma över sina egna liv. Det måste vara ett grundläggande villkor.

För att kunna göra det måste vi ge människor som söker asyl tillträde till arbetsmarknaden. Det är det bästa sättet att ge den asylsökande möjlighet till självförsörjning. Det förhindrar också social isolering och hjälper den asylsökande att bättre lära känna kulturen i värdlandet. Människor som har ansökt om asyl ska garanteras största möjliga hjälp med olika förfaranden, och det gäller även kvalitativ juridisk hjälp för att de lättare ska förstå sina rättigheter.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Eurodacs systemet används för att registrera fingeravtryck från asylsökande. Vi vet att man försöker förbättra de tidigare ramarna för Eurodacs funktioner, men vi har ändå betänkligheter om två större problem: för det första gäller det respekten för de grundläggande rättigheterna för de människor som kommer till Europa för att söka sig en bättre framtid. Det här blir ju i grund och botten ett "europolisregister", något som vi bestämt tar avstånd ifrån. Det andra problemet gäller om de åtgärder som antas överensstämmer med unionens grundprinciper, till exempel skydd av personuppgifter, och om de åtgärder som man vill genomföra överensstämmer med proportionalitetsprincipen. Vi tar avstånd från att man tar fingeravtryck på barn som är 14 år gamla.

De åtgärder man föreslår och som vi inte instämmer i innebär att asylsökande förhindras från att söka asyl i en andra medlemsstat om de nekats asyl i den första. Detta i en tid då, som vi alla känner till, asyلفörfaranden alltid innebär en viss grad av subjektiv bedömning som kan visa sig bli till nackdel för en person som redan har diskriminerats.

(EN) Eftersom det här är mitt sista anförande i parlamentet tänkte jag tacka er, kolleger och personal, för ert samarbete.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Herr talman, herr Barrot, mina damer och herrar! Även jag är glad över att kunna ge uttryck för mina åsikter i en så viktig debatt som denna om asylpaketet, särskilt den här näst sista dagen av parlamentets mandatperiod.

Genom vårt arbete, och trots att man antagit den första fasen i det europeiska asylsystemet, har vi blivit medvetna om de kvarstående olikheterna mellan medlemsstaterna när det gäller att bevilja flyktingstatus.

Trots de stora framsteg som görs i direktivet när det gäller mottagningsförhållanden – vilket nämns särskilt av min kollega Rosalyne Lefrançois vars synpunkter jag till fullo stöder – måste vi inse att medlemsstaterna fortfarande har alltför stort eget spelrum i frågan. Därför insisterar även jag på att man framför allt inom detta område måste finna en metod för att tillämpa den europeiska solidariteten.

Slutligen vill jag mer än någonsin tidigare betona att de asylsökande och de som ansöker om internationellt skydd är sårbara och därför måste ägnas särskild uppmärksamhet. I synnerhet innebär detta att de inte ska hållas i förvar.

Debatten om återvändandedirektivet är avslutad och där var vi alla eniga. Det finns ingen anledning att ta upp den igen när vi diskuterar asyl.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag vill tacka alla talare och alldeles särskilt ännu en gång tacka föredragandena. Jag ska bara göra ett par kommentarer, först och främst i språkfrågan och då vänder jag mig framför allt till Rosalyne Lefrançois. Jag måste säga att kommissionen ansåg att förslaget om att de asylsökande ska informeras på ett språk som de rimligtvis kan förväntas förstå är väl avvägt. Syftet är att möjliggöra att korrekt information ges till de asylsökande samtidigt som man förhindrar eventuellt missbruk från vissa asylsökande.

Jag vill också tacka parlamentet. Jag måste dock säga att jag är förvånad, i synnerhet över Hubert Pirker's anförande. Herr Pirker, jag kan inte tillåta att ni förvränger kommissionens förslag. När jag hör er säga att Dublinöversynen skulle kunna leda till någon sorts "shopping" måste jag protestera, det är inte möjligt och

det är inte sant. De principer som Dublinsystemet baseras på ändras inte genom kommissionens förslag. Asylsökande kommer inte att kunna välja asylland, men det är sant att det ansvariga landet kommer att fastställas enligt objektiva kriterier, men med hänsyn tagen till mer humana överväganden och särskilt till familjeåterförening.

Jag kan inte tro att ni, som medlem av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, inte är medveten om problemet med familjeåterförening. Jag kan inte tillåta att ni förvränger förslaget. Även för kommissionen gäller det att fastslå tydliga garantier för att undvika att systemet missbrukas. Vi har bland annat infört en mekanism för att identifiera sårbara personer. Naturligtvis måste medlemsstaterna se till att de principer vi har föreslagit genomförs på ett rättvist och välbalanserat sätt.

Jag vill också säga till Johannes Blokland är det viktigt att man inte blandar ihop Frontex uppdrag med samarbetsbyråns. Det är olika uppdrag som kräver olika kunskaper om vi verkligen vill att asylansökningar ska behandlas i EU med nödvändig strikthet och mänsklighet.

Jag kan inte tro att Europaparlamentet inte ska kunna finna bred enighet efter föredragandenas arbete. Ni hör naturligtvis till olika politiska grupper med olika politiska och filosofiska uppfattningar, men vi får inte glömma att detta Europa, som har bevittnat förföljelse och ibland risker som medfört livsfara för de förföljda, inte står som modell inom området. Det här är inte en idealistisk predikan utan det handlar om att vi ska vara trogna våra värderingar. Det insisterar jag på. Personligen behöver jag mycket brett stöd från Europaparlamentet.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! I min sista kommentar tänkte jag betona att rådet välkomnar parlamentets önskan att snabbt gå framåt i de här viktiga frågorna. Vi inser vikten av att få ett väl fungerande gemensamt europeiskt asylsystem.

Jag kan lova er att rådet noggrant ska gå igenom parlamentets synpunkter på de förslag som nu är under arbete inom rådets olika enheter. Rådet kommer framför allt att i detalj undersöka parlamentets ändringsförslag för att kunna avgöra om det är möjligt att nå fram till en överenskommelse om de förslag där arbetet har kommit längst.

Låt mig också kommentera principen om solidaritet. Några ledamöter påpekade helt riktigt att vissa medlemsstater på grund av sina geografiska och demografiska förhållanden utsätts för särskilt stora påfrestningar på sina asylsystem.

Europeiska rådet betonade med hänsyn till detta principen om solidaritet i den europeiska pakten för invandring och asyl som antogs hösten 2008. I pakten uppmanas medlemsstaterna uttryckligen att vara solidariska på frivillig och samordnad grund för att kunna placera personer som får internationellt skydd och att solidariskt följa godkänd lagstiftning, till exempel programdelen om solidaritet och förvaltning av migrationsflöden. Genom pakten garanteras också finansieringen av sådan verksamhet där medlemsstaterna kan medverka, än en gång på frivillig grund.

Det är värt att notera att den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor kan vara användbar vid förflyttningar inom gemenskapen. Den kan underlätta informationsutbytet. Den kan också hjälpa till genom att samordna tjänstemän som skickats ut från andra medlemsstater till medlemsstater under påfrestningar. Förordningen kan dock inte utgöra rättslig grund för några överföringsmekanismer inom gemenskapen.

Låt mig också slutligen konstatera att mer arbete ligger framför oss på området, eftersom kommissionen redan har meddelat att den tänker lägga fram ytterligare lagförslag om att fullborda ett gemensamt europeiskt asylsystem. Förslagen gäller asylförfaranden och normer för att kunna betraktas och få status som flykting, liksom inrättandet av omflyttningssystem för personer som står under UNHCR:s skydd. Vi måste gå vidare så fort som möjligt, samtidigt som vi måste vara vaksamma på att det höga tempot inte påverkar kvaliteten negativt. Detta är jag säker på att vi alla kan enas om.

Antonio Masip Hidalgo, föredragande. – (ES) Kommissionsledamot Barrot, ni har mitt stöd. Det ni ber kammaren om får ni åtminstone från mig som föredragande, och från den första raden i mitt betänkande. Denna eftermiddag har ni i era två anföranden gett oss en lektion i juridik, moral och historia.

En av talarna nämnde effektivt rättsligt skydd. Effektivt rättsligt skydd är absolut en grundläggande princip. Det är därför jag ber om ett krav på att asylsökande ska informeras på ett språk som de förstår, och inte på något annat språk. Om inte det genomförs blir det inget effektivt rättsligt skydd. Säg inte emot mig i detta, för då går ni emot de rättsliga principer som ni hänvisade till tidigare.

Nicolae Vlad Popa, föredragande. – (RO) Mitt hemland, Rumänien, styrdes ända till 1989 av en totalitär kommunistregim som till och med kan beskrivas som kriminell. Regimen höll sina medborgare i vad som kan liknas vid ett stort fängelse. Trots det riskerade tiotusentals människor sina liv genom att fly från landet och söka politisk asyl. Jag känner många sådana personer. Jag vet hur viktigt internationellt skydd är, särskilt det skydd som ges genom politisk asyl.

Det är emellertid viktigt att vi kan identifiera de verkliga asylsökande, de personer för vilka politisk asyl faktiskt är fullt berättigad. Genom att förbättra registreringssystemet kan vi lösa dessa fall mycket snabbare. Samtidigt vill jag också ta upp ett annat problem som har att göra med nätverk, nämligen de nätverk som sysslar med illegal insmuggling av asylsökande. Dessa nätverk tjänar stora pengar på att transportera asylsökande till EU:s medlemsstater. Vi måste prioritera bekämpningen av denna brottsliga verksamhet och utarbeta en strategi för att motverka den.

Jean Lambert, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor har fått ett sådant brett stöd här i eftermiddag, och vill varmt tacka mina kolleger för ett gott samarbete och för allt som vi utträttat i det här sammanhanget.

Vi hoppas att byrån inleder sin verksamhet snarast. Målet är givetvis att få medlemsstaterna att känna ett ökat förtroende för varandra. Detta sker genom att ett praktiskt samarbete mellan sakkunniga, utbildning och andra faktorer höjer asylbeslutets kvalitet. Medlemsstaterna är bekymrade över att de kan tvingas samarbeta för att uppfylla sina skyldigheter, och kanske kan det ökande förtroendet dämpa denna oro.

Jag välkomnar att kommissionsledamoten så tydligt klargör att byrån för samarbete i asylfrågor har andra uppgifter än Frontex. Det är två helt olika inrättningar med helt olika syften, även om givetvis samarbetet och beslutsfattandet spelar en viktig roll inom respektive organ. En sak som har berörts är upplysningar om tredjeländer, det vill säga om ursprungsländer för personer som söker internationellt skydd. Självfallet hör detta till de saker som byrån för samarbete i asylfrågor kommer att titta på: Hur ska vi sammanställa underrättelser från en rad olika källor i ett mer standardiserat format, som kanske kan inge människor ett större förtroende för att informationen inte används politiskt?

Många av oss tycker nog att det är ytterst egendomligt att vissa länder tar emot flyktingar från Tjetjenien, och i stor utsträckning beviljar deras asylansökningar, medan andra länder i närheten inte släpper in en enda person från Tjetjenien. Detta kan många av oss helt enkelt inte begripa, för alla har ju tillgång till samma information. En mycket viktig aspekt av det framtida, förbättrade samarbetet blir därför att skapa förtroende för informationskvaliteten, och för det sätt som medlemsstaterna sedan använder informationen på. Vi ser fram emot att nå dit.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Utan att kunna ge ett verkligt tillfredsställande svar vill jag ändå inte lämna frågorna från Simon Busuttil, ledamöterna från Italien – Mario Borghezio, Giusto Catania – och alla de övriga obesvarade. Jag vill emellertid säga att det problem vi har i Medelhavsområdet inte bara kan röra Malta och Italien. Européerna måste verkligen bli medvetna om den allt mer tragiska och dramatiska situation som beskrivs i området.

Jag har personligen besökt Lampedusa och Malta. Jag träffade de två ministrarna i Bryssel när den första händelsen inträffade. Vi har tack och lov lyckats finna en lösning. Jag kommer ändå att ta upp frågan igen med alla inrikesministrarna vid nästa möte i rådet för rättsliga och inrikes frågor i början på juni.

Vi kommer så långt det är möjligt att försöka hjälpa Malta och Italien, men det är sant att EU och alla medlemsstaterna måste ta sig an en situation som inte bara kan överlåtas till två av medlemsstaterna.

Vi måste tänka igenom saken – det har varit själva huvudtemat i denna diskussion, som har visat på behovet av ökad solidaritet mellan EU:s befolkning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 7 maj 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Eurodac är ett nyckelverktyg för att hantera uppgifter om dem som söker internationellt skydd och om immigranter som antingen kvarhållits för att illegalt ha korsat gränsen eller som stannar längre i en medlemsstat än deras uppehållstillstånd tillåter.

Genom omarbetningen av Eurodacförordningen kommer vi att lösa de problem som rör de rättsliga föreskrifternas effektivitet, till exempel att vissa medlemsstater är sena med att skicka in fingeravtryck till det centrala Eurodacsystemet, utbyte av uppgifter om erkända flyktingar i en särskild medlemsstat och felaktig utnämning av de myndigheter som ska ha tillgång till Eurodacdatabasen.

Ett mer effektivt utnyttjande av Eurodacdatabasen kommer inte att bli möjligt förrän Eurodac använder samma tekniska plattform som SIS II och VIS. Systemet för biometrisk matchning måste vara detsamma för SIS, VIS och Eurodac för att systemen ska bli kompatibla och kostnaderna kunna hållas nere.

Jag uppmanar kommissionen att lägga fram de lagstiftningsförslag som behövs för att inrätta ett organ som ansvarar för driften av dessa tre IT-system så att de kan sammanföras på en enda plats, och därmed på lång sikt garantera maximal synergi mellan dem och undvika dubbelarbete och inkonsekvenser.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt idén att inrätta en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor. Situationen i tredjeländer förvärras hela tiden, särskilt i Afrika och Mellanöstern. Jag fördömer alla försök att bygga upp en "Fästning Europa", som isolerar sig från problemen i tredje världen. Dessa problem har ju i många fall, direkt eller indirekt, skapats av de forna kolonialmakterna. Europa kan inte bara strunta i sina förpliktelser gentemot länder som Europa en gång hänsynslöst exploaterade.

Genom den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor får vi en samordning av den gemensamma europeiska asylpolitiken. Jag instämmer i principen att Europeiska unionens medlemsstater ska visa varandra ömsesidig solidaritet när de tar emot asylsökande. Vissa medlemsstaters gränser är samtidigt Europeiska unionens yttergränser, och dessa länder påverkas därför ständigt av invandringsströmmarna.

Förhoppningsvis bidrar den europeiska byrån för samarbete i asylfrågor till att minska belastningen på dessa medlemsstater.

13. Bilateral avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om områdesspecifika frågor avseende tillämplig lag för avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser - Bilateral avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om domar i äktenskapsmål, mål om föräldraansvar och mål om underhållsskyldighet - Utveckling av ett EU-område för straffrättskipning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensamma debatt om

– betänkandet av Tadeusz Zwiefka, för utskottet för rättsliga frågor, om bilaterala avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om områdesspecifika frågor avseende tillämplig lag för avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om införande av ett förfarande för förhandling och ingående av bilaterala avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om områdesspecifika frågor avseende tillämplig lag för avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser (KOM(2008)0893 – C6-0001/2009 – 2008/0259(COD)) (A6-0270/2009),

– betänkandet av Gérard Deprez, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om bilaterala avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om domar i äktenskapsmål, mål om föräldraansvar och mål om underhållsskyldighet, om förslaget till rådets förordning om införande av ett förfarande för förhandling och ingående av bilaterala avtal mellan medlemsstater och tredjeländer om områdesspecifika frågor avseende domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål, mål om föräldraansvar och mål om underhållsskyldighet, samt avseende tillämplig lag i mål om underhållsskyldighet (KOM(2008)0894 – C6-0035/2009 – 2008/0266(CNS)) (A6-0265/2009), och

– betänkandet av Maria Grazia Pagano, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om utveckling av ett EU-område för straffrättskipning, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om utvecklingen av ett EU-område för straffrättskipning (2009/2012(INI)) (A6-0262/2009).

Tadeusz Zwiefka, föredragande. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först och främst vill jag uttrycka mitt varma tack för vårt framgångsrika samarbete med Gérard Deprez, som var föredragande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, samtliga skuggföredragande och företrädarna för det tjeckiska ordförandeskapet och kommissionen. Trots att vi befann oss ganska långt från varandra när förhandlingarna inleddes har vi lyckats nå en kompromiss som jag hoppas kommer att leda till att vi uppnår enighet med rådet i första behandlingen.

I förslaget till förordning fastslås en mekanism på vars grund medlemsstaterna kan omförhandla, förhandla och sluta bilaterala avtal med tredjeländer inom rättsligt samarbete på privaträttens område. En analog mekanism planeras för bilaterala avtal gällande domstols behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål, mål om föräldraansvar och underhållsskyldigheter. Det är ett svar på de praktiska problem som uppstod efter EG-domstolens yttrande 1/03 om den nya Luganokonventionen, enligt vilken gemenskaperna har behörighet att sluta externa avtal i samma omfattning som de använde mandatet att godkänna rättsliga medel inom området rättsligt samarbete inom privaträttens område enligt artikel 61 c i EG-fördraget.

I det föreslagna instrumentet fastslås ett särskilt förfarande. De rättsliga ramarna för den föreslagna mekanismen måste därför vara strikt begränsade både i omfattning och i tid. Det första villkoret uppfylls genom att man begränsar den föreslagna förordningen till att gälla bilaterala avtal inom områdena domstols behörighet, erkännande och verkställighet av domar inom privaträttens område. Det andra villkoret uppfylls genom "solnedgångsklausulen" enligt vilken ett avtal som sluts enligt detta förfarande automatiskt upphör att gälla i det ögonblick ett avtal sluts mellan gemenskaperna och ett tredjeland.

Jag erkänner att jag inser behovet av att i de rättsliga ramarna inkludera frågan hur om de externa behörigheterna fullgörs inom området, vilket innefattar den särskilda lagen om obligatoriska och utomobligatoriska förpliktelser, och även äktenskapsmål. Det verkar dock vara nödvändigt att klargöra att den föreslagna mekanismen inte bara kommer att kunna tillämpas på de avtal som sluts inom det begränsade område som förslaget rör, utan även på andra avtal som exempelvis bilaterala överenskommelser och regionala avtal mellan ett begränsat antal medlemsstater och angränsande tredjeländer – naturligtvis bara i mycket begränsad omfattning och när det gäller särskilda frågor, och med avsikten att lösa lokala problem.

Jag var skeptisk till att sätta datum för "solnedgångsklausulen" till den 31 december 2014 om, enligt den föreslagna förordningen, kommissionen måste lägga fram en rapport om tillämpningen av resolutionen senast den 1 januari 2014. Dessutom är förhandlingsprocessen med tredjeländer ofta komplicerad och långdragen och ger inte medlemsstaterna mycket tid att använda sig av det nya förfarandet. Därför innebär kompromissförslaget om att förordningen ska upphöra den 31 december 2019 att medlemsstaterna kan använda sig av förfarandet mera fullständigt och effektivt.

Trots kommissionens avvikande åsikt anser jag att den i sin rapport om tillämpningen av förordningen bör lägga fram förordningen i samband med andra rättsliga instrument som t.ex. Bryssel I. Den föreslagna mekanismen, som innebär att kommissionen har en kontrollfunktion i två steg, kommer utan tvekan att garantera överensstämmelse med regelverket. Jag har försökt att uppnå största möjliga flexibilitet i det föreslagna förfarandet och kortare tider för kommissionen att svara, och även en minskad administrativ börda. De demokratiska befogenheterna och Europaparlamentets roll råder det inget tvivel om, och därför insisterar jag också på att parlamentet och medlemsstaterna informeras i varje skede, från en medlemsstats avsikt att inleda förhandlingar med ett tredjeland tills ett avtal har slutits.

Jag vill betona att förfarandet för att sluta bilaterala avtal med tredjeländer ger oss en unik möjlighet att visa att EU kan lösa sina medborgares problem till deras fördel, vilket är särskilt viktigt med tanke på den ekonomiska krisen och den växande EU-skepticism som finns i många medlemsstater. Sammanfattningsvis måste vi vara pragmatiska, trots vissa olikheter i våra strategier särskilt i rättslig mening, samtidigt som vi naturligtvis respekterar gemenskapens regelverk.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Gérard Deprez, *föredragande*. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Som Tadeusz Zwiefka nyss sa diskuterar vi samtidigt två betänkanden som har olika omfattning men ändå är delar av samma tankebanor och omfattas av samma förfaranden.

Det första betänkandet av Tadeusz Zwiefka, som jag vill tacka för den vänlighet han visat mig och för hans tålamod med vissa av mina krav, gäller ett förslag till förordning enligt medbeslutandeförfarandet. Det andra betänkandet, för vilket jag är föredragande, rör ett förslag till förordning som enbart handlar om samråd med parlamentet.

I grund och botten är de problem vi försöker lösa med dessa två instrument allvarliga och ofta verkligt tragiska. Vi har alla hört talas om eller känner till fall där ett äktenskap med en person från ett tredjeland har misslyckats och där fadern, eller oftare modern, inte längre har rätt att träffa sina barn. Barnen har av maken

förts till hans eller hennes hemland eller till någon annan plats, och ibland är de omöjliga att hitta. Samma sak gäller möjligheten att få underhåll utbetalt.

Detta är verkliga, allvarliga och tragiska fall. Det är brådskande och väl befogat att försöka finna en lösning på problemet, särskilt genom att förhandla fram avtal med tredjeländer.

Men vad är orsaken till problemet vi behandlar i dag? Varför måste EU:s institutioner ta tag i detta problem? Svaret är enkelt. För alla dessa frågor gäller att förhandlingar och avtalsslutande med ett eller flera tredjeländer hör till gemenskapens exklusiva befogenheter. Gemenskapens exklusiva befogenheter i dessa frågor bekräftas uttryckligen i domstolsavgöranden från EG-domstolen och i de juridiska avdelningarnas yttranden. Det betyder att vad som såg ut att vara något mycket enkelt i realiteten är lite mera komplicerat och känsligt. Frågan är nu alltså: Är det, med tanke på fördragets aktuella status och rådets rättspraxis, rättsligt möjligt att låta medlemsstaterna utöva någon av gemenskapens exklusiva befogenheter, och i så fall på vilka villkor?

Jag är själv ingen framstående juridisk expert. Jag är inte alls någon juridisk expert, men jag har inte kunnat hitta någon rättslig grund i de gällande fördragen som uttryckligen bemyndigar gemenskapen att helt eller delvis överlåta sina exklusiva befogenheter till medlemsstaterna. Jag är därför mycket förvirrad och tveksam till själva principen i den mekanism som nu föreslås.

Men jag måste erkänna att yttrandena från våra institutioners juridiska avdelningar har öppnat vissa dörrar. Det är helt klart. Det gäller till exempel yttrandet från er institutions juridiska avdelning, herr kommissionsledamot, där man säger att man är eniga om att medlemsstaternas utförande av kommissionens externa befogenheter under exceptionella förhållanden och på specifika villkor, både avseende form och innehåll, är rättsligt möjligt. Europaparlamentets juridiska avdelning uttrycker sig inte lika tydligt, men gav ändå några möjligheter.

Det är dessa mycket detaljerade och restriktiva rättsliga principer som utgör grunden till de ändringar jag lagt fram och till de förhandlingar som jag deltog i, förhandlingar som hölls i en trepartsdialog med rådet och kommissionen. Jag är som sagt väl medveten om de tragedier som en del av våra medborgare upplever, och jag är fast besluten att arbeta hårt för att hjälpa dem. Därför gick jag *slutligen* med på den kompromiss som förhandlats fram mellan rådet och kommissionen, men jag vill göra det mycket klart, herr talman och herr kommissionsledamot, att gemenskapens exklusiva befogenheter måste bevaras som de är. Medlemsstaterna får inte, genom att bevilja ett oräkneligt antal dispenser och vidga omfattningen, i slutändan ta tillbaka vad som är gemenskapens exklusiva befogenheter. Det är den ståndpunkt jag har intagit och som jag framöver kommer att försvara.

Maria Grazia Pagano, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med ett varmt tack till alla, alla parlamentsledamöter och tjänstemän som har bidragit till att förbättra den text vi ska rösta om i morgon. Jag är särskilt tacksam mot Panayiotis Demetriou, vars tidigare utmärkta rekommendation blev startpunkten för mitt betänkande.

Under arbetets gång var jag mycket medveten om behovet av att ge användbara riktlinjer för uppbyggnaden av ett EU-område för rättsligt samarbete och jag hoppas, eller jag är rättare sagt övertygad om, att mitt arbete kan bli till nytta för det svenska ordförandeskapet som kommer att få den svåra uppgiften att upprätta Stockholmsprogrammet.

Jag började med att överväga två punkter när jag utarbetade texten: den första var att straffrättsprocesser på många olika och viktiga sätt påverkar de grundläggande friheterna, såväl för brottsoffer som för misstänkta och tilltalade. Det första som parlamentet inte får underlåta att betona och huvudpunkten i mitt betänkande är därför fokus på respekten för de mänskliga rättigheterna.

I rekommendationen ägnades mycket utrymme åt just skyddet av de grundläggande rättigheterna, med särskild betoning på att skydda brottsoffren, på förhållandena i fängelser, de intagnas rättigheter och rättssäkerhetsgarantier. Detta inkluderar rätten att informeras om sina rättigheter och att få hjälp av en offentligt utsedd jurist, rätten att lägga fram bevis, rätten att informeras om anklagelsernas karaktär och motiv och om anledningarna till misstanke och rätten att få tillgång till alla relevanta handlingar på ett språk som den misstänkte/tilltalade förstår samt rätten till tolk.

Den andra punkten som jag baserade mitt betänkande på var, som man kan se i betänkandet om genomförandet av Haagprogrammet 2007, att genomförandegraden avseende det straffrättsliga samarbetet var ganska låg, trots att tillfredsställande framsteg kunde märkas inom andra områden som civilrättsligt samarbete, gränsförvaltning, invandring och asylpolitik.

Det står därför klart att mer måste göras. Principen om ömsesidigt erkännande, själva hörnstenen i det ömsesidiga samarbetet, är långt ifrån tillräckligt erkänd. Vi måste komma till roten av problemet och hitta orsakerna till denna låga ökning så att vi kan ta fram de mest effektiva lösningarna.

Jag tror att de viktigaste orsakerna ligger i avsaknaden av ömsesidig medvetenhet och förtroende mellan medlemsstaterna, och i betänkandet betonade jag därför utbildning, utvärdering, informationsutbyte och god praxis.

När det gäller utbildning får vi absolut inte glömma de betydande framsteg som särskilt gjorts tack vare utbildningsbidragen från det europeiska nätverket för rättslig utbildning. Jag anser att vi i vilket fall som helst måste gå längre än dagens utbildningsmodell som huvudsakligen grundas på nationell vidareutbildning inom högskolan för att kunna bygga upp en starkare gemensam rättskultur, som vi fortfarande saknar. Därför betonade jag behovet av att vi arbetar mot att uppnå ett välorganiserat europeiskt utbildningsinstitut för domare och jurister, med tillräckliga resurser, samtidigt som jag påpekade att vi måste undvika meningslöst dubbelarbete i de befintliga utbildningsinstituten och betonade de nationella utbildningarnas viktiga roll.

För det andra behöver vi en effektivare generell mekanism för att utvärdera rättsväsendet, de rättsliga myndigheternas arbete och genomförandet av EU-direktiven. I betänkande föreslås därför att man inrättar en expertgrupp som permanent övervakar tillämpningen av gemenskapsrätten och rättsväsendets kvalitet och effektivitet enligt samma modell som det ömsesidiga utvärderingssystemet för Schengen. Syftet är också att identifiera eventuella svagheter i systemet och juridiska brister i det straffrättsliga samarbetet för att förse det europeiska lagstiftningsorganet med all den information som behövs för en korrekt politisk och rättslig bedömning.

Till sist, användning av ny teknik, som är mycket viktigt för datainsamling, stärker de befintliga databassystemen och informationsutbytet. Jag hoppas att morgondagens omröstning kommer att bli en upprepning av det goda resultat som uppnåddes i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill naturligtvis tacka de tre föredragandena, och först och främst vända mig till Tadeusz Zwiefka och Gérard Deprez. Kommissionen är naturligtvis glad över att kompromisser har kunnat uppnås. Det stämmer att intensiva förhandlingar har pågått sedan februari och att vi har nått en överenskommelse vid första behandlingen av de två förslag som lades fram av kommissionen i slutet av 2008.

Detta är ett mycket känsligt område för alla berörda institutioner – kommissionen, rådet, parlamentet – vilket Gérard Deprez betonar så väl. Jag tackar alla parter för att ha nått fram till en text som i våra ögon respekterar kommissionens institutionella rättigheter och samtidigt verkar svara mot medlemsstaternas och parlamentets förväntningar.

Jag vill emellertid påpeka att detta är ett ovanligt förfarande, begränsat i omfattning och tid, och att gemenskapens exklusiva befogenheter på de berörda områdena under alla omständigheter måste respekteras även fortsättningsvis. Jag är mycket bestämd i den här frågan och jag instämmer i vad Gérard Deprez sa när han påpekade att medlemsstaterna inte får utnyttja situationen på detta sätt för att återta vissa befogenheter och att uppmuntra kommissionen att på något sätt överge tanken på att lägga fram förslag.

Här är vi fullständigt eniga. Denna flexibilitet kommer att göra att medlemsstaterna, i de fall gemenskapen inte utövar sin befogenhet, kan använda ett institutionellt ramverk för att hjälpa medborgarna att få tillgång till rättvisan i tredjeländer, särskilt när det gäller familjerätt. Det är också sant, vilket Tadeusz Zwiefka och Gérard Deprez antydde, att vi måste tänka på lagstiftning som rör skilsmässa, vårdnaden om barn, umgängesrätt och underhållsskyldigheter, och på den besvärliga situation som kan uppstå när det saknas lagstiftning som är allmänt och internationellt tillämpbar inom dessa områden.

Ett lagstiftningsförslag som kan tillämpas för obligatoriska och utomobligatoriska förpliktelser skulle också kunna få en positiv effekt på lösningen av mycket konkreta och specifika problem, till exempel problem som rör väg- och flodtrafik, eller förvaltning av flygplatser vid gränserna i flera medlemsstater, till exempel flygplatsen Basel-Mulhouse-Freiburg. Detta är ytterligare en tillämpning av denna institutionella ram som än en gång måste förbli undantaget.

Jag vill i vilket fall som helst tacka föredragandena från utskottet för rättsliga frågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för deras arbete. Jag vill också tacka dem för deras förståelse som har gjort att denna överenskommelse har kunnat nå innan detta parlaments mandatperiod upphör.

Jag vill nu tala om Maria Paganos betänkande, vars strategi och innehåll jag instämmer i. Jag välkomnar parlamentets växande engagemang inom straffrättsområdet, inte bara när det gäller lagstiftningsåtgärder utan även den framtida utformningen av ett EU-område för straffrättskipning.

Tack, fru Pagano, för att ni stöder vårt pågående arbete med att ta fram Stockholmsprogrammet. Vi kommer att offentliggöra ett meddelande med rekommendationer för perioden 2010 till 2014. Jag är glad över att ni i ert betänkande till fullo stöder principen om ömsesidigt erkännande. Tack vare principen om ömsesidigt erkännande har unionen nått stora framgångar, till exempel med den europeiska arresteringsordern, och allt detta är ett utkast till ett verkligt straffrättsområde.

I betänkandet tar man också upp de problem som uppstår vid införandet av principen om ömsesidigt erkännande, och det är sant att införlivande och den fullständiga och konsekventa tillämpningen av de många befintliga instrument som grundas på principen om ömsesidigt erkännande måste övervakas. Det är emellertid också sant att det inte kan existera något ömsesidigt erkännande om inte det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter ökar. Det är faktiskt den viktigaste ingrediensen i det ömsesidiga erkännandet. Jag är därför tacksam mot parlamentet för att man förespråkar skapandet av en verkligt gemensam rättskultur, precis som ni nyss sa, fru Pagano.

Ni har med rätta insisterat på att ta fram utbildningar för de juridiska yrkesgrupperna, utbildning i EU-mekanismer, förbindelser med EG-domstolen, användning av instrument för ömsesidigt erkännande, rättsligt samarbete och komparativ rätt. På den punkten är jag fullständigt enig med ert betänkande. Jag anser nämligen att, i Stockholmsprogrammet, utbildning av domare och utbyte av domare mellan medlemsstaterna kommer att bli nyckeln till det europeiska rättsområde som vi så hett önskar oss.

Naturligtvis kommer det rättsliga forumet, en mötesplats för de olika nätverken av juridiska yrkesutövare, även att spela en viktig roll för att öka dessa juristers medvetenhet om EU-dimensionen i deras verksamheter. Med unionens hjälp kommer de att bli tvungna att samarbeta för att det ska bli ett verkligt utbyte av bästa praxis.

Kommissionen instämmer också i förslaget i betänkandet om en utvärderingsmekanism som inte begränsas enbart till införlivandet av unionens instrument, utan också mer allmänt täcker rättsväsendet i medlemsstaterna.

Den kommer att bedöma effektivitet, snabbhet och respekt för rätten till försvar. Arbetet har redan påbörjats med tanken, som framlades av Nederländernas justitieminister, att inrätta en utvärderingsmekanism för att mäta hur domstolsväsendet fungerar när det gäller respekten för rättsstatsprincipen, naturligtvis med användning av de existerande verktygen och genom att tillföra politisk övervakning. Efter utvärderingarna kan man utarbeta rekommendationer.

Kommissionen är dessutom positiv till att parlamentet utökar sitt engagemang i kommissionens utvärderingsmekanismer. Herr Déprez, detta vore ett bra tillfälle att inkludera parlamentet i expertgruppernas arbete som vi kommer att genomföra i år och följande år.

Ni nämnde också införlivandet av det nya Eurojustbeslutet. Vi instämmer även här i den strategi som föreslås i betänkandet om hur man kan använda en genomförandeplan och möten mellan experter och medlemsstaterna. Tack vara sådana åtgärder kommer vi snabbt att kunna genomföra det nya Eurojustbeslutet.

Slutligen insisterar man i betänkandet på omdömesgill användning av nya tekniker. Den europeiska strategin för e-juridik inleddes för att utnyttja informations- och kommunikationsteknikens möjligheter inom det rättsliga området.

Det var allt. Jag kan bara tacka Europaparlamentet för dess arbete och för de överläggningar man har haft med oss i ämnet. Jag är också övertygad om att vi tillsammans kommer att lyckas bygga upp det straffrättsliga området, detta lagområde som bör präglade en gemenskap där medborgarna har rätt till ett rättsväsende med kvalitet, oberoende av i vilken medlemsstat de befinner sig.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar denna möjlighet att hålla ett anförande om dessa tre viktiga lagförslag. Jag tackar föredragandena för det omfattande arbete som de lagt ned på sina betänkanden. Jag ska först kommentera de båda första förslagen och sedan ta upp det tredje förslaget, som rör vidareutvecklingen av straffrättskipningen inom EU.

De båda förslag som Tadeusz Zwiefkas och Gérard Deprez' betänkanden behandlar syftar till att införa ett förfarande som låter medlemsstaterna förhandla med tredjeländer, och ingå avtal med dessa, om aspekter av civilrättsliga samarbeten som gemenskapen har exklusiv behörighet att besluta om.

Det första förslaget omfattas av medbeslutandeförfarandet och behandlar tillämplig lag i avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser. Det andra förslaget omfattas av samrådsförfarandet och berör vissa familjerättsliga områden.

Jag vill framhålla att det förfarande som införs genom dessa båda förordningar har utformats på ett sätt som värnar integriteten hos gemenskapsrätten. Innan kommissionen medger att förhandlingar om ett avtal genomförs kontrollerar den att det avtal som ett land avser att ingå inte berövar gemenskapsrätten dess effektivitet eller orsakar störningar hos något system som inrättas genom dess bestämmelser. Kommissionen kontrollerar också att det avtal som avses inte undergräver den utrikespolitik som gemenskapen beslutat om.

Man kan faktiskt hävda att gemenskapsrätten delvis blir tillämplig även i länder utanför Europeiska unionen, när medlemsstaterna får möjlighet att med tredjeländer förhandla fram och ingå avtal som överensstämmer med gemenskapslagstiftningen.

Genom de båda förslagen införs ett förfarande som främst berör förhandlingar om, och ingående av, bilaterala avtal mellan enskilda medlemsstater och tredjeländer. I vissa fall tillämpas det dock också på förhandlingar om, och ingående av, regionala avtal mellan mer än en medlemsstat och/eller mer än ett tredjeland. Vad dessa regionala avtal beträffar kommer det familjerättsliga förfarande som förslaget syftar till att införa att tillämpas på ändringar respektive omförhandlingar av två befintliga konventioner mellan de nordiska länderna. Vad förslaget om tillämplig lag angår kommer det faktiskt enbart att omfatta ett fåtal regionala avtal. Det kan exempelvis handla om drift av en flygplats i en gränsregion, om vattenleder som är gemensamma för två eller flera länder, eller om broar eller tunnlar som korsar gränserna mellan olika länder.

Det förfarande som inrättas genom de båda förslagen kräver ett stort ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna och kommissionen. En mekanism inrättas för att hantera de situationer där kommissionen, efter att ha gjort en egen bedömning, finner att förhandlingar om eller ingående av avtal inte bör medges. I dessa fall inleds överläggningar mellan den berörda medlemsstaten och kommissionen för att gemensamt komma fram till en lösning.

På rådets vägnar både hoppas och förutsätter ordförandeskapet att det går att få till stånd en överenskommelse vid första behandlingen om det förslag som berör tillämplig lag. Konstruktiva överläggningar har genomförts mellan Europaparlamentet, kommissionen och rådet, och tillsammans har de tre institutionerna lyckats lösa ett antal kvistiga frågor.

Förslaget för tillämplig lag är i stort sett identiskt med det familjerättsliga förslaget. De ändringsförslag som antagits för det första förslaget har givetvis även införts i det andra förslaget, trots att det sistnämnda inte omfattas av medbeslutandeförfarandet. Lagstiftningens kvalitet gagnas starkt av att de två texterna är uppbyggda på samma sätt.

Låt mig avsluta med några reflektioner kring parlamentets rekommendation om utvecklingen av ett EU-område för straffrättskipning, vilket är vad Maria Grazia Paganos betänkande handlar om.

Rådet instämmer helt i att principen om ömsesidigt erkännande är en viktig hörnsten för det straffrättsliga samarbetet i EU. Vi anser att principen både bör breddas, genom att vi inför andra rättsliga instrument i framtiden, och fördjupas, genom att de instrument för ömsesidigt erkännande som hittills införts tillämpas på ett verksamare sätt.

Rådet påpekar i det här sammanhanget för parlamentet att rådet just nu färdigställer den fjärde omgången av de ömsesidiga utvärderingarna av de praktiska följderna av den europeiska arresteringsordern och överlämnandet mellan medlemsstaterna.

Inom ramen för dessa ömsesidiga utvärderingar har sakkunniga även studerat hur å ena sidan den europeiska arresteringsordern, och mer allmänt sett principen om ömsesidigt erkännande, och å andra sidan proportionalitetsprincipen påverkar varandra. Proportionalitetsprincipen måste emellertid också balanseras med en annan princip, subsidiaritetsprincipen, som i parlamentets ögon är lika värdefull. I själva verket har medlemsstaternas rättsväsenden olika syn på vad som utmärker ett grovt brott.

Rådet ser fram emot att fortsätta samarbetet med parlamentet och kommissionen, och undersöka hur ett system kan inrättas för att horisontellt och fortlöpande utvärdera och genomföra EU:s politik och rättsakter.

Beträffande den rättsliga utbildningen instämmer rådet i parlamentets bedömning att framväxten av en genuin rättskultur för EU behöver stimuleras, bland annat genom att främja utbytesprogram för domare, åklagare och andra personer som är verksamma inom medlemsländernas rättsväsenden, och genom att aktivt utveckla det europeiska nätverket för rättslig utbildning.

Rådet instämmer också i parlamentets bedömning att de nya besluten om Eurojust och Europol behöver genomföras snabbt och effektivt.

Avslutningsvis tackar jag parlamentet för den omfattande och detaljerade arbetsinsats som ligger till grund för de tre betänkanden som har lagts fram under eftermiddagen.

Gérard Deprez, *ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor – (FR)* Herr talman! Det är inte för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor utan mer på min grupps vägnar som jag vill ta tillfället i akt att uttrycka min mycket positiva reaktion på Maria Paganos betänkande. Jag gratulerar till ert betänkande, fru Pagano. Genom detta betänkande har ni tagit fram en otroligt detaljerad förteckning över punkter som borde vara framträdande i Stockholmsprogrammet, som jag vet att kommissionen just nu håller på att utarbeta.

Förutom det som redan har sagts om vikten av att utvärdera domarutbildningen vill jag ta upp två frågor som är grundläggande för ömsesidigt förtroende och själva roten till det som i framtiden kan bli ömsesidigt erkännande. För det första gäller det domstolsväsendets oberoende. I dagsläget har flera medlemsstater i EU inte ett domstolsväsen som är oberoende av den politiska makten eller andra maktinstanser. Detta är skandal, och det måste upphöra.

För det andra gäller det garantier om rättssäkerheten. Så länge vi inte kan vara säkra på att personer som misstänks eller anklagas för vissa typer av brott har samma rättssäkerhetsgarantier i alla länder blir det svårt att få en bred acceptans för principen om ömsesidigt erkännande. Detta är en grundläggande fråga som jag vill ta upp i den här debatten. Jag gratulerar, fru Pagano.

Csaba Sógor, *för PPE-DE-gruppen. – (HU)* De nationsgränser som drogs upp efter andra världskriget splittrade samhällen och familjer. Jag vill gärna ge er ett exempel på detta som ligger nära oss här i Europa. Szelmenc var en gång i tiden en del av Ungern. En del av det, Nagyszelmenc, ligger numera i en annan EU-medlemsstats territorium, nämligen Slovakien, medan den andra delen, Kísszelmenc, ligger i Ukraina.

Före den 23 december 2005 fanns det inte ens en gränsövergång mellan de två byarna. Under 60 år har föräldrar, barn och släktingar levt helt skilda från varandra. De har inte träffats på flera decennier. EU gav dem denna hett efterlängtnade möjlighet att få ett slut på situationen genom att öppna en gränsövergång. Detta är bara ett av många hundratals eller tusentals liknande exempel, som samtidigt är ett kraftfullt argument till varför vi diskuterar detta betänkande.

I förslaget till förordning anges ett förfarande för den domstols behörighet som ska tillämpas mellan medlemsstater och tredjeländer i frågor som rör äktenskap, föräldransvar och underhållsskyldigheter. Förordningen kommer inte att ersätta gemenskapsrätten, utan ska bara användas när berörd medlemsstat visar att det finns ett särskilt intresse grundat på ekonomiska, geografiska, kulturella eller historiska förbindelser, särskilt mellan medlemsstaten och berört tredjeland, för att underteckna ett bilateralt sektorsspecifikt avtal med detta tredjeland. Samtidigt fastslår kommissionen att det föreslagna avtalet endast får begränsad inverkan på den enhetliga och konsekventa tillämpningen av gällande gemenskapsbestämmelser och på funktionen hos det system som inrättas genom dessa bestämmelser.

Jag vill tacka föredraganden, Gérard Deprez, för att han tagit sig an detta viktiga ämne som påverkar medborgarnas liv, både de som bor inom och utanför EU. Jag tackar särskilt eftersom man i detta dokument uppnår en balans mellan gemenskapsinstitutionernas och nationsstaternas rättsliga befogenheter.

Manuel Medina Ortega, *för PSE-gruppen. – (ES)* Herr talman! Jag tycker att förslagen till förordningar som har överlämnats till oss från kommissionen är viktiga och nödvändiga. Å andra sidan var det också viktigt och nödvändigt för oss i Europaparlamentet att insistera på den princip som de två föredragandena Tadeusz Zwiefka och Gérard Deprez också insisterade på, nämligen principen om gemenskapens befogenhet.

Detta är en fråga som hör till gemenskapens befogenhet men där man av praktiska skäl bör låta vissa ansvarsområden ligga kvar hos medlemsstaterna. Som Jacques Barrot påpekade bör de dock begränsas till

omfattning och även tid. Det finns ingen möjlighet att neka till att utöva gemenskapens befogenheter, och varken rådet, kommissionen eller parlamentet kan avsäga sig dessa gemenskapsbefogenheter.

Nu när detta är fastslaget – detta är ett mycket ovanligt förfarande – anser jag att de ändringar som vi debatterat och lagt fram, och som jag tror kommer att antas av parlamentet i morgon, kommer att göra det möjligt att anta detta åtgärds paket vid första behandlingen. Jag hoppas emellertid också att vi för kommissionens del, i nästa skede och vidare framåt, kan gå vidare med att utveckla ett verkligt europeiskt system för privaträtten. Det blir alltmer nödvändigt, vilket bland andra Csaba Sógor påpekade i sitt anförande nyss. Vi talar om problem som mycket påtagligt berör människor, och om vi kan lyckas lösa deras problem kommer människorna att inse att EU har en funktion att fylla.

Avslutningsvis vill jag gratulera mina kolleger i parlamentet, Gérard Deprez och Tadeusz Zwiefka, och tacka kommissionen och rådet för deras beredvillighet att samarbeta med oss i denna fråga.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Maria Grazia Pagano för hennes utmärkta betänkande, och för ett gott samarbete när vi skrev de kompromissändringsförslag som bland annat beaktade några av mina egna förslag.

Jag tror att Europaparlamentet här helt klart höjer ribban för sina framtidsambitioner för EU-området för straffrättskipning. Det handlar dels om att lagföra brottslingar, dels om att värna både de tilltalades och brottsoffrens rättigheter. Det är bra att betänkandet lyfter fram centrala frågor som behovet av att övervaka hur lagstiftningen genomförs, av att förbättra domares, åklagares och försvarsadvokaters utbildning, och av att – som Gérard Deprez har framhållit – genom ny lagstiftning tillhandahålla rättssäkerhetsgarantier.

Den europeiska arresteringsordern är ett verksamt verktyg för att lagföra brottslingar. Det är mycket tråkigt att de konservativa i Storbritannien vände sig emot den. Men vi – och regeringarna – måste se till att den europeiska arresteringsordern inte används vid bagatellobrott, för att förfölja gristjuvar eller folk som smiter från sina hotellnotor. Den får inte heller missbrukas för att på måfå plocka in människor till förhör, i stället för att användas för sitt verkliga syfte, nämligen överlämnande för lagföring och åtal.

Som andra redan har sagt bygger den europeiska arresteringsordern och hela straffrättskipningen på ömsesidigt förtroende. Medlemsstaterna måste visa att de förtjänar detta förtroende, genom att sörja för hög kvalitet i sina rättsväsenden och exempelvis respektera beslut som fattas på grundval av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, och av domstolen i Strasbourg. Det får inte förekomma att människor med hjälp av den europeiska arresteringsordern överlämnas till EU-länder som sedan i sin tur utvisar dem till tredjeländer där de torteras. Om länder trotsar Strasbourgdomar måste det skydd för individens grundläggande rättigheter som är inbyggt i den europeiska arresteringsordern utlösas. Jag anser att regeringarna i EU har smitit undan sitt ansvar för att ta itu med de betydande skillnaderna i rättsväsendena och den högst varierande respekten för rätten till en rättvis rättegång och för mänskliga rättigheter.

Vi behöver också försöka förbättra kvaliteten i den straffrättsliga lagstiftningen. När Lissabonfördraget träder i kraft – det gläder mig att den tjeckiska senaten har ratificerat Lissabonfördraget – slipper vi en del presskonferenser om förslag från medlemsstaterna som rinner ut i sanden, och som, även om de skulle godkännas, ändå aldrig genomförs ordentligt. Ett europeiskt rättsväsende med hög kvalitet betyder oerhört mycket för våra medborgare när de reser, arbetar eller startar företag i andra länder, och när människor tvingas försöka förklara sig på ett främmande språk. Det är hög tid att vi ser till att alla som fastnar i straffrättskipningen i en annan medlemsstat blir upplysta om vilka rättigheter de har och erhåller kvalificerad rättshjälp, tolkning och översättning.

Avslutningsvis är jag väldigt besviken över att den brittiska regeringen hör till dem som ställt sig i vägen för beslutet om rättssäkerhetsgarantier. Jag hoppas att den kommer på bättre tankar så småningom.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller delvis med om innehållet i de tre betänkandena som vi diskuterar.

Betänkandet av Tadeusz Zwiefka är lättare att ta till sig eftersom både förhandlingsproceduren och arbetet med att sluta bilaterala avtal om sektorsspecifika aspekter mellan medlemsstater och icke-medlemsstater enligt detta blir mer homogena och sammanfattningsvis också mer öppna.

När det gäller betänkandet av Gérard Deprez håller jag huvudsakligen med om det som sägs i dess senare del, i vilken det påpekas att det krävs konsekvens från kommissionens sida om vi ska kunna ta fram en gemenskapspolitik som rör externa förbindelser inom området för straffrättsligt samarbete. När det gäller

möjligheten för medlemsstaterna att själva sluta avtal är jag emellertid som nationalist naturligtvis nöjd med detta, och jag hoppas att denna process inte nödvändigtvis är begränsad i omfattning och tid.

Den senaste tiden måste jag ärligt erkänna att jag till viss del har tvivlat på Europaparlamentets rekommendation från Maria Grazia Pagano. Jag är tacksam för att hon har lyft fram och gett sitt stöd åt användandet av e-juridik, icke desto mindre eftersom jag ansvarade för utarbetandet av betänkandet. Jag står fortfarande i tacksamhetsskuld till dem som samarbetade för att säkra dess framgång. Jag är medveten om frågor som rör grundläggande friheter för brottsoffer, misstänkta och tilltalade och om behovet av att genomföra rättslig utbildning av domare och andra aktörer, men här måste jag emellertid påpeka att vi fortfarande har en lång väg att gå inom detta område, åtminstone i Italien. När det gäller den europeiska arresteringsordern omvandlas ärligt talat mina tvivel till ett regelrätt motstånd. Icke desto mindre tackar jag föredragandena för att de har arbetat med dessa ämnen med både skicklighet och precision.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Även jag vill gratulera de tre föredragandena Tadeusz Zwiefka, Gérard Deprez och Maria Grazia Pagano. I egenskap av skuggföredragande till Maria Grazia Paganos betänkande vill jag särskilt gratulera och tacka henne för hennes vänliga ord och för att hon har samarbetat nära med mig om detta betänkande. Jag vill också uttrycka min tillfredsställelse angående det faktum att kommissionen, enligt kommissionsledamoten, godtar nästan alla punkter i betänkandet. Jag ställer mig helt och hållet bakom Maria Grazia Paganos betänkande och naturligtvis allt som hon har sagt i kammaren idag.

Herr kommissionsledamot! Tio år har gått sedan Europeiska rådet i Tammerfors tillkännagav att man hade antagit det strategiska målet att göra Europeiska unionen till ett område för frihet, rättvisa och säkerhet. Det är tio år sedan man tillkännagav att ett ömsesidigt erkännande av och tilltro till de högsta domstolarnas beslut är en hörnsten i det juridiska samarbetet. Jag måste säga att det inte har gjorts särskilt mycket i detta avseende.

Medan flera frågor har främjats när det gäller civilrätt har utvecklingen på det straffrättsliga området närmast stått stilla. Vi hoppas att det, i och med antagandet av Lissabonfördraget, kommer att göras större framsteg i denna riktning.

Inte ens förslaget till en minsta nivå av rättssäkerhet har lyfts fram. Vår begäran – och dessa ord riktar jag också till rådet – är att ni ska arbeta för detta. Jag ska avsluta med att säga att även om det naturligtvis finns skillnader mellan de olika juridiska systemen, finns det också utrymme för konvergens. Det är därför vi bör följa rekommendationen om att inrätta en expertkommitté som ska få i uppdrag att studera skillnader och likheter i lagen. Denna expertgrupp kan ge oss särskilda rekommendationer om konvergensen mellan lagarna, så att vi får en ömsesidig tilltro till varandras rättssystem.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). - (PL) Herr talman! Inom det civilrättsliga området finns, förutom gemenskapens regelverk, flera bilaterala avtal som ingåtts av medlemsstaterna med tredje länder. Enligt artikel 307 i EG-fördraget måste medlemsstaterna avskaffa alla bestämmelser i avtal av detta slag som är oförenliga med regelverket.

I sitt yttrande 1/03 av den 7 februari 2006 slog domstolen fast att gemenskapen har erhållit exklusiv behörighet att ingå internationella avtal med tredjeländer när det gäller bestämmelser om domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Man kan då fråga sig om alla befintliga eller föreslagna bilaterala avtal med dessa länder om dessa frågor bör ersättas av gemenskapsavtal. Eller bör medlemsstaterna behålla sitt tillstånd att ingå dessa avtal i de fall det inte föreligger något gemenskapsintresse?

Detta förfarande, som är ett undantag från regeln, måste emellertid vara föremål för villkor som uttryckligen anges angående mekanismens räckvidd och den tid som den ska vara i kraft. Det är därför viktigt att kommissionen upprättar en strategi och sätter upp prioriteringar för gemenskapspolitikens utveckling när det gäller externa förbindelser inom området rättssamarbete på privaträttens område.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. - (FR) Herr talman! Jag ska fatta mig kort eftersom jag bara kan säga att jag är nöjd med parlamentets sätt att hjälpa till att belysa detta område för rättvisa, säkerhet och frihet som vi vill bygga upp i unionen. Jag välkomnar allt som har sagts, särskilt det som rör principen om ömsesidigt erkännande, vilket i sig för oss tillbaka till det ömsesidiga förtroendet mellan domare.

Precis som det tydligt har förklarats är det sant att det finns utrymme för tillnärmning av de rättsliga systemen och de bör särskilt formaliseras genom att förfarandena vid straffrättsliga mål minskas. Jag anser verkligen att allt detta bereder väg för ett bra Stockholmsprogram och jag vill tacka parlamentet för det.

I övrigt kan jag bekräfta att det verkligen är möjligt att hitta ett institutionellt ramverk för bilaterala avtal, men att gemenskapen och kommissionen måste ha exklusiv behörighet. Detta är vad jag ville säga. Jag vill inte förlänga debatten, eftersom det fortfarande finns mycket kvar att tala om.

Framför allt är jag tacksam gentemot parlamentet, och jag måste slutligen, om ordförandeskapet ursäktar, säga att erfarenheten som kommissionsledamot har berikat mig mycket på så vis att jag verkligen upplever att en bra allians mellan kommissionen och Europaparlamentet ofta kan lyfta fram och främja ett allmänt europeiskt intresse.

Jag är emellertid också tacksam för det stöd som ordförandeskapet har bistått med. Det måste finnas synergi mellan de tre institutionerna. Mitt tack går dock till Europaparlamentet som återigen denna kväll har gett oss ett mycket bra betänkande. Tack fru Pagano!

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Detta har varit en mycket intressant debatt. Det verkar som om en överenskommelse vid första behandlingen om det förslag som handlar om tillämplig lag är inom räckhåll. Låt mig säga att detta inte bara är en överenskommelse, utan också en rimlig och välbalanserad sådan. Jag tycker att den på ett utmärkt sätt visar hur bra parlamentet, kommissionen och rådet samarbetar.

Jag är övertygad om att medlemsstaterna får nytta av det förfarande som införs genom de båda framtida förordningarna. Genom förfarandet får de tillgång till en fullgod rättslig ram för sina förbindelser med sådana tredjeländer som de har särskilda band till.

Jag framhöll tidigare att överenskommelsen vid första behandlingen om det förslag som handlar om tillämplig lag även berör det andra, familjerättsliga, förslaget, eftersom de båda texterna i mångt och mycket är identiska. Genom överenskommelsen vid första behandlingen har vi därför också bäddat för att det andra förslaget kan antas snabbt. Det är precis vad vi önskar.

För åtskilliga medlemsstater är det oerhört viktigt att kunna sluta avtal med tredjeländer på det familjerättsliga området. Det kan röra sig om länder som man har gamla historiska eller samhälleliga band till, och handla om sådant som vårdnaden om barn, umgängesrätt och underhållsskyldighet.

Låt mig slutligen, på rådets vägnar, tacka parlamentet för dess inspirerande rekommendationer om hur EU bör utforma sin straffrättskipning, vilket Maria Grazia Pagano tog upp i sitt betänkande. Jag tackar parlamentet för denna fruktbara debatt och för det utmärkta resultatet.

Tadeusz Zwiefka, föredragande. – (PL) Herr talman! När vi började arbeta med detta var vi medvetna om att vi var ute på tunn is. Å ena sidan hade vi att göra med rättsliga instrument av en särskild karaktär och en ovanlig betydelse, å andra sidan var vi medvetna om att tiden går och att Europaparlamentets mandatperiod oundvikligen närmar sig sitt slut. För det tredje och slutligen fanns en förväntan, både från medlemsstaterna och från EU-medborgarna, om att det åtminstone vid någon exakt specificerad tidpunkt skulle finnas tillgänglig hjälp för dem att lösa ärenden som är mycket svåra och samtidigt viktiga för dem.

Det är bara tack vare vår vilja att uppnå ett gott resultat – givetvis genom att upprätthålla full respekt för gemenskapsrätten – och vår vilja att utveckla ett instrument som kommer att passa i EU:s rättssystem samt vår önskan att arbeta bra tillsammans som vi har kunnat nå det skede som vi nu befinner oss i när vi avslutar dagens debatt. Detta kommer troligen att leda till att vi når framgång vid första behandlingen.

Därför vill jag ännu en gång uttrycka mitt uppriktiga tack till Gérard Deprez för hans ihärdiga ansträngningar att hindra oss från att överskrida vissa gränser. Jag skulle också vilja uttrycka mitt uppriktiga tack till Jan Kohout för det ovanligt dynamiska arbete som utförts av det tjeckiska ordförandeskapets företrädare, och till kommissionsledamot Jacques Barrot för det perfekta samarbetet mellan kommissionens företrädare. Jag vill också tacka övriga parlamentsledamöter som har talat här i dag, och som under hela denna tid har bidragit till arbetets slutliga framgång. Slutligen vill jag också tacka våra medarbetare, särskilt all personal i utskottet för rättsliga frågor, som lagt ned hela sin själ och hårt arbete för att vi ska uppnå slutlig framgång.

Gérard Deprez, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag kommer inte att behöva två minuter. Som ett svar på det som jag tog som en uppmaning från rådet och en önskan från Tadeusz Zwiefka tror jag att vi, eftersom vi har arbetat bra tillsammans, vad mig anbelangar kommer att kunna nå en överenskommelse vid första behandlingen i morgon. I de instruktioner som jag ska ge mina politiska vänner inför omröstningen kommer jag att råda dem att rösta för texten till avtalet som vi har förhandlat fram med rådet och kommissionen, utan hänsyn till mina personliga känslor och till de förbättringar som jag skulle ha velat göra i texten.

Med detta sagt, herr talman, skulle jag, eftersom jag har lite tid kvar, vilja använda tiden till att inte tala mer om våra betänkanden utan i stället tala om för ministern hur glad jag är över att den tjeckiska senaten i dag har antagit Lissabonfördraget. Jag tror att detta, förutom det arbete som vi har presterat, är de viktigaste goda nyheterna för dagen.

(Applåder)

Jag tackar alla som har arbetat med detta, vi vet alla att omständigheterna inte har varit lätta. Det blåste starka motvindar i form av en stark opposition i ert land. De senaste politiska händelserna gjorde inte nödvändigtvis frågorna lättare, och jag skulle därför vilja visa vår tacksamhet, både till myndigheterna och till folket i ert land. I dag har ni tjänat den europeiska saken på ett bra sätt!

Maria Grazia Pagano, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka rådet för att ha gett sitt stöd åt dessa principer, och framför allt kommissionsledamot Jacques Barrot, som jag har haft ett mycket givande utbyte med. Detta utbyte visade sig vara mycket användbart i det arbete som vi senare tog till kammaren. Jag skulle också vilja rikta ett varmt tack till de ledamöter som arbetade med detta betänkande, och som har gett mig idéer och naturligtvis bidragit med sina erfarenheter, först och främst Panayiotis Demetriou, Sarah Ludford och den utomordentlige Gérard Deprez.

Jag vill säga att Panayiotis Demetriou, Sarah Ludford och Gérard Deprez slog huvudet på spiken när de identifierade den utmaning som Europeiska unionen står inför. Att uppnå en kollektiv europeisk rättskultur – vilket givetvis betyder att allvarligt bekämpa de faktorer som nämndes av Gérard Deprez – och att etablera ett oberoende rättssystem, tillhandahålla garantier och utjämna skillnaderna mellan de olika rättssystemen är de utmaningar som väntar oss. Jag anser icke desto mindre att det arbete som vi redan har gjort ger oss anledning att vara optimistiska.

Jag vill säga till Luca Romagnoli, utifrån min egen utgångspunkt vilken också torde vara hans, att det med tanke på hur situationen betraktas, definitivt råder pessimism i Italien. Men vi måste vara öppna för optimism, och det arbete som också ni, herr Romagnoli, har utfört och det som ni har bidragit till i detta betänkande betyder att vi tillsammans kan bygga upp Europeiska unionen. Och den är verklig också för oss italienare.

Talmannen– Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdag kl. 12.00.

(Sammanträdet avbröts en kort stund.)

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

14. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen– Nästa punkt är frågestunden (B6-0231/2009).

Följande frågor har ställts till rådet:

Jan Kohout företräder rådet här. Jag skulle vilja ta tillfället i akt att välkomna det beslut som har fattats i dag av den tjeckiska senaten och som ger oss stort hopp om en framtida ratificering av Lissabonfördraget.

Talmannen – Fråga nr 1 från **Manuel Medina Ortega** (H-0205/09)

Angående: Skydd av den europeiska kulturproduktionen

Den europeiska kulturproduktionen har försvagats eftersom det blivit allt vanligare med piratkopior av kulturella verk. Vilka åtgärder föreslår rådet att man ska vidta för att på ett effektivt sätt skydda dessa verk?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Tack för era vänliga ord till Tjeckien och dess senat. Vi tycker också att det är väldigt roligt att Lissabonfördraget har fått mycket grönare ljus nu än för några timmar sedan.

Angående den första frågan vill jag säga att rådet delar den oro som parlamentsledamoten uttrycker beträffande behovet av en övergripande lösning på problemet med piratkopiering av upphovsrättsligt skyddade verk. Frågan har pekats ut som ett prioriterat politikområde av både Europaparlamentet och rådet, och ingår i det

övergripande arbetet för att skydda europeiska upphovsmäns verk och ge dem goda innovationsförutsättningar. Detta gagnar samtidigt den europeiska ekonomins konkurrenskraft.

Europaparlamentet och rådet har antagit direktiv 2004/48/EG, som syftar till att införa en gemenskapsram för säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter, och utarbetar för närvarande ett förslag till direktiv om straffrättsliga åtgärder till skydd för immateriella rättigheter.

Den befintliga rättsliga ramen ger medlemsstaterna en gedigen grund när de vidtar åtgärder mot piratkopiering eller på andra sätt arbetar för ett åstadkomma effektivt immaterialrättsligt skydd. Europeiska gemenskapen och medlemsstaterna deltar också löpande i förhandlingar som syftar till att förstärka det internationella skyddet för immateriella rättigheter, bland annat genom utkastet till handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfälskning.

Som ett led i en övergripande plan för att bekämpa varumärkesförfälskningar och piratkopior antog rådet den 25 september 2008 en resolution som fastställde konkreta åtgärder som medlemsstaterna och kommissionen skulle vidta. Rådet antog också i november 2008 ett antal slutsatser med anledning av kommissionens meddelande i januari 2008 om kreativt innehåll på Internet inom den inre marknaden, som bland annat framhöll behovet av att främja och underlätta laglig Internetförsäljning av upphovsrättsligt skyddat material. Detta är ett viktigt och verksamt sätt att bekämpa piratkopiering.

På tullområdet har rådet antagit förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter. Denna förordning innehåller bestämmelser för i vilka fall tullmyndigheterna får ingripa då varor misstänks göra intrång i immateriella rättigheter, och vilka åtgärder som myndigheterna ska vidta om varor konstateras göra intrång.

Gemenskapen har framför allt ingått en rad avtal om ömsesidigt administrativt bistånd i tullfrågor. Bland annat slöts nyligen ett sådant avtal med Kina. Syftet är att förbättra och underlätta samarbetet med tullmyndigheter i tredjeländer, för att därigenom bland annat främja bekämpandet av varumärkesförfälskningar och piratkopior. Dessa avtal ger Europeiska gemenskapen praktiska förutsättningar och metoder för att samarbeta med tullmyndigheter i partnerländer. Avtalen genomförs och uppdateras ständigt inom ramen för de gemensamma tullsamarbetskommittéer som inrättats genom avtalen.

På multilateral nivå bidrar rådet aktivt till det arbete som utträttas under Världstullorganisationens överinseende.

Avslutningsvis antog rådet den 16 mars 2009 en resolution om en europeisk handlingsplan för tullens bekämpning av intrång i immateriella rättigheter under perioden 2009–2012. Planen kompletterar den resolution jag nämnde förut, som rådet antog den 25 september 2008.

Rådet utvärderar även i framtiden gärna initiativ för att utöka rättighetsinnehavarnas skydd genom att stärka kampen mot varumärkesförfälskningar och piratkopior. Rådet uppskattar de åtgärder i den riktningen som Europaparlamentet vidtar.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr ordförande! Tack så mycket för ert svar. Jag anser att rådet faktiskt förstår vad problemet är. Jag skulle dock vilja insistera på denna punkt och fråga er, som rådsordförande, om rådet är medvetet om att den europeiska kulturproduktionen för närvarande är under miniminivå.

Europeiska unionens lagstiftning för skydd av kulturproduktionen liknar den som finns i utvecklingsländerna. Till följd av detta sjunker vår kulturproduktion till nivåer som man hittar i sådana länder. Detta är särskilt tydligt i den audiovisuella sektorn där majoriteten av produktionen sker utanför Europa, huvudsakligen i Förenta staterna, därför att kulturproduktionen skyddas där. Om inte EU skyddar sin kulturproduktion kommer den att försvinna. Är rådet medvetet om det ansvar som det har i dag?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Min fråga rör följande: Catherine Trautmann röstades ner här i parlamentet i dag med sitt kompromissändringsförslag om telekommunikationspaketet. Detta betyder således att hon har försatt president Nicolas Sarkozy i ett bra läge med hans förslag "three strikes – out". Hur ser det tjeckiska ordförandeskapet på dagens omröstning i parlamentet om Europas kreativa konstnärer som vill skydda sina rättigheter på Internet?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Herr talman! Jag vill bara försäkra den ärade parlamentsledamoten om att rådet är väl medvetet om att detta är en betydande verksamhet och att det handlar om ett verkligt hot mot européernas och Europeiska unionens kulturella välbefinnande. Jag anser det vara tydligt utifrån den åtgärdslista som rådet har åtagit sig föregående månader och år att dessa frågor har varit och fortsätter att vara prioriterade.

Detta gäller även inom ramen för den omfattande europeiska plan enligt vilken särskilda åtgärdsområden har satts upp, såsom inrättandet av ett europeiskt observationscentrum angående varumärkesförfälskning och piratkopiering. Jag anser att det i detta sammanhang står klart att rådet inser sitt ansvar, är medvetet om problemets allvarliga karaktär och har föresatt sig att vidta särskilda åtgärder i denna fråga. När det gäller telekommunikationspaketet har både det tidigare ordförandeskapet och vi som innehar det nuvarande lagt ned mycket energi på denna fråga. Vi är besvikna över att den fullständiga kompromissen, däribland bestämmelsen om piratkopiering, inte har blivit godkänd. Jag hyser förhoppningar om att det telekommunikationspaket som vi enats om så småningom kommer att antas efter ytterligare förfaranden. Icke desto mindre är jag besviken över att paketet inte, av de anledningar som den ärade parlamentsledamoten nämnt, har antagits i dag.

Talmannen – Fråga nr 2 från **Gay Mitchell** (H-0207/09)

Angående: Klimatförändringar

Det är allmänt känt att den tjeckiske presidenten Václav Klaus har en skeptisk inställning till klimatförändringar. Hur ser rådet mot bakgrund av detta till att åsikterna hos de flesta av EU:s medlemsstater och medborgare – som stödjer den vetenskapliga sanningen att människan orsakar klimatförändringar – respekteras, i synnerhet vad gäller förberedelserna inför klimattoppmötet i Köpenhamn och det kommande svenska ordförandeskapet?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) I mars i fjol utarbetade rådet en ny ståndpunkt inför de internationella klimatförhandlingarna, särskilt med anledning av Köpenhamnskonferensen. Dessa finslipades ytterligare vid vårens möte i Europeiska rådet.

Mötet genomfördes den 19–20 mars 2009. Rådet underströk då sin övertygelse att den ekonomiska krisen, och de politiska åtgärder som den föranleder, ger oss en chans att genomföra de ekonomiska reformer som behövs. Samtidigt ökar vi tempot i de reformer som ska ge oss en trygg, hållbar och resurssnål ekonomi, med låg förbrukning av kolbaserade bränslen.

Enligt rådets slutsatser efter Europeiska rådets möte i mars i år avser Europeiska unionen att även i fortsättningen gå i spetsen för att få till stånd ett globalt, övergripande klimatavtal i Köpenhamn i december i år, som ska hålla den globala uppvärmningen under 2 °C.

För detta ändamål påminde Europeiska rådet om att EU har förbundit sig att bidra till ett sådant avtal genom att minska utsläppen med 30 procent, förutsatt att andra industriländer utfäster sig att göra jämförbara utsläppsminskningar, och att även de mest framskridna utvecklingsländerna ställer upp i den omfattning som är rimlig med tanke på deras ansvar och möjligheter. Europeiska rådet ska genomföra ytterligare överläggningar om detta vid mötet i juni.

Avril Doyle (PPE-DE), suppleant för frågeställaren. – (EN) Jag vill tacka det tjeckiska ordförandeskapet för dess ordförandeskap i kommittén, och för dess synpunkter om detta.

Jag har ställt samma fråga tidigare till en av era kolleger – men kan ni, inför den avgörande klimatkonferens som UNFCCC:s COP-15-länder genomför i Köpenhamn i december, lova att den tjeckiska regeringen entusiastiskt ställer sig bakom ett fullgott och helt rättvist globalt avtal om att minska utsläppen av koldioxid i hela världen?

När ordförandeskapsperioden började hade ni rykte om er att vara klimatskeptiker. Kan ni bekräfta att ni har blivit omvända, och att ni hundraprocentigt står bakom det klimat- och energipaket som parlamentet med överväldigande majoritet beslutade om i december?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Herr talman! har antagits vid tidigare rådsmöten som den tjeckiska regeringen har deltagit i, och om de regeringar som instämmer i dessa slutsatser, på något sätt tyder på att den avgående regeringen eller den nya regeringen som tillträder på fredag har ändrat uppfattning i denna fråga. När det gäller detta kan vi säga att vi kommer att följa den riktning som dragits upp av föregående rådsordförandeskap, och vår ambition är att EU, trots alla problem och svårigheter som är förknippade med detta, ska göra sitt yttersta för att föra fram frågan vid det kommande toppmötet i juni, som en förberedelse för Europeiska rådets uppdrag och inom de ramar som förhandlas fram i Köpenhamn. Jag uppfattade det som att frågan anspelade på den tjeckiske presidenten. Jag kan dock kategoriskt och ärligt tala om att ett toppmöte med Japan, som EU var ordförande för genom president Václav Klaus, hölls för två dagar sedan i Prag. Om ni hittade något som inte överensstämde med EU:s gemensamma uppfattning om klimatfrågan

där, var då snäll och tala om detta! Jag vet dock att ingenting sådant ägde rum. Sett i detta ljus kan jag förstå denna oro, som dock inte är helt motiverad i princip. Jag hoppas att jag har lyckats skingra era farhågor.

Talmannen – Fråga nr 3 från **Avril Doyle** (H-0210/09)

Angående: Lissabonfördraget och det tjeckiska ordförandeskapet

Skulle rådet kunna ge en kommentar till när Tjeckien kan tänkas ratificera Lissabonfördraget?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Herr talman! I er introduktion till mitt anförande i dag gratulerade ni Tjeckien till att dess senat i dag har godkänt Lissabonfördraget med en klar majoritet av rösterna. Jag tror att detta för närvarande är det bästa svaret på den här frågan.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Jag tackar den tjeckiske ministern, och genom honom också talmannen och alla ledamöterna i den tjeckiska senaten. Parlamentets båda kamrar har nu röstat för ratificeringen.

Nu kanske ni tycker att en irländsk ledamot inte ska kasta sten i glashus. Visst återstår det mycket att göra i Irland. Det finns också en del dörrar att sopa framför i Polen och Tyskland.

Men ni kan väl ändå ge oss en vink om huruvida president Václav Klaus sannolikt är beredd att respektera önskemålet från parlamentets båda kamrar och godkänna – eller åtminstone underteckna – den fullständiga ratificeringen av fördraget? Tack än en gång. Det gläder mig verkligen att er senat har fattat detta beslut i dag.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag gratulerar det tjeckiska ordförandeskapet till senatens beslut. Icke desto mindre måste jag säga att vi i EU givetvis är missnöjda med mycket när det gäller samspelet mellan EU:s institutioner, och att det är därför som vi har förhandlat om reformfördraget under de senaste åtta månaderna. Skulle det vara möjligt att hålla en debatt i Tjeckien om vad det är som vissa personer faktiskt anser är problematiskt med fördraget, och vilka alternativ som president Václav Klaus skulle kunna erbjuda EU:s folk för att dämpa det nuvarande missnöje som han så högljutt refererar till, och för att tala om vilka lösningar som han faktiskt har i åtanke? För närvarande vet vi bara att han vill förhindra reformen utan att lägga fram några positiva förslag i gengäld.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Trots att president Klaus har skadat sitt lands anseende utifrån ren egocentrism, skulle även jag vilja gratulera det tjeckiska ordförandeskapet och säga att ni innehaft ett förstklassigt ordförandeskap. Jag är glad över att ert ordförandeskap avslutas med ratificeringen av fördraget när det gäller det parlamentariska förfarandet.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Herr talman! Jag skulle vilja tacka för era uppskattande ord och för era gratulationer till att vår senat har antagit Lissabonfördraget. President Klaus har sina egna åsikter och vi i Tjeckien respekterar dessa – de är en del av den demokratiska mångfalden. När det gäller debatten om Lissabonfördraget blev den mycket intensiv, och det är därför som senaten inte har antagit Lissabonfördraget förrän nu, efter en lång diskussion. En stor majoritet av rösterna – 54 senatorer av 80 närvarande – röstade för fördraget, däribland senatorer från det civildemokratiska partiet (ODS) (det parti som president Klaus en gång grundade), vilket visar att det i Tjeckien finns "eurorealism", en mycket stark känsla av medansvar för Europa och för EU, och en önskan att fortsätta processen med europeisk integration och ta aktiv del i den. När det gäller den konstitutionella ordningen för ett godkännande av det tjeckiska parlamentets båda kamrar förbehandlas frågan för ratificering, vilket sedan kulminerar med ett undertecknande av presidenten. När det gäller detta fastställer inte konstitutionen några tidsfrister, och jag vill inte för närvarande spekulera om vilket datum som presidenten kommer att underteckna fördraget. Situationen är ny för oss, till och med i Tjeckien. Detta innebär att en börda lyfts från våra axlar och naturligtvis är vi överlyckliga. Vi kommer givetvis att hålla ytterligare samråd och samtal i syfte att avsluta ratificeringen inom kortast möjliga tid.

Talmannen. – Fråga nr 4 från **Bernd Posselt** (H-0213/09)

Angående: Kroatien, Makedonien och Sydösteuropa

Hur bedömer rådet möjligheterna att redan i år kunna avsluta medlemskapsförhandlingarna med Kroatien, att redan i år kunna ange ett startdatum för förhandlingarna med Makedonien samt att kunna precisera det europeiska perspektivet för de sydösteuropeiska stater inklusive Kosovo som ligger mellan Kroatien och Makedonien?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Förhandlingarna med Kroatien är nu i ett viktigt och krävande skede. Sedan förhandlingarna började har vi inlett 22 kapitel och provisoriskt avslutat sju av dessa. Man kan inte sia om vad förhandlingsprocessen utmynnar i. Förhandlingsläget avgörs, som ni vet,

huvudsakligen av hur väl Kroatien lyckas förbereda sig för inträdet genom att uppfylla riktmärken för att inleda och avsluta olika kapitel, samt av hur väl Kroatien uppfyller kraven i förhandlingsramen och sina skyldigheter enligt stabiliserings- och associeringsavtalet.

Genomförandet av det reviderade partnerskapet för anslutning är också ett viktigt steg inför en utökad integration med Europeiska unionen. Ett fullständigt samarbete med Internationella tribunalen för före detta Jugoslavien, inklusive tillgång till dokument, är fortfarande en väsentlig del av förhandlingsramen. I detta sammanhang ska det påpekas att rådet ofta har sagt att ansträngningarna för att uppnå goda förbindelser med grannländerna behöver fortsätta, i enlighet med förhandlingsramen och partnerskapet för anslutning. Det gäller i synnerhet arbetet med att lösa främst gränstvister och andra återstående bilaterala problem med grannländerna.

Ordförandeskapet beklagar att gränstvisten med Slovenien försenar Kroatiens anslutningsförhandlingar och att det nu inte går lika snabbt framåt som tidigare. Ni vet ju att det förutvarande, nuvarande och kommande ordförandeskapet, precis som kommissionen, har arbetat hårt för att hjälpa parterna att komma någonvart här. I april genomförde för övrigt rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) en nyttig överläggning för att analysera läget.

Beträffande före detta jugoslaviska republiken Makedonien vill jag påminna om att Europeiska rådet i december 2005 beslutade att ge landet kandidatstatus. Vi beaktade då särskilt kraven i stabiliserings- och associeringsprocessen, medlemskapskriterierna, genomförandet av de prioriterade områdena i partnerskapet, de betydande framstegen vid färdigställandet av den rättsliga ramen i samband med Ohrid-ramavtalet, och även att Makedonien sedan 2001 har lyckats väl med att genomföra stabiliserings- och associeringsavtalet, inklusive dess handelsbestämmelser.

Efter Europeiska rådets möte i juni 2008 kan före detta jugoslaviska republiken Makedonien ta några steg till i riktning mot ett EU-medlemskap, förutsatt att landet uppfyller villkoren i Europeiska rådets slutsatser från december 2005, de politiska Köpenhamnskriterierna och de återstående viktigaste prioriteringarna i partnerskapet för anslutning. Goda förbindelser med grannländerna är ett måste. Här ingår även att man förhandlar fram en för båda parter godtagbar lösning i den viktigaste frågan. Fria och rättvisa val är en avgörande punkt. Enligt den preliminära bedömningen från OSSE/ODIHR:s valobservatörer genomfördes valen den 22 mars respektive den 5 april på ett välorganiserat sätt och uppfyllde de flesta internationella åtaganden och kvalitetskrav.

Detta utgör ett viktigt framsteg för demokratin i landet. Vi uppmuntrar de ansträngningar som görs av den nye presidenten och regeringen för att utveckla landet på ett sätt som gynnar alla medborgare. Vi uppmuntrar den nya regeringen eftersom den inriktar sig på sin reformplan, som bland annat innebär att rättsväsendet ska stärkas, ekonomin utvecklas och åtgärder vidtas för att bekämpa korruption och organiserad brottslighet.

Övriga länder på västra Balkan har på senare år kommit betydligt närmare ett EU-medlemskap. Utvecklingen har dock samtidigt varit ojämn, och enorma utmaningar återstår. Rådet kan tänka sig att stödja åtgärder som gör att man får bukt med dessa utmaningar, i synnerhet genom att genomföra stabiliserings- och associeringsavtalen och genom att bevilja ett omfattande finansiellt stöd. Stabiliserings- och associeringsprocessen är alltså den övergripande ramen för det europeiska perspektivet på västra Balkan. De återstående potentiella kandidatländerna på västra Balkan kan, genom att visa att det går framåt med deras ekonomiska och politiska reformarbete, och genom att uppfylla de krav och villkor som ställs, få status av kandidatländer i den mån deras utveckling motiverar det. Slutmålet är ett EU-medlemskap.

Montenegro ansökte om medlemskap i december 2008. Den 23 april i år uppmanade rådet kommissionen att yttra sig om ansökningen, så att rådet därefter kan fatta ytterligare beslut. Den 28 april ansökte Albanien om medlemskap i EU. Ännu fler länder kan så småningom komma att lämna in medlemskapsansökningar.

Rådet påminner om att Europeiska unionen kan tänka sig att stimulera den ekonomiska och politiska utvecklingen i Kosovo genom att tillhandahålla ett tydligt europeiskt perspektiv, som överensstämmer med regionens eget europeiska perspektiv. Rådet välkomnar att kommissionen avser att under hösten 2009 lägga fram en studie av de möjligheter som finns att främja Kosovos politiska och socioekonomiska utveckling. Rådet avser att underlätta människornas möjlighet till kontakt med varandra genom sådana åtgärder som att avskaffa visumkraven när milstolparna i planerna för viseringslättnader uppnås, och genom att ytterligare underlätta utbytet av studenter och unga yrkesutövare.

EU betonar principen om egenansvar, men också vikten av regionalt samarbete och goda förbindelser med respektive grannländer på västra Balkan. Det finns ett samband mellan regionalt samarbete och den europeiska

dagordningen. Ju intensivare länderna på västra Balkan samarbetar sinsemellan, desto mer integrerar de sig i de europeiska strukturerna. Det beror på att regionalt samarbete får ett gemensamt synsätt att växa fram i regionen, så att man hittar lösningar på gemensamma problem. Det kan här röra sig om sådant som energi, transporter, handel, bekämpandet av organiserad brottslighet och korruption, återvändande flyktingar och gränskontroll.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Stort tack för ett mycket bra och uttömmande svar.

Jag har tre korta följdfrågor:

Tror ni, för det första, att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att bidra till en utveckling när det gäller Kroatien?

Kan ni, för det andra, uppge ett datum för Makedonien i år?

Vilken är, för det tredje, tidsramen för att lätta på viseringsrestriktionerna?

Jan Kohout, rådets ordförande. - (CS) Herr talman! När det gäller den första frågan, om att lösa blockeringen i förhandlingsprocessen, ägnade rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser), som jag sagt i mitt öppningsanförande, en av punkterna på dagordningen åt exakt åt dessa frågor vid sitt senaste sammanträde. Vi är fast övertygade om att vi kommer att uppnå framsteg på detta område under det nuvarande ordförandeskapet, och att vi kommer att nå en överenskommelse om att underlätta ingåendet av de förhandlingskapitel som har förberetts för avslut. Detta har varit ett av de viktigaste målen för ordförandeskapet, eftersom man bestämde sig för att öppna upp situationen. En lösning tar form och vi hoppas att den kommer att kunna godtas av alla berörda parter och göra det möjligt att nå framgång i förhandlingarna.

När det gäller frågan om f.d. jugoslaviska republiken Makedonien bör det noteras att vi för närvarande inte förväntar oss att ett datum ska fastställas eller att andra närmare uppgifter ska vara framtagna under detta ordförandeskap. Vi förväntar oss inte viseringslättnader under årets första session. Vi anser dock att det i slutet av detta år eller tidigt nästa år bör bli möjligt för medborgare från ett antal länder på västra Balkan, som är nära att nå eller redan har uppnått riktmärkena, att resa utan visum från några av länderna på västra Balkan till EU. Det har betonats här vid flera tillfällen att en av prioriteringarna för ordförandeskapet är att föra länderna på västra Balkan och Europeiska unionen närmare varandra. Vi har lagt ned betydande ansträngningar på detta och vi vill satsa lika mycket, om inte mer, på att prioritera denna fråga under de två månader som återstår för oss.

Talmannen – Fråga nr 5 från **Claude Moraes** (H-0215/09)

Angående: Skydd för de mest utsatta i den ekonomiska krisen

I slutsatserna från sitt möte den 19–20 mars fastslog Europeiska rådet att särskild uppmärksamhet bör ägnas åt de mest utsatta och åt nya risker för utslagning när man tar itu med de sociala följderna av den nuvarande ekonomiska krisen.

På vilka sätt fokuserar rådet på att skydda de mest utsatta, till exempel nya invandrare, äldre människor, bofasta etniska minoriteter, funktionshindrade och hemlösa från att hamna i samhällets utkanter?

Jan Kohout, rådets ordförande. - (EN) Parlamentsledamoten uttryckte det mycket bra när han sa att den gemensamma rapporten om socialt skydd och social integration, som lades fram vid Europeiska rådets möte den 19–20 mars, betonar vikten av en lämplig socialpolitik. Den skyddar inte bara de mest utsatta från negativa sociala följder, utan dämpar också krisens inverkan på ekonomin som helhet.

Underförstått är att förmåner vid behov ska anpassas så att mottagarna erhåller ett fullgott stöd. Vi behöver framför allt genomföra omfattande aktiva integrationsstrategier som blandar olika åtgärder i rätt proportioner, och se till att alla på arbetsmarknaden har tillgång till tjänster av hög kvalitet, och att minimiinkomsterna är tillräckligt höga.

Vi behöver stödja medlemsstaternas insatser för att genomföra omfattande strategier mot fattigdom och social utestängning av barn, bland annat genom att tillhandahålla tillgänglig barnomsorg med hög kvalitet till ett rimligt pris.

Mycket arbete återstår för att bekämpa hemlöshet, en mycket allvarlig form av utestängning, för att främja invandrarnas sociala integration och för att bland annat åtgärda att romerna är missgynnade på så många sätt och riskerar social utestängning.

Vi behöver vara vaksamma eftersom det kan växa fram nya riskgrupper, till exempel bland unga arbetstagare och människor som håller på att ta sig in på arbetsmarknaden, och nya former av risker.

Vad beträffar läget för äldre, för etniska minoriteter och för funktionshindrade, har rådet redan antagit lagstiftning för att skydda dessa och andra utsatta grupper från diskriminering. Genom rådets direktiv 2000/78/EG inrättas en allmän ram för likabehandling i arbetslivet, som förbjuder diskriminering i arbetslivet på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Rådets direktiv 2000/43/EG syftar till att genomföra principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung på ett stort antal områden, bland annat i arbetslivet, i verksamhet som egenföretagare, i yrkesutbildning, sociala trygghetssystem, utbildning och tillgång till varor och tjänster, inklusive bostäder.

Rådet utvärderar dessutom just nu ett nytt förslag från kommissionen som ska utöka skyddet ännu mer. Förslaget till rådets direktiv om genomförande av principen om likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning skulle utöka skyddet mot diskriminering på grund av religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning till fler områden än arbetslivet. Europaparlamentet röstade den 2 april 2009, i enlighet med samrådsförfarandet, för kommissionens förslag. Diskussioner pågår i rådet om förslaget till direktiv.

Låt mig också påminna om att rådet och parlamentet förra våren framgångsrikt förhandlade fram en överenskommelse vid första behandlingen om kommissionens förslag att utse 2010 till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Få av oss kunde då ana allvaret i den stundande ekonomiska krisen. Men så här i backspegeln kan vi konstatera att kommissionen, rådet och parlamentet gjorde alldeles rätt som inriktade sig på problemet med fattigdom och social utestängning.

Slutligen utvärderar rådet också förslaget till slutsatser om jämställdhet mellan kvinnor och män över 50 år, som lagts fram av det tjeckiska ordförandeskapet. Slutsatserna antas sannolikt av rådet i juni, och ger rådet ännu ett tillfälle att visa sitt engagemang för att våra äldre medborgare ska kunna leva aktivt och åldras värdigt.

Inom ramen för EU:s nuvarande ordförandeskap genomfördes en konferens om sociala tjänster med namnet "Sociala tjänster – ett verktyg för att mobilisera arbetskraften och stärka den sociala sammanhållningen" i Prag i april i år. Vid konferensen framhölls de sociala tjänsternas betydelse för att aktivt integrera människor som annars riskerar att utestängas socialt och från arbetsmarknaden.

De ekonomiska och demografiska förändringarna gör att sektorn för sociala tjänster kommer att spela en viktig roll för att tillhandahålla nya arbetsplatser, i synnerhet för kvinnor och äldre arbetstagare. Sektorn förbättrar samtidigt sina användares möjligheter att behålla arbetet.

Vid konferensen infördes några utgångspunkter som hädanefter kan ligga till grund för ytterligare diskussioner på europeisk nivå om de sociala tjänsternas roll i samhället. Metoderna för att tillhandahålla sociala tjänster och fördela ansvaret varierar i EU:s medlemsstater, liksom uppfattningen om vad som är finansiellt hållbart. Ändå var konferensens talare ganska överens om vad de sociala tjänsterna ska ha för uppgifter och mål.

I slutsatserna från konferensen framhålls att de sociala tjänsterna är ett avgörande socialpolitiskt verktyg. Slutsatserna ska utarbetas mer ingående och sedan bli föremål för förhandling. Målet är att de ska kunna antas av rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) vid mötet i juni.

I slutsatserna framhålls även hur viktigt det är att arbeta integrerat för att utveckla och tillhandahålla sociala tjänster, och därvid ta hänsyn till användarnas individuella behov. Man nämner också att de offentliga myndigheterna har ett stort ansvar för att garantera de sociala tjänsternas kvalitet och hållbarhet, samt tillgången till dem. Investeringar i sociala tjänster lönar sig och kan stärka såväl ekonomins som samhällets tillväxtpotential och sammanhållning, i synnerhet under den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen. I slutsatserna tar man också upp hur betydelsefull den informella omsorgen är, och att så kallad "delad vård", det vill säga en blandning av formell och informell vård, tycks vara den bästa och mest effektiva lösningen.

I slutsatserna från konferensen nämns också vikten av att kvalitetssäkra dessa tjänster genom att främja ett system med livslångt lärande och kapacitetsuppbyggnad. Sist men inte minst framhålls vikten av att de sociala tjänsterna slår vakt om sina användares rättigheter, värdighet och särskilda behov.

Emine Bozkurt (PSE), (*suppleant för frågeställaren*). – (NL) Herr talman! Jag skulle vilja rikta ett varmt tack till det tjeckiska ordförandeskapet för att ha besvarat min fråga. Det var tillfredsställande att höra att frågan om att utöka direktivet om antidiskriminering till att även omfatta varor och tjänster upptog en stor plats i svaren på frågorna om bekämpandet av fattigdom och social utslagning bland de mest utsatta grupperna. Jag vill uttrycka min fulla uppskattning för detta!

Jag vill fråga er följande: Innebär detta också att den text som parlamentet godkände i april har det tjeckiska ordförandeskapets fulla stöd? Vilka konkreta åtgärder har ni, rådets ordförande, vidtagit för att se till att detta direktiv också antas så snart som möjligt av medlemsstaterna och rådet? Stort tack!

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Jag vill tacka er för ett uttömmande svar. Problemet med socialt utanförskap är mycket omfattande och mångfacetterat, och många människor kämpar enligt min uppfattning i dag helt enkelt för att överleva. Är rådet redo att öka livsmedelsbiståndet? Livsmedelsbistånd är en mycket viktig fråga under den pågående krisen och vi bör inrikta oss mer på det.

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Tack för applåderna till mitt tidigare svar, och för att mina ansträngningar att lämna ett uttömmande svar på den ställda frågan uppskattades. När det gäller den andra frågan måste det sägas att jag för närvarande inte är i stånd att ge ett tydligt svar på den. Icke desto mindre vill jag påpeka att alla dessa frågor som har med socialt utanförskap att göra, och de som har att göra med kampen mot fattigdom i krisens nuvarande läge, däribland direktivet som ni nämnde, naturligtvis finns på agendan och diskuteras intensivt i rådets arbetsgrupper. När det gäller livsmedelsbistånd kan jag ha missförstått frågans syfte. Vi har emellertid i rådet diskuterat livsmedelsbistånd huvudsakligen för utvecklingsländer, med andra ord de länder som är värst drabbade av den ekonomiska och finansiella krisen och av den tidigare livsmedelskrisen. När det gäller situationen i Europeiska unionen har inte något livsmedelsbistånd diskuterats. Vi är emellertid medvetna om EU:s ansvar för de minst framgångsrika och för dem som behöver betydligt mer stöd under den nuvarande finanskrisen. Denna fråga kommer också att finnas med på agendan när ministerrådet (utveckling och samarbete) sammanträder.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0217/09)

Angående: Europeiska sysselsättningspakten

Hur ser rådet på förslaget att anta en europeisk sysselsättningspakt som skulle kunna bli ett viktigt verktyg för att värna om social sammanhållning och främja tillväxten och den ekonomiska återhämtningen inom EU, som lider av följderna av den globala krisen?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (EN) Kommissionen har inte lämnat något förslag till rådet om europeisk beskattning av arbete. Rådet kan därför inte besvara de specifika frågor som parlamentsledamoten ställde. Rådet delar dock den oro som parlamentsledamoten uttryckte i sin fråga. Vi anser att det är viktigt att värna den sociala sammanhållningen och att främja tillväxten och den ekonomiska återhämtningen i Europeiska unionen, som har drabbats av följderna av den globala krisen.

I det här sammanhanget påminner rådet om att det fortfarande främst är medlemsstaterna som ansvarar för att utforma och genomföra sysselsättningspolitiken. Rådet följer ändå dessa sysselsättningspolitiska aspekter med särskilt intresse, i synnerhet när Europa nu står inför en finansiell och ekonomisk kris, och ska anta nya sysselsättningsriktlinjer för unga i enlighet med fördraget.

Ordförandeskapet vill här påminna om att Europeiska rådet i december i fjol beslutade om en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, som bland annat syftade till att vi ska kunna ta itu med de sysselsättningsproblem som finanskrisen skapar. Planen innehåller omedelbara budgetåtgärder för motsvarande 200 miljarder euro, där gemenskapens åtgärder uppgår till 30 miljarder euro, och medlemsstaternas åtgärder till 170 miljarder euro.

Europeiska rådet ställde sig också bakom förslaget att Europeiska socialfonden ska vidta snabba sysselsättningsstödjande åtgärder, som särskilt ska gagna de mest utsatta delarna av befolkningen. Hit hör stöd till flexicurity-åtgärder, åtgärder som underlättar övergången till nya arbetsplatser och att medlemsstaterna vid behov får stärka sina sysselsättningspolitiska strategier genom att omfördela medel från Europeiska socialfonden.

Observera att inte bara Europeiska socialfonden utan också Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter tillhandahåller stöd från gemenskapen för att komplettera medlemsstaternas åtgärder, inklusive regionala och lokala åtgärder. Fonden inrättades av rådet 2007 för att möta enskilda kriser på

europaisk nivå som orsakas av globaliseringen. Fonden tillhandahåller under en begränsad tid individuellt engångsstöd som direkt riktar sig till övertaliga arbetstagare.

Det pågår en översyn av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, och vid Europeiska rådets möte i mars 2009 krävde vi att man enas snabbt. Rådet välkomnar överenskommen om att anta översynen vid första behandlingen och avvaktar omröstningen i plenum.

Vid mötet i mars enades Europeiska rådet också om en del ytterligare åtgärder, bland annat följande: att undanröja hinder, förebygga att nya hinder uppstår och åstadkomma en i alla avseenden fungerande inre marknad; att ytterligare minska de administrativa bördorna; att förbättra rambetingelserna dels för industrin, i syfte att värna vår starka industriella bas, och dels för företagen, med särskild inriktning på små och medelstora företag och på innovation; att uppmuntra partnerskap mellan företag, forskningen och utbildnings- och yrkesutbildningssektorn; och att öka tempot och höja kvaliteten i våra investeringar i forskning, kunskap och utbildning.

Ordförandeskapet påminner avslutningsvis om att det sittande ordförandeskapet har föreslagit ett toppmöte om sysselsättningen, som genomförs i Prag den 7 maj. I går fick Alexandr Vondra, Tjeckiens vice premiärminister med ansvar för europeiska frågor, möjlighet att här i kammaren, för ordförandeskapets räkning, hålla ett anförande om just detta.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Jag tackar rådets ordförande för svaret! Min fråga var på exakt samma nivå. Skulle inte alla medel som planerats från tid till annan – särskilt på grund av krisen – inte kunna samordnas under ett enda paraply, som jag kallar "anställningsavtal"? På så vis skulle de kunna användas av EU-medborgarna, som får höra talas om miljontals euro – ni nämnde en summa på 200 miljarder – men som inte ser dessa pengar omvandlade i effektiva åtgärder för att skapa en väg ut ur arbetslöshet och fattigdom för dem.

Jan Kohout, rådets ordförande. - (CS) Herr talman! Jag måste säga att jag helt och hållet håller med om det som har sagts här. Jag är övertygad om att det kommande toppmötet, sysselsättningstoppmötet i Prag, kommer att innebära ännu ett tillfälle att utarbeta och lägga fram initiativ som Europeiska rådet i juni kommer att kunna återvända till, och som kommer att fokusera exakt på de frågor som vi har diskuterat här, med andra ord frågor relaterade till den ekonomiska krisens inverkan på sysselsättningen.

Talmannen – Fråga nr 7 från **Justas Vincas Paleckis** (H-0219/09)

Angående: Hälso- och sjukvård i utlandet

Det nya direktivet om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (KOM(2008)0414), vilket Europaparlamentet kommer att behandla i april, innehåller gemensamma bestämmelser om förfarandena för att ersätta patienters vårdkostnader i utlandet. Europaparlamentets ledamöter vill ge patienter från EU-medlemsstaterna ökade möjligheter att få vård i ett annat land (till exempel genom att man på förhand ersätter höga vårdkostnader, så att denna vård inte bara erbjuds välbeställda människor). Rådet, å sin sida, vill dock snarare inskränka dessa rättigheter och låta medlemsstaterna själva bestämma vilken utlandsvård de vill ersätta för sina medborgare.

Hur kan man enligt rådet jämka samman Europaparlamentets och rådets motstridiga hållningar? Vilka kompromisser kan det bli tal om?

Jan Kohout, rådets ordförande. - (EN) Herr talman! Ordförandeskapet går vidare med det arbete som inletts av det franska ordförandeskapet, och genomför aktivt överläggningar om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Ordförandeskapet strävar efter att hitta lösningar som på lämpligt sätt balanserar patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård med medlemsstaternas ansvar för att organisera och tillhandahålla hälso- och sjukvård.

Som ordförandeskapet konstaterade vid debatten i plenum den 23 april 2009 bör patienter som reser till andra medlemsstater erhålla fullständig information och en hälsovård som håller hög kvalitet. Men det är också viktigt att vi ser till att direktivet följer principerna om tydlighet, rättssäkerhet och subsidiaritet. Diskussionerna i rådet pågår fortfarande, och det går därför inte att säga om vi kommer att nå politisk enighet under det tjeckiska ordförandeskapet. De nuvarande diskussionerna i rådet tyder i alla fall på att ett system med förhandstillstånd sannolikt begränsas till vissa särskilda typer av hälsovård. Medlemsstaterna får själva

välja om de ska använda sig av denna möjlighet eller ej. EG-domstolen har godkänt denna möjlighet, så länge vissa villkor är uppfyllda.

Rådet överväger också att kombinera alla system som bygger på förhandstillstånd med åtgärder som ska sörja för öppenhet och för att patienterna erhåller fullständiga upplysningar om sina rättigheter i samband med gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Samtidigt syftar direktivet till att införa vissa lägsta nivåer för återbetalning av utlägg vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, som medlemsstaterna måste garantera sina patienter. Detta är samma belopp som en identisk behandling hade kostat i den medlemsstat där patienten har sin hemvist. Inget hindrar medlemsstaterna från att ge patienter som erhåller gränsöverskridande hälso- och sjukvård bättre ersättningsvillkor, eller till och med ersättning i förskott. Detta avgörs dock av medlemsstaternas nationella politik.

Om någon är i stort behov av en planerad behandling i en annan medlemsstat, och denna behandling är motiverad av objektiva, medicinska skäl, gäller redan i dag förordning (EG) nr 883/2004, som innebär att patienten erhåller hälso- och sjukvård utan att själv behöva stå för kostnaden.

Genom det betänkande som plenum röstade igenom den 24 april 2009 godkänner Europaparlamentet systemet med förhandstillstånd som ett planerings- och förvaltningsverktyg, förutsatt att det används på ett öppet, förutsägbart och icke-diskriminerande sätt, och att patienterna erhåller tydliga upplysningar.

Rådet kommer att noggrant granska alla ändringsförslag och överväga hur de ska beaktas i den gemensamma ståndpunkten, så att det går att nå fram till en överenskommelse vid andra behandlingen.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Tack ännu en gång för ert uttömmande och, vill jag påstå, hoppfulla, svar! Det är mycket bra att villkoren för att erhålla sjukvårdstjänster, både hemma och utomlands, harmoniseras. Det är däremot helt fel att så mycket ska bero på patientens möjlighet att betala. De patienter som inte har råd att betala mellanskillnaden mellan sjukvårdsutgifterna hemma och utomlands kommer inte att kunna dra nytta av detta.

Tjeckien, som tog över ordförandeskapet efter Frankrike, är fortfarande ett ungt land, och jag skulle vilja fråga på vilket sätt nya och gamla medlemsstater skiljer sig åt när det gäller att bedöma detta problem?

Jan Kohout, rådets ordförande. – (CS) Herr talman! Jag vill tacka för denna ytterligare kommentar från den ärade parlamentsledamoten. Vi håller detta i minnet och vi kommer att ta hänsyn till denna aspekt. Jag anser att han har identifierat ett stort problem, men att frågan inte kan lösas på ett klart, tydligt och enkelt sätt för närvarande. Jag anser att rådet bör ta upp problemet i sina ytterligare diskussioner om dessa frågor.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

På parlamentets vägnar vill jag tacka det tjeckiska ordförandeskapet och ministern för samarbetet.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.00 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

15. Parlamentets nya roll och ansvar vid genomförandet av Lissabonfördraget – Europeiska unionens institutionella jämvikt - Utvecklingen av förbindelserna mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten under Lissabonfördraget – De finansiella aspekterna av Lissabonfördraget – Genomförande av medborgarinitiativet (debatt)

Talmannen. – Vi fortsätter sammanträdet med ett ämne som är mycket viktigt: Lissabonfördraget. Nästa punkt är alltså en gemensam debatt om

– betänkandet av Jo Leinen, för utskottet för konstitutionella frågor, om parlamentets nya roll och ansvar vid genomförandet av Lissabonfördraget (2008/2063(INI)) (A6-0145/2009),

– betänkandet av Jean-Luc Dehaene, för utskottet för konstitutionella frågor, om Lissabonfördragets inverkan på utvecklingen av Europeiska unionens institutionella jämvikt (2008/2073(INI)) (A6-0142/2009),

– betänkandet av Elmar Brok, för utskottet för konstitutionella frågor, om utvecklingen av förbindelserna mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten under Lissabonfördraget (2008/2120(INI)) (A6-0133/2009),

– betänkandet av Catherine Guy-Quint, för budgetutskottet, om de finansiella aspekterna av Lissabonfördraget (2008/2054(INI)) (A6-0183/2009), och

– betänkandet av Sylvia-Yvonne Kaufmann, för utskottet för konstitutionella frågor, med en uppmaning till kommissionen om framläggande av ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om genomförande av medborgarinitiativet (2008/2169(INI)) (A6-0043/2009).

Som ni förstår är detta fem oerhört viktiga betänkanden som berör en fråga som är mycket aktuell. Vi måste också hålla i minnet att Tjeckiens senat har godkänt en ratificering av fördraget med erforderlig majoritet.

Jo Leinen, föredragande. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Denna mandatperiods sista kvällssammanträde ska ägnas åt debatten om Lissabonfördraget. Vi vet att detta har föregåtts av många kvällssammanträden och att vi har ansträngt oss att få fram ett reformfördrag som ska kunna ratificeras i medlemsstaternas 26 parlament.

Jag skulle vilja gratulera och visa min uppskattning för ledamöterna i den tjeckiska senaten! De har i dag gett sitt stöd åt fördraget med en klar majoritet. Jag vill också tacka alla som hjälpt till att undanröja de hinder som förekommit!

(Applåder)

Ja, låt oss applådera den tjeckiska senaten hela vägen från Strasbourg till Prag! Vi är mycket nöjda med detta resultat!

Jag är mycket optimistisk om att vi kommer att kunna vara färdiga med ratificeringsförfarandet i slutet av året. Vi ska inte ropa hej förrän vi är över bäcken, men allting tyder på att de 27 länderna kommer att ratificera fördraget. Utskottet för konstitutionella frågor hade därför rätt i att vara optimistiskt. Europeiska rådet, kommissionen och Europaparlamentet måste förbereda sig för ikraftträdandet av fördraget. Jag är mycket glad över att parlamentet har antagit fyra synnerligen intressanta och viktiga betänkanden, nej, fem betänkanden, eftersom Catherine Guy-Quint också har lagt fram ett betänkande om Lissabonfördragets ekonomiska aspekter, som ett slags slutakt på denna valperiod.

Parlamentet har aldrig gett upp om Lissabonfördraget, inte ens i svåra tider. Detta gäller dock inte alla. Jag förstår inte varför det var så mycket tvekan i parlamentet och varför det uttrycktes så mycket tvivel om huruvida vi fortfarande överhuvudtaget skulle diskutera fördraget. Denna debatt gömdes till och med undan i kvällssammanträdet, trots att den mycket lätt skulle ha kunnat hållas under dagtid. Det ligger under parlamentets värdighet att skjuta upp en sådan debatt till kvällssammanträdet. Men vi vet varför detta har hänt. Man ville inte att parlamentet åter skulle framföra sin ståndpunkt – vilken är att vi behöver detta fördrag, att vi vill ha detta fördrag och att vi tror på fördraget – inför en stor publik. Det fanns skeptiker på högsta nivå här i parlamentet, vilket enligt min mening är absolut obegripligt och fullständigt oacceptabelt.

Jag åtog mig betänkandet om parlamentets roll vid genomförandet av Lissabonfördraget och jag kan säga att parlamentet kommer att bli en av vinnarna när reformfördraget träder i kraft. Vi kommer att ta ett kvantsprång när det gäller demokratisk kontroll, såväl när det gäller lagstiftning, budgetkontroll och beslutsfattande, som kontroll av och till och med val av styre av kommissionen, och godkännande av internationella avtal, eller den nya initiativrätten som vi har tilldelats. Det mest framträdande exemplet är Europaparlamentets rätt att föreslå ändringar av fördraget, vilket är ett privilegium som tidigare reserverats för medlemsstaterna och deras regeringar. Medbeslutande som norm sätter oss på jämställd nivå med ministerrådet, och områden som jordbrukspolitik, fiskeripolitik, forskningspolitik och strukturförordningar kommer nu att ligga inom parlamentets gemensamma ansvar och medbeslutanderätt. Vi har nya kontrollbefogenheter, ny rätt till information och ny initiativrätt.

Fru vice ordförande! Jag tackar er för att ni alltid står vid vår sida. I dag har varit en bra dag och med dessa fyra betänkanden avslutar vi en period full av engagemang att reformera Europeiska unionen. Jag hoppas att den sista akten kommer spelas med det nya parlamentet, och att vi kan gå in i den nya valperioden på nya, starkare grunder.

(Applåder)

Jean-Luc Dehaene, föredragande. – (NL) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Den tjeckiska senatens godkännande av Lissabonfördraget utgör ytterligare ett viktigt steg mot ratificering av fördraget. Det är därför en positiv sak att Europaparlamentet i kväll godkänner ett antal betänkanden som tydliggör parlamentets ställning när det gäller genomförandet av fördraget. Det är trots allt nödvändigt för parlamentet att vara lika väl förberett som de övriga institutionerna innan man går in i samtal och förhandlingar med dessa angående genomförandet av och tillämpningen av fördraget.

Detta är följaktligen viktigt för parlamentet eftersom våra befogenheter kommer att utökas betydligt enligt fördraget. Parlamentet har därför ett stort intresse av att se till att a) det är väl förberett att helt och hållet klara av sina nya uppgifter, vilket fastslagits i betänkandena av Jo Leinen och Catherine Guy-Quint, och b) det positionerar sig tydligt i förhållande till andra institutioner, vilket är ämnet för mitt betänkande.

Lissabonfördraget stärker och förtydligar den institutionella balansen inom unionen. Fördraget om Europeiska unionen, vilket vi hoppas få se antaget, markerar ett formellt slut på pelarstrukturen. Dessutom kommer Europeiska unionen att bli en juridisk person, gemenskapsinstitutionerna kommer att bli unionens institutioner och varje institutions roller och befogenheter blir tydligt definierade i enlighet med fördraget. Fördraget kommer därmed också att medföra ett slut på Europeiska rådets dubbla funktion genom att göra det till en självständig institution i unionen.

Även om det fortfarande är föremål för alltför många undantag kommer tillämpningen av medbeslutandeförfarandet, vilket kommer att utgöra det ordinarie lagstiftningsförfarandet och även kommer att inbegripa godkännande av budgeten, att ge parlamentet en mycket viktig roll. Rådets och parlamentets befogenheter har faktiskt formulerats identiskt i fördraget. Fördraget stärker därmed gemenskapsmetoden och omvandlar denna till unionens metod. Denna metod kommer dessutom att utökas till vad som tidigare var samarbetet i rättsliga och inrikes frågor (RIF).

I mitt betänkande har jag betonat det faktum att en solid samordning av det lagstiftande arbetet och av budgetarbetet kommer att behövas om institutionerna ska kunna fungera effektivt. I betänkandet efterlyser vi planering av lagstiftningsarbetet, däribland budgeten på flera års sikt. Den roll som rådet (allmänna frågor) har inom ministerrådet kommer att bli mycket viktig, genom att detta kommer att utgöra rådets ordförandeskaps instrument för dialog med parlamentet. Kommissionens roll som initiativtagare är också tydligt fastslagen. Tyvärr har man övergett planen på att minska antalet kommissionsledamöter för att få ett mindre kollegium. Detta kommer att kräva att kommissionen stärker sin interna organisation ännu mer om den ska kunna fungera som kollegium.

Ytterligare en nyhet är att den person som innehar den dubbla rollen som hög representant och kommissionens vice ordförande kommer att spela en viktig roll när det gäller utrikespolitik, yttre förbindelser och säkerhet. I mitt betänkande har jag betonat att det i stor utsträckning torde vara i hans eller hennes intresse att arbeta nära kommissionen, så att alla unionens resurser för utrikespolitik kan mobiliseras.

Jag skulle vilja avsluta med att säga att vi kommer att gå igenom en mycket svår övergångsperiod efter valet, och en svår övergång från Nicefördraget till Lissabonfördraget, vilket förhoppningsvis kommer att godkännas i slutet av året. Jag uppmanar parlamentet och rådet att ännu en gång tillsammans fundera över hur vi skulle kunna organisera denna period, och jag kan inte förstå varför man inte redan har gjort detta i högre utsträckning. Om vi inte gör det riskerar vi att hamna i en situation efter valet där vi inte vet exakt vad som ska hända. Låt oss helt och hållet enas om detta, eftersom ingen skulle tjäna på en sådan oklar situation.

Elmar Brok, föredragande. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande, företrädare för det tjeckiska ordförandeskapet, mina damer och herrar! Som de föregående talarna sa är detta ett stort ögonblick, inte därför att våra betänkanden debatteras, utan därför att det i dag har fastställts att parlamenten i 26 länder har ratificerat Lissabonfördraget, och att en utlovad folkomröstning endast saknas i ett land.

Att parlamentarikerna i 26 länder har ratificerat Lissabonfördraget visar att det är ett parlamentariskt fördrag. Det har gjorts en hel del framsteg under EU:s enandeprocess, men det har aldrig funnits ett fördrag som Lissabonfördraget, i vilket parlamenten – både Europaparlamentet och de nationella parlamenten – har stärkts, demokratin har stärkts, ett medborgarinitiativ har införts och subsidiaritetsprincipen politiskt och rättsligt har stärkts genom stärkandet av de nationella parlamenten.

Det är därför förvånansvärt att de som gjorde anspråk på att vara demokratins grundare motsätter sig fördraget. De motsätter sig Lissabonfördraget eftersom de inte vill bevilja någon demokratisk legitimitet åt

den europeiska enandeprocessen. För dem är ett europeiskt enande något motbjudande, och de är rädda för att populariteten hos detta Europa skulle kunna öka genom större demokrati och insyn men även stärkta beslutsbefogenheter inför framtidens utmaningar. Det är skälet till att de ljugar som de gör.

Låt mig här också tacka det tjeckiska ordförandeskapet och i synnerhet premiärminister Mirek Topolánek, som i en situation som var personligt svår för honom och för vilken han inte var ansvarig, på sista dagen av sin ämbetsperiod ansträngde sig för att uppnå en tillräcklig majoritet i den tjeckiska senaten.

Och det var ingen knapp majoritet, det var 54 mot 20. Det är en mycket stor ledning för dem som säger ja till Lissabonfördraget. Jag hoppas att ledande personer efter det att alla 26 folkvalda församlingar har fattat sina beslut inte stoppar den demokratiska processen genom att vägra underteckna. Jag litar på att de kommer att hålla sina löften och att fördraget kommer att undertecknas.

Vi märker i diskussionerna inom ramen för valkampanjen att finanskrisen har visat att länder som agerar på egen hand i dagens världsordning går under. Därför är det ytterst viktigt att man inser det i Irland och att – om jag får tro opinionsundersökningarna – Irlands befolkning tänker över sin ståndpunkt så att Irlands intressen kan försvaras. Jag är säker på att fördraget genom socialklausulen, genom engagemanget i en social marknadsekonomi och inte en rovkapitalism, med andra ord genom engagemang i social mening, även är ett fördrag för vanliga medborgare. På detta sätt kan vi tillsammans försvara våra intressen i världen.

För att verkligen utöva kontroll över den administrativa byråkratin, de nationella regeringarna, kommissions- och rådsapparaten här i Bryssel och i Strasbourg, måste vi upprätta ett nära samarbete mellan Europaparlamentet och nationella parlament.

Det finns många gemensamma uppgifter inom utrikes- och säkerhetspolitiken, inom rätts- och inrikespolitiken, och när det gäller kontrollen av Europol. De nationella parlamenten har många möjligheter genom sin vetorätt. Genom de orange och gula korten och den rättsliga prövningen har de möjligheter när det gäller subsidiaritetskontroll, och som medlemmar av rådet kan de utöva större kontroll över sina egna regeringar. På det sättet blir de demokratiskt sett dubbelt legitimerade. I denna process är därför inte Europaparlamentet och de nationella parlamenten motståndare utan allierade, som vill utöva gemensam demokratisk kontroll över EU, föra unionen vidare och inte låta den förfalla till ett EU styrt av byråkrater. Lissabonfördraget är därför rätt och riktigt, och de nationella parlamenten tillsammans med Europaparlamentet kommer inte att dra sig undan sitt ansvar.

Catherine Guy-Quint, föredragande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är ett stort nöje för mig att i kväll presentera betänkandet om de finansiella aspekterna av Lissabonfördraget, vilket har legat färdigt i budgetutskottet sedan rätt lång tid nu. Detta kommer att bli det sista budgetbetänkandet under denna valperiod och mitt sista parlamentsbetänkande.

Framför allt är jag mycket nöjd med att parlamentet var modigt nog att presentera våra betänkanden i "Lissabonpaketet" för att hålla löftet till medborgarna att informera dem om konsekvenserna av fördraget. En bättre informerad medborgare är en medborgare som röstar med full vetskap om fakta. Att tala om Lissabonfördraget i parlamentet betyder inte att man förnekar demokratin, snarare motsatsen. Dess genomförande kommer att få stora konsekvenser för institutionernas budgetbefogenheter och finansiella delaktighet.

Reformen är faktiskt viktig för parlamentet. Vi bör hålla i minnet att budgetförfarandet, förutom införandet av fleråriga budgettramar, är praktiskt taget oförändrat sedan 1975. Det var därför viktigt för budgetutskottet att analysera dessa förändringar och bekräfta att de behövs för att vår institution ska kunna bevara eller till och med stärka sin roll som budgetmyndighet. Det är hela syftet med betänkandet: att förenkla och förtydliga fördragets budgetmässiga utmaningar.

Min huvudsakliga strävan var att försvara parlamentsinstitutionens privilegier. Framtida ledamöter får inte berövas sina befogenheter i framtida budgetförfaranden och framtida förhandlingar om den fleråriga budgettramen.

Dessa betydande förändringar är av tre slag. Först av allt förändringar av primärrätten. Det nya budgetförfarandet innefattar verkliga framsteg och nya utmaningar för parlamentet, framför allt genom att distinktionen mellan obligatoriska utgifter och icke obligatoriska utgifter avlägsnas. Vidare att man inför ett budgetförfarande med en enda behandling och en mekanism som gör det möjligt att gå tillbaka om rådet avslår den gemensamma ståndpunkten, att man inrättar en förlikningskommitté som är ansvarig för att förbereda den gemensamma ståndpunkten samt en stram tidsplan för denna kommitté. Dessutom förändras den nya fleråriga budgettramen på ett sätt som stärker parlamentets roll. Ramen håller på att bli för

begränsande. För att den ska antas krävs enhällighet i rådet och Europaparlamentets samtycke. Jag kan tillägga att budgetramen antas efter ett helt nytt och speciellt förfarande.

När det gäller de nya budgetplanerna vill vi att de ska ha en femårig varaktighet som sammanfaller med parlamentets och Europeiska kommissionens mandatperiod. Kommissionsledamöterna kommer därmed att i högre grad bli ansvariga för sina budgetrelaterade beslut. Medbeslutandeförfarandet utvidgas till antagandet av budgetförordningen och hur den tillämpas. Olyckligtvis ligger dock beslutet om egna medel kvar hos rådet. Parlamentet blir endast rådfrågat, förutom när det gäller tillämpningen.

Budgetdisciplinen återvänder därför delvis till parlamentet, som kan förkasta den fleråriga budgetramen. Det är ett verkligt framsteg. Utmaningen för det framtida parlamentet är att känna till vad som kommer att förhandlas inom ramen för det nya budgetförordningsförfarandet, där parlamentet delar ansvaret, och vad som kommer att omfattas av lagstiftningen för den nya förordningen om det interinstitutionella avtalet, vilket parlamentet bara kommer att ha rätt att motsätta sig eller godta.

Slutligen kommer unionens nya ansvarsområden att leda till nya finansieringsbehov. Först och främst kommer vi att ha paketet för yttre förbindelser som i synnerhet medför att den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och posten som hög representant och vice ordförande i kommissionen inrättas. Sedan har vi de nya politikområdena: energi, rymd och turism, forskning, civilskydd, administrativt samarbete och idrott.

Som ni har förstått är de förändringar som Lissabonfördraget medför viktiga.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Detta är mitt sista anförande vid Europaparlamentets plenarsession, och som föredragande för det europeiska medborgarinitiativet är jag glad över att ha fått möjlighet att tala. Jag hoppas att parlamentet vid denna valperiods sista sammanträde i morgon kommer att sända en tydlig politisk signal, att det kommer att visa hur EU kan komma närmare sina medborgare, och att det kommer att fortsätta med ett projekt som har legat mig varmt om hjärtat under många år.

Låt mig inleda med några iakttagelser. Jag inser tyvärr att varken min grupp eller mitt parti – och här väljer jag noga mina ord – kunde stödja medborgarinitiativet. Medan man å ena sidan inte missar något tillfälle att klaga på det demokratiska underskottet i EU, vägrar man å andra sidan generellt att vidta de åtgärder som på allvar kan göra EU-projektet mer demokratiskt. Detta beteende är varken trovärdigt eller framsynt. Det blockerar den utveckling i EU som medborgarna har efterfrågat så länge, vilket jag varken kan eller vill godta.

Före slutet på min mandatperiod skulle jag vilja tacka alla mina kolleger i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, PSE-gruppen, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen som har stött mig i arbetet med betänkandet. Jag vill tacka Jo Leinen, ordförande i utskottet för konstitutionella frågor, och särskilt alla samordnare och skuggföredragande i dessa fyra grupper. Jag tackar er för vårt goda samarbete tvärs över parti- och landsgränserna och för att vi tillsammans lyckades föra det europeiska integrationsprojektet framåt.

Fru vice ordförande! Bestämmelsen om medborgarinitiativet i Lissabonfördraget är utan tvivel en milstolpe i den europeiska integrationsprocessen. I Europeiska unionen är det verkligen inte stater vi vill förena, utan folk. Denna fråga kommer att tacklas på ett helt nytt sätt om, som det för första gången slås fast i artikel 11.4 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget, ny version), medborgarna blir direkt delaktiga i EU:s lagstiftningsprocess. En miljon medborgare kommer sedan att ha rätt att uppmana kommissionen att lägga fram ett bestämt förslag till förordning eller direktiv, vilket rådet har kunnat göra sedan 1957 och Europaparlamentet sedan 1993.

I mitt betänkande lägger parlamentet fram nyckelpunkter och riktlinjer för en framtida förordning om villkor och förfaranden för ett europeiskt medborgarinitiativ. Om Lissabonfördraget träder i kraft förväntar jag mig att kommissionen inte bara lägger fram ett förslag så fort som möjligt utan även att den så långt som möjligt följer riktlinjerna i mitt betänkande. I synnerhet bör kommissionen stödja parlamentets uppfattning, som speglar uppfattningen hos ett betydande antal medlemsstater enligt andan och meningen i artikel 11.4 i EU-fördraget (ny version). I mitt betänkande föreslås antalet sju. Det är viktigt att inte bara slå fast ett godtyckligt antal, eftersom antalet till att börja med måste kunna berättiga den därmed förknippade begränsningen av EU-medborgarens rätt till jämlikt deltagande i ett medborgarinitiativ, oavsett nationalitet, och dessutom måste vara anpassat till det berörda målet. Det innebär att man genom att fastställa ett minsta antal medlemsstater ser till att startpunkten i EU:s lagstiftningsprocess inte är en fråga som bara speglar intresset hos en enda medlemsstat, utan snarare en fråga som stämmer överens med EU:s allmänintresse.

Dessutom skulle jag vilja att särskild uppmärksamhet ägnas förförhandlingens struktur, särskilt frågan om tillåtligheten hos medborgarinitiativ. Kriterierna om medborgarvänlighet och rättssäkerhet måste ges högsta prioritet. Om EU:s medborgare deltar i att leda EU:s lagstiftningsprocess och vill starta ett medborgarinitiativ är det inte mer än rätt att de behöriga EU-organen så fort som möjligt och på ett bindande sätt avgör om det planerade initiativet uppfyller de rättsliga kraven i fördraget. Det är absolut nödvändigt att detta sker innan stödförklaringarna samlas in, eftersom medlemsstater som bidrar med nödvändiga resurser behöver rättslig säkerhet.

Slutligen skulle jag vilja påminna kammaren om att bestämmelserna i medborgarinitiativet inte togs ur tomma luften. De fanns redan i det konstitutionella fördraget, som utarbetades av det konstitutionella konventet i nära samarbete med icke-statliga organisationer. Vissa ledamöter var närvarande när det undertecknades. Det var varken bergsäkert eller en följd av slumpen att de ingick i konventets konstitutionsförslag. De var resultatet av intensiva samråd mellan ledamöterna i konventet och icke-statliga organisationer som arbetar med demokratifrågor. Vi vet i dag att denna tanke har legat på is under sex år. Det är hög tid att den återupplivas igen efter så lång tid. Tiden är kommen för direkt demokrati i ett enat Europa.

(Applåder)

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Låt mig först varmt tacka alla föredragande. Jag beundrar verkligen ert engagemang, och, får man väl säga, er envishet. Jag känner nog igen det som min man skulle kalla tjurskallighet i ert sätt att insistera på att dessa frågor ska behandlas i parlamentet. Det kanske är därför som jag känner mig så tryggt med er, och kan samarbeta så väldigt bra med er allihop.

Jag tackar särskilt er som nu lämnar parlamentet. Ni har inte bara varit utmärka samarbetspartner hela vägen, utan också goda vänner och goda kamrater. Tack så hemskt mycket. Fru Kaufmann, jag tror att ni kan vara stolta över att ni bidrar till att så att säga spänna upp och ladda kraftledningarna mellan medborgarna och de europeiska institutionerna. Att bygga nya kraftledningar, att planera dem och ladda dem – det är verkligen en prestation.

Det gläder mig förstås att kunna medverka i kvällens debatt samma dag som Tjeckiens parlament har avslutat sin ratificering av Lissabonfördraget. I och med dagens omröstning har 26 medlemsstaters parlament sagt ja till fördraget. Jag tycker att denna debatt utgör ett bra tillfälle att påminna unionsmedborgarna om att Lissabonfördraget spelar en viktig roll för att göra Europeiska unionen mer demokratisk och konsekvent.

När vi nu befinner oss i en ekonomisk kris är det viktigare än någonsin att Europa fungerar bra och har utrustats med mekanismer som garanterar demokratin. Genom fördraget får de demokratiska institutionerna i EU, och framför allt parlamentet här, de befogenheter de behöver. Med fördragets hjälp skulle EU kunna handla med större enighet och konsekvens på den globala arenan. Fördraget skulle ge Europa bättre möjligheter att lösa de viktigaste utmaningar som vi står inför i dag, sådant som klimatförändringar och en tryggad energiförsörjning.

Även de betänkanden som vi debatterar nu i kväll bidrar till att fördraget, när det väl är på plats, kan genomföras snabbare och mer smärtfritt.

Att institutionerna samarbetar bra blir avgörande för att vi ska kunna dra största möjliga nytta av fördraget. Kommissionen är fast besluten att åstadkomma detta genom att arbeta i partnerskap med parlamentet och med övriga institutioner.

Folkomröstningen i Irland gav oss en tankeställare. Den påminde oss om behovet av att förankra de proeuropeiska argumenten i debatten i medlemsstaterna. Bakom resultatet av omröstningen finns en reell oro som vi bör ta på allvar. Detta är just vad Europeiska rådet gjorde vid sitt möte i december. De rättsliga garantierna och beslutet om antalet ledamöter i kommissionen visar att Europas politiska ledare respekterar det irländska omröstningsresultatet, att de vill förstå varför irländarna röstade nej och reagera på den underliggande oron. Men de visar också att ledarna är övertygade om att fördraget är rätt väg för Europa.

Det är också därför som ytterligare åtta medlemsstater, efter folkomröstningen, har avslutat sin parlamentariska behandling och röstat ja i åtta fall.

Tillsammans utgör parlamentets betänkanden en omfattande analys av fördragets viktigaste komponenter. Den underliggande andan är att man ser mycket ambitiöst på vad fördraget kan åstadkomma för EU. Kommissionen delar helt denna åsikt.

Betänkandena är särskilt värdefulla därför att de fördjupar resonemangen kring hur fördraget bör fungera i praktiken. De fem betänkandena visar, vart och ett på sitt sätt, hur ett starkt, självsäkert parlament försöker komma fram till hur fördragets potential bäst kan utnyttjas för att få EU att vidta effektivare åtgärder med större ansvarsskyldighet. Detta skulle gagna både väljarna och medborgarna.

Jean-Luc Dehaenes betänkande innehåller många viktiga detaljer. Kommissionen delar i mycket stor utsträckning betänkandets tolkning av fördraget. Betänkandet är särskilt förtjänstfullt eftersom det så tydligt visar att fördragets genomförande inte omfördelar makten mellan institutionerna. Europeiska unionen kan bara uppfylla medborgarnas förväntningar om samtliga institutioner är starka och samarbetar effektivt.

I betänkandet ägnas särskilt övergångsskedet stor uppmärksamhet. Det hade varit bra på många sätt om fördraget hade trätt i kraft före detta institutionella övergångsår, men gick ju tyvärr inte. Vi behöver därför arbeta pragmatiskt och flexibelt, och hitta en väg framåt som bygger på förnuft med beaktande av att det inte får uppstå ett institutionellt vakuum i år. Det är också viktigt att nästa kommission kan åtnjuta den auktoritet som en demokratisk legitimering ger, och att parlamentets roll respekteras. Jean-Luc Dehaenes betänkande ger oss alla en orientering som hjälper oss att gå vidare.

Jean-Luc Dehaene kräver i sitt betänkande att geografisk, demografisk och politisk balans och jämn könsfördelning beaktas då de viktigaste politiska befattningshavarna inom EU utses. Kvinnor utgör mer än 50 procent av invånarna i Europa, men är fortfarande politiskt underrepresenterade. Ni vet ju att det finns fler kvinnliga ledamöter i den sittande kommissionen än någonsin tidigare. Men det räcker inte. Att utjämna könsfördelningen bör vara ett mål vid tillsättningen av nästa kommission. Detta mål kan vi uppnå med hjälp av ett kraftfullt politiskt stöd från nästa parlament.

Jag hoppas också att vi får se fler kvinnliga Europaparlamentariker och fler kvinnor bland EU:s högsta befattningshavare. Utan kvinnor går vi miste om deras kunskap, erfarenhet och idéer.

Catherine Guy-Quint tar i sitt betänkande upp en annan viktig fråga, nämligen hur unionens budgetplanering kan organiseras på ett sätt som innebär optimal användning av EU:s budget, och som låter pengarna gå till de områden som prioriteras politiskt. Våra offentliga finanser är just nu starkt pressade, och vi behöver i det läget arbeta på ett sätt som ger bästa möjliga resultat till lägsta möjliga kostnad. Vid budgetplaneringen är balansen mellan stabilitet och förmågan att reagera snabbt en avgörande faktor för att EU ska kunna planera effektivt. Kommissionen återkommer till detta vid sin översyn av budgeten.

Jo Leinens betänkande visar hur fördraget påverkar parlamentets arbete. Betänkandet innehåller en detaljerad genomgång av hur parlamentet påverkas av nya politikområden, nya befogenheter och nya förfaranden. Det framhåller bland annat vikten av att garantera att unionens yttre åtgärder kontrolleras på ett tillfredsställande sätt. Vi är definitivt öppna för att undersöka hur detta lämpligen bör gå till. Vi kan däremot inte besluta om metoderna förrän kommissionens vice ordförande/unionens höga representant för utrikes- och säkerhetspolitiken har tillträtt.

Vi ser fram emot mer ingående överläggningar med parlamentet för att lösa alla de problem som uppmärksammas, både på det här området och på andra områden, som kommittéförfarandet och delegerade akter.

Jag återgår till Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande, som klarlägger hur medborgarinitiativ kan fördjupa demokratin i unionen. Medborgarna får möjlighet att uppmana kommissionen att lägga fram nya politiska initiativ. Detta är ett av de områden där kommissionen – även här med samrådsförfarandet som utgångspunkt – avser att handla snabbt när fördraget väl har trätt i kraft, för att förstå vilka förväntningar som berörda parter och medborgarna har. Kommissionens syn på detta överensstämmer i stort sett med Sylvia-Yvonne Kaufmanns rekommendationer.

På vissa områden kvarstår dock ett behov av ytterligare diskussioner. Vi vill åstadkomma ett välbalanserat förfarande som å ena sidan är enkelt för medborgarna att använda, men som å andra sidan garanterar att initiativen är äkta och betydelsefulla.

Ett exempel är det minsta antalet medlemsstater, där vi borde ta större hänsyn till vilket förfarande som enligt fördraget ska följas.

Elmar Broks betänkande, slutligen, behandlar ett område där både parlamentet och kommissionen på senare år har gjort viktiga framsteg, nämligen förbindelserna med de nationella parlamenten. Det sittande parlamentet har varit först med att genomföra interparlamentariska konferenser och har utarbetat några mycket lättanvända metoder för att bygga upp äkta parlamentariska nätverk.

Kommissionen har, som ni vet, infört en helt ny mekanism för dialog med medlemsstaternas parlament. På det här området har vi kommit långt. Kommissionen har sedan 2006 översänt inte bara samrådsdokument, utan också lagförslag, och uppmanat parlamenten att avge yttranden. Vi har hittills tagit emot och besvarat ungefär 400 yttranden. Vi har också ökat den direkta kontakten enormt, och har sedan kommissionen tillträdde genomfört över 500 möten mellan kommissionsledamöter och nationella parlamentariska organ. Precis som betänkandet antyder kommer fördragets nya bestämmelser angående medlemsstaternas parlament att vara helt i linje med utvecklingen de senaste åren. Jag tror att det kommer att ge parlamenten i Europa en ännu starkare roll.

Tillsammans visar dessa betänkanden hur Lissabonfördraget kan fördjupa demokratin i Europa och åstadkomma resultat som unionsmedborgarna ser. Detta är ett utmärkt budskap som vi kan ha med oss i Europavalet, och även ett utmärkt avstamp när vi förbereder genomförandet av själva fördraget.

Talmannen. – Innan jag ger ordet till talarna ska jag ta mig en viss frihet som jag tycker kan vara tillåten för någon som leder sammanträdet i detta skede av vår mandatperiod och vid denna tidpunkt på kvällen, för det är sant att dessa sena sammanträden har sina fördelar.

Jag skulle vilja säga att jag omedelbart tänker skicka ett förslag till parlamentets talman och presidiet om att de ska ta fram en publikation med Lissabonfördraget, de fem betänkandena och motsvarande resolutioner, tillsammans med föredragandenas och kommissionsledamotens inledningsanföranden.

Jag anser att ett sådant dokument, som översätts till EU:s 23 officiella språk och distribueras till befolkningen i de 27 medlemsstaterna, på ett avgörande sätt kan bidra till att medborgarna förstår betydelsen av Lissabonfördraget, de insatser som gjorts och de åtgärder som vidtagits av parlamentet. Det skulle också utgöra ett välförtjänt erkännande åt de fem föredragandena, särskilt Catherine Guy-Quint och Sylvia-Yvonne Kaufmann, som har meddelat att de lämnar parlamentet men som alltid kommer att leva vidare i våra tankar och som vi alltid kommer att vara tacksamma mot.

Michael Gahler, föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (DE) Herr talman! Som ni ser har jag för att fira detta tillfälle medvetet tagit Jan Zahradil's plats.

Jag skulle för utskottet för utrikesfrågor vilja betona att vi betraktar kommissionens framtida vice ordförande och höge representant som fullständigt ansvarig inför parlamentet, av det enkla skälet att han eller hon, som alla andra kommissionsledamöter, behöver parlamentets förtroende för att kunna tillträda sin post. Den nuvarande regelbundna politiska dialogen i plenum och i utskottet för utrikesfrågor måste bevaras med den dubbla funktion som utövas av en enda person.

Eftersom de allra flesta av oss vill att Europeiska unionen agerar mer enhetligt och deltar mer aktivt i utrikespolitiken, kommer den framtida innehavaren av detta ämbete själv att behöva Europaparlamentets stöd för sina åtgärder. Vår verkställande myndighets politiska planer och ståndpunkter kan också regelbundet diskuteras i utskottet för utrikesfrågor vid sammanträden där den framtida ordföranden i ständiga representanternas kommitté informerar om frågor som diskuteras i Coreper. Om det krävs måste detta tillvägagångssätt även gälla de särskilda representanterna.

I framtiden bör utplaceringsbeslut inom ramen för säkerhets- och försvarspolitiken även diskuteras av parlamentet för att ge operationer i tredjeländer större demokratisk legitimitet.

När det gäller den europeiska avdelningen för yttre åtgärder anser vi att Europaparlamentet måste vara fullständigt delaktigt i förberedande operationer. Vi bekräftar att denna avdelning av administrativa skäl bör sortera under kommissionen.

Vi vill också lyckas se till att chefen för en EU-delegation i tredjeland inställer sig vid utskottet för utrikesfrågor innan placeringen slutgiltigt bekräftas. Jag anser att det ska finnas små möjligheter att placera en person utomlands om personen inte gör ett gott intryck på sina egna ledamöter.

Vi begär också att EU:s hela utrikespolitik, inklusive den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, i framtiden finansieras genom gemenskapsbudgeten. I nästa fördrag efter Lissabonfördraget skulle jag dock även vilja se gemensamma militära utgifter i budgeten.

Andrew Duff, föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (EN) Herr talman! Precis som de föregående talarna har konstaterat är utvecklingen av en gemensam utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik en av de största landvinningar som är inom räckhåll för oss som en följd av fördraget. Parlamenten i medlemsstaterna påverkas starkt av de förändringar som pågår.

Parlamenten behåller givetvis det nationella ansvaret för nationella säkerhetsfrågor. Man bör emellertid kräva av dem att de ska spela en viktig roll i det regelbundna och nära samarbetet med Europaparlamentet, där den gemensamma europeiska politiken granskas och utformas. De ska kritisera sina egna ministrar och fråga ut dem om vad de åstadkommer i rådet. De ska se till att medierna och allmänheten underrättas om den nya verkligheten, som är att utrikespolitiken bäst utformas genom att söka, hitta och arbeta för det gemensamma europeiska intresset.

Thijs Berman, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (NL) Herr talman! Den tjeckiska senaten har i dag godkänt Lissabonfördraget. Nu är det bara Irland kvar, skulle man kunna säga, och sedan kommer vi att ha ett fördrag genom vilket även mitt utskott för utveckling kommer att få större möjligheter att åstadkomma en bättre politik.

Men att sätta press på Irland nu skulle vara ett kolossalt misstag. Detta är en union av självständiga stater, och det står irländarna fritt att fatta sina egna beslut. Alla påtryckningar utifrån kommer att öka risken för att hela EU exploderar, för trots alla de vackra och självbelåtna ord som i dag har yttrats i kammaren genomgår Europeiska unionen just nu en djup förtroendekris. En sådan kris kan bara lösas genom resultat, socialpolitik, investeringar och ekonomisk återhämtning, tillhandahållande av ren energi för vårt klimat, skydd för sociala rättigheter, här och på andra håll i världen. Men när vi strävar efter allt detta måste vi respektera varje medlemsstats rätt att hitta egna effektiva lösningar.

Samarbete är nödvändigt, och det gäller verkligen även under denna kris, men man måste även kunna få vara trogen sin övertygelse. Därför får man inte utöva påtryckningar på Irland. Det skulle varken vara bra för irländarna eller för resten av EU. Låt unionen uppträda ödmjukt, så att den kan dra fördel av sina stora ambitioner.

Danutė Budreikaitė, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (LT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja understryka att Lissabonfördraget kommer att ge Europeiska unionen fler möjligheter att ta initiativ till att utforma en politik för utvecklingssamordning, förbättra samordningen mellan givare, uppnå en tydlig arbetsfördelning och öka biståndets effektivitet. Det innebär dock även att EU-institutionerna, inklusive parlamentet, kommer att behöva ta på sig ett större ansvar.

För att på ett framgångsrikt sätt genomföra politiken för utvecklingssamordning är det centralt att ha en passande förvaltningsstruktur i vilken man avlägsnar dagens inkonsekvenser i strukturen med generaldirektorat och befogenheter inom kommissionen i fråga om politik och budget, och ger generaldirektoratet för utvecklingssamarbete ensam behörighet.

Eftersom politiken för utvecklingssamordning kommer att genomföras enligt det vanliga förfarandet är det centralt att mycket exakt definiera befogenheterna för Europaparlamentets utskott för utveckling. Lissabonfördraget kommer att möjliggöra ett bättre genomförande av målen i politiken för utvecklingssamordning, med syfte att minska och till sist utplåna fattigdomen i världen.

Georgios Papastamkos, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (EL) Herr talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel skulle jag vilja påpeka att de förändringar som Lissabonfördraget medför när det gäller den gemensamma handelspolitiken generellt bidrar till en ökning av den demokratiska legitimiteten, insynen och effektiviteten i unionens yttre åtgärder. Jag skulle särskilt vilja lyfta fram omdefinieringen av den institutionella balansen i unionen genom att Europaparlamentet upphöjs till medlagstiftare vid fastställandet av ramarna för genomförandet av den gemensamma handelspolitiken. Parlamentets samtycke kommer också att krävas för ingående av alla handelsavtal.

Jag skulle dock vilja betona obalansen mellan parlamentets interna och externa behörighet, *in foro interno* och *in foro externo*, inom den gemensamma handelspolitiken, mot bakgrund av att parlamentet genom Lissabonfördraget inte ges rätten att godkänna kommissionens uppdrag att förhandla om handelsavtal. Med hänsyn till att parlamentet trots detta har rätt att fastställa villkor för att ge sitt samtycke till unionens handelsavtal, anser jag att det här är nödvändigt att stärka ramavtalet för förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen.

Slutligen skulle jag vilja betona behovet av en mer intensiv dialog mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten, med hänsyn till att alla områden inom den gemensamma handelspolitiken kommer att bli en exklusiv behörighet för unionen. Alla handelsavtal kommer att vara unionsavtal och unionen och medlemsstaterna kommer inte längre att ingå några blandade handelsavtal.

Evelyne Gebhardt, *föredragande för yttrandet från utskottet för inre marknaden och konsumentskydd*. – (DE) Herr talman! I utskottet för inre marknaden och konsumentskydd ser vi också de enorma fördelarna med Lissabonfördraget, som vi inte skulle vilja gå miste om, särskilt på området konsumentskydd. Det är mycket intressant att notera att konsumentskyddet i Lissabonfördraget skär tvärs igenom alla sektorer, vilket naturligtvis ger detta område mycket större styrka. Området är särskilt viktigt för medborgarna i EU, eftersom vi på daglig basis kan visa dem vad EU gör för dem. Medborgarna frågar hela tiden vad EU gör för dem. Att detta nu är förankrat i artikel 12 och inte i artikel hundra-någonting är också viktigt, eftersom det innebär att konsumentskyddets värde har stärkts avsevärt.

Jag tycker att det är bra att vi kommer att ha Lissabonfördraget. Jag är väldigt glad över att senaten i Prag också har ratificerat fördraget. Detta har skickat en tydlig signal att vi är för detta EU, ett socialt EU, ett EU av medborgare, vilket vi vill rusta för framtiden. Tack för att vi fick visa det igen i dag. Ett särskilt tack till er, Sylvia-Yvonne Kaufmann, för ett mycket bra arbete i konventet. Ni har uppnått något mycket viktigt där.

Oldřich Vlasák, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle för utskottet för regional utveckling vilja föra fram en territoriell dimension i diskussionerna om Lissabonfördraget. Enskilda lokala myndigheter, kommuner och regioner måste i ökande utsträckning hantera effekterna av EU-lagstiftning och EU-politik. I fråga om detta har en undersökning från universitetet i Utrecht visat att gemenskapsorganen årligen antar fler än 100 förordningar med en direkt inverkan på lokala myndigheter. Sjuttio procent av den lagstiftning och åtgärder vi utarbetar måste faktiskt tillämpas i regioner, städer och lokala samhällen.

Därför kan det kontroversiella Lissabonfördraget uppfattas positivt ur de lokala myndigheternas synvinkel. I själva verket innehåller Lissabonfördraget ett subsidiaritetsprotokoll, med andra ord ett protokoll enligt vilket antagandet av en norm på en högre nivå, i detta fall EU-nivån, endast kan berättigas om åtgärden bevisligen är nödvändig och mer effektiv. Enligt fördraget krävs ett mer effektivt samråd med lokala och regionala myndigheter och deras förbund. En annan bestämmelse som skulle införas är kommissionens skyldighet att minimera den finansiella och administrativa bördan kopplad till nya förordningar. Dessa åtgärder bör leda till att Bryssel görs mer uppmärksam på de verkliga problem som kommunfullmäktigeordförandena står inför, och blir bättre rustat att lösa dem. Jag skulle även vilja betona att detta helt säkert inte är den sista förändringen av primärrätten som kommer att bli ämne för diskussion. Därför bör vi noga tänka igenom de förändringar som krävs för att göra EU:s rättsliga grund förståelig, stabil och fördelaktig för alla medborgare.

Jag skulle inte vilja bedöma de positiva och negativa sidorna av Lissabonfördraget här. Ni känner alla till att Tjeckiens inställning är kritisk men realistisk. Detta har bekräftats genom dagens debatt i det tjeckiska parlamentets senat, som senare under dagen också godkände fördraget.

Johannes Vogenhuber, *föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor*. – (DE) Herr talman! Jag talar för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Jag är lite irriterad, eftersom jag även skulle vilja få reda på något om yttrandet från utskottet för utveckling, men Thijs Berman använde sin talartid till att varna oss för att utöva påtryckningar på Irlands befolkning.

Denna mentalitet är helt klart en av orsakerna till att vi för den här debatten i kväll. Jag undrar om parlamentet fortfarande har rätt att tala med sina medborgare, utbyta argument, försvara resultaten av sitt tioåriga arbete på den konstitutionella processen, eller om vi genom denna dialog kommer att anklagas för att utöva påtryckningar och utpressning. Det är en konstig värld.

Jag skulle ha velat att parlamentet på ett mycket mer uttalat, offensivt och öppet sätt hade försvarat fördraget inför medborgarna i Europeiska unionen och inte hade lämnat över allt till regeringar som alltför ofta har ett tämligen ambivalent förhållande till de framsteg som fördraget innebär.

Många euroskeptiker hävdar att de demokratiska framsteg som fördraget medför är obetydliga och att det i själva verket utgör ett fikonlöv för ett mörkt och ondskefullt EU som ligger dolt bakom. Jag anser att man genom en snabb blick på områdena inre säkerhet, rättsliga frågor och polis, dess överföring till gemenskapens behörighet, parlamentets rätt till medbestämmande och tillämpningen av stadgan, vederlägger dessa påståenden och demaskerar dem som humbug, propaganda och okunnighet.

För mig är kanske detta fortfarande det mest förargliga uttrycket för EU:s demokratiska underskott. Jag har aldrig betraktat maktindelning som en historisk filosofisk princip. Det är snarare en grundläggande demokratisk princip. På detta område har man genom Lissabonfördraget lämnat ett mycket beslutsamt, framsynt svar.

Det är ett av de känsligaste områdena i konstitutionen. På detta område har i själva verket polisministrarna inom stängda dörrar fattat beslut om polislagarna, utan att vara kontrollerade av domstolar eller EG-domstolen och utan att tillämpa heltäckande principer om grundläggande fri- och rättigheter. Detta håller dock på att förändras, och det är ett stort kliv framåt i riktning mot en EU-demokrati. Thijs Berman! Att diskutera fördraget med medborgarna, att försvara det, är dessutom vår skyldighet och innebär inte att vi utövar påtryckningar.

(Applåder)

Talmannen. – Jag har nöjet att lämna ordet till min landsman Carlos Carnero González. Han är ytterligare en av de ledamöter som inte kommer att vara här under nästa valperiod, och jag skulle vilja tacka honom offentligt för hans enorma insatser och ytterst lovvärda arbete inom det bestämda område och i den fråga vi behandlar här.

Carlos Carnero González, föredragande för yttrandet från utskottet för framställningar. – (ES) Herr talman och vän! Tack för de vänliga orden, som självfallet rör upp känslor vid ett tillfälle då jag är i kammaren för sista gången i denna valperiod, för att tacka alla dem som jag har haft äran att samarbeta med, och även för att be om ursäkt för misstag som jag kan ha begått. Jag har försökt göra mitt bästa för medborgarna i mitt land och för alla européer. Vissa skeden i mitt arbete, som konventet, har verkligen varit speciella.

Vi talar ju i dag om medborgarskap och jag är här som representant för utskottet för framställningar. Vilket utskott i parlamentet är närmare medborgarna än utskottet för framställningar? Det garanterar en av EU-medborgarnas viktigaste rättigheter, nämligen rätten att inge framställningar.

Europaparlamentet är känt i många länder genom rätten att inge framställningar. Vi ledamöter i utskottet för framställningar vet det, och hela parlamentet vet det. Genom Lissabonfördraget görs Europeiska unionen mer demokratisk och effektiv, och genom fördraget införs nya inslag, som stadgan om de grundläggande rättigheterna, och nya instrument, som medborgarinitiativet.

Det gäller då att undvika förvirring mellan exempelvis rätten att inge framställningar och rätten till medborgarinitiativ. Jag skulle vilja påpeka att medborgarna genom en framställning exempelvis kan kräva att parlamentet begär ett lagstiftningsinitiativ av kommissionen. Därmed skulle vi i framtiden kunna ha ett europeiskt medborgarinitiativ där kommissionen uppmanas att inleda ett lagstiftningsförfarande, och en framställning på grundval av rätten att inge framställningar till det behöriga utskottet i parlamentet, där parlamentet uppmanas att försöka påverka kommissionen i samma ärende. Vi måste undvika denna motsägelser och sträva efter samverkan som stärker båda vägarna och gör medborgarskapet i EU mer konkret.

Självfallet skulle utskottet för framställningar vilja vara delaktigt i hanteringen av rätten till medborgarinitiativ. Självfallet skulle alla utskott vilja vara delaktiga, men jag skulle vilja be om att denna rättighet görs ändamålsenlig på bästa möjliga sätt. Jag anser att detta även skulle innebära en hyllning till en så betydelsefull dag som denna: Lissabonfördraget har ratificerats av senaten i Tjeckien. Nu återstår bara ett steg innan fördraget blir verklighet och faktiskt innan fördraget, som är arvtagare till konstitutionen för Europa, den bästa text som hittills utarbetats av EU, träder i kraft.

Om vi lyckas med detta kommer alla närvarande – i första hand alla ledamöter från konventet som är här i kväll – ha bidragit enormt till nyttan med att ha arbetat som ledamot här i parlamentet.

Maria da Assunção Esteves, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag håller nu mitt sista anförande här i parlamentet, och det är därför lite annorlunda än normalt.

En dag kommer federala, kosmopolitiska parlament att samarbeta för att styra världen. Drömmen om en gränslös mänsklig gemenskap föds här, mitt i denna folkförsamling, där friheten växer sig starkare och demokratin breddas. Upplysningstidens vision om en förenad mänsklighet tar sina första steg här i dessa magiska salar och debatter. I denna union får Machiavelli stryka på foten. Vi har lyckats byta ut nationell makt mot makten hos människorna. Det kosmopolitiska paradigmet börjar genomsyra våra institutioner och beslut, och präglar i dag en hel del av våra åtgärder.

En ny rättslig och politisk vision håller på att växa fram, som sätter människan i centrum. Här på Europas gator gror en postnationalistisk identitet. Människans okränkbara värdighet är nu rättesnöret som knyter ihop den nationella lagstiftningen med folkrätten. Vårt ursprungliga samarbete är nu vår främsta handlingsprincip. Europeiska unionen och Europaparlamentet symboliserar ett moraliskt synsätt utan motstycke i människans historia – en kollektiv moral som har influerat i de europeiska staternas strategier och drivit fram integrationen mellan länderna.

När européerna kämpar för varandras bästa innebär det sannerligen att de erkänner att de alla är människor. Romfördraget betydde slutet för all isolationism och egoism. I dag växer lagarna fram ur en god politik, som en bro mellan Kant och Aristoteles, mellan frihet och lycka. Folken i Europa vet att verklig legitimitet måste grundas på respekten för de mänskliga rättigheterna, och att bara maktfaktorer som respekterar dessa gör sig förtjänta av auktoritet. De vet att vi bara kan frigöra oss från vår historia genom ett projekt som bygger på gemensamt politiskt ansvarstagande och global rättvisa.

En dag kommer Asiens, Amerikas och Afrikas invånare att enas. Människans värdighet kommer att erkännas i alla kulturer, från Goethe till Pessoa, från Bach till Tjajkovskij, från Muhammed till Buddha. De mänskliga rättigheterna blir en allmängiltig lag, en gemensam ledstjärna som övervinner alla motsättningar. Om Europa ska bli en föregångare behöver vi mer konstitution, mer decentralisering, mer politik och mer expansion.

När jag nu tar avsked ville jag berätta för er hur stolt jag är över att jag fick vara med om detta äventyr tillsammans med er.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, Assunção Esteves, för ert anförande, tack för ert arbete under de senaste åren, och lycka till i framtiden.

Jo Leinen, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Ni sa att ni tänker föreslå för talmanskonferensen och presidiet att vi sammanfattar de fem betänkandena och de viktigaste förklaringarna i ett häfte. Det är en strålande idé och något som jag helt och hållet välkomnar. Jag skulle rekommendera att vi även tar med betänkandet av Richard Corbett och Íñigo Méndez de Vigo, som utgjorde grunden för vårt arbete med Lissabonfördraget. Vid den tidpunkten fick vi 500 ja-röster, vilket var ett rekordresultat. Det är en del av processen. Det var en startpunkt för försöket att efter det konstitutionella fördraget få ändringsfördraget på plats. Jag tycker att det är en mycket bra idé. Ni har mitt fulla stöd.

Ni har redan tackat några personer som olyckligtvis inte längre är närvarande. Jag kan tryggt påstå att alla ledamöter i utskottet för konstitutionella frågor har samarbetat på ett bra sätt. Vi har alltid varit ett utskott med starkt engagemang. Vid detta vägsål tackar jag än en gång dem som just nu är närvarande i kammaren. Först av allt tackar jag Johannes Voggenhuber, en riktig klippta i vårt arbete för demokrati och medborgarliga rättigheter. Sylvia Kaufmann, som redan har nämnts vid ett antal tillfällen, har varit särskilt bra på att uttrycka sin åsikt ställd inför ett starkt motstånd i sin politiska omgivning. Carlos Carnero González var alltid med oss. Han stred för konstitutionen och även för folkomröstningen i Spanien. Assunção Esteves var alltid mycket aktiv. Alain Lamassoure har uppnått enormt mycket, även för konstitutionen. Och, sist men inte minst – även om hon inte är ledamot i utskottet – Catherine Guy-Quint. Hon har gjort ett betydande arbete i budgetutskottet och stödde alltid tanken på att parlamentet skulle ges mer ansvar och fler rättigheter. Jag tackar er alla. Jag har nämnt dem som är närvarande i dag och som inte kommer att vara med oss nästa gång. Vi lovar att fortsätta deras arbete.

Som talesman för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill jag ge ytterligare två synpunkter på betänkandena. När det gäller Sylvia Kaufmanns betänkande har vi alltid hävdad att medborgarinitiativet varken är en placebo eller ett alibi, utan ett allvarligt menat konstitutionellt instrument, genom vilket medborgaren kan föra upp frågor på dagordningen i Bryssel. Jag är övertygad om att vi kommer att se till att det förblir så när medborgarinitiativet har införts. Kommissionen bör utöva sin initiativrätt och utarbeta ett lagstiftningsförslag mycket snart efter omorganiseringen.

När det gäller Jean-Luc Dehaenes betänkande skulle jag på nytt vilja nämna övergångsperioden. Vi vill att Lissabonandan ska vara närvarande under samrådet om rådets förslag till ny ordförande för kommissionen. Men hela kommissionskollegiet, inklusive dess ordförande, kommer inte att godkännas förrän fördraget träder i kraft. Vi kommer i själva verket att rösta två gånger om kommissionens ordförande. Det är viktigt att hålla i minnet. Det är helt enkelt vad övergångsperioden handlar om. Jag anser att det program som Jean-Luc Dehaene har utarbetat för valperioden är mycket bra. Utgångspunkten är medborgarnas röstande i valet till Europaparlamentet, följt av alla personalbeslut, politiska program och finansieringen av EU. Utgångsläget är de självständiga staternas omröstningar, EU-medborgarnas röster. Det tycker jag är riktigt bra. Tack, Jean-Luc Dehaene!

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! "Ta vara på krisen", sa Churchill en gång.

I dag har vi en kris för ekonomin, klimatet och den internationella stabiliteten. Åtminstone i vår partigrupp inser vi alla att dessa kriser utgör ett mycket starkt argument för att förstärka EU:s förmåga att handla globalt.

Fördraget är det logiska svaret på dessa utmaningar. Det är det bästa fördrag vi kan enas om för närvarande. Det är ett bra fördrag, och historiskt sett utan vidare i klass med Maastrichtfördraget. Det stärker demokratin roll och gör styrningen av EU mer representativ, effektiv och verksam.

Det är också ett reformfördrag. Det syftar till att korrigera flertalet problem med det befintliga Nicefördraget. Man behöver inte, som jag, vara en fanatisk federalist för att inse detta. Däremot behöver man vara en god demokrat för att inse poängen, nämligen för det första att ett integrerat Europa är en förutsättning för att vi ska kunna reagera på globaliseringen, och för det andra att en postnationell demokrati inte ersätter de historiska nationella demokratierna, utan kompletterar dem.

Konservativa och nationalistiska fördragsmotståndare borde avslöja för oss varför de föredrar dagens ineffektiva, klumpiga union. Varför ska nationalstaterna fortsätta med sitt absurda låtsasoberoende, när det som i själva verket räknas är att få det ömsesidiga beroendet mellan staterna och medborgarna att fungera? Det är ett beroende som förtydligas genom fördraget, och som är inbyggt i det.

Fördraget utgör ett enormt konstitutionellt framsteg för Europa, och jag är stolt över att ha medverkat när det utformades. Jag kommer att slåss in i det sista för att det ska träda i kraft och genomföras framgångsrikt och snabbt.

Johannes Voggenhuber, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! När jag ser mig omkring i denna kammare får jag på något sätt intrycket av att det konstitutionella elfenbenstornets ockupanter har bjudits in för att fortsätta sina diskussioner under parlamentets plenarsammanträde. Sådan var inte överenskommelsen. Det man kommit överens om var att hålla en omfattande debatt i Europaparlamentet om Lissabonfördragets konsekvenser.

Skulle det inte ha varit trevligt om parlamentet hade diskuterat fördraget denna förmiddag, samtidigt som den tjeckiska senaten, och klargjort för EU:s medborgare att fördraget var Europaparlamentets arbete, att detta arbete inleddes med konventet och sedan fortsatte ända fram till dags dato, och att denna reform inte hade införts av ett elitens EU utan varit ett större arbete till följd av en samarbetsinsats?

När något misslyckas säger mig mina femton år av erfarenhet att misstaget i regel ligger hos regeringar och inte parlament. I dag är vi alla översållade av ärr och smyckade med dekorationer. Jag håller mitt sista tal efter femton år. Vi har kommit en lång bit på vägen. Det har varit en stor ära. Jag blev också ombedd att – tillsammans med Andrew Duff – vara parlamentets föredragande, både för stadgan om de grundläggande rättigheterna och för konstitutionen.

Jag måste säga – och jag tror att jag även talar för konventets övriga ledamöter – att vi alltid kände att vi hade Europaparlamentets stöd. Vi stack ut hakan och vågade ha visioner som framkallade många huvudskakningar, motstånd från flera regeringars sida, många veton och nära nog konventets kollaps. Men det kan inte förnekas att drivkraften och den visionära kraften bakom denna process fanns hos parlamentet. Som sådan var den också en första seger för EU:s medborgare.

Låt mig nu blicka mot framtiden. Vi vet vad vi alla tycker om de framsteg som gjorts i och med detta fördrag. När regeringskonferensen angrep konventets resultat, avskaffade det lagstiftande rådet, återinförde lagar som stiftats av rådet och tillfogade en tredje part – och alla dessa saker som verkligen upprör oss i dag – fick jag idén om en första ändring av konstitutionen i en avlägsen framtid.

En av de huvudsakliga faktorerna i detta fördrag är Europaparlamentets initiativrätt, dess rätt att väcka förslag om att inrätta ett konvent för att ändra konstitutionen. Och ännu har vi inte kommit till vägs ände. När vi stred för våra visioner fick vi ofta höra i konventet: "Åh, ni jämför er ständigt med Philadelphias konvent, men EU behöver genomgå en verklig kris. Utan en större kris kommer ni aldrig att lyckas skapa en verklig europeisk demokrati, en verklig politisk gemenskap. Vi behöver sannerligen en större kris." De tänkte tydligen på de kommande hundra åren. Men vi genomgår den just nu. Vi har den nuvarande krisen. Och nu frågar sig plötsligt medborgarna varför vi inte har någon ekonomisk makt. De undrar varför vi inte har ett minimum av gemensam europeisk ekonomisk lagstiftning, åtminstone när det gäller de huvudsakliga aspekterna avseende skattepolitik, bolagsskatter och transaktionsskatter. Människor efterfrågar också ett socialt EU. Nej, vi har inte klivit ner från barrikaderna, regeringarna sa rätt och slätt *njet*. I dag frågar sig hela Europa vari EU:s makt ligger när det gäller att försvara den sociala marknadsekonomi och en rättvis fördelning. Under mellantiden kommer miljarder euro att spenderas på den kommande generationen. Och vi har ingen demokratisk makt eller rättslig grund för att utveckla ett socialt EU.

Varje dag får jag frågan om hur situationen ser ut när det gäller militära åtgärder i EU:s namn. Några nationsstater vidtar militära åtgärder inom ramen för det slags kabinettspolitik som praktiserades under

1800-talet. Bör vi inte reflektera över det faktum att parlamentet är tvunget att enas innan militära åtgärder kan vidtas i EU:s namn? Och medborgarinitiativet? Även där uteslöts konstitutionella förändringar. Varför det? Varför kan det inte få finnas ett medborgarinitiativ där man kräver att fördraget ska ändras och att den europeiska konstitutionen ska utvecklas ytterligare?

Jag tror att vi fortfarande har en lång väg kvar. Den blyghet och försagdhet som parlamentet visar inför rådet är ett stort hinder.

(Häcklande)

Jag anser att vi bör vara mer polemiska. Jag hoppas att parlamentet verkligen kommer att kräva de rättigheter som det åtnjuter enligt Lissabonfördraget, med ett kolossalt självförtroende och med stor lojalitet gentemot EU:s medborgare, att det gör anspråk på dessa rättigheter och sedan överväger hur fördraget kan utvecklas mycket bättre mot en europeisk demokrati och social stabilitet. Herr talman! Jag ger inte upp min dröm.

(Häcklande)

Jag ger inte upp min dröm om att låta mina barn och deras barn till sist kunna säga: *"Vive la République d'Europe!"*

(Applåder)

Tobias Pflüger, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Anförandena visar att Lissabonfördraget helt klart uppfattas emotionellt och inte rationellt. Varför inväntar vi inte nästa parlament och låter det nya parlamentet diskutera frågan, och bara avvaktar och ser huruvida Lissabonfördraget faktiskt förverkligas? Nej, det finns vissa personer här som är absolut fixerade vid detta fördrag, och som gång på gång vill förklara dess förmenta fördelar.

Burkhard Hirsch, den överdrivne moralisten, fick det att låta så vackert när han sa att irländarna inte ska betraktas som en skock vilsna får och som de enda européer som är oförmögna att förstå Lissabonfördragets välsignelse. Folkomröstningar skulle ha gett ett negativt resultat även på andra håll för vi kan inte, och bör inte heller, förvänta oss att väljarna ska stödja ett fördrag som inte ens en välmenande läsare skulle kunna förstå.

I Lissabonfördraget regleras inte bara förbindelserna mellan EU:s institutioner, där fastställs också politiska riktlinjer. Och detta är viktigt. Till exempel i artikel 43.1 i Lissabonfördraget fastställs uppgifterna för EU:s militära styrkor. I solidaritetsklausulen i artikel 222.1 fastställs att alla tillgängliga resurser ska mobiliseras för att förhindra terrorhot på medlemsstaternas territorium. EU kommer således att bli en militärallians och det finns också en möjlighet att militära operationer kommer att genomföras i unionen. I artikel 43.1 behandlas bistånd som ges till tredjeländer för att bekämpa terrorism på deras territorium.

Det finns ett antal bestämmelser på det här området. Det finns ett "permanent strukturerat samarbete" som möjliggör en militär kärna i EU. Nato har en roll i fördraget och "medlemsstaterna förbinder sig att gradvis förbättra sin militära kapacitet". Om fördraget skulle ratificeras i framtiden – vilket jag inte hoppas – kommer en startfond att upprättas (artikel 41). EU:s budget skulle också kunna användas för militära ändamål på området för utrikes- och militärpolitik.

När det gäller ekonomisk politik är Lissabonfördragets ekonomiska logik precis samma logik som ledde till finanskrisen, nämligen "en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens". Men det skulle aldrig någon kalla det i dag.

Jag har intrycket av att de personer som vill ha detta fördrag, särskilt de bland EU:s elit, i själva verket lever i det förgångna. Villkoren har förändrats i grunden. Vad vi behöver är ett nytt fördrag för en ny tidsepok. Irland har fattat ett beslut. Beslutet från folkomröstningen var tydligt. Fördraget röstades ner och är således ogiltigt. Helt plötsligt ska det hållas en andra omröstning. Vem i Frankrike skulle efter valet av president Nicolas Sarkozy kunna säga att de helt enkelt ska rösta på nytt bara för att några inte gillar honom? Jag vill vara fullständigt klar på en punkt, nämligen att det finns goda och helt rationella orsaker till att vi inte bör ratificera detta fördrag. Det som sades i Irland ska gälla; med andra ord – ett nej är ett nej. Detta innebär att Lissabonfördraget är ogiltigt, och jag förstår inte varför vi i dag diskuterar fördraget i det här sammanhanget.

Det finns en maktförskjutning i fördraget i riktning mot de större medlemsstaterna. Jag sticker inte under stol med att vi, som internationalister, försvarar den europeiska idén mot dem som vill göra EU till en militärmakt och en uteslutande ekonomisk allians. Vi behöver ett alternativt fördrag till Lissabonfördraget,

det vill säga ett fördrag som är inriktat på fred, och inte ett fördrag som i grund och botten är ett militärfördrag. Tack.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag utgår ifrån att vi alla får hålla hur långa anföranden vi vill. Eventuellt behöver jag en extra minut eller två, och jag uppskattar om jag får det i så fall.

Låt mig nu tala på mitt eget språk. För eftervärlden kommer det europeiska politiska etablissemangets hantering av Lissabonfördraget att framstå som en skamfläck, och det på två sätt. Dels med tanke på den politiska processen för att driva igenom det och dels själva syftet med fördraget och innehållet i det. Om vi ser tillbaka till Laeken 2000 så sades det där att man skulle ta fram ett förslag till en konstitutionell lösning. Denna skulle leda till att vi fick ett närmre Europa, medborgarna skulle vara engagerade, man var orolig över att medborgarna i praktiken tycker illa om EU. Konventet under Giscard d'Estaings ledning producerade någonting annat. De europeiska folken vill inte ha detta, det sades nej av folk i Frankrike och i Holland. Alla vet att det skulle ha blivit nej i Storbritannien, i Danmark och i många andra länder om folken hade kunnat få säga sitt. Man gjorde försök att runda detta, det kom ett nytt fördrag som är det samma, men som man, när det passar, förnekar att är det samma och sådär håller man på. Nu står vi i det läget att när det irländska folket har sagt nej till det vi nu kallar Lissabonfördraget så har man mage att göra en undersökning om varför irländarna röstade fel. Detta är någonting alldeles oerhört och det debatteras över huvud taget inte. Ni skrubbar alla varandra här på ryggen och talar om hur bra detta är, trots att ni vet att detta är en skamfläck.

Den andra invändningen jag har är följande: Ett konstitutionellt fördrag, en författning, är inte till för att det ska gå snabbt att fatta politiska beslut. Den är tvärtom till för motsatsen, att det ska vara svårt att fatta politiska beslut. Författningar finns för att se till att inte de som just nu råkar vara valda snabbt kan ta vilka beslut de vill. Det ska vara krångligt. Så ser den amerikanska författningen ut. Detta är en fransk ämbetsmannatradition för att se till att en överhet snabbt kan besluta om allt mellan himmel och jord utan att behöva bry sig om folkligt inflytande. Det är förfärande, detta är en skamfläck för EU.

Talmannen. – Herr Lundgren! Jag är säker på att ni märkte att era kolleger lyssnade till er med respekt, i tystnad och utan att avbryta, vilket emellertid ni gjorde under andra ledamöters anföranden, men det är väl så att olika människor uppfattar demokrati på olika sätt.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Jag hade hoppats att Hans-Gert Pöttering kanske skulle ha suttit som talman i kväll eftersom jag ville tacka honom offentligt för att han gav mig möjlighet att lämna PPE-gruppen för några år sedan. Det gläder mig att alla mina konservativa kolleger kommer att lämna PPE-gruppen inom kort – ett mål som jag har arbetat för i 10 år.

Vi är här för att debattera Lissabonfördraget, och därför skulle jag ha påmint Hans-Gert Pöttering om att hans eget land Tyskland ännu inte har ratificerat fördraget. Vi här i EU hävdar att vi är en union med värdegemenskap som bygger på demokrati och rättssäkerhet, och ändå struntar vi i demokratin. Vi behandlar våra väljares önskemål hänsynslöst. Vi förkastade resultaten av folkomröstningarna om Maastrichtfördraget i Danmark, om Nicefördraget i Irland, om konstitutionen i Frankrike och Nederländerna och nu återigen om Lissabonfördraget i Irland. Vi visar uppenbart förakt för våra väljares önskemål. Så var det med demokratin!

Vi är inte bättre när det gäller rättssäkerhet. Vi genomför planer och spenderar pengar som bygger på Lissabonfördraget innan det har ratificerats. Detta liknar närmast en oblodig statskupp. Hans-Gert Pöttering säger att en miljon irländska väljare inte får stå i vägen för 450 miljoner EU-medborgare. Han har rätt. Låt då de 450 miljonerna rösta om fördraget. Storbritannien kommer att rösta nej. Med största sannolikhet kommer Frankrike och Tyskland att rösta nej, men man vågar inte låta folket rösta om fördraget eftersom man redan känner till deras svar. I Storbritannien valdes alla utom åtta av parlamentsledamöterna på grund av sitt engagemang för en folkomröstning, men ändå har vår misskrediterade Labourregering på ett skandalöst sätt brutit sitt löfte.

Jag vill ge kollegerna ett tydligt besked. Vi i det brittiska konservativa partiet kommer att göra en folkomröstning om Lissabonfördraget till en nyckelfråga i vår valplattform inför Europaparlamentsvalet. Vi kommer att se till att det blir en folkomröstning, och vi kommer att utdela dödsstöten mot detta eländiga och skamliga fördrag.

Alain Lamassoure (PPE-DE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Den europeiska integrationen ger oss emellanåt symboler som berör anonyma aktörer som oss. Valperiodens sista omröstning kommer därför att hållas om det sista ändringsförslag som lades fram gemensamt av Europaparlamentets ledamöter och nationella parlamentsledamöter för Europeiska konventet, nämligen inrättandet av ett medborgarinitiativ på EU-nivå.

Låt oss inte undervärdera dess betydelse. Lissabonfördraget ger EU-medborgarna samma befogenheter att ta politiska initiativ i EU som vårt eget parlament. Våra initiativbetänkanden gör det möjligt för oss att uppmana kommissionen att agera och föreslå en rättslig grund för oss så att vi kan utarbeta en ny politik eller anta en redan befintlig sådan. Nåväl, nu kommer medborgarna att kunna göra det samma, om de är tillräckligt många och kommer från ett stort antal medlemsstater.

Jag gratulerar Sylvia-Yvonne Kaufmann till det sätt på vilket hon har arbetat för att nå det samförstånd som uppenbarligen behövdes för en dylik fråga. De förtydliganden som hon har tillfört fördraget och de procedurmässiga garantierna är rimliga. Att fastställa det viktiga antalet till en fjärdedel av medlemsstaterna är förenligt med den lösning som antogs för regeringarna själva inom ramen för området med frihet, säkerhet och rättvisa.

Denna nya rättighet som således har beviljats EU-medborgarna förekommer inte i något av våra länder i denna utformning. Unionen kommer således att se till att åtgärder vidtas med sikte på direkt demokrati. Inte ens i exempelvis Frankrike törs vi gå så långt. Vi reformerade vår nationella konstitution förra året, men rättigheten att inlämna en kollektiv petition begränsades till den lokala nivån.

Låt oss nu hoppas att våra politiska partier tävlar med varandra på ett konstruktivt sätt för att dra största nytta av denna nya rättighet och låt oss framför allt, bortom partierna, hoppas att vårt civila samhälle håller fast vid denna rättighet, dvs. fackföreningar, icke-statliga organisationer, studenter – särskilt de med Erasmusstipendium – gränsöverskridande arbetstagare, alla de EU-medborgare som lever i ett annat land än sitt hemland och som upplever att den lagstiftning vi antar här tyvärr tillämpas dåligt i praktiken.

I denna union av fri rörlighet är de enda kvarvarande barriärerna våra politiska debatter. Återigen är det tyvärr ingen europeisk valkampanj som inleds, utan 27 nationella kampanjer som grundar sig på en europeisk förevändning.

Det ekonomiska området existerar, den gemensamma valutan existerar, det europeiska gemensamma luftrummet existerar, men ett gemensamt politiskt område har ännu inte skapats. Detta är Lissabonfördragets verkliga utmaning, och definitivt en av de bestämmelser som kommer att bidra mest till att anta denna utmaning.

Adrian Severin (PSE). - (EN) Herr talman! Det hopp som den tjeckiska ratificeringen av Lissabonfördraget inger överskuggas i dag av den kvasi-konspiratoriska atmosfären vid detta sammanträde.

En del var rädda att vi kanske skulle såra vissa medborgare i unionen genom att förbereda det korrekta genomförandet av ett fördrag som vi är i akut behov av. Jag tror tvärtom att vi sårar medborgarna genom att dölja sanningen om vad EU verkligen är och skulle kunna vara och genom att vägra en uppriktig och rationell dialog med dem.

Att visa respekt för en minoritetsopinion samtidigt som man ignorerar ett majoritetsbeslut är likaledes en skymf både mot den givna majoriteten och mot de demokratiska principer som vi alla hävdar att vi omfattar.

Det räcker inte med den skrivna fördragstexten. Man måste göra en förtydligande tolkning av texten så att man lyfter fram dess andemening, vilket borgar för det bästa genomförandet. Detta är precis vad dagens betänkanden syftar till. I betänkandena talar man om följande: för det första att unionen parlamentariserar, för det andra att EU-institutionerna görs till en gemenskapsfråga, för det tredje att det skapas en interinstitutionell balans som en garanti för ett transnationellt maktfördelningssystem, för det fjärde att man sörjer för koherens och sammanhållning i lagstiftningen på EU-nivå genom europeisering av de nationella parlamenten och inte genom nationalisering av Europaparlamentet, för det femte att man koncentrerar instrument och politiska åtgärder för att främja institutionell effektivitet och, för det sjätte, att man förbättrar representation, öppenhet och delaktighet på EU-nivå.

På detta sätt kommer vi att kunna få se hur det växer fram ett demokratiskt system som kommer att fylla de nuvarande EU-förfarandena med ett reellt innehåll som gör dem relevanta för medborgarna.

Det enda som återstår att göra är att finna en lösning för tiden mellan valet till det nya parlamentet och Lissabonfördragets kommande ikraftträdande. Jag hoppas att våra irländska kollegers ansvars känsla och solidaritet kommer att hjälpa oss att nå detta mål och att hålla vår historiska tidtabell.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA*Vice talman*

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag anser att Jean-Luc Dehaenes betänkande, som är mycket viktigt och värdefullt, bör kompletteras när det gäller Europeiska rådets funktion och – framför allt – ansvarighet. Detta viktiga organ kommer att upphöjas till en institution av rang och på det politiska området är det en ledande maktfaktor.

Därför bör det ägnas särskild uppmärksamhet. Dess verksamhet bör bli föremål för EG-domstolens jurisdiktion på samma sätt som Europeiska centralbankens verksamhet. Jag föreslår också, på min grups vägnar, ett ändringsförslag som återspeglar denna ökade ansvarighet. Eftersom Europeiska rådets lagstiftande funktion är begränsad, faller detta ansvar i huvudsak under artikel 265 om underlåtenhet att agera. Jag anser att Europeiska rådets skyldigheter, på grund av bristande detaljer i fördraget, rimligtvis bör redogöras i ett interinstitutionellt avtal.

Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande är således mycket viktigt, eftersom det utgör ett verkligt öppnande mot medborgarna. Den största svaghet som vi skulle kunna uppvisa när vi står inför en utmaning beträffande unionens framtid vore att skapa ett tomrum, ett avstånd mellan unionen och dess medborgare. För medborgarna är unionen avlägsen och okänd, även om de anser sig behöva den. Min grupp, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, anser att detta tomrum bara kan fyllas effektivt genom ett regelbundet samråd på bred basis med medborgarna.

Vi har inte haft tid att vare sig slutföra vårt arbete eller avsluta vår debatt om denna fråga. Inte desto mindre kan medborgarinitiativet, som Alain Lamassoure redan har påpekat, enligt fördraget bli ett viktigt instrument för att skapa ett europeiskt offentligt rum, som vi är i så stort behov av. Det kan i själva verket uppmuntra till offentlig debatt mellan medborgarna och unionen, och detta kan i sin tur väcka allmänhetens medvetande, som är så avgörande för oss.

Trots detta är förvaltningen av medborgarinitiativet emellertid en stor utmaning för EU:s institutioner, särskilt för kommissionen, där detta nya instruments trovärdighet står på spel, för medlemsstaterna, som måste acceptera denna nya praxis och tillhandahålla infrastrukturen, och – uppenbarligen – för medborgarna, som måste ta detta nya instrument i anspråk för den direkta demokratis skull.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! President Vaclav Klaus reagerade på dagens beslut i den tjeckiska senaten, som vi uppriktigt välkomnar och som jag varmt gratulerar, genom att bland annat hävda att Lissabonfördraget var ogiltigt, eftersom det hade förkastats i den irländska folkomröstningen.

Han är en politisk zombie som angriper majoritetsbeslut i sitt eget parlament och senat, och bekräftar sin olyckliga och sektaristiska attityd även på andra politiska områden. Lyckligtvis, efter de positiva omröstningarna, får han bara sig själv att framstå som ytterst enfaldig. Vi i den gröna gruppen har en positiv och konstruktiv inställning till den europeiska integrationsprocessen, givetvis med kritiska kommentarer, där så är nödvändigt.

Än en gång vill jag framföra mitt varmaste tack till den tjeckiska senaten, det tjeckiska parlamentet och den tjeckiska regeringen.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Herr talman! Jean-Luc Dehaenes betänkande ger mig blandade känslor. Å ena sidan välkomnar jag att han emellanåt känner ett behov av att analysera saker och ting på fullt allvar, och här tänker jag på punkterna 14 och 26, där han hänvisar till Europeiska rådets dominans och de problem som är förbundna med rådets nya system för ordförandeskapet.

Å andra sidan är jag besviken på betänkandet eftersom föredragandens analys inte är helt och hållet fokuserad. Särskilt i de tolv sista punkterna, där han diskuterar utrikespolitik, har alla institutionella osäkerhetsfaktorer avlägsnats trots att man inte har full insikt om de institutionella konsekvenserna av denna dubbla roll. Därför kan jag inte förstå hur föredraganden har kommit fram till den allmänna bedömningen att det nya systemet kommer att medföra en starkare institutionell balans i unionen.

Jag erkänner att Lissabonfördraget utgör en förbättring på vissa områden. Detta försvagar emellertid inte det faktum att det är just de osäkra konsekvenserna av fördraget som kommer att visa sig vara dess Akilleshäla för unionens institutionella balans, vilket föredraganden har undgått att ta upp.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Under detta sammanträde gör vi något som i mitt hemland beskrivs som att göra upp räkningen utan värden. Vi kommer att rösta om förbindelserna mellan EU:s institutioner, medlemsstaterna och deras parlament, som om Lissabonfördraget redan trätt i kraft. Jag skulle vilja upprepa att Lissabonfördraget fortfarande är långt ifrån ratificerat. Parlamentets ledamöter bör vara medvetna om detta, och de bör inte undanhålla medborgarna denna information. Varje demokratiskt tänkande person måste inse att inte ens de mest aggressiva angrepp mot de politiker som avstått från att underteckna Lissabonfördraget kommer att förändra någonting.

Slutligen vill jag säga till Daniel Marc Cohn-Bendit att hans förkastliga uttalanden, där han hävdar att den tjeckiske presidenten Vaclav Klaus ämnar muta senatorer i parlamentet i mitt hemland, är en förolämpning både mot president Vaclav Klaus och mot de tjeckiska medborgarna. Sådana anklagelser är en förolämpning mot principerna om vänskapliga internationella förbindelser och självklar mänsklig anständighet. Därför uppmanar jag Daniel Marc Cohn-Bendit att antingen bevisa sina påståenden om korruption eller framföra en offentlig ursäkt till president Vaclav Klaus.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Detta paket med betänkanden visar att vi, om Lissabonfördraget träder i kraft – och detta naturligtvis sagt utan att föregripa det irländska folkets beslut –, kommer att ha en union som erbjuder större möjligheter till delaktighet, större redovisningsskyldighet, mer demokrati och ett bättre maktfordelningssystem. Detta är det centrala budskap som vi kan förmedla i kväll, dels genom Leinenbetänkandet som visar det valda parlaments starkare roll i det institutionella systemet, dels genom Brokbetänkandet som visar de nya möjligheterna till delaktighet för de nationella parlamenten, dels genom Dehaenebetänkandet som tar upp frågan om extra redovisningsskyldighet för institutionernas verkställande enheter och hur vi kommer att hantera en eventuell övergångsperiod, dels genom Guy-Quintbetänkandet som visar att det inte längre kommer att finnas några delar av EU:s budget som är skyddade mot parlamentarisk kontroll och naturligtvis även genom Kaufmannbetänkandet om medborgares initiativ.

Min grupp kommer att stödja alla dessa resolutioner, och vi är stolta över att göra det. Jag vill bara säga att jag har ett särskilt förbehåll som gäller Kaufmannbetänkandet som vi ser som ett första steg genom att det innehåller några preliminära tankar om hur detta skulle kunna fungera i framtiden. Men jag håller med om vad kommissionsledamoten sa tidigare: vi måste se till att inte skapa ett system som är alltför besvärligt för medborgarna eller innehåller alltför många byråkratiska hinder för att de ska kunna utöva denna rättighet. Men vi har gott om tid att komma tillbaka till detta, om nu fördraget faktiskt skulle träda i kraft.

Vi talar om fördraget samma dag som vi har fått den 26:e parlamentariska ratificeringen. Jag vet att de brittiska konservativa där borta inte är intresserade av detta. De pratar säkert om någonting annat, men det är ett viktigt faktum.

Tjugosex ratificeringar genom parlamentariska förfaranden: 26 ja till fördraget, ett nej. I denna situation med 26 ja och ett nej anser jag till skillnad från vissa personer att det inte är odemokratiskt att titta på resultatet och fråga detta enda land som har sagt nej om det inte är villigt att ompröva sin ståndpunkt mot bakgrund av de andra ländernas ratificering. Det är fortfarande upp till dem att göra det eller inte. Men jag anser det högst rimligt att de själva i Irland har kommit till slutsatsen att de kanske är villiga att överväga sin ståndpunkt om vissa villkor är uppfyllda. Och det är vår uppgift att göra vad vi kan för att ta ställning till de farhågor som nejrosten var uttryck för. Detta måste ingå som en viktig del av svaret, och när allt kommer omkring är det detta unionen har kommit överens om att göra.

Eftersom det är medlemsstaterna och inte bara EU-institutionerna som är involverade i detta har alla de andra medlemsstaterna enats om att försöka ta ställning till dessa farhågor för att möjliggöra den 27:e ratificeringen.

Det finns ytterligare en lärdom vi kan dra av detta. Vår grundläggande regelsamling i Europeiska unionen, de fördrag som har undertecknats och ratificerats av medlemsstaterna, kan endast modifieras genom enhälligt samtycke från var och en av medlemsstaterna. Det är mycket svårt att komma över denna barriär. Det visar att de som hävdar att vi sätter oss över kraven på demokratisk ansvarsskyldighet och ignorerar människors åsikter har en fullständigt felaktig uppfattning. Det är mycket lätt att blockera varje framsteg, varje reform av EU-instruktionerna. De där euroskeptikerna där borta behöver bara en seger av 27. Situationen gynnar dem och inte de personer som i likhet med Andrew Nicholas Duff skulle önska en mycket snabbare integration. Det är så det ligger till.

De citerar också folkomröstningar som har gett ett nejresultat. Jag noterar att de endast citerar folkomröstningar som har gett ett nejresultat. De lyckas aldrig nämna den spanska folkomröstningen eller folkomröstningen i Luxemburg. Om man tittar på den europeiska integrationens historia tror jag att det har hållits ungefär 32 (om jag minns rätt) folkomröstningar i medlemsstaterna genom åren, varvid 26 eller 27

av dem har gett ett jaresultat medan bara en handfull har gett ett nejresultat. Men varenda gång det har blivit ett nejresultat har det varit omöjligt att sätta sig över det utan att återkomma och ta ställning till de farhågor som uttrycktes och att fråga det aktuella landet om det inte önskade ompröva sin ståndpunkt, om det inte önskade ändra uppfattning.

Ur demokratisk synvinkel kan jag inte se något fel i detta att vi successivt, steg för steg, långsamt, genom samtycke från alla medlemsstater bygger upp denna union som vi har arbetat på i över ett halvt sekel, denna union som vi bör vara stolta över. Vi har 27 länder som samarbetar på en kontinent om vilken vår historia visar att den alltför ofta har splittrats på grund av en glödande nationalism som en del försöker blåsa nytt liv i.

Anne E. Jensen (ALDE). - (DA) Herr talman! Att delta i debatten denna kväll är en speciell upplevelse. Under fem års tid har jag arbetat nära Catherine Guy-Quint. Vi två har varit budgetsamordnare för våra respektive politiska grupper. Vi har haft våra strider längs vägen, men mestadels av tiden har vi kämpat tillsammans i en anda av samarbete som genomsyrar verksamheten i budgetutskottet.

Du kommer att sluta, Catherine, och jag vill ta detta tillfälle i akt och tacka dig mer officiellt för den tid vi har tillbringat tillsammans. Jag har lärt mig en hel del! Min franska har förbättrats och jag har också lärt mig mycket av din stil, som jag kommit att respektera. Du är mer rättfram än jag, men ibland är det nödvändigt!

Denna kväll lämnar det avgående parlamentet över rodret till det nya parlamentet, som kommer att väljas den 4–7 juni. Om de irländska väljarna röstar ja i oktober, och Lissabonfördraget träder i kraft i slutet av året, blir vi tvungna att agera snabbt eftersom detta skulle medföra stora konsekvenser för parlamentets arbete, inte minst på budgetområdet. Detta beskrivs på ett bra och tydligt sätt i Catherine Guy-Quints betänkande. Du har fullbordat ett förstklassigt arbete när det gäller att överlämna verksamheten till Europaparlamentets nya ledamöter.

Parlamentet kommer att vara formellt delaktigt i utarbetandet av den fleråriga budgetramen, men vi har fortfarande inte lyckats säkra en ändring av denna ramperiod från sju till fem år, för att den ska överensstämma med kommissionens och parlamentets ämbetsperiod. Detta skulle göra det möjligt för oss att alltid hjälpa till att utforma dessa ramar. Parlamentet skulle ha fullständigt inflytande över hela budgeten, däribland jordbruksbudgeten. Jag anser att det skulle vara positivt för EU:s jordbrukare och medborgare om diskussionerna om jordbrukspolitiken därigenom öppnades upp helt och hållet, och om den kohandel som sker bakom stängda dörrar ersattes av en öppen, demokratisk debatt. Ingen kan säga i förväg vilket resultatet skulle bli för nivån på jordbruksutgifterna, men det skulle utan tvekan förhindra att planer vidhålls och utvecklas om de inte kan förklaras på ett klart och logiskt sätt för våra medborgare.

Det årliga budgetförfarandet håller på att ändras, och förra året utforskade vi de nya kraven vad gäller arbetet i parlamentets budgetutskott. Att bara ha en enda behandling som följs av förhandlingar för att nå en överenskommelse tvingar oss att inleda tidigare och mycket mer omsorgsfulla förberedelser. Det är i grund och botten inte någon dum idé. Jag anser att förra årets allmänna försök att tillämpa den nya ordningen gav goda resultat.

Lissabonfördraget ger parlamentet nya budgetbefogenheter och nya sätt att arbeta på, och Catherine Guy-Quints betänkande ger det kommande parlamentet en utmärkt grund för detta arbete. Jag hoppas och tror att vi kommer att lyckas få Lissabonfördraget antaget, och därigenom se till att EU:s arbete blir mer öppet och effektivt.

Michael Henry Nattrass (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Ända sedan 1970-talet har de brittiska politikerna svurit på att EU inte handlar om politisk dominans eller förlust av suveränitet. Ändå hävdar EU-ordförandena att vi har begränsat vår suveränitet och har ett europeiskt imperium som stiftar 75 procent av våra lagar.

Genom att underteckna detta avtal gör vi oss av med vår möjlighet att styra oss själva. Ändå framgår det av en opinionsundersökning av BBC att det brittiska folket inte vill att mer makt ska uppges. Det brittiska folket lämnas likt svampar i mörkret och matas med gödsel. De konservativa gav genom PPE-gruppen sitt stöd till "ja"-kampanjen i Irland; sedan lovade de på ett försåtligt sätt att tillåta en folkomröstning – men endast om Irland röstar nej igen. Bakom ryggen på det brittiska folket och utan något mandat har partierna i det brittiska parlamentet sålt ut sitt land samtidigt som opinionsundersökningarna visar att 55 procent vill lämna EU. Aldrig tidigare i den mänskliga politikens historia har så många duperats av så få.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Miljontals européer, briter, italienare och fransmän vill inte ha ett EU som bygger på en politiskt korrekt attityd, laissez-faire och en samhällsfientlig

inställning, vilket vi har sett i Bolkestein-förslaget, eller på en totalitär och jakobinsk centralism eller på en lekmanna- eller frimurarmässig och falsk marxistisk inställning.

Jag tror att européerna är mycket intresserade av verkliga sociala friheter, som ger familjer, samfund och sociala organ möjligheten att uppnå verkliga framsteg, och av ett EU som bygger på närhet och på just sociala organ och en djupt rotad kristen och romersk-katolsk historieuppfattning. Detta är ett EU som står i direkt motsättning till Lissabonfördragets EU, vilket eftersträvas av de starka krafterna, av lobbygrupper som i grunden vill ha en radikal centralisering av situationen.

Vi anser att européerna slutligen måste få rösta och kasta detta fördrag i havet.

Paul Rübzig (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot Wallström, mina damer och herrar! Den här debatten är mycket viktig, eftersom vi från olika håll i kammaren har hört att EU kommer att tillföras befogenheter. Ur nationalstatssynpunkt är detta sant, men nationalstaterna kommer också att kunna se till att samma lagar och förordningar tillämpas i de övriga 26 EU-länderna. Det europeiska rationaliseringsprojektet som initierats för att se till att vi inte har helt olika rättsordningar i de 27 EU-länderna och försöka skapa ett enda regelverk, är ett viktigt steg framåt och ger inte bara våra ministrar utan också våra parlamentsledamöter många fler rättigheter och möjligheter att arbeta för EU-medborgarnas intressen.

Även om jag ofta uttrycker missnöje i bänkraderna här i kammaren, och när jag nu tittar bakåt och ser att opponenternas bänkrader är tomma och att det stora flertalet opponenter inte deltar i den här debatten, vill jag göra det fullkomligt klart att vi givetvis också är kritiska mot institutionerna och önskar förbättringar. Just dessa förbättringar har varit föremål för intensiv debatt under de senaste åtta åren. Vi vill i all enkelhet förbättra förhållandena mellan institutionerna och medborgarna. Vi kan inte bara stå handfallna och säga att en reformprocess som inleddes för åtta år sedan ska avslutas, utan att erbjuda några alternativ – det vore den verkliga skandalen i den här debatten.

Vi måste fokusera på vad fördraget handlar om. Det här fördraget ger oss nya mål. Vi kommer äntligen att få en representativ och deltagande demokrati med motsvarande medborgarinitiativ. Vi kommer att få nya behörigheter inom miljöskydd och klimatförändring. Ingen enskild nation kan lösa dessa problem på egen hand! Det är omöjligt särskilt när det gäller luft och vatten, men också inom många andra områden. Tillsammans måste vi också värna om frihet, trygghet och full sysselsättning. Med tanke på krisen är det särskilt viktigt att EU får dessa befogenheter.

Nya rättsliga grunder är också viktigt. Med tanke på den kritiska energisituationen behöver vi en rättslig grund för energipolitiken. Också på det handelspolitiska området, i frågor som rör den internationella handeln, är det viktigt med en bra lösning för EU-medborgarna, oavsett rymdresor och upphovsrättskydd. Utträdesklausulen kan också vara rätt så viktig för våra opponenter. Jag anser att de nya tillsynsbefogenheterna och tillsynsförfarandena kommer att stärka parlamentet. Jag skulle vilja ha en intensivare debatt, eftersom många av oss fortfarande inte har insett vilka möjligheter som det nya EU ger oss.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mina damer och herrar! Som ledamot från Tjeckien välkomnar jag att den tjeckiska senaten, just i dag när vi diskuterar Lissabonfördragets inverkan, har godkänt Lissabonavtalet med en stor majoritet på 54 mot 20 röster. Senaten har således uttryckt det tjeckiska folkets vilja att införa Lissabonavtalet. Den viljan har redan uttryckts av det tjeckiska parlamentets undre kammare, deputeradekammaren. Samtidigt har emellertid Tjeckiens president ifrågasatt folkviljan, den åsikt som tydligt uttryckts av deputeradekammaren och senaten.

Václav Klaus, Tjeckiens president, har sagt följande: "Jag måste uttrycka min besvikelse över att några av senatorerna, till följd av makalösa påtryckningar från politiker och medier, både här hemma och utomlands, har övergett sina tidigare offentligt uttryckta åsikter – och således ger upp sin politiska och medborgerliga integritet – och har gett sitt samtycke till Lissabonfördraget. De har vänt ryggen åt Tjeckiens långsiktiga intressen, som underordnats deras egna intressen och de nuvarande politikernas kortsiktiga intressen. Det är ett mycket trist bevis på ännu ett misslyckande hos en stor del av vår politiska elit. Jag ska nu vänta och se om en grupp senatorer – några har redan tillkännagett sin avsikt att göra så – anhåller hos författningsdomstolen om en ytterligare granskning av Lissabonfördraget i förhållande till vår konstitution. Om detta sker kommer jag inte att ta ställning till mitt eget beslut om ratificering av Lissabonfördraget förrän författningsdomstolen har gjort sin bedömning."

Vi är här för att diskutera Lissabonfördragets inverkan på utvecklingen av den EU:s institutionella balans. Jag anser att vi också borde diskutera – och det borde de tjeckiska deputerandena och senatorerna också göra – den institutionella balansen i Tjeckien. Tjeckien är en parlamentarisk demokrati. Trots detta har landet

en president som inte respekterar deputeradekammarens vilja, som inte respekterar senatens vilja och som agerar som en enväldig monark eller diktator från det land han ofta kritiserar och hänvisar till, nämligen det forna Sovjetunionen. Det finns mycket att säga till våra EU-skeptiker om demokratitillståndet inom EU, om demokratitillståndet i vårt land och om det uppträdande som den president som ni beundrar så mycket har visat upp.

Kyösti Virrankoski (ALDE). - (FI) Herr talman! Genom Lissabonfördraget måste EU:s budgetförfarande göras om från grunden. Det kommer att bli obligatoriskt med en flerårig budgetram, klassificeringen av utgifter till obligatoriska och icke-obligatoriska kommer att försvinna och budgetförfarandena kommer att bli kortare.

Jag stöder den femåriga budgetramen för Europaparlamentets och kommissionens mandattid. Den kommer att leda till effektivare arbete och göra det möjligt för institutionerna att utforma egna politiska strategier.

Budgetplaneringen kommer att försvåras. Man kan fråga sig vem som kan ha utarbetat ett så komplicerat system. Hittills har det rått klarhet om vilken institution som beslutar om de slutliga budgetsiffrorna. Nu måste det råda samförstånd om varje detalj, vilket kan betyda mycket intensiva förhandlingar i förlikningskommittén.

Det nya fördraget kommer att kräva en förstärkning av parlamentets tillgängliga personalresurser. Annars kommer man inte att kunna utöva sina befogenheter under budgetarbetet i allmänhet och när det gäller förvaltningen av EU i synnerhet.

Slutligen vill jag tacka föredragandena, särskilt Catherine Guy-Quint, för deras förträffliga betänkanden och mer generellt för vårt goda samarbete genom åren.

Elmar Brok, föredragande. - (DE) Herr talman! Tack för att jag har fått möjlighet att lämna kommentarer lite tidigare än väntat.

Debatten har visat en hög grad av övertygelse över hela linjen av politiska och nationella spektra. Den har också visat på styrkan i vårt engagemang att föra EU framåt. När jag hör vissa mycket kritiska talare från de anglosaxiska länderna, vill jag minnas att det är just dessa länder som under de senaste månaderna har ropat på hjälp särskilt många gånger för att övervinna finanskrisen tillsammans. Jag är säker på att dessa gentlemän också inser att de representerar ståndpunkter som baseras på det 60 år gamla arvet från Winston Churchill.

Vi kommer nu in i en mycket avgörande fas. Efter de beslut som vi fattade med ett så brett samförstånd i Europaparlamentet och som vi fann så övertygande i Prag, får vi inte förledas till triumfalism. I all blygsamhet – det blir en viktig uppgift för oss att ge Irlands befolkning en möjlighet att fatta sitt beslut i oberoende och frihet – ett beslut som Irland måste fatta i suverän frihet och ur ansvarskänsla för hela kontinenten. Jag menar att vi också bör bidra materiellt till att göra det möjligt. Jag hoppas att Europeiska rådet skapar de villkor som krävs för att fullfölja detta sista steg i slutet av juni och att irländarna ska få de villkor som behövs för att tackla frågan.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar denna debatt. Det verkade ett tag som om den inte skulle äga rum. Jag är glad att den äger rum, och det är tack vare mina kollegers envishet som den äger rum. Det är helt och hållet på sin plats att Europaparlamentet på ett ansvarsfullt och förnuftigt sätt tar itu med övergångsperioden fram till den eventuella ratificeringen – äntligen – av Lissabonfördraget. Det skulle vara dumt av oss att inte göra det. Under den senare delen av detta år kommer jag att arbeta för att se till att det blir en jaröst – vare sig jag väljs in i Europaparlamentet eller inte. Jag beklagar att många av mina vänner inte kommer att vara här, och jag kommer att sakna dem.

Men i kväll vill jag särskilt gratulera Tjeckien till en jaröst eftersom de i dag har röstat med siktet inställt på framtiden. Jag anser att det är ytterst viktigt att vi får fram detta budskap: att enandet av Europa och byggandet av ett enat Europa handlar om framtiden för Europas folk.

Ingen annanstans i världen utanför Europa har vi 27 suveräna medlemsstater som delar på beslutsfattande på ett gränsöverskridande sätt för att gagna invånarnas gemensamma intressen. Ingen annanstans sänder självständiga stater in sina kollektiva beslut till ett direktvalt multinationellt parlament för godkännande och ändringar. Denna vår union är unik. Den är ett unikt demokratiskt experiment. Den saknar inte sina brister. Den behöver reformer, och det är faktiskt reformerna i Lissabonfördraget som är de reformer vi kan komma överens om vid denna tidpunkt. Utan tvivel kommer framtida parlament – och förvisso även framtida råd – att komma fram till och komma överens om ytterligare reformer.

Men EU behöver också en ny inriktning. Unionen måste på nytt bekräfta sitt engagemang för våra folks sociala välfärd och skapa en förnyad motvikt till den marknadsliberalisering som vi nästan uteslutande har ägnat oss åt under det senaste decenniet. Man måste komma ihåg att denna unions politiska, sociala och ekonomiska inriktning drivs fram av väljarnas önskemål: genom allmänna val, genom val till Europaparlamentet och genom de kommissioner som vi gemensamt väljer och inrättar. Europeiska unionen är den plats där vi löser våra konflikter medan det tidigare var unga män som löste dem genom att döda varandra i skyttegravarna. Det är en stor ära för mig att vara ledamot av Europaparlamentet där vi har ersatt vapnets makt med argumentens makt.

Vi får inte tillåta euroskeptikerna att vrida klockan tillbaka. Att beslutet av en medlemsstat som representerar mindre än 1 procent av unionens befolkning skulle kunna stoppa utvecklingen är ett tecken på hur ömtålig vår konstruktion är. Men det är också ett tecken på unionens styrka att vi kan överleva och tillåta Europas folk att självständigt fatta dessa beslut. Jag anser att vi måste försöka förnya drömmen om Europa hos våra medborgare. Vi måste undvika att sänka oss till samma låga nivå som de arga gamla män som står upp vid de bakersta bänkarna långt där uppe till höger och som ropar till oss och talar om för oss hur odemokratiska vi är samtidigt som detta faktiskt är det parlament som har valts av Europas folk för att fatta beslut för Europas folk.

Costas Botopoulos (PSE). – (FR) Herr talman! Det här är en högtidlig dag: Lissabonpaketet – som det kallas – kommer äntligen att läggas fram för parlamentet. Den tjeckiska senaten har gett oss nytt hopp. Många begär ordet för sista gången, känslorna är laddade. Vi är på väg att avsluta den här valperioden och många känner sig ganska sentimentala. Det råder en historisk atmosfär under den här sena kvällssessionen i kammaren.

Som Janusledamot – hälften konstitution, hälften budget – skulle jag nu vilja säga något mer specifikt om Catherine Guy-Quints betänkande om det nya budgetsystemet och om den inverkan som Lissabonfördraget kommer att få på det nya systemet. Så som sagts är det framför allt ett mer demokratiskt system. I fortsättningen kommer alla utgifter – hela budgeten – att antas enligt medbeslutandeförfarandet mellan rådet och parlamentet.

Ännu viktigare är att det också blir en mer politisk budget, eftersom vi har en interinstitutionell strategisk programmering – som Catherine Guy-Quint kallar det – med andra ord, i EU:s alla organ är man överens om att skapa budgeten. Systemet innehåller emellertid fortfarande en del osäkerheter.

Kommer parlamentet, exempelvis, verkligen att spela det som teoretiskt kallas dess förstärkta roll? Kommer man att trivas med de nya befogenheterna, blir det inte problem också med dem? Vi kommer att ha mindre tid och det blir bara en enda behandling. Därför är det upp till parlamentet att gripa möjligheten att spela sin roll – och det är en utmaning i sig. Kommer den femåriga budgetramen att sammanfalla med eller accentueras av den femåriga valperioden? Det vet man inte. Även i den här frågan måste vi anstränga oss.

Det finns också förlorade möjligheter. Vi har förlorat möjligheten att förse oss själva med mer egna resurser, vi har förlorat möjligheten – låt mig få 10 sekunder till, eftersom det här är ett högtidligt kvällssammanträde – att genomföra en ny budgetfilosofi.

Sist vill jag betona att vi står inför utmaningar: utmaningen att klara övergången – det är inte så lätt att gå över till ett nytt system – och utmaningen när det gäller flexibilitet – vi behöver mer flexibilitet om vi ska kunna klara kriserna.

Jag vill avsluta med en önskan om att allt detta ska föras framåt samtidigt med att Lissabonfördraget genomförs.

Talmannen. – Eftersom jag också är en Janusledamot i samma utskott som ni, herr Botopoulos, hade jag inget annat val än att ge er de här 40 sekunderna.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Jag tror att alla som deltar i det här sena kvällssammanträdet kommer att minnas det under lång tid framöver och kommer att berätta om det för barn och barnbarn. Till och med i kväll kan vi känna hur fartyget Europa kränger under finanskrisens stormar. Det är tydligt att fartygets motor, fördragsmekanismen, är för svag och behöver bytas omedelbart.

Lissabonfördraget är den starkare motor som vi behöver för att möta krisen. Därför instämmer jag i de betänkanden som har debatterats och jag är enig med mina medledamöter, som betonar att det inte är särskilt demokratiskt om en enda folkomröstning kan sänka hela fartyget Europa, om en enda statschef får för sig att han är den enda som går i takt och om opinionen i de övriga 26 staterna saknar betydelse. Jag tror att Irlands röstberättigade kommer att dra sina egna slutsatser om vad som händer i EU och runtom i världen.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det återstår för mig att vara den sista på talarlistan för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater här i kväll, och som irländsk Europaparlamentariker antar jag att det finns något slags logisk tanke bakom detta.

Först och främst vill jag tacka alla föredragandena för de fem betänkandena. Det gläder mig att vi har möjlighet att diskutera dem, och i likhet med andra irländska kolleger har jag genom min politiska grupp eftersträvat att vi ska komma fram till den situation vi har här i kväll där vi kan diskutera fem synnerligen viktiga betänkanden.

Redan från början vill jag tydligt klargöra att vad jag har att säga i debatten här i kväll helt framgår av min nästa mening. Det skulle inte vara lämpligt, och avsikten med mitt inlägg är inte att på något sätt föregripa det irländska folkets beslut i den kommande andra folkomröstning om Lissabonfördraget som tillkännagavs tidigare i den här veckan av vår premiärminister Brian Cowan (ledamot av andra kammaren). Avsikten är inte heller att ta resultatet av folkomröstningen för givet.

Slutsatserna från Europeiska rådets möte i december förra året innehåller ett paket med åtgärder som var resultatet av forskning efter vår folkomröstning i juni förra året, åtgärder för att ta de irländska nejöstarnas farhågor på allvar så som de skisserades av vår premiärminister vid rådets möte i december förra året parallellt med en färdplan som gör det möjligt att fördraget träder i kraft senast i slutet av 2009.

Detta paket innehåller bibehållande av principen om en kommissionsledamot per medlemsstat, en bekräftelse av den vikt unionen fäster vid arbetstagarnas rättigheter och andra sociala frågor och en rad rättsliga garantier i fråga om skatteneutralitet samt de bestämmelser i den irländska författningen som gäller rätten till liv, utbildning och familj.

Vid Europeiska rådets möte i våras informerade vår premiärminister sina kolleger om att i enlighet med den tidtabell som beslutades i december ett detaljerat arbete nu pågår för att förverkliga dessa åtaganden, ett arbete som bör vara avslutat i mitten av 2009.

Om vår regering är helt nöjd med resultatet har premiärministern gått med på att söka ratificering av fördraget senast i slutet av den nuvarande kommissionens mandatperiod som, såvitt jag förstår, förväntas upphöra i slutet av oktober. Jag hoppas uppriktigt att löftet om en folkomröstning tidigt i höst kommer att innebära senast i början av oktober.

Och med tanke på de ökade befogenheter för Europaparlamentet som förutses i Lissabonfördraget är det förståeligt att ledamöterna bör diskutera fördragets konsekvenser för institutioner och förfaranden, och därför hålls kvällens debatt om de fem betänkandena.

Europaparlamentets behandling av dessa frågor i kväll äger rum vid en tidpunkt då det enligt mitt manus för i kväll fortfarande fanns fyra medlemsstater – Irland, Tjeckien, Tyskland och Polen – som ännu inte hade avslutat sin ratificeringsprocess. I teknisk mening är detta sant, men i kväll vill jag gratulera Tjeckien – särskilt den tjeckiska senaten – till det tjeckiska parlamentets godkännande av mandatet till landets premiärminister att förhoppningsvis ratificera fördraget på det tjeckiska folkets vägnar. Jag litar på att han kommer att acceptera det tjeckiska parlamentets vilja. Jag förstår att frågan just nu är föremål för en rättslig granskning. Jag hoppas att det bara rör sig om en teknisk försening.

För att fördraget ska träda i kraft måste naturligtvis alla länderna ratificera det, och det är faktiskt korrekt att säga att 26 europeiska parlament – 26 medlemsstaters parlament – har sagt ja, och hittills är det bara irländarna som ännu inte har gjort det.

Jag accepterar till fullo att parlamentet skulle vilja granska de frågor som tas upp i dessa dokument och betänkanden så grundligt som möjligt utan att blanda sig i eller föregripa det förestående ratificeringsförfarandet.

Jag vill säga att jag opponerar mig mot de opportunistiska klagovisorna från ett antal euroskeptiska fossiler på våra bakersta bänkar, och vad de säger bör man ta för vad det är. Mitt budskap till dem är tydligt: lägg er inte i ett suveränt beslut av det irländska folket, för ingen kommer att tala om för de irländska väljarna vad de ska göra.

Eftersom detta är mitt sista inlägg i parlamentet vill jag tacka er och hela parlamentets presidium, kommissionen, det tjeckiska ordförandeskapet och alla kolleger för vad som har varit 10 ytterst givande år för mig som ledamot av Europaparlamentet. Jag ser fram emot en jaröst från det irländska folket vid vår andra folkomröstning i oktober.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det är trevligt att få stå överst på någons lista i dessa dagar. Får jag bara, eftersom Avril Doyle har avslutat, önska henne lycka till nu när hon avgår från Europaparlamentet. För att göra henne rättvisa, hon gav verkligen stofilerna på truten efter omröstningen om Lissabonfördraget på Irland och kommer att bli ihågkommen för sitt fantastiska sätt att uttrycka sig. Jag önskar dig all lycka, Avril, och hoppas att du kommer att engagera dig i "ja"-kampanjen för Lissabonfördraget när du är pensionerad.

Det har varit en mycket intressant debatt. Min kropp och själ ville gå hem och sova, men det har varit för bra för att missa, och alltför viktigt – för jag är irländska – att inte närvara här. Låt mig säga detta – och jag talar till väljarkåren: det är ni som bestämmer. Ni har en valmöjlighet. Ni kan rösta för det som några arga, gamla gubbar anser – och jag syftar på män och kvinnor när jag säger det, men huvudsakligen män – på parlamentets och Europeiska unionens yttersta kanter, till höger och till vänster, och ni kommer att få höra en hel del oväsen och få många tillfällen till färgfoton och rubriker, men det kommer att ske väldigt lite i parlamentet. Eller så kan ni rösta, både i parlamentsvalet och när det gäller Lissabonfördraget, för positiva människor som arbetar hårt, som inte skapar rubriker, utan är här med en god föresats.

Jag anser att det irländska folket känner till att situationen ser annorlunda ut nu. De fördes bakom ljuset under den förra debatten. Vi har fört en bättre diskussion sedan "nej"-omröstningen, och jag uppmanar dem att rösta "ja" för sin framtid, för mina barns framtid och för Europeiska unionens framtid.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Vi är här i kväll – det är faktiskt redan natt – för att diskutera Lissabonfördragets genomförande. Det faktum att vi gör förberedelser för att fördraget ska träda i kraft och att vi gör det i god tid, är ett tecken på ansvar. Det är viktigt med goda förberedelser för att genomföra ett fördrag, det inger förtroende för att EU fungerar väl och gör det lättare för de valda företrädarna att fullgöra de uppgifter som EU-medborgarna förväntar sig att de ska lösa.

Kanske tar vi inte tillräckligt stora steg. En del medborgare menar att stadgan om de grundläggande rättigheterna är alltför retorisk, men Lissabonfördraget är ändå ett stort steg framåt. Det är ett svar på EU:s ändrade behov. Genom att stödja fördraget har de folkvalda parlamenten i de 26 medlemsstaterna tagit detta steg.

Betänkandena i dag visar att EU är inne i ett kreativt skede, genom att vi har påbörjat den praktiska planeringen av övergångsfasen. Vi kan inte skapa något nytt genom pessimism och fördröjningstaktik. Jag tackar föredragandena för deras frimodighet och förmåga att ta fram de nödvändiga dokumenten.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Mina damer och herrar! Vi kan inte säga att Lissabonfördraget är det bästa som varje medlemsstat av de 27 EU-medlemsstaterna kan önska sig, men det är det bästa som de 27 EU-medlemsstaterna har lyckats komma överens om. Fram till nu har alla fördrag varit upprättade i ett EU med 15 medlemsstater, och jag vill därför lyfta fram Lissabonfördragets politiska budskap, som ställer ett EU med 27 medlemsstater på startlinjen så att vi i framtiden ska sluta upp med att dela in EU i gamla och nya medlemsstater.

Europaparlamentets ledamöter har visat att de har förmåga att fatta operativa beslut och därför är det rätt att parlamentet ges fler befogenheter i Lissabonfördraget, med andra ord fler befogenheter till EU-medborgarnas valda företrädare. Om Lissabonfördraget ratificeras i alla EU-medlemsstater kommer det att medföra förändringar som bl.a. innebär ett slut på det nuvarande systemet med roterande ordförandeskap i rådet. Ännu viktigare är att EU kommer att få en gemensam energipolitik, vilket har visat sig nödvändigt, i synnerhet under gaskrisen.

Jag välkomnar den tjeckiska senatens beslut i dag att godkänna Lissabonfördraget. Det är en mycket viktig signal från det tjeckiska parlamentet till EU under det tjeckiska ordförandeskapet.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Under de senaste 16 månaderna har jag talat 77 gånger i kammaren, och jag har avslutat varje anförande med en uppmaning om att Lissabonfördraget ska hänskjutas till folket: *Pactio Olisipio censenda est*.

Jag har gjort detta för att hylla Cato den äldre, som på detta utmärkta sätt avslutade alla sina tal med en uppmaning om att Kartago skulle förstöras. Ibland har det varit något av en ansträngning för mig att tänka ut detta slut utifrån ett annat ämne, men inte i kväll.

Det är märkligt att ha lyssnat till några av bidragen. Inte alla. Det har funnits några hedervärda och demokratiska EU-förespråkare i kammaren, men några av inläggen har varit fyllda av sådant förakt, sådan arrogans, sådan ringaktning för den allmänna opinionen att frågan är om man inte, nu när EU och framför

allt medlemsstaterna börjar få kunskap om YouTubes politiska värde, rätt och slätt skulle kunna lägga ut hela denna debatt på YouTube som en partiernas valsändning för de olika "nej"-kampanjerna.

Jag har påmint om Bertolt Brechts hemska ord: "Skulle det inte i detta fall vara lättare att lösa upp folket och välja någon annan i deras ställe?" Alla talare fortsätter att säga att parlamenten har ratificerat. De tillkännager bara den spricka som finns mellan den politiska klassen och folket i varje medlemsstat.

Cato den äldre blev förlöjligad och utbuad, och de andra senatorerna brukade imitera hans röst. Vet ni vad? I slutet gjorde de det som han sa.

Paul Rübzig (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Föregående talare har just visat hur svårt det är att förbättra demokratin i EU när halva den irländska befolkningen avstått från att rösta på grund av frågornas komplexitet och det faktum att inte alla vill identifiera sig med konstitutionen. Hälften röstade mot fördraget för att de inte hade läst det. Hur ska vi kunna reformera EU om vi inte lyckas övertyga de som har ansvaret att också ta sitt ansvar?

Margot Wallström och hennes medarbetare har ett mycket speciellt ansvar, dvs. att informera EU-medborgarna, de som är intresserade, och att hålla all information tillgänglig så att frågorna kan diskuteras på ett kompetent sätt. Vi måste arbeta mycket intensivare med att få igång en dialog med EU-medborgarna, informera dem och tala om hur viktig reformen är för EU:s utveckling. Med en sådan strategi kommer vi att uppnå resultat.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Jag är bara nyfiken på att höra detta argument att nationell parlamentarisk ratificering på något sätt inte är legitim, för om det är fallet vill jag ta mitt eget land som exempel, som aldrig, under hela sin historia, har ratificerat ett internationellt avtal genom en folkomröstning.

I detta fall, om det är illegitimt för nationella parlament att ratificera ett fördrag, då är alla åtaganden när det gäller internationella fördrag som Storbritannien någonsin har ingått, Nato-fördraget, FN-fördraget, Världshandelsorganisationen, lika illegitima. Så jag förstår inte detta argument att nationella parlaments ratificering är något odemokratiskt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! I Polen kommer förmodligen bara 13 procent av väljarkåren att rösta i EU-valet. Det kommer sannolikt att bli det lägsta valdeltagandet i hela EU. Varför? Låt oss se oss omkring i kammaren. Det finns inga företrädare närvarande från de två ledande politiska partierna i Polen, vid en så här viktig debatt. Det är just den attityden som de partierna har till valet och till EU:s angelägenheter – en total brist på engagemang.

Det existerar ingen seriös EU-debatt i Polen. Jag betonar detta en gång till – under den här debatten finns det inte finns en enda representant närvarande, varken från det regerande partiet eller från oppositionspartiet. Man kan få intrycket att ledarna för den polska politikeråren inte är intresserade av EU-frågor. Det är vad väljarna anser och det är vad många unga människor i Polen anser, dvs. människor som jag har talat med och som intresserar sig för exempelvis Lissabonfördraget. Det finns ingen sådan reaktion från politikeråren.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Ursäkta! Jag måste få protestera! Jag är med i partiet Lag och rättvisa, det största oppositionspartiet. Påståendet att ingen från det partiet är närvarande stämmer alltså inte.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Tack så mycket för att ni ger mig detta tillfälle. Jag anser att det har varit en intressant debatt, oavsett vad man anser om det europeiska projektet och Lissabonfördraget.

Det har gjorts många hänvisningar till gamla män och stofiler, men låt mig tala om det utifrån mitt perspektiv. Jag ser en äldre generation av politiker som sitter fast i ett tänkesätt från 1950-talet – som har fastnat mycket djupt i en lösning från 1950-talet på problem och utmaningar som världen står inför. Om man ser ut över kammaren ser man mycket gamla människor som alla talar för Lissabonfördraget. De fördömer alla människorna på Irland och i andra länder som har röstat "nej" till den ursprungliga konstitutionen och röstat "nej" till Lissabonfördraget. Vi ser till och med gamla vapendragare som nu talar om att lägga ned vapen och pläderar för fred.

Ja, på 1950-talet fanns det en efterkrigslösning på det som hade pågått tidigare, men vi måste fortsätta att föra världen framåt. När man talar om demokratisk ansvarsskyldighet får vi inte glömma bort en sak. När vi inledde med konstitutionen var reglerna att varje land skulle ratificera den, i annat fall skulle den falla. När vi började med Lissabonfördraget var reglerna desamma: varje land skulle ratificera det, i annat fall skulle det falla. Så låt oss inte driva på Lissabonfördraget förrän alla länder har ratificerat det. Om ni på allvar vill ha en verkligt demokratisk debatt, låt det brittiska folket få en valmöjlighet. Vill de ha den vision om ett

federalt EU:s förenta stater, som Richard Corbett föreslår, eller en mer obunden vision om ett EU av frihandel, som den mitt parti stöder?

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka ledamöterna för denna intressanta debatt, som delvis har varit samstämmig när det gäller ett antal frågor, delvis en repetition av välkända argument för och emot fördraget och delvis en mycket intressant debatt om vad demokrati består av. Detta är första gången som jag har hört om totalitära system som tillåter folkomröstning efter folkomröstning i ett antal medlemsstater, och varför vissa folkomröstningsresultat glöms bort eller inte räknas – huvudsakligen de som har inneburit ett ”ja”.

Man har också diskuterat legitimitet. Jag finner det fortfarande konstigt – och jag har sagt detta tidigare – att parlamentet skulle säga att ett beslut fattat av ett nationellt parlament är antidemokratiskt, inte räknas eller är illegitimt. När det gäller kommissionen har den alltid varit av den åsikten att oavsett vilket system som man väljer – en omröstning genom folkomröstning eller genom ett beslut av ett nationellt parlament – är det demokratiskt legitimt. Jag anser inte att några andra ståndpunkter skulle vara möjliga.

Alla EU-medborgare som lyssnar på denna debatt skulle vilja att vi gick tillbaka till dessa rapporter, som i själva verket handlar om hur vi fattar beslut, om regelboken, om hur Europeiska unionens demokratiska funktion ska stärkas, och hur vi ska använda budgeten på rätt sätt för att ge resurser till våra politiska prioriteringar. Allt detta tas upp i dessa viktiga rapporter.

Detta handlar också om att fatta beslut på ett effektivt och förhoppningsvis snabbare sätt. Jag fann Nils Lundgrens inlägg fullständigt chockerande. Anser vi verkligen att hela tanken är att bromsa in saker, och bromsa in beslutsfattandet när man hanterar en ekonomisk kris, som den vi upplever nu? Människor förväntar sig att vi ska vidta åtgärder för att säkerställa arbetstillfällen och tillväxt, hantera klimatförändringarna och energikrisen samt ta itu med de problem som följer med invandring och säkerhet – allt detta. Detta är också grundvalen för dessa rapporter. Det är därför som vi är här; det är på detta sätt som vi vinner demokratisk legitimitet – genom att visa att vi kan agera snabbt. Jag anser inte heller att ett arrogant, snobbigt inlägg, som ska ge oss kunskap om det ena eller andra, är till någon hjälp. Det handlar i själva verket om att ta itu med dessa problem, som i dagsläget inte är nationella. De är europeiska och internationella, och vi måste ha en modern regelbok.

Vi måste ha en mer demokratisk union som låter medborgare ta initiativ. Vi hör aldrig något om detta från motståndarna. Vi hör dem aldrig säga något om den demokratiska styrkan i det som utgör Lissabonfördraget. Detta saknas tydligen. Dessa rapporter ger oss en bra grund och en bra plattform för att reformera vårt arbetssätt. Från kommissionens sida är vi naturligtvis villiga att följa upp och arbeta med alla detaljerna för att se till att vi kan genomföra detta snabbt.

En sista punkt om Irland är att allas ögon naturligtvis kommer att riktas mot Irland igen och på möjligheten att ratificera i slutet av året, efter detta ”ja” i den tjeckiska senaten. Frågan om de rättsliga garantierna är givetvis grundläggande här, och både innehåll och tidsplanering är mycket viktiga. Vi från kommissionens sida är säkra på att ministerrådet kommer att kunna fastställa denna fråga, och jag vet också att det görs noggranna förberedelser för tillfället, och vi kommer, om vi får möjligheten, också att bidra från kommissionens sida.

Tack så mycket, och tack för att detta delvis är ett socialt evenemang, där människor tackar varandra för det goda samarbetet och önskar alla som avgår lycka till. Jag antar att vi alla kommer att mötas i valkampanjen på ett eller annat sätt.

(Applåder)

Talmannen. – Kommissionsledamot Margot Wallström, på parlamentets vägnar, eftersom det är det sista kvällssammanträdet; jag hoppas att ni tror mig när jag säger att vi har varit mycket medvetna om vilka förträffliga betänkanden vi fått under hela den här valperioden. Tack än en gång.

Jo Leinen, föredragande. – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Jag tackar Avril Doyle för hennes bidrag ur irländskt perspektiv, som jag stöder helt och hållet. Irlands folk måste besluta självständigt och utan påtryckningar utifrån, sannolikt i oktober, om de anser att de garantier som ska förhandlas vid toppmötet i juni kommer att minska deras farhågor, de mest angelägna frågorna i samband med fördraget, och om de under rådande omständigheter kan följa de övriga 26 länderna och tillsammans med dem ta steget mot att reformera EU.

Jag hoppas att en oberoende opinionsbildning i Irland också ska respekteras av deras granne, Storbritannien. Inför den första folkomröstningen för många nej-röstare från Storbritannien runt på Irland. Det var framför allt den eurofoba brittiska tabloidpressen som bidrog till att oro Irlands befolkning. Det irländska folkets rätt att oberoende bilda opinion under den andra folkomröstningen måste respekteras.

Det har varit en omfattande debatt, en viktig debatt. I dag har parlamenten i 26 länder sagt ja. Mer än 7 800 folkvalda företrädare har funnit att fördraget är bra och att det innebär framsteg. Trehundra femtio folkvalda representanter i 26 länder har röstat nej. De kan inte vara idioter och dumskallar allihop. Jag menar att fördraget inte kan vara så dåligt som det ofta framställs. Det är omgivet av stereotypa uppfattningar, ibland även här i parlamentet. Den som säger att EU kommer att bli en militär union har missförstått EU:s huvudändamål, som är att tjäna freden, i Europa såväl som runt om i världen. Den som säger att en nyliberal ekonomisk konstitution kommer att etableras, har inte läst fördraget. Det är det mest sociala EU-fördrag som någonsin funnits.

Jag hoppas att det nya parlamentet kommer att göra det som anges i betänkandena, dvs. genomföra och verkställa fördraget. Tack för ordet.

Jean-Luc Dehaene, föredragande. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har haft en bra debatt nu i kväll. Det visar att Europaparlamentet är berett att genomföra Lissabonfördraget och att vi inte på något sätt försöker föregripa det irländska folkets beslut. Ännu en viktig sak som har dykt upp är att parlamentet tagit tydlig ställning nu strax före valet, vilket har lett till att man är starkt inställd på ytterligare förhandlingar om fördraget.

Jag tackar alla mina kolleger för deras stöd. Jag vill också betona de fem betänkandenas kompletterande karaktär och framhålla att de bildar en helhet som visar parlamentets ståndpunkt. Låt mig avsluta med att konstatera detsamma som jag gjorde inledningsvis: Jag oroar mig för hur det kommer att gå efter valet och för övergången från Nicefördraget till Lissabonfördraget.

Jag vill fortfarande hävda att vi borde nå en överenskommelse mellan parlamentet och rådet före valet. I annat fall är jag rädd att vi kommer att befinna oss i en ganska besvärlig situation och det är inte i någons intresse. En sådan överenskommelse måste vara tillräckligt tydlig för att parlamentet och rådet ska veta exakt var de står under den svåra övergångsperiod som ligger framför oss.

Catherine Guy-Quint, föredragande. – (FR) Herr talman! Den här debatten har verkligen varit intressant och engagerad. Låt mig se med lite humor på det som Syed Kamall sa förut – det är faktiskt väldigt rart att han kallar oss för gamlingar – det vill säga fossiler – när vi avgår för att lämna plats för de yngre.

Till alla dem som baktalat det här utkastet till fördrag vill jag säga följande: blanda inte ihop demokrati och demagogi! Under åtta år har vi här i parlamentet, runtom i EU, gått igenom – inte ett psykodrama utan en politisk tragedi där EU trasslar sig fram och vi kan tydligt se att vi väjer för problemen.

Den här debatten stärker min övertygelse om att fördraget måste genomföras, trots alla svårigheter som åberopas, eftersom det kommer att ge insyn genom sitt innehåll. Det kommer att medföra demokrati och vi behöver en demokratisk chock för att rikta om det europeiska projektet på politik och på 2000-talets politik som genomförs i dagens samhälle.

I detta avseende är budgeten bara ett verktyg, men genom den kommer vi att kunna se till att institutionerna kommer i balans, och genom insynen kommer vi att veta parlamentets, kommissionens och framför allt rådets inställning. Den här politiska viljan är oumbärlig. Insynen är oumbärlig i kampen mot den nationella självskhetens kräftsvulst, som under många år skadat det europeiska politiska projektet.

Jag hoppas att insynen kommer att ingjuta hopp hos alla EU-medborgare och gör det möjligt att förbättra informationen, eftersom det här är mycket svårt. Fru Wallström, ni har arbetat med det här under många år, nu börjar det gå framåt, så håll ut!

Allt detta kräver övertygelse och tid och framför allt ett politiskt mod som vi saknar. Vi måste återvinna det politiska modet och utopismen hos dem som grundade Europeiska unionen, de som trodde på att fred kunde födas ur krig. Nu under 2000-talet måste vi anta utmaningen på vårt eget sätt, och Lissabonfördraget är ett av de verktyg som ska hjälpa oss att göra det. Låt oss återvinna utopin, en utopi om fred!

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon klockan 12.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Endast ett litet steg återstår mot att godkänna Lissabonfördraget som, när det träder i kraft, kommer att föra EU och dess 500 miljoner invånare mycket närmare varandra. Rumänien, det land som jag representerar här i Europaparlamentet, var ett av de första länderna att godkänna fördraget eftersom alla landets beslutsfattare tror på europeisk integration.

Även om valet till Europaparlamentet inte kommer att anordnas i enlighet med Lissabonfördraget, belyser även detta faktum hur demokratisk och representativ den europeiska gemenskapen är, och hur viktig den är för vart och ett av medlemsländerna.

EU-institutionerna, bland andra parlamentet, är i nuläget alltför abstrakta för medborgarna i unionen. Parlamentets roll i unionens beslutsfattandeprocess blir allt viktigare med varje fördrag. Lissabonfördraget är inget undantag utan ger parlamentet ett påtagligt större deltagande i lagstiftningsprocessen.

Fördraget kommer att föra EU närmare medborgarna. Vi vet alla hur svårt det är att göra de olika ländernas medborgare uppmärksamma på gemenskapens problem. Det faktum att de parlamentsledamöter som varje medlemsland väljer direkt kommer att få ökad makt är i nuläget det perfekta sättet att föra en institution som är unik i världen närmare sina medborgare.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Först och främst vill jag välkomna att senaten i Tjeckien har röstat för Lissabonfördraget, något som leder den övergripande ratificeringsprocessen ett steg framåt. Jag anser att det är önskvärt att fördraget genomförs så fort som möjligt, eftersom det kommer att leda till att EU fungerar effektivare, mer öppet och framför allt mer demokratiskt.

Jag håller med om föredragandens slutsatser när det gäller omorganiseringen av Europaparlamentet, och jag hoppas att de resultat som arbetsgruppen för parlamentets reform kommer fram till kommer att återspegla parlamentets förstärkta roll enligt fördraget.

Jag vill påpeka några saker som handlar om tillsättningen av Europeiska kommissionen. I grunden stöder jag den föreslagna tidsplanen för tillsättning av kommissionen, men jag känner att vissa faser nog skulle kunna förkortas för att undvika att EU-institutionerna blir lamslena i månader när det är val till Europaparlamentet. Eftersom vi misslyckats med att anta Lissabonfördraget i tid är det önskvärt att tillsättningar, efter valet 2009, genomförs på ett sätt som är mycket mer likt det som anges i Lissabonfördraget. Problemet är dock invecklat, eftersom vi fram tills vi vet resultatet av den irländska omröstningen måste komma ihåg att följa Nicefördraget, som ju gäller i nuläget.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Enligt min kollega Elmar Brok ger betänkandet om förbindelserna med de nationella parlamenten en utmärkt översikt över de uppgifter som Europaparlamentet kommer att stå inför när alla medlemsländer har godkänt Lissabonfördraget. Att stärka de nationella parlamentens roll i EU:s lagstiftningsprocess kommer inte bara att göra det möjligt att fortare omvandla EU-lagstiftning till nationell lagstiftning, utan även ge medborgarna i EU ytterligare en möjlighet att delta i styrandet av unionen.

De positiva resultat som Cosac hittills uppnått måste användas som en grund för att göra alla medlemsländers parlamentariker mer delaktiga. Jag anser att det är särskilt viktigt att även företrädare från kandidatländernas parlament deltar i detta arbete. Det skulle kunna hjälpa oss att göra anslutningen till EU enklare och smidigare. Den här frågan tas inte upp i vare sig betänkandet eller Lissabonfördraget, men jag tror att parlamentet kommer att hitta ett sätt att uppnå detta.

Slutligen vill jag betona att de nationella parlamenten kommer att behöva öka sin administrativa kapacitet och säkra en tillräcklig finansiering för att fullt ut kunna utöva sin nya makt.

Tack för er uppmärksamhet.

16. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Talmannen. – Vi går nu vidare till dagens muntliga röstförklaringar. Detta kommer med all sannolikhet att framkalla starka känslor bland er, men det är väldigt många ledamöter som har anmält att de vill tala, och jag tror att de är närvarande.

- Betänkande: Stavreva (A6-0259/2009)

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Herr talman! Det var inte helt klart om vilket betänkande jag kunde tala nu. Jag anmälde att jag ville tala om Gabriele Stauners, Eugenijus Maldeikis och Richard Corbetts betänkanden. Ja, jag vill gärna säga något. Jag reagerade bara inte direkt.

När det gäller detta paket värt 5 miljarder euro, varav största delen har inriktats direkt på landsbygdsutveckling, vill jag särskilt belysa att det är mycket viktigt att inte bara titta på de officiella indikatorerna utan även på landsbygdsutvecklingens verkliga behov. Bredband är en nödvändighet i alla medlemsländer, men det finns medlemsländer, till exempel mitt eget, där förbättringar av väginfrastrukturen och andra åtgärder för att bevara landsbygden krävs. Jag vill därför be er att titta mer i riktning mot konvergens- och sammanhållningspolitiken samt att ge mer stöd till de medlemsländer som nu har hamnat i ekonomiska svårigheter och som kanske har en lägre nivå av ekonomisk utveckling än de äldre medlemsländerna. Tack.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Petya Stavrevas betänkande är ett av tre betänkanden som ingår i det kombinerade paketet med 5 miljarder euro. I samband med den ekonomiska krisen kan vi se att vi saknar medel för att investera i projekt på energiområdet och inom landsbygdsutveckling, som är de områden som finanskrisen har slagit hårdast mot. Jag välkomnar att Europaparlamentet har godkänt den föreslagna förordningen inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som anslår 1,5 miljarder euro till alla medlemsländer genom Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling.

Projekt för att utveckla bredbandsnätverk kan genomföras i landsbygdsområden. Mark spelar en central roll i jordbrukssektorn, och användning och skötsel av jordbruksmark är ytterst betydelsefullt när det gäller att lösa nya problem som handlar om klimatförändringar, förnybara energikällor, vattenbrist och biologisk mångfald.

Jag vill uppmana medlemsländerna att inte vänta, utan ta fram sina nationella planer snabbt, i tid och i detalj, och tillhandahålla öppen information om de nya lagarna. Samtidigt måste de börja tillämpa snabbare och enklare processer både när det gäller utgifter och rapportering.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Min valkrets i West Midlands omfattar både tätorts- och landsbygdsområden, och tillgången till bredband på landsbygden är rent förfärligt dålig. Låt mig som exempel nämna en stad på gränsen till Wales, Knighton, där företagare med dåliga anslutningar överges och alla säger "rädda mig". En av mina väljare ville etablera ett företag som skulle erbjuda online-tjänster – något som var särskilt avgörande eftersom han har ett funktionshinder, och att arbeta hemifrån var det bästa sättet för honom att göra detta. På grund av monopolen är tyvärr anslutningen mycket långsam och främjar inte drivandet av ett företag.

Denna finansiering är därför avgörande för landsbygden och för den ekonomiska återhämtningen, och jag ville se till att detta fördelas rättvist i alla medlemsstater, och att områden där bredbandstäckningen är ogenomförbar ska prioriteras. Jag uppmanar alla partier att snabbt gå samman nu direkt när det gäller detta, och en gång för alla överbrygga denna orättvisa digitala klyfta.

*

* *

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det gäller en ordningsfråga. Ni sa helt riktigt att vi är försenade här, och jag vill tacka tolkarna för att de stannar kvar. Men det är inte vårt val att vara här sent: det var på grund av ett utslag från parlamentet tidigare i dag – ett otroligt godtyckligt utslag som aldrig förr skådats – att skjuta upp röstförklaringarna till efter debatten i stället för, som det står i vår arbetsordning, efter att omröstningen ägt rum.

Så det är på grund av att talmannen som innehade ordförandeskapet vid det tillfället bröt mot vår egen arbetsordning som vi är här i kväll, och alla vi som försöker att göra våra röstförklaringar gör vad vi kan för att legitimt höja våra röster i ett parlament som inte alls tycker om att lyssna till minoriteter.

Talmannen. – Herr Heaton-Harris, jag vill klargöra en punkt i arbetsordningen för er. Det är efter omröstningen, men inte direkt därefter. Skillnaden ger oss en möjlighet att tolka frågan.

Vi har nu kommit till Gérard Onestas betänkande, och jag är glad över att Christopher Heaton-Harris vill uttrycka sin åsikt om det.

*
* *

- Betänkande: Onesta (A6-0027/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har egendomligt nog lärt mig att respektera föredraganden för detta betänkande under tidsperioden, och jag ville tala om framställningarna i allmänhet, eftersom de har varit mycket användbara för mig. Samtidigt som människor inte begriper sig på EU:s institutioner och samtidigt som människor är en aning rädda för dem, behöver de ibland ett sätt för att anmäla en tvist. Det sätt som vi har registrerat framställningar på tidigare här har varit aningen fumligt, men det har gett dem en möjlighet att ventilera ett problem i ett något annorlunda skede, när de kanske har uttömt många andra möjligheter. Jag har vidarebefordrat framställningar till det här stället från personer över hela min valkrets. "Earls Barton seven" var ett av mina mest berömda fall.

Poängen är att framställningsförfarandet förmodligen är det enda förfarande som det verkligen är värt att skydda här. Andra regler och förfaranden och många av de andra utskotten bleknar i betydelse när de jämförs med utskottet för framställningar.

- Betänkande: Corbett (A6-0273/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Liksom Richard Corbett skulle jag inte vilja föregripa resultaten av en andra folkomröstning på Irland, och jag skulle verkligen inte vilja föregripa omröstningen i regionen Yorkshire och Humber i det kommande Europavalet. Men jag önskar Richard Corbett lycka till med vad han än ska göra efter att han lämnar detta ställe i juli. Jag undrar vad parlamentet kommer att göra utan sin föredragande för arbetsordningen, den man som nästan på egen hand i hemlighet har lyckats utrota mindre grupperns makt och minoriteters röst på detta ställe.

Detta betänkande är kanske inte så dåligt, men på grund av det inte är så dåligt förtjänar det ytterligare granskning, eftersom förändringar av artiklarna ofta är helt rättvisa när man tar dem för vad de är. Det är vad de uppnår i praktiken och hur de tillämpas av ordförandeskapet och presidiet som verkligen räknas. När det gäller paketet om arbetsordningen och dess anpassning till Lissabonfördraget undrar jag om han har överskridit gränsen.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! För några veckor sedan diskuterade vi betänkandet om totalitära regimer. Vid den tidpunkten påpekade jag att det faktiskt fanns en gemensam nämnare som förband nationalsocialismen och sovjetsocialismen, och det var socialismen i sig.

Vi vet att föredraganden, Richard Corbett, tror på det europeiska projektet. Han sticker inte under stol med att han tror på ytterligare politisk och ekonomisk integrering. Han vill ha ett EU:s förenta stater eller en EU:s federala republik. Men genom att försöka nå dessa mål uppmanar han till ett undertryckande av minoriteters åsikter och förstör nästan på egen hand principen om yttrandefrihet.

Jag vet att han inte bryr sig så mycket om principen om yttrandefrihet. När man ser på detta betänkande skulle vilken elak diktator från förra seklet som helst ha varit stolt över att ha Richard Corbett vid sin sida.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Sedan 2004 har jag haft många nya kolleger från anslutningsländerna här, och vissa av dem kallar jag stolt mina vänner. När vi talar om de dåliga tider som de har levt under slår det mig mest när de säger att det som verkligen var skrämmande med att leva i Comecon-stater inte var avsaknaden av demokrati eller äganderätt, utan avsaknaden av en stabil rättsstatsprincip. Om man var en besvärlig kritiker av regimen blev man inte förd inför rätta. Ens liv skulle bara göras svårt – ens körkort skulle på ett mystiskt sätt försvinna på posten, ens barn skulle inte få någon plats på universitetet, man hittade bara simpla arbeten.

Det som oroar mig är att en liknande dubbelmoral börjar gälla inom våra institutioner. När Václav Klaus kom hit buade och pladdrade ledamöterna och stönade åt honom som en massa besatta apor, och ingen blev ens uppläxad. Men när vi protesterade till förmån för en folkomröstning blev 14 av oss bötfällda. De skenheliga kristdemokraterna kan nästan öppet begå bedrägeri, men när en österrikisk euroskeptiker fotograferade folk som skrev upp sig på listan för ett möte som inte var där blev han dömd till tusentals euro i böter för att i sak ha fyllt i en blankett felaktigt. Ni kanske anser att det inte är min sak att säga detta. Jag levde inte under det systemet, men det gjorde Václav Klaus, och när han varnar för att återgå till det anser jag att vi bör lyssna.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Ärligt talat har jag aldrig hört mer smörja i mitt liv än det som har sagts om detta betänkande. "Diktatur och manipulation"? Hur i hela världen kunde det få en så stor majoritet om det var ett så negativt betänkande?

Det första misstaget som dess belackare har begått är att man inte nämner Lissabonfördraget eller genomförandet av Lissabonfördraget. Denna del var avsedd att hanteras av nästa parlament och inte i dag. Dess motståndare verkar inte ens ha läst betänkandet.

När man påstår att det syftar till att tysta minoriteter finns det inte ett enda ändringsförslag i detta betänkande, eller i något annat betänkande om arbetsordningen som jag har framställt, som får denna följd. Detta är ett parlament av minoriteter, till skillnad från vissa nationella parlament som domineras av en enda partimajoritet eller av verkställande organ. Detta är ett parlament där alla är i minoritet, och må denna mångfald fortsätta att gälla en lång tid.

När det gäller kommentarerna om att tystna ned Václav Klaus, som inte har något att göra med detta betänkande, vet jag att några ledamöter gick ut under hans tal, men när den portugisiska premiärministern var här försökte ni alla att hindra honom att tala; ni tystade ned honom. Han lyckades inte ens hålla sitt tal, eftersom ni inte ville att han skulle få framföra sitt EU-vänliga budskap.

Så jag förkastar fullständigt det som har sagts. Jag är rädd att jag använt min tid, så jag kan inte ge den röstförklaring som jag skulle ha gett, vilket var att säga att det gläder mig att mitt betänkande antogs i sin helhet, med undantag för ett litet misstag, som jag tror begicks när PPE fick fel på sin omröstningslista. Förhoppningsvis kan vi korrigera detta i nästa parlament.

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Herr talman! Jag vill betona att Europaparlamentet är en institution som främjar demokrati, både inom EU och internt inom parlamentet. Tyvärr fanns det vissa punkter i detta betänkande, ett antal rader med argumentation, som jag inte kan stödja. Även om avsikterna var goda anser jag inte att vi i Europaparlamentet bör stödja en regel som är restriktiv och riktad mot en enskild person. På samma sätt anser jag inte att det skulle främja demokratin om vi gav Europaparlamentets talman rätten att besluta om en skriftlig förklaring ska tillåtas eller inte. Trots allt har ledamöterna rätt att uttrycka sin åsikt. Vidare skulle debatter med blåkort kunna utvecklas till ett sätt att lösa parternas interna problem. Tyvärr kände jag mig tvungen att rösta nej till dessa förslag från Europaparlamentet. Tack.

- Andrabehandlingsrekommendation: Harbour (A6-0257/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Det är inte alltid som våra e-postlådor innan varje betänkande är fulla av intressant material för och emot, vilket är både oroväckande och orättvist. Jag röstade för det gemensamma ställningstagandet att godkänna betänkandet, eftersom jag uppskattade att stöd gavs för förslag om att åtgärder som påverkar användarnas tillgång till Internet måste respektera grundläggande rättigheter. Frågor om integritetsskydd och konsumentskydd i samband med elektronisk kommunikation löstes också på ett enhetligt sätt.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Detta betänkande berör kärnan av det som folk anser att de får från Europeiska unionen. Många i Storbritannien trodde att de fick ett slags ekonomiskt, handelsbaserat EU och att det var ett EU för arbetstillfällen. Tidigare i dag talade Jo Leinen om för oss att det faktiskt var mer av ett socialt EU.

Det som vi gjorde i Harbour- och Trautmannbetänkandena var i grund och botten att välja. Vi valde i själva verket att vi inte ville ha en ytterligare åtgärd på den inre marknaden. Folk som skrev till oss, som var oroade för detta betänkande, saknade i själva verket den punkt som handlade om att det var en åtgärd för den inre marknaden.

Om ni, före detta betänkande, laddade ned saker olagligen – som musik eller film – kunde er Internetleverantör stänga ned er rätt upp och ned och avsluta ert konto utan förvarning. Med betänkandet skulle kompromissförslaget ha inneburit att bolaget måste kontakta er, och ni kunde bestrida detta. Nu, när paketet gick igenom – som förmodligen kommer att sluta med förlikning under årtal – har vi en situation där ni måste gå till domstol för att avgöra vad som kan vara verkligen illegala och vidriga webbplatser, och det är säkert inte vad EU:s befolkning ville ha.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle verkligen vilja göra min röst hörd, särskilt när det gäller delen om integritet och elektronisk kommunikation i Harbourbetänkandet. I en tid när vi försöker skapa rätt balans mellan nationell säkerhet och medborgerliga rättigheter, tror jag att många av oss fruktar

att allt fler regeringar samlar in alltmer personliga uppgifter om oss. Vi läser nästan dagligen historier i den brittiska pressen om vår storebrorslika Labourregering som samlar in alltmer personliga uppgifter om enskilda, till och med när de visar sig vara oskyldiga, och vägrar ge tillbaka dessa uppgifter. Men tack vare en dom från EG-domstolen kommer nu vissa oskyldiga människors uppgifter att återlämnas.

Det är intressant att vi också talar om att konsumenter måste få veta om det sker ett brott mot personuppgifter inom elektronisk kommunikation. Det saknas något här, eftersom vi inte har talat om vad som händer när informationssamhällets tjänster, som Google eller Facebook, tappar bort personuppgifter, och jag är rätt säker på att vi i detta betänkande uppmanar kommissionen att undersöka detta ytterligare.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Telekommunikationspaketet var en förordning som tvingade våra medborgare att vara ovanligt aktiva. Internetanvändare, både enskilda och i grupp, var fast beslutna att försvara sin rätt till fri tillgång till information och till att vara aktiva på Internet utan externa restriktioner. För en parlamentsledamot är det en lyx att genom direkta signaler få veta vad väljarna förväntar sig, och det var tack vare väljarna som jag lade tillräcklig vikt vid denna omröstning. Detta skapar hopp om ett medborgarnas Europa som inte bara finns till för tjänstemännen. Jag vill tacka alla som har skickat e-post till oss om detta.

Tyvärr gjorde jag två gånger fel med min röst som en följd av oenigheten vid första delen av röstningen, men som tur är påverkade det inte det slutliga röstningsresultatet.

- Andrabehandlingsrekommendation: Catherine Trautmann (A6-0272/2009)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) I och med att en rättslig ram antas får vi möjlighet att sammanföra de fördelar som har gjorts på området fast höghastighetsinternet, trådlös kommunikation och utvecklingen av mervärdestjänster till förmån för EU-medborgarna, och att uppnå 100 procent bredbandstäckning. Vi behöver lagstiftningsbestämmelser som reglerar individens rätt att använda Internet. Dessa ståndpunkter fick mig att stödja Catherine Trautmanns betänkande.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Nu märker jag att Bryssel vill lägga vantarna på Internet. Kommissionsledamot Viviane Reding säger att det är oacceptabelt att Internet ska regleras av ett privat företag och, ännu värre enligt hennes mening, ett privat företag med en kontraktssenlig förbindelse med det amerikanska handelsministeriet.

Detta är samma kommissionsledamot Reding som, på ett rätt fullspäckt område, hittade på det som kan vara det enskilda mest enfaldiga argument som jag har hört från kommissionen under den senaste perioden, då hon sa att vi behöver ett gemensamt domännamn .eu för att göra EU mer tillgängligt för kvinnor.

Internet fungerar. Det nuvarande systemet med domännamn och registreringar fungerar utmärkt. Kan ni peka ut en enda europeisk politisk åtgärd som är hälften så framgångsrik som Internet? Den gemensamma jordbrukspolitiken? Den gemensamma fiskeripolitiken? Jag tror inte det. Åklagarsidan har inget mer att anföra.

- Betänkande: Lulling (A6-0258/2009)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Det är tydligt att vi måste inse behovet av att mer effektivt tillämpa principen om likabehandling av män och kvinnor som arbetar som egenföretagare och de makar/makor som stöttar dem. För tjugotvå år sedan antogs ett direktiv på området. Europaparlamentet och kommissionen har konsekvent efterlyst en granskning av direktivet, eftersom tiden har tagit ut sin rätt.

I dag har vi nått en punkt där vi har godkänt ändringar av direktivet, och godkänt ett nytt direktiv som förbättrar situationen för stöttande makor/makar, både när det gäller jordbruk, hantverk, försäljning, små och medelstora företag eller frilansyrken. Jag välkomnade beslutet och stöder betänkandet.

Talmannen. – Enligt min klocka har vi just påbörjat sista dagen av vår valperiod. Christopher Heaton-Harris, ni har äran.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! En fråga som feminismen har diskuterat är den om mödrar som stannar hemma. Låt mig försöka uttrycka detta i samtida termer med hjälp av en dam som heter Kristen McCauliff.

En fråga som feminismen har diskuterat är den om mödrar som stannar hemma. Samma fråga tas upp i avsnittet "Homer Alone" i säsong tre av serien Simpsons. I öppningsscenen med en stressad Marge visas en

snabbspolad version av hennes dagliga rutiner. Som en perfekt storm får kombination med skojare på radion, tung trafik, en ohyfsad förare som ligger för nära och Maggie, som spiller ut sin mjölkflaska över hela Marge och bilen, henne att bryta ihop, stanna bilen mitt på en bro och skapa ett trafikkaos i båda riktningarna. Det lokala nyhetsankaret Kent Brockman dyker upp för att rapportera om situationen. Det är då som den könsfråga som diskuteras i Ann Crittendens *The Price of Motherhood* påvisas, då Brockman säger "En utarbetad och underuppskattad hemmafru har brutit ihop och parkerat sin bil på en bro".

Jag skulle nu kunna fortsätta och prata om just detta avsnitt av Simpsons, men man kan lugnt säga att det faktiskt inte finns någon tid för mig att göra det, och jag ska lägga fram resten skriftligen, eftersom det är god läsning.

Talmannen. – Jag beklagar att vi inte kan ha röstförklaringar via video, det vore underbart.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag kommer inte ens försöka att följa upp detta, utan jag vill bara gratulera Christopher Heaton-Harris i kväll – eller i går kväll, beroende på hur man ser på det – eftersom han genomförde sitt hundraåriga anförande här, och jag vet att ni om några år tacksamma för detta.

Vi måste alla erkänna den oerhört viktiga roll som kvinnor spelar, och särskilt makor, i småföretag och särskilt när det gäller egna företagare. Jag var själv egen företagare, innan jag blev invald, och min fru spelade en vital roll i detta företag.

Det är helt riktigt att vi erkänner detta, och när vi talar om kvinnor i små företag skulle jag bara vilja avsluta med några ord från en stor filosof, John Lennon. Han sa: "Kvinna, jag kan knappt uttrycka mina blandade känslor för min tanklöshet. När allt kommer omkring står jag i evig tacksamhetsskuld till dig. Och kvinna, jag ska försöka att uttrycka mina innersta känslor och min tacksamhet för att du har visat mig meningen med framgång."

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! I det rådande ekonomiska klimatet anser jag att det är avgörande att vi gör allt i vår makt för att stödja de samhällsmedlemmar som vill bidra till vår ekonomi. Det är därför som EU tidigare har infört lagstiftning för mamma- och pappaledighet.

Att arbeta mellan klockan 9 och 17 är inte ett alternativ för alla. Det finns därför många som är egna företagare – många av dem är kvinnor, som ofta förbises. Ett bättre skydd för mödrar skulle hjälpa makar inom jordbruk, handel och små företag och uppmuntra kvinnor att engagera sig i dessa vitala industrier, där de för närvarande är underrepresenterade.

Det gäller nu eller aldrig för dem – makar eller livspartner, som måste få en tydlig, definierad yrkesmässig status och omfattas av åtminstone samma sociala skydd som egenföretagare. Det finns ingen "retur avsändaren" för dem. Medlemsstaterna borde se till att assisterande makar kan tillhöra sjukvårds- och invaliditetsförsäkringssystem samt pensionssystem.

Vi måste få ett slut på parodin där kvinnor förlorar rättigheter när de tar hand om eller föder barn.

- Betänkande: Stauner (A6-0242/2009)

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Herr talman! På det hela taget är jag för att resurser från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används, och det är bra om vi kan hjälpa dem som har hamnat i svårigheter. Jag vet dock inte om man alltid ska söka i de mest utvecklade länderna efter dem som har hamnat i svårigheter. Vare sig det handlar om tyska, franska eller spanska biltillverkare tycker jag att det verkar som att liknande svårigheter och problem även drabbar människor i de mindre utvecklade länderna, i de små medlemsländerna. Om några tiotals personer förlorar sina arbeten innebär det precis samma sak i ett land med 2,3 miljoner invånare som när 10 gånger så många förlorar sina arbeten i de stora medlemsländerna. Därför vill jag se att denna fond riktas mer mot de mindre medlemsländerna, de medlemsländer som har en lägre levnadsstandard och där hoten om arbetslöshet är större. Tack.

*

* *

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Med tanke på vad ni sa tidigare om att klockan är över midnatt och vilken kostnad detta skulle medföra för parlamentet, tror jag att jag ska avstå. Men jag undrar om ni skulle kunna ge oss en uppgift om vad de tre herrar har kostat oss i kväll med sina recitationer av upptåg och Homer Simpson och annat som är helt oväsentligt för våra debatter.

Talmannen. – Om jag kommer ihåg regeln rätt har våra vänner tolkarna, om de måste arbeta efter midnatt, rätt till en specialrast. Vi måste därför ta in nya grupper så att de kan få sin välförtjänta rast.

Kl. 23.59 tillämpas inte regeln, men kl. 00.01 gör den det, dock känner jag inte till den exakta kostnaden.

*

* *

- Betänkande: Stauner (A6-0242/2009)

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Som jag sa under debatten stöder jag Gabriele Stauners förslag till betänkande. Jag är för att göra det lättare att använda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, och jag är mycket oroad över att bara 3 procent av fonden hittills har använts. Min avsikt var att rösta för betänkandet, och jag vill be er att notera det. Lyckligtvis påverkade mitt misstag inte det slutliga röstningsresultatet. Jag vill dessutom uttrycka min glädje över att vi har godkänt José Albino Silva Penedas och Jean Lamberts betänkanden.

- Betänkande: Maldeikis (A6-0261/2009)

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Vi gav vårt stöd till detta betänkande, eftersom det är rätt väg att gå när det gäller att ta itu med ekonomiska svårigheter. Vi måste utnyttja denna situation, inte dra in på oss själva och säga "rädda mig", utan utveckla ny praxis och teknik som gör det möjligt att återkomma starkare än tidigare.

Herr talman! Jag känner er, och jag känner mig, och jag vet att min grups inriktning, att investera i energieffektivitet och stödja försök att skapa smarta städer, utgör en fantastisk möjlighet för oss alla och är en framtidsvision. Kombinerat med bestämmelser om energitrygghet, minskade utsläpp och skapande av arbetstillfällen intar man en holistisk hållning i detta betänkande, som kommer att utgöra det bästa sättet för en ekonomi att blomstra i framtiden.

Vissa parlamentsledamöter och vissa politiska partier förkastar idén om storskaliga investeringar nu. Deras kortsiktiga vision får mig att tappa andan och kommer bara att göra skada på lång sikt. Vi kan tydligt se nu vad som måste göras, så jag uppmanar den brittiska regeringen att göra sitt yttersta för att göra pengar tillgängliga genom detta paket.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Jag ser positivt både på detta betänkande och på planen att använda ekonomiskt stöd från gemenskapen till projekt på energiområdet för att främja ekonomisk återhämtning. Det är tydligt att projekt kopplade till energi är vår framtid, och att länder som anpassar sig till en lågutsläppsekonomi och som är bättre på att ta fram och börja använda förnybara energikällor kommer att vinna över konkurrenterna. De snäva tidsfristerna för att lägga fram och utvärdera projekt är en viss källa till oro i samband med detta, eftersom det än en gång kan skapa ytterligare svårigheter för de nya medlemsländerna. På samma sätt vill jag verkligen se kommissionens förslag och en detaljerad plan för hur man ska öka de finansiella anslagen till energieffektiva projekt. Dessutom bör vi verkligen tänka lite på isolering av byggnader, vilket skulle kunna ha stor betydelse både på nationell och på regional nivå. Jag vill se stöd till lokala, regionala och individuella åtgärder. Tack.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! I allt detta tal om åtgärds paket och återhämtningsprogram missar vi en rätt stor del av situationen. För att pumpa in pengar i en ekonomi måste man först suga ut pengar ur ekonomin. Det ensidiga sätt som vi diskuterar detta på nådde sin höjdpunkt vid det G20-toppmöte som nyligen hölls, när världens ledare skröt om att ha injicerat en biljon dollar i världsekonomin.

"In i världsekonomin": var kom de från, om inte – i dess vidaste mening – från världsekonomin? Saturnus ringar? Arga Mars röda jord? Så det som vi egentligen talar om är att ta pengar från skattebetalarnas fickor och ge dem till byråkrati, nationell eller internationell, för att använda dem för vår räkning.

Om detta verkligen var det bättre tillvägagångssättet, om vi alla blev lyckligare med statliga tjänstemän som beslutar åt oss om hur vi ska använda vår rikedom, skulle vi ha förlorat det kalla kriget, och vi skulle föra denna debatt på ryska.

- Betänkande: Karas (A6-0139/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Får jag avsluta med att tacka alla tolkar och er alla?

Jag anser att det är viktigt att acceptera betänkandet mot den bakgrund som det sätts in i. Detta kommer att vara ett av flera betänkanden i vilka man kommer att se över den finansiella situationen, och ändå, som min kollega Dan Hannan sa, verkar vi missa poängen.

Hur började krisen? Den började egentligen i Amerikas förenta stater med problemet med subprimelån. Hur började problemet med subprimelån? Det var på grund av att banker uppmuntrades att låna eller tvingades att låna till kunder som inte var kreditvärdiga. Så det som vi gjorde – i hela världen, inte bara i USA – var att bygga upp ett skuldberg.

När det gäller att ta itu med skuldberget, i stället för incitament och extra budgetförordningar som kväver nyskapande, föredrar jag Jimi Hendrix' strategi. När han såg ett skuldberg sa han: "Jaha, jag står på bredvid ett berg, och jag hugger ned det med min hand. Jag står upp bredvid ett berg, och hugger ned det med min hand." Jag anser att vi alla kan dra lärdom av detta.

- Betänkande: Wojciechowski (A6-0185/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Jag stödde antagandet av Janus Wojciechowskis betänkande, eftersom jag anser att vi på så sätt eliminerar ett befintligt exempel på hyckleri. Vi värnar nämligen om många olika djur som lever utanför Europeiska unionen, vilket naturligtvis är lovligt, men vi misslyckas med att se vad som händer på hemmaplan. Målet med betänkandet var just att ta bort denna inkonsekvens, och nu kan vi samordna medlemsländernas lagstiftning när det gäller nivån på djurskyddet vid slakt eller dödande. Detta betänkande vittnar om ett gott samvete.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Inte för första gången och absolut inte för den sista frågar jag mig själv vad allt detta har att göra med EU.

Slaktmetoder för djur återspeglar olika kulturella, nationella och religiösa traditioner, och vi visar prov på en osedvanlig arrogans när vi trampar in på detta känsliga område.

Jag vill använda min återstående tid – eftersom detta är, som ni säger, vår sista lagstiftningsdag före valet – till att först och främst tacka er, herr Onesta, för ert överseende och ert goda humör under hela denna session och till att bredda mitt tack till personalen, till vaktmästare och tolkar. Om denna förlängning av sessionen till efter midnatt faktiskt har lett till denna osedvanligt stora extrakostnad, hoppas jag först av allt att en del av den har gått till deras övertid. De uppvisar en yrkeskunnighet som många parlamentsledamöter skulle kunna lära av. För det andra skulle jag vilja be ordförandeskapet att åter se över arbetsordningen. Anledningen till att vi är här är att omröstningen inte följdes av röstförklaringar, som det uttryckligen föreskrivs i artikel 163. Detta innebär att så snart debatten är avslutad ska varje ledamot ha rätt att göra en röstförklaring på högst 60 sekunder. Det oroar mig verkligen att vi godtyckligt har åsidosatt det som klart och tydligt står i vår arbetsordning.

Om vi vill ändra denna artikel så är det bra. Det finns en mekanism för att göra detta. Men så länge som detta är vad som står i artikeln åligger det oss att hörsamma det i bokstaven och andan.

Talmannen. – Ursäkta att jag säger emot er, herr Hannan, men utskottet för konstitutionella frågor diskuterade frågan för länge sedan: "När debatten är avslutad" betyder inte "omedelbart efter debattens slut".

Just nu är vi vid "när debatten är avslutad", men jag är säker på att ni kommer att återkomma till mig för att ändra det - jag litar på er.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Rituell slakt av djur, som orsakar dem ett extremt lidande, passar inte ihop med vår civilisation. Jag tror inte att någon religion vars mål är att göra gott skulle kunna kräva något sådant från sina anhängare. Den här typen av slakt är snarare ociviliserade och primitiva folkslags sedvänja, och inget vi bör acceptera. Om religiös tolerans ska användas som argument måste vi lägga till att det finns religioner i världen som praktiserar rituell avrättning av människor. Ska vi acceptera det också? Är det vår värdegrund?

Om ändringsförslag 28 hade avvisats skulle vi åtminstone ha haft en möjlighet att upprätthålla eller införa ett förbud mot sådana sedvänjor i vissa medlemsländer. Genom att anta ändringsförslag 28 visar parlamentet sitt sanna och blodtörstiga jag. Jag röstade för betänkandet i sin helhet, men bara eftersom andra bestämmelser förbättrar situationen för djur avsedda för slakt.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Tidpunkten för avlivning är en av de viktigaste, men potentiellt känsligaste frågor som vi kan lagstifta om här i parlamentet. Men vi kan inte bara gå förbi, eftersom många

av mina väljare i West Midlands är oroade för att denna lagstiftning kommer att påverka deras religiösa rättigheter.

Beslut om huruvida ett djur ska bedövas före slakt är inte något som ska beslutas här, utan på nationell nivå, genom en öppen dialog och i samråd med religiösa samfund.

Vi får inte rusa iväg. Detta verkar vara det bästa tillvägagångssättet i denna fråga. Parlamentets roll är inte att införa normer och värderingar, utan att företräda och återspegla väljarnas åsikter samt skapa balans. Tillsammans kan vi lösa det. Samtidigt som de flesta Europaparlamentsledamöter skulle föredra om alla djur bedövades före slakt, bör vi upprätthålla de religiösa samfundens rätt att äta kött som har dödats i enlighet med deras religiösa tro.

Slutligen, herr talman, skulle jag vilja tacka er för alla de som närvarade här i kväll, eftersom jag tror att bara de ensamma är här i kväll, och vi är alla hopplöst trogna er eftersom det är därför som vi är här i kväll.

- Betänkande: Silva Peneda (A6-0241/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) De europeiska sociala modellerna står i nuläget inför många problem, till exempel demografiska förändringar och globalisering, vilket även påverkar de modeller som diskuteras. Därför måste de europeiska sociala modellerna moderniseras när det gäller långsiktig utveckling, samtidigt som de ursprungliga värdena bevaras.

I samband med dagens ekonomiska kris är det ytterst viktigt att socialpolitiken går hand i hand med den ekonomiska politiken. För att dessa metoder ska vara effektiva måste de vara demokratiskt strukturerade, dvs. utifrån principen att arbeta från gräsrotsnivå och uppåt. Dessutom måste de tillämpas på lokal nivå, närmare medborgarna. Förslaget var i dessa principers anda, och därför stöder jag det betänkande som tagits fram under ledning av José Albino Silva Peneda.

- Betänkande: Lambert (A6-0263/2009)

Talmannen. – Siiri Oviir, ni stör mig inte det minsta. Tvärtom har jag nöjet att meddela att ni är den sista att tala om det sista betänkandet.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Ibland är det bra att vara först, och ibland är det bra att vara sist. Jag vill nämna följande saker: i den rådande ekonomiska krisen styrs Europeiska unionens arbetsmarknad av verkligheten att fler och fler människor förlorar sina arbeten. Detta kommer i sin tur att öka det totala antalet personer som lider av fattigdom och utanförskap i EU. I dag är det mycket viktigt att socialt deltagande och tillhörande arbetsmarknadspolitik även bör föras genom ett integrerat och gemensamt arbetssätt i återhämtningsplanen för den europeiska ekonomin.

Vi har talat mycket om en flexibel arbetsmarknadspolitik. Det är hög tid att vi även talar om en flexibel socialpolitik. Med det menar jag att arbetsmarknadspolitik och socialbidragspolitik ska kopplas samman. Dagens situation kräver det. I betänkandet stöder man att arbetslösa ska vara aktivt inblandade, och för mig kändes det mycket positivt att rösta för att detta betänkande antas.

Talmannen. – Fru Oviir, er fanclub har stannat till slutet.

Nästa sammanträde kommer snart att börja, eftersom det redan är tisdagen den 7 maj 2009, den sista dagen av Europaparlamentets sjätte valperiod.

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 00.20.)